

Cực Phẩm Công Tử

Contents

Cực Phẩm Công Tử	3
1. Chương 1: Cẩm Giác Yêu Đơn Phương Một Người (1)	3
2. Chương 2: Cẩm Giác Yêu Đơn Phương Một Người (2)	4
3. Chương 3: Cẩm Giác Yêu Đơn Phương Một Người (3)	6
4. Chương 4: Cẩm Giác Yêu Đơn Phương Một Người (4)	7
5. Chương 5: Tôi Vì Bạn Mà Đến (1)	8
6. Chương 6: Tôi Vì Bạn Mà Đến (2)	9
7. Chương 7: Tôi Vì Bạn Mà Đến (3)	10
8. Chương 8: Tôi Vì Bạn Mà Đến (4)	11
9. Chương 9: Công Tử Hiện Thân (1)	12
10. Chương 10: Công Tử Hiện Thân (2)	14
11. Chương 11: Cách Kháng Boss	15
12. Chương 12: Tên Cạn Bã Trong Trò Chơi	16
13. Chương 13: Không Chết Không Dừng	17
14. Chương 14: Thời Điểm Tiến Hành Quyết Đấu	18
15. Chương 15: Chết Rất Đáng	20
16. Chương 16: Gặp Công Tử	21
17. Chương 17: Jq Bắt Đầu	22
18. Chương 18: Jq Không Thành Lại Bị Miếu Sát	23
19. Chương 19: Đánh Vào Nội Bộ (1)	24
20. Chương 20: Đánh Vào Nội Bộ (2)	25
21. Chương 21: Từng Bi Thảm	26
22. Chương 22: Sức Mạnh Tình Yêu	28
23. Chương 23: Tình Huống Ngoài Ý Muốn (1)	29
24. Chương 24: Tình Huống Ngoài Ý Muốn (2)	30
25. Chương 25: Không Cùng Xuất Hiện A~	31
26. Chương 26: Tiến Hành Jq (1)	32
27. Chương 27: Tiến Hành Jq (2)	33
28. Chương 28: Tiến Hành Jq (3)	34
29. Chương 29: Tiến Hành Jq (4)	35
30. Chương 30: Tiến Hành Jq (5)	36
31. Chương 31: Tiến Hành Jq (6)	37
32. Chương 32: Tiến Hành Jq (7)	38
33. Chương 33: Hần Không Thích Đàn Ông!	39
34. Chương 34: Ngôn Ngữ Cũng Có Thể Phi Lễ	40
35. Chương 35: Cùng Nhau Vào Phụ Bản.	41
36. Chương 36: Công Tử Là Người Tốt?	42
37. Chương 37: Cô Là Em Gái	43
38. Chương 38: Người Thật Thú Vị	44
39. Chương 39: Đồng Cảm Với Người!	46
40. Chương 40: Trần Trụi Đùa Giỡn	47
41. Chương 41: Duyên Phận? Phận Vượt?	48

42. Chương 42: Học Trường A Học Trường!	49
43. Chương 43: Thêm Bạn Tốt	50
44. Chương 44: Màn Bảo Hộ Internet	51
45. Chương 45: Bạo Người Không Thương Lượng	52
46. Chương 46: Tìm Lầm Người	53
47. Chương 47: Bạch Dạ Hành	54
48. Chương 48: Công Tử Ra Mặt (1)	55
49. Chương 49: Công Tử Ra Mặt (2)	56
50. Chương 50: Công Tử Ra Mặt (3)	57
51. Chương 51: Công Tử Muốn Kết Hôn (1)	58
52. Chương 52: Công Tử Muốn Kết Hôn (2)	59
53. Chương 53: Bại Lộ Thân Phận?	60
54. Chương 54: Bạn Gái Của Học Trường	62
55. Chương 55: Em Là Đứa Ngốc Sao?	63
56. Chương 56: Cô Thất Tình Rồi!	64
57. Chương 57: Xóa Bỏ Tài Khoản.	65
58. Chương 58: Trước Chương Gặp Nhau	66
59. Chương 59: Gặp Nhau Như Vậy Không Thành Vấn Đề Sao?	67
60. Chương 60: Chương 60	69
61. Chương 61	70
62. Chương 62	71
63. Chương 63	72
64. Chương 64: Chương 64	73
65. Chương 65: Chương 65	74
66. Chương 66: Chương 66	76
67. Chương 67: Đánh Vào Thiên Lao.	77
68. Chương 68: Số Điện Thoại Di Động Của Hắc	78
69. Chương 69	79
70. Chương 70: Chương 70	82
71. Chương 71	85
72. Chương 72: Chương 72	89
73. Chương 73	92
74. Chương 74: Chương 74	95
75. Chương 75	97
76. Chương 76	99
77. Chương 77	101
78. Chương 78	103
79. Chương 79	105
80. Chương 80	108
81. Chương 81: Chương 81	110
82. Chương 82	113
83. Chương 83	115
84. Chương 84	117
85. Chương 85	119
86. Chương 86	122
87. Chương 87	124
88. Chương 88	126
89. Chương 89	128
90. Chương 90	130
91. Chương 91	132
92. Chương 92	135
93. Chương 93	137
94. Chương 94: Nhà Ăn Vào Buổi Trưa.	139
95. Chương 95	141

96. Chương 96	143
97. Chương 97	145
98. Chương 98	147
99. Chương 99	149
100. Chương 100	151
101. Chương 101	154
102. Chương 102	156
103. Chương 103	158
104. Chương 104	160
105. Chương 105	161
106. Chương 106	164
107. Chương 107	167
108. Chương 108	169
109. Chương 109	171
110. Chương 110	173
111. Chương 111	175
112. Chương 112	176
113. Chương 113	179
114. Chương 114	181
115. Chương 115	183
116. Chương 116	185
117. Chương 117	187
118. Chương 118: Chương 118	189
119. Chương 119	191
120. Chương 120	193
121. Chương 121	195
122. Chương 122	197
123. Chương 123	199

Cực Phẩm Công Tử

Giới thiệu

An Nhạc chơi game vì muốn quyền rũ vị học trưởng mà mình yêu thầm, nhưng không ngờ lại hoa ho

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuc-pham-cong-tu>

1. Chương 1: Cảm Giác Yêu Đơn Phương Một Người (1)

“Công Tử Thế Vô Song....” An Nhạc nghĩ tới cái tên này, nhớ ra nó là câu “Mạch thượng nhân như ngọc, công tử thế vô song” trong thơ từ. Cô cong môi vui vẻ, không nghĩ tới ID trò chơi của Tiêu Thịnh học trưởng

lại văn nghệ như vậy, mặc dù hơi có vẻ khoe khoang, nhưng An Nhạc cho rằng Tiêu Thịnh học trưởng thật sự thích hợp với cái tên công tử thế vô song này.

Đây chính là cái gọi tình nhân trong mắt hóa Tây Thi sao?

An Nhạc nghĩ tới lát nữa có thể vào trò chơi, quang minh chính đại quyền rũ học trưởng, khoe miệng không tự chủ được cong lên.

Thật ra cô cùng Tiêu Thịnh học trưởng trước đó chưa từng gặp mặt, mặc dù cùng học chung một đại học, nhưng trường đại học lại có rất nhiều người nha, cô lại học ở khoa văn học, còn hắn ở khoa tin tức truyền thông.

Mọi chuyện bắt đầu từ một tháng trước, mạng trong trường có vấn đề, 4 giờ chiều, An Nhạc ra ngoài trường đến một tiệm internet gần đó, cô ở trong đó chơi game đến tận tối. Trường học đóng cổng lúc 12 giờ, cho nên đến 11 giờ đại bộ phận sinh viên đều trở về, chỉ có một số ít người muốn ở lại chơi thâu đêm. Bởi vì trong trò chơi An Nhạc còn một số nhiệm vụ chưa hoàn thành nên ở lại thêm vài phút mới tính tiền ra về.

Lúc đẩy cửa tiệm ra cô mới phát hiện bên ngoài đã mưa từ lúc nào, hơn nữa còn càng lúc càng lớn. Nhưng mà lúc ra ngoài cô có đem theo túi xách, bên trong có cây dù, nên cô cũng không lo lắng quá. Đang lúc muốn che dù đi, cô phát hiện bên ngoài còn đứng một nam sinh cao gầy, nhìn dáng vẻ của hắn hình như có chút gấp gáp, hắn cởi áo ngoài ra chuẩn bị che trên đầu chạy đi.

An Nhạc hơi bất ngờ, đây hình như là sinh viên chung trường với cô, từ nơi này chạy về trường mặc dù không xa lắm, nhưng vẫn tốn chút thời gian, ít nhất cũng phải mất mười lăm phút, mưa lớn như vậy đủ làm người ta ướt sũng. Cô nhìn nam sinh kia đang chuẩn bị chạy, lại nhìn cây dù điểm hoa xanh của mình, lập tức quyết định, ôm cây dù trong tay, đi tới, đưa đến trước mặt hắn “Này, đồng học, cho cậu mượn dù!”

Nam sinh kia nghe tiếng xoay người lại, cô lúc này mới nhìn thấy mặt nam sinh đó, tuổi khá trẻ, khuôn mặt sạch sẽ, cảm giác đầu tiên của An Nhạc lúc đó là, người này lớn lên thật đẹp trai, nhất là đôi mắt kia dưới màn đêm toát lên một màu đen bóng. Nhưng động tác hiện tại của hắn có chút buồn cười, hai tay cầm áo còn giơ trên đỉnh đầu, trên người chỉ mặc một chiếc áo sơ mi đơn bạc, đồng thời trên mặt mang vẻ nghi hoặc nhìn cô.

Cô cười cười, nói lại một lần nữa “Cho cậu mượn cây dù!”

Nam sinh liếc mắt nhìn cây dù trong tay An Nhạc, vẻ mặt ngơ ngác nhận lấy, nhưng lại cảm thấy không ổn, hỏi ngược lại “Tôi lấy cái này rồi còn cậu thì sao?”

Một câu không nặng không nhẹ truyền vào tai An Nhạc, tim cô đột nhiên chậm lại hai nhịp, cô không nghĩ thanh âm nam sinh lại dễ nghe như vậy, không phải loại trầm thấp từ tính, mà là loại nhẹ nhàng trong trẻo, làm người nghe rất thoải mái.

Cô bỗng nhiên cảm thấy mặt có chút nóng, lắc lắc đầu, tùy tiện nói “Không sao, tôi vào trong đó chơi game suốt đêm, dù sao sáng ngày mai cũng không có tiết, mới này còn đang do dự”

Lời cô nói là thật, lúc này thực sự muốn ở lại chơi suốt đêm, nếu không cô cũng không thiện tâm mà cho người ta mượn dù.

Nam sinh kia đoán chừng vẫn còn ngại, hoặc là cảm thấy băn khoăn, vô ý thức sờ chóp mũi, sau đó mở dù ra, nói với cô “Không bằng chúng ta cùng đi đi!”

2. Chương 2: Cảm Giác Yêu Đơn Phương Một Người (2)

An Nhạc nhìn chiếc dù nhỏ chỉ có thể che đủ một người, lần nữa lắc đầu “Không cần đâu, cậu cầm dùng đi!”

Chiếc dù kia làm sao có thể che cho hai người, nếu muốn cả hai đều không dính nước mưa, rất khó! Không chừng sẽ bị ướt hết, cho nên đề nghị này không cần xem xét.

Nam sinh nghe lời của cô, lại nhìn trời mưa to sét đánh, vẻ mặt cảm kích nói “Cảm ơn cậu, ngày mai tôi sẽ trả lại”

“Được!” An Nhạc gật đầu, xoay người đẩy cửa đi vào tiệm internet, vừa đúng lúc tiếng chuông điện thoại của nam sinh kia vang lên, sau đó là thanh âm hân hoan nghe điện thoại.

An Nhạc cười cười, lấy ví tiền ra đưa cho thu ngân mua một tấm card chơi suốt đêm, tùy tiện tìm một vị trí ngồi xuống, lúc lấy điện thoại thì nhận được cuộc gọi của bạn cùng phòng Đại Ngọc Nhi hỏi sao cô còn chưa trở về. Cô nói mình còn đang ở tiệm net, thuận tiện hỏi trường học đã có mạng chưa. Nhận được đáp án là chưa có, cô trêu ghẹo nói “Không thì cậu mang dù đi đón tớ, hay ra đây chơi game suốt đêm cũng được!”

Đại Ngọc Nhi không nói hai lời, quyết định theo cô chơi game.

Chị em tốt! Cô cười cúp điện thoại, lúc đang mở giao diện trò chơi, nam sinh kia vừa đi một lúc đã trở lại, đi tới chỗ An Nhạc, vẻ mặt nghiêm chỉnh

“Tôi tên Tiêu Thịnh học ở khoa tin tức truyền thông, ngành tin tức truyền hình, cậu tên gì? Học khoa nào, ngày mai tôi đem dù trả lại.”

Thì ra là vậy, An Nhạc cảm thấy buồn cười, chỉ là cây dù thôi mà, cũng không có gì quý giá, thật ra thì có trả hay không cũng không có vấn đề gì, nhưng hân hoan, cô vẫn trả lời “An Nhạc, khoa văn học”

“Cảm ơn” Tiêu Thịnh gật đầu với cô, sau đó vội vàng đi ra ngoài.

Đó chính là lần đầu tiên bọn họ gặp nhau, dĩ nhiên vào lúc đó cô cũng không đem chuyện ngoài ý muốn ấy để trong lòng, chẳng qua chỉ cảm thấy học ngành tin tức truyền hình là đúng rồi, thanh âm thật dễ nghe!

Buổi tối ngày thứ hai lúc ở phòng ăn, hân hoan sự đến tìm cô trả dù, cô nhận lấy thuận tiện cùng hân hoan chào hỏi vài câu.

Ai biết được vì chuyện này An Nhạc lại trở thành diễn viên phụ trong vở kịch cầu huyết của người khác, một vị mỹ nữ đi tới, không nói gì hất cả chén nước canh lên mặt cô, nước từ sợi tóc rơi xuống. Cô không hề nghĩ đến cũng không kịp phản ứng, cứ như vậy trúng chiêu, Cô còn chưa nhảy dựng, bạn tốt Đại Ngọc Nhi bên cạnh đã tức giận đứng lên

“Cô là ai, phát điên cái gì thế?”

Mỹ nữ kia không trả lời Đại Ngọc Nhi, nhìn chằm chằm Tiêu Thịnh, tức giận nói “Tiêu Thịnh, anh thật có bản lĩnh, thì ra là vì cô ta nên anh bỏ rơi tôi”

Lúc này Tiêu Thịnh lại đang bận rộn đưa khăn giấy cho An Nhạc, dùng thanh âm dễ nghe nói với cô “Em không sao chứ, thật ngại quá, làm hại em...”

Mỹ nữ kia thấy Tiêu Thịnh không để ý đến mình, thanh âm càng bén nhọn, nói cũng càng khó nghe, Tiêu Thịnh có lẽ đã nổi giận, âm lượng tăng thêm mấy phần

“Cô nổi điên làm gì, học muội chẳng qua tốt bụng cho tôi mượn dù, hôm nay tới trả, không hơn, mau xin lỗi người ta!”

“Mượn dù? Nói thật dễ nghe, cô ta không có gì sao lại vô cớ cho anh mượn dù...” mỹ nữ nói không ngừng, lúc cô ta còn đang luyện thuyết, An Nhạc đã lau sạch nước canh trên mặt, sau đó đứng lên, không thêm cân nhắc đem chén nước canh vừa rồi “chào hỏi” trên quần áo của mỹ nữ

“A.....” Mỹ nữ thét chói tai, An Nhạc mỉm cười, không nhanh không chậm nói “Đây là quà đáp lễ học tỷ, còn có tôi cùng vị học trưởng này không có bất cứ quan hệ nào!”

Cô nói xong lôi kéo Đại Ngọc Nhi ngây như phỗng ở bên cạnh, rời xa nơi “chiến hỏa phân tranh”, hai người vừa đi chưa được mấy bước, Đại Ngọc Nhi liền hôn một cái lên mặt An Nhạc, khen “Bạn yêu, cậu vừa rồi thật đẹp trai!”

3. Chương 3: Cảm Giác Yêu Đơn Phương Một Người (3)

Đẹp trai, nên cô xui xẻo có được hay không! Nếu không phải ngày hôm qua nhất thời làm việc tốt thì đâu có chuyện hôm nay, cô đảo cặp mắt trắng dã “Thôi đi! Trở về gọi đầu”

An Nhạc cho rằng mấy chuyện này đã chấm dứt, nhưng sau đó một ngày, lúc cô kết thúc tiết học đang trên đường trở về ký túc xá lại nhìn thấy hần đứng ở gốc cây bên kia, hần là đang đợi ai đó. Cô đương nhiên không có tự mình đa tình nghĩ rằng người ta đang đợi mình, nhưng thật sự người hần đang đợi là cô.

An Nhạc đứng cách Tiêu Thịnh vài bước, nhìn hần nói “Học trưởng, nếu anh vì chuyện hôm qua tới xin lỗi thì không cần đâu, chúng ta không ai nợ ai cả”

Tiêu Thịnh hình như đã bị lời nói của cô làm chần động, giật mình một chút, sau đó nói “Nói như thế nào chuyện này cũng từ anh mà ra, anh vẫn nên trình trọng nói tiếng xin lỗi với em”

Thái độ của đối phương thành khẩn như vậy, cô không có lý do gì không chấp nhận, An Nhạc gật đầu cười, trong mắt hiện lên tia nghịch ngợm, cố ý nói “Được rồi, em tiếp nhận lời xin lỗi của anh”

Gương mặt tuấn tú của Tiêu Thịnh cũng hiện lên nụ cười “Cảm ơn!”

“Không cần cảm ơn, học trưởng, tạm biệt, gặp lại sau!” An Nhạc nói xong đang muốn rời đi thì bị Tiêu Thịnh gọi lại “Chờ một chút....”

Còn có chuyện gì sao? Cô kinh ngạc nhìn hần, chỉ thấy hần đến gần đứng trước người mình, mùi hương nhẹ nhàng khoan khoái của hần xộc vào mũi cô, đồng thời tay của hần đưa đến trên đầu, chạm vào tóc An Nhạc.

Hmm? Hần muốn làm gì? Khoảng cách gần như vậy khiến người ta hốt hoảng, An Nhạc theo bản năng muốn lùi về phía sau, cô còn chưa kịp di chuyển thì Tiêu Thịnh đã lùi lại. An Nhạc không giải thích được nhìn hần, chỉ thấy hai ngón tay hần kẹp một chiếc lá cây, nhẹ nhàng cười với cô, phát ra âm thanh êm ái mê người

“Lá cây rơi trên tóc em...”

“Thích!” Trong nháy mắt cô tựa hồ nghe thấy tim mình lỡ nhịp, hần đứng ở đó, tia nắng mặt trời len lỏi qua lá cây phản chiếu lên vành tai hần. Nhìn hần lúc này nụ cười rạng rỡ, lộ ra hàm răng trắng nõn chính tề, khuyên tai màu bạc bên phải lấp lánh ánh sáng.

“À! Cảm ơn...” Mất một hồi lâu An Nhạc mới tìm về được giọng nói của mình, không biết hần có phát hiện ra cô có chút khác thường hay không, cũng không dám đứng lại đó nữa, tim đập dồn dập như tiếng sấm, chính cô cũng không khống chế được.

Trở lại phòng ký túc, An Nhạc nằm lì ở trên giường, câu đầu tiên nói với bạn tốt chính là “Tớ tiêu rồi!” Sau đó bất kể Đại Ngọc Nhi hỏi tiêu cái gì, cô cũng không trả lời.

Đúng vậy, An Nhạc biết mình tiêu rồi, một khi cô xuất hiện cảm giác tim đập thành thích này, đại biểu cô đã động lòng rồi.

Hồi tưởng lại chuyện trước đó, An Nhạc không nhịn được ôm chần ở trên giường lăn vài vòng. Aaaaaaa! Tại sao hần lại tới giúp cô nhặt cái lá cây kia? Lên tiếng nhắc một chút là được rồi không phải sao? Hiện tại cô thành cái dạng gì rồi, phải làm sao bây giờ?

Nhưng hần đã có bạn gái rồi a! Cô làm sao giải quyết đây?

An Nhạc đêm đó hạ quyết tâm, nhất định phải quên chuyện kia đi, có lẽ mấy ngày không gặp hần là sẽ quên nhanh thôi, thế nhưng lý trí chẳng bao giờ có thể thắng được trái tim!

An Nhạc nhớ lại mình thật giống như lúc mười lăm tuổi, hồi ấy cô học sơ tam, cũng len lén thích một nam sinh, nam sinh kia lớn hơn cô một tuổi, bởi vì hần không thi đậu vào trường lý tưởng của mình, lại không muốn học ở trường nguyện vọng hai, nên hợp tình hợp lý đến học ở lớp An Nhạc, hơn nữa còn an vị ngồi

trước mặt cô.

4. Chương 4: Cảm Giác Yêu Đơn Phương Một Người (4)

Hắn hoàn toàn khác với những nam sinh trong lớp, cô cứ như vậy len lén thích bạn học nam đó, bắt đầu để ý nhất cử nhất động của hắn. Bị hắn nhìn chăm chú, cô sẽ cảm thấy luống cuống, ngồi cùng một băng ghế nhìn hắn đánh cờ với người khác, cô sẽ phẫn chấn cả ngày, bị bạn học chọc ghẹo ghép đôi hai người bọn họ, cô sẽ đỏ bừng cả mặt, ngày nào thấy chỗ ngồi của hắn trống trơn, An Nhạc liền thấy mất mát, cả ngày sẽ suy nghĩ vì sao hắn không đi học.

Năm đó, An Nhạc chỉ cần đứng trước mặt hắn, trong lòng sẽ giống như có một con nai đang chạy loạn, trái tim luôn “thình thịch” nhảy mạnh, không cần biết đang ở chỗ nào nó đều có thể nhảy ra ngoài.

Nam sinh đó viết chữ rất đẹp, đặc biệt là lúc hắn viết tên mình, chữ viết cũng hoàn hảo như chữ ký của mình tinh. An Nhạc mỗi ngày đi học đều bắt chước chữ viết của hắn trên sách bài tập, mỗi lần sao chép là một lần luyện tập, cho đến một ngày cô viết ra hai chữ kia, không phân biệt được là chữ cô bắt chước hay là chữ của hắn.

An Nhạc cứ như vậy có chút ngu ngốc, đem hết toàn lực đi thích hắn, chưa bao giờ nghĩ đến tương lai, cũng không nghĩ tới chuyện sau này, chẳng qua cứ đơn thuần thích.

Nhưng không biết từ đâu lại xuất hiện lời đồn hắn thích một nữ sinh, An Nhạc len lén đi nhìn cô gái đó, nữ sinh kia lớn lên thật xinh đẹp, không giống với cô, khi đó cô hơi mập, ánh sáng chói mắt làm cô cảm thấy tự ti. Đặc biệt có một lần cô nhìn thấy hai người họ nói chuyện trên lầu, buổi tối về nhà, một mình trốn trong chăn khóc lớn.

Thế nhưng những chuyện này người bạn học đó chưa bao giờ biết đến, bởi vì An Nhạc thâm mểm, hoa nở hoa tàn, đó cũng chỉ là chuyện xưa của một mình cô.

Tốt nghiệp trung học cơ sở, một người vào trung học phổ thông trọng điểm, một người vào cao học, cứ như vậy mà tách ra.

Mà tâm tình bây giờ của cô cùng năm đó khá giống nhau, tầm mắt không tự chủ được tìm kiếm bóng dáng Tiêu Thịnh, len lén nhìn chăm chú hắn, giống hành động của kẻ trộm, An Nhạc vô cùng khinh bỉ nhưng lại không có cách nào khống chế mình.

An Nhạc phát hiện đây chính là số mệnh mà ông trời sắp đặt cho cô, nam sinh theo đuổi cô, cô không thích, người cô thích, lại chẳng bao giờ theo đuổi cô.

Tâm tình lo được lo mất như vậy kéo dài thật lâu, mãi cho đến khi cô nghe được tin đồn, hiện tại Tiêu Thịnh không có bạn gái, người lúc trước ở phòng ăn tạt nước canh vào người cô đúng là bạn gái hắn, nhưng trước khi xảy ra sự kiện tạt canh kia, hai người họ đã chia tay rồi, mà nghe nói lý do chia tay là trong lòng hắn đã có người khác. Cho nên một màn xảy ra ngày đó là do cô gái kia theo chân hắn đến, thấy An Nhạc liền cho rằng cô là bạn gái mới của hắn nên mới tạt canh cô.

Biết được tin tức kia, đêm đó An Nhạc lăn qua lộn lại, thật lâu cũng không ngủ được, nếu hiện tại hắn không có bạn gái, nhưng có người trong lòng vậy cô có nên chủ động đi tỏ tình một lần?

An Nhạc suy nghĩ một hồi, cô cảm thấy loại chuyện đi tỏ tình này, cô làm không được, lỡ bị người ta cự tuyệt, như vậy sẽ rất khó xử.

Cô nghĩ, nghĩ nhiều nhất là làm sao làm ám hiệu cho Tiêu Thịnh biết, cô đối với hắn có cảm giác, nếu như hắn có ý với cô, hẳn là sẽ bày tỏ!

Sau đó nữa, cô từ miệng người khác hỏi thăm được, gần đây Tiêu Thịnh đang chơi một trò chơi, ID là Công Tử Thế Vô Song, cho nên.....

“An Nhạc, cẩn thận.....” Bỗng nhiên một thanh âm quen thuộc truyền vào tai cô.

Cẩn thận cái gì a! An Nhạc thu hồi suy nghĩ, đang muốn quay đầu lại nhìn nơi phát ra tiếng nói, thân thể đã đụng vào cây cột “Ah.....” An Nhạc kêu to, ôm đầu ngồi xồm xuống, đau đầu quá, cái bụng cũng bị đụng cảm thấy tê tê!

5. Chương 5: Tôi Vì Bạn Mà Đến (1)

Bạn học vừa nhắc nhở An Nhạc là Tô Sắt, hai người các cô cũng coi như có chút giao tình, Tô Sắt đi tới đỡ cô dậy, tức giận nói “Đã nói là phải cẩn thận mà, một mình cậu vừa đi vừa suy nghĩ cái gì vậy!”

An Nhạc làm sao có thể trả lời cô nghĩ tới một nam sinh nên mới thất thần, rất mất thể diện, cô quên mất trên con đường này còn có một cây cột đèn.

“Cậu không sao chứ?”

An Nhạc đứng dậy, cười khan nói “Hắc hắc, không có sao không có sao!”

Tô Sắt nhìn cái chán của cô chỉ hơi đỏ lên cũng yên lòng, thuận miệng nói “Đúng rồi, buổi tối chúng ta cùng đi dạo phố có được không?”

An Nhạc lắc đầu “Tớ không đi đâu, ở lại ký túc xá chơi game!”

Tô Sắt duỗi ngón tay ra chọc chọc đầu An Nhạc “Cậu chỉ biết chơi trò chơi, trong trò chơi có soái ca sao? Chỉ toàn một đám trạch nam thôi!”

An Nhạc cười mà không nói, tạm biệt Tô Sắt xong An Nhạc trở lại phòng của mình, cô không quá bất ngờ khi thấy Đại Ngọc Nhi trong phòng, hai cô đều lười y chang nhau.

An Nhạc vẽ mặt hưng phấn nói “Đại Ngọc Nhi, cùng ta chơi đi!”, vừa nói vừa bận rộn mở máy tính.

Hứa Ngọc quay đầu lại, nhìn bạn tốt có bộ dạng bừng bừng nhiệt huyết, cả người rồi! Cô gái này nổi điên cái gì nữa đây? Mấy hôm trước không phải nói muốn nhanh chóng thăng đến max level để chuyển chức sao? Bây giờ lại muốn đổi trò chơi?

Hứa Ngọc nhìn bóng lưng bạn tốt đang bận rộn, nhướn lông mày “Không chơi Tru Tiên nữa à?”

An Nhạc bận lên trang chủ tải game, không thèm quay đầu đáp “Không chơi, tớ muốn chơi trò này trước, cậu cũng nhanh tải về chơi đi, nghe nói game này rất vui, đây thật sự là một game mang phong cách tiên hiệp, đậm nét Trung Quốc, không phải mấy loại game Smecta hay Ma huyễn tây phương gì đó.

An Nhạc nói mấy cái này Hứa Ngọc sớm đã biết, hai tháng trước khi trò chơi này ra bản Beta cô vẫn hay hỏi An Nhạc có muốn chơi không, khi đó An Nhạc trả lời thể nào nhỉ...đúng rồi! Cô ấy nói mình không có hứng thú, nào là còn có Tiểu Phàm, Bích Dao, Lục Tuyết Kỳ...Tiên Hiệp...

Tự nhiên không có lý do gì lại muốn thay đổi, với sự hiểu biết của cô đối với An Nhạc, cô ấy nhất định đang che giấu gì đó, đặc biệt trong tháng này Hứa Ngọc cứ cảm thấy An Nhạc có gì đó là lạ, thường xuyên nhìn thấy cô ấy khi thì rầu rĩ, khi lại len lén bật cười. Rõ ràng là biểu hiện của mùa xuân đang tới.

Hứa Ngọc đi tới sau lưng bạn tốt, đem một cánh tay khoát lên vai An Nhạc, nhìn màn hình máy tính của An Nhạc, tùy ý hỏi “Sao lại nghĩ tới chuyện chơi trò này?”

An Nhạc kéo khóe miệng, hiện tại không muốn để Đại Ngọc Nhi biết, bằng không cô nhất định sẽ không yên, cho nên cười nói “Muốn chơi thì chơi thôi còn cần lý do gì nữa chứ, được rồi, trước cứ tải xuống đi, tớ đi tắm!”

Nói xong cầm lấy quần áo, lòng bàn chân như bôi dầu chạy mất.

Hứa Ngọc nhìn bóng lưng bạn tốt, lần nữa xác định quả thật là An Nhạc có gì đó giấu diếm, cô vội vàng trở lại chỗ của mình, bắt đầu tải game xuống.

Có trò hay sao có thể thiếu Hứa Ngọc cô được!

An Nhạc tắm rửa xong trò chơi mới tải được một nửa, lòng cô cũng nguội đi một nửa, hận không thể lập tức vào trò chơi. An Nhạc đành đăng ký tài khoản trước sau đó vào diễn đàn đi dạo một vòng, nhìn các bài giới thiệu chức nghiệp, kỹ năng, trong lòng liền có tính toán.

Trong trò chơi có tổng cộng tám nghề nghiệp, cận chiến máu rất trâu bò, kháng quái, chia làm hai loại, pháp sư có đơn thể và quần thể hai loại, hiệp khách có hai loại, bà vú phù chú cũng có hai loại. Từ khi mới chơi game đến nay, An Nhạc vẫn thích chơi pháp sư, trừ kỹ năng hoa lệ bên ngoài, cách giết người cũng rất sáng khoái, dĩ nhiên bị người giết cũng rất khó, lần này cũng vậy An Nhạc chọn pháp sư tấn công đơn thể.

Thật vất vả mới đợi đến lúc trò chơi cài đặt, cập nhật xong, An Nhạc vội vàng mở giao diện đăng nhập, lựa chọn Server, nhập tài khoản vào trò chơi.

Đến giao diện lựa chọn nhân vật, cô không do dự chọn một nhân vật nam, đây là lần đầu tiên chơi game mà An Nhạc chọn làm yêu nhân(1).

Lúc trước An Nhạc cũng đã suy nghĩ qua, nếu vì muốn gần học trưởng nên chơi game thì trước hết nên chơi một acc(2) nam, cùng học trưởng thân quen rồi mới dễ dàng hạ thủ, người ta đều nói “biết người biết ta, trăm trận trăm thắng!”

Chú thích:

(1) Yêu nhân: nữ chơi tài khoản nam

(2) Acc: bản qt là “hào/hiệu” cũng có nghĩa là tài khoản nên mình đổi sang dùng acc (account) mang nghĩa tương tự, nghe cho nó hay.

6. Chương 6: Tôi Vì Bạn Mà Đến (2)

Tên của nhân vật An Nhạc cũng nghĩ rồi, đặt là Vô Song Công Tử, như vậy tên của cô và học trưởng gần giống nhau, song khi An Nhạc đánh lên lại nhận được thông báo từ hệ thống: tên bị trùng lặp.

Cô đánh: Thiên Hạ Vô Song

Hệ thống thông báo: Tên bị trùng lặp

Cô lại đánh: Vô Song Thiên Hạ

Hệ Thống thông báo: tên bị trùng lặp

Cuối cùng cô đánh: Công Tử Vô Song

Kết quả vẫn như vậy: tên bị trùng lặp

Aizz, tên nào cũng bị người ta dùng hết, An Nhạc không muốn thêm vào mấy ký hiệu đặc biệt, đành phải bỏ qua kế hoạch dùng cái tên tương tự như học trưởng để lôi kéo làm quen.

An Nhạc suy nghĩ một chút, sau đó đánh lên “Tôi Vì Bạn Mà Đến” lần này Hệ Thống không thông báo bị trùng lặp, tạo nhân vật thành công.

Nhưng An Nhạc cũng không lập tức dùng acc này chơi, cô bấm trở về chọn một nhân vật nữ, nhập tên là “Mạch Thượng Nhân Như Ngọc”, trong lúc bấm xác nhận, tim An Nhạc đập rất nhanh, làm ơn đăng ký được đi, cô muốn dùng tên couple.

Nhưng lão thiên thực sự không chiều cố An Nhạc, kết quả tên này cũng có người dùng rồi, cô bất đắc dĩ đành dùng acc nam chơi trước, sau này đổi lại sẽ lấy tên tốt hơn.

An Nhạc không chán chừ trực tiếp vào trò chơi, trước mắt An Nhạc xuất hiện một thôn nhỏ, những ngôi nhà nhỏ giản dị xếp dài san sát nhau, bên ngoài là một cây đại thụ xanh miết cao vút, thỉnh thoảng trên ngọn cây bay qua từng đàn tiên hạc, đàn chim....

Bên cạnh nhân vật của An Nhạc bất chợt có một người chơi mới mặc bộ y chạy qua, hết thấy đều mang màu sắc cổ xưa, tựa như được xuyên về cổ đại. An Nhạc thầm khen ngợi, game 3D làm thật không tệ, hiệu ứng âm thanh cũng rất khá, quả thật có phong cách tiên hiệp.

Nhìn thấy giao diện này, cô không khỏi nhớ tới trò Tru Tiên chơi hơn một năm kia, bởi vì cô rất thích cuốn tiểu thuyết này, cho nên từ lúc beta mới mở cô đã chơi, lúc bắt đầu rất hoàn hảo nhưng càng về sau Tru Tiên lại càng mang màu sắc ma huyền, không còn giống với phong cách ban đầu của tiểu thuyết.

Nhưng nếu không phải vì chuyện của Tiêu Thịnh học trưởng, An Nhạc đoán chừng mình tạm thời sẽ không rời khỏi thế giới Tru Tiên. An Nhạc lấy lại tinh thần, mở ra giao diện mối quan hệ, ở chỗ thêm bạn tốt nhập vào Công Tử Thế Vô Song, rất nhanh trong ô bạn tốt đã tăng thêm một người, nhưng biểu tượng của người đó đang là màu xám, chứng tỏ học trưởng chưa có online.

An Nhạc nhìn thấy người đó không có ở đây, trong lòng hơi mất mát, nhưng không tính là quá lớn, bởi vì cô biết cho dù hẳn bây giờ có đang online thì cô cũng phải thẳng cấp đến gần bằng hẳn thì mới có thể đi quyến rũ được.

Cho nên An Nhạc một mình đi làm nhiệm vụ, ra khỏi Tân Thủ thôn trước rồi nói sau.

An Nhạc không phải tay mới, chơi game cũng được nhiều năm rồi, cho nên nửa tiếng sau cô đã làm xong nhiệm vụ, lên tới cấp 10.

[Hệ Thống] Chúc mừng Ta Vì Người Mà đến chính thức bước vào Tiên Đồ.

Lúc Hệ Thống chúc mừng, An Nhạc dẫn theo sủng vật mà Hệ Thống tặng, dưới sự giúp đỡ của Thổ Địa công công, cô cười mây rời khỏi Tân Thủ thôn chính thức vào Tiên Đồ.

Trong lúc nhân vật di chuyển, An Nhạc mở một túi đồ ăn vặt, vừa nhai vừa hỏi “Đại Ngọc Nhi cậu tải xong chưa, tớ rời khỏi Tân Thủ thôn rồi”

Hứa Ngọc nhìn thanh cập nhật, trả lời “Gần xong rồi, cậu chọn Server nào, ở bản đồ gì?”

An Nhạc báo Server, trong trò chơi nhân vật cũng an toàn tới thành, nơi đây được gọi là Yên Châu thành, nghe nói trong game này trừ kinh thành ra thì đây là thành phần hoa nhất.

Quả thật cảnh tượng ở nơi này với Tân Thủ thôn khác xa nhau, kiến trúc gạch xanh ngói trắng lại càng thêm tinh xảo. Dĩ nhiên không phải chỉ có cảnh trí thay đổi, trên đường người chơi cũng nhiều hơn, trang phục hoa lệ hơn, cũng có vài người chơi mới mặc bộ y, còn có cửa hàng của thương gia, quầy hàng của người chơi làm cả thành cực kỳ náo nhiệt.

Xem ra trò này không ít người chơi!

Mà tình hình trực tiếp phản ứng trên máy tính của An Nhạc, màn hình bị đứng rồi, cô kiên nhẫn ngồi đợi tình hình tốt hơn một chút, Hệ Thống trực tiếp đem thiết lập hiệu ứng của cô giảm xuống một nửa, như vậy không bị đứng máy nữa nhưng hình ảnh không còn hoa lệ dễ nhìn như trước.

7. Chương 7: Tôi Vì Bạn Mà Đến (3)

An Nhạc dùng thao tác cho nhân vật của mình chạy vào trong thành nhận nhiệm vụ chính tuyến, trong thời gian chờ tải game cô đã đi dạo diễn đàn xem qua chiến lược thăng cấp. Nhiệm vụ chính tuyến có kết cấu là một hệ thống chuyện xưa buộc người chơi phải hoàn thành, chuyện xưa đầu có ý nghĩa, phần thưởng kinh nghiệm cùng vật phẩm cũng tạm được.

Nhiệm vụ nhánh là những câu chuyện nhỏ được xây dựng độc lập, người chơi nếu thấy thích thì có thể quyết định làm. Dĩ nhiên cũng có người không thích làm nhiệm vụ, họ có thể đánh quái, dựa vào kinh nghiệm khi đánh quái để tăng cấp.

An Nhạc nhận nhiệm vụ, dựa theo yêu cầu đi giết quái. Lúc tám giờ tối cô cuối cùng cũng lên tới cấp 20, Đại Ngọc Nhi cũng lên tới cấp 17, càng lên cao thì tốc độ thăng cấp càng chậm lại bởi vì kinh nghiệm cần bắt đầu nhiều lên. Kinh nghiệm mà nhiệm vụ chính tuyến thưởng cho hoàn toàn không đủ, cho nên cô dự tính đi xoát quái.

Vốn là cấp 20 có thể vào phụ bản xoát quái, nhưng vì muốn chờ Đại Ngọc Nhi đi cùng cô đành đến khu vực quái cấp tương đối tàn sát. An Nhạc hăng say xoát quái bỗng nhiên lại nhận được lời mời tổ đội. Lúc đầu cô muốn cự tuyệt, nhưng nhìn đến người phát lời mời có chức nghiệp bà vú nên điểm xác nhận.

An Nhạc dù không chơi chức nghiệp này nhưng cô vẫn luôn biết rõ, bất kì trong trò chơi nào, trước đây hay về sau này, bà vú luôn là chức nghiệp khó khăn nhất, bởi vì bà vú là kỹ năng phụ trợ, có thể tăng máu, bù lại rất khó có thể giết quái. Nhưng trong một tổ đội đi phụ bản không thể thiếu bà vú, hiện tại có thể giúp đỡ người ta thì giúp thôi!

Sau khi điểm xác nhận, An Nhạc tiếp tục chém giết lũ quái mới vừa phát sinh thêm, lúc này một nhân vật nữ vóc dáng Lolita chạy tới bên cạnh cô, lôi kéo váy làm đông tác cúi đầu, sau đó trong kênh đội ngũ phát ra một câu

[Đội ngũ] Ngạch * Bất Quai: Soái ca, thật cảm ơn *mỉm cười*

An Nhạc nhìn thấy hai chữ soái ca trên màn hình liền sửng sốt một chút, nhưng lập tức nhớ lại hiện tại mình là một yêu nhân, lập tức gõ chữ trên bàn phím

[Đội ngũ] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Không có gì

[Đội ngũ] Ngạch * Bất Quai: Soái ca tên của bạn thật có ý nghĩa, Ta Vì Người Mà Đến? Cậu vì ai mà đến a~ *xấu hổ*

An Nhạc thấy những lời này không khỏi cười cười, MM này thật sự đã xem cô giống nam sinh, cô gửi đến vẻ mặt lau mồ hôi, tiếp tục thao tác cho nhân vật của cô giết quái, nhưng MM kia lại không chịu buông tha, tiếp tục gửi tin nhắn tới

[Đội ngũ] Ngạch * Bất Quai: Này, cậu còn chưa trả lời đó, soái ca năm nay bao nhiêu tuổi vậy?

An Nhạc hết chỗ nói, chơi trò chơi cô sợ nhất là đụng trúng mấy người như vậy, vừa tới đã hỏi người ta bao lớn, ở chỗ nào! Chơi game mà cứ như đi tra hộ khẩu

[Đội ngũ] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Không lớn không nhỏ vừa đúng ba mươi.

An Nhạc cho là nói như vậy MM bên kia chắc có thể ngừng lòng hiếu kỳ dỗi dằn của mình lại rồi, nhưng là cô đã đánh giá quá thấp phản ứng của người ta.

[Đội ngũ] Ngạch * Bất Quai: Thì ra là đại thúc, chào đại thúc *dễ thương*, trong phim Hàn mấy đại thúc cũng đáng yêu lắm nha!

8. Chương 8: Tôi Vì Bạn Mà Đến (4)

An Nhạc đột nhiên cảm thấy vận khí của mình có phải may mắn quá rồi không? Thông thường trong game tỷ lệ nam nữ mất cân bằng nghiêm trọng, nam sinh chiếm hơn phân nửa, nữ sinh chỉ là số ít mà thôi, cho nên nam chơi nhân vật nữ, còn gọi là nhân yêu cũng chiếm một tỷ lệ nhất định. Lúc này cô còn cho rằng vị cô nương này có thể là một nhân yêu, nhưng hiện tại...xem ra thật đúng là một MM.

Cô dường như thấy được ở bên kia màn ảnh là một cô nương đáng yêu đang giả bộ uốn éo giọng nói, vì thế An Nhạc đổ một thân mồ hôi lạnh, cô đối với mấy cô bé như vậy thật không có năng lực tiếp nhận.

Được rồi, thật ra là MM người ta đáng yêu, thân thiện, là cô phản ứng thái quá thôi. Kế tiếp An Nhạc giả câm giả điếc, trong lòng buồn bực tiếp tục đánh quái, bất kể MM kia nhìn tới cái gì cô cũng không nhìn. Qua một hồi lâu, đoán chừng MM kia cảm thấy vô vị rồi, dù sao chuyện lấy mặt nóng dán mông lạnh của người ta không phải ai cũng có thể làm được, cho nên cô bé kia im lặng, thế giới rất cực thanh tĩnh trở lại.

Nhưng thanh tĩnh không lâu lắm, trên màn hình lại nhảy ra một thông báo, tay An Nhạc thoáng run một cái, dĩ nhiên không phải vì MM lúc trước, mà là vì cái tên cô vẫn luôn tâm tâm niệm niệm.

[Hệ Thống] Bạn tốt Công Tử Thế Vô Song của bạn đã login

Rất cực người An Nhạc đợi cũng đã đến, cô làm sao có thể không kích động, cô lập tức mở ra giao diện bạn tốt, phía trên xuất hiện cận kề tin tức của hắn.

Tên người chơi: Công Tử Thế Vô Song

Nghề nghiệp: Kiếm khách

Cấp bậc: 65

Khu vực đang ở: môn phái

An Nhạc đọc nhanh qua, lại có cảm giác khóc không ra nước mắt, hắn cấp 65 rồi a! Phải mất bao lâu cô mới theo kịp đây? Hiện tại trên bảng xếp hạng người chơi có cấp bậc cao nhất cũng chỉ mới ở cấp 70 thôi, đây là thành tích tốt nhất trong vòng hai tháng kể từ sau ngày mở bản Beta, chẳng lẽ mỗi ngày cô đều phải online luyện cấp?

Aizzz, xem ra vào trò chơi quynh rữ học trưởng cũng không phải chuyện dễ.

An Nhạc đang rung đùi hết sức đắc ý, bỗng nhiên trên thế giới xuất hiện một câu nói khiến cô mù cả mắt

[Thế giới] Tổ Y Thanh Nhan: Công Tử Thế Vô Song, người cưới ta đi, không thì ta gả cho người cũng được.

[Thế giới] Tổ Y Thanh Nhan: Công Tử Thế Vô Song, người cưới ta đi, không thì ta gả cho người cũng được.

Nha! Có lầm không vậy? Cô còn chưa có hành động, đã có người lên kênh thế giới công khai tỏ tình với hắn rồi, An Nhạc cầm chai nước suối bên cạnh, uống một ngụm lớn. Uống nước xong cô liền bình tĩnh lại, người khác tỏ tình chứng tỏ học trưởng trong trò chơi còn chưa kết hôn, cho nên cô vẫn còn có cơ hội, An Nhạc tiếp tục nhìn tình hình trên kênh thế giới.

[Thế giới] Một Mình Ta Tĩnh ~ Ngàn Chén Không Say: Lại nữa, Thanh Nhan MM, người ngã vào lòng ta này, loại đàn ông không biết thương hương tiếc ngọc đó có gì tốt chứ!

[Thế giới] Vẽ Vòng Tròn Nguyễn Rửa Người: vậy xem vậy xem, có ai muốn đánh cược không? Cược xem hôm nay Đại Thần có đáp lời hay không.

[Thế giới] Ta Không Thương Người: Ta trước, ta đoán tối nay vẫn không có kịch xem!

[Thế giới] Ni Mã: Biến! Đại thần cái XX, chỉ là đồ rác rưởi (vô số lời nói không hài hòa), rác rưởi rác rưởi rác rưởi....

[Thế giới] Hoa Cúc Thật Đẹp a: Người ở trên, rác rưởi không cần giải thích, ngoài ra thu mua tài liệu toàn thế giới, có thì M riêng cho ta.

[Thế giới] Hoa Cúc Thật Đẹp a: Người ở trên, rác rưởi không cần giải thích, ngoài ra thu mua tài liệu toàn thế giới, có M riêng cho ta.

9. Chương 9: Công Tử Hiện Thân (1)

An Nhạc nhìn đồng lộn xộn trên kênh Thế giới, cô đối với lời của Vẽ Vòng Tròn Nguyễn Rửa Người có chút hứng thú, từ lời của người nọ thì có vẻ chuyện này không phải chỉ lần một lần hai, có thể là thường xuyên phát sinh.

Chẳng lẽ thường xuyên có người tỏ lộ với học trưởng sao?

An Nhạc sờ sờ mũi, tiếp tục ngó chừng tin tức trên Thế giới, điều cô quan tâm nhất hiện tại chính là học trưởng có trả lời hay không, đợi vài phút, mặc kệ trên Thế giới ồn ào bị cáo cũng không thêm lộ mặt, cho nên An Nhạc yên lòng.

Cô nói mà học trưởng làm sao lại dễ dàng bị bắt cóc như vậy, nhìn bằng bạn tốt, Công Tử Thế Vô Song đã đến khu vực môn phái, lấy cấp bậc của cô bây giờ không thể đến khu vực đó được, An Nhạc âm thầm nắm tay, ừ, cách mạng chưa thành công cô còn phải cố gắng!

Lúc này Ta Đến Chơi Đùa Một Chút Thôi phát lời mời tổ đội cho cô, An Nhạc lập tức điểm xác nhận, bởi vì Ta Đến Chơi Đùa Một Chút Thôi chính là ID của Đại Ngọc Nhi.

[Đội ngũ] Ta Đến Chơi Đùa Một Chút Thôi: Bạn yêu, tôi vì bạn mà đến

~An Nhạc vẽ mặt xem thường, từ lúc Đại Ngọc Nhi vào chơi, nhìn thấy ID của cô thì đã trêu đùa như vậy rồi. An Nhạc không đánh chữ trả lời, quay về phía người đang cùng tồn tại trong phòng, vô lực nói “Đại Ngọc Nhi cậu lại như vậy rồi”

[Đội ngũ] Ta Đến Chơi Đùa Một Chút Thôi: Đây là kết quả của việc giấu diếm bạn tốt, sau này mỗi ngày tớ đều sẽ nhắc nhở cậu một lần

[Đội ngũ] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Đi chết đi!

[Đội ngũ] Ta Đến Chơi Đùa Một Chút Thôi: Aizzz, biết mà, lòng người thay đổi, chỉ có tớ mới thật đáng thương, cứ như vậy bị bỏ rơi

~Nhìn đoạn đối thoại này khoe môi An Nhạc bắt đầu giật giật, tám chữ này cũng đánh ra được, cô ấy thật đúng là khác người mà.

[Đội ngũ] Tôi vì bạn mà đến: Thôi nha, cậu không phải muốn đi phụ bản sao?

[Đội ngũ] Ta Đến Chơi Đùa Một Chút Thôi: Không vội, cậu mau nhìn kênh Thế giới, lại có kịch xem kia, Công Tử Thế Vô Song đúng là cô phụ tám chân tình của con gái người ta, aizzz đáng thương, đúng là hoa rơi có ý, nước chảy vô tình a

~Thật ra không cần Đại Ngọc Nhi nói An Nhạc cũng nhìn thấy, vẫn là lời bộc lộ của cô gái kia, nhưng mà lần này nội dung có khác một chút.

[Thế giới] Tổ Y Thanh Nhan: Công Tử, nếu người không tổ thái độ ta sẽ cùng Một Minh Ta Tinh ~ Ngàn Chén Không Say kết hôn.

An Nhạc thấy tin tức này thiếu chút nữa vỗ tay hoan hô, đi đi, đi đi! Sau này học trưởng có cô là đủ rồi.

[Thế giới] Một Minh Ta Tinh ~ Ngàn Chén Không Say: Á! Thật sự muốn theo ta.....

[Thế giới] A Long Chiến Sĩ: Chúc mừng chúc mừng, lúc kết hôn đừng quên phát hồng bao a!

[Thế giới] Thiên Thi Dích Lệ: Không Say, người khá lắm, chúc mừng chúc mừng...

[Thế giới] Thiên Hạ Vô Song: Nga! Chúc mừng một vị lại vừa thất bại, Công Tử Thế Vô Song vừa thêm vào lịch sử của mình một cái tên mới.

Trên Thế giới loạn thành một mảnh, Tổ Y Thanh Nhan MM lại xoát thêm một cái tin tức

[Thế giới] Tổ Y Thanh Nhan: Các người đừng nói nữa, Công Tử Thế Vô Song, đây là cái loa cuối cùng ta xoát, không biểu lộ thái độ ta thật sự sẽ cùng Không Say kết hôn.

[Thế giới] Công Tử Thế Vô Song: Không Say, đừng quên phát hồng bao.

10. Chương 10: Công Tử Hiện Thân (2)

Những lời này vừa xoát ra, toàn bộ thế giới đều yên lặng, Tổ Y cô nương chắc cũng muốn khóc rồi, An Nhạc nhìn mấy chữ kia, trong lòng gào thét, đây không phải là từ chối sao? Từ chối tốt lắm, từ chối rất tuyệt vời!

Nhưng kích động xong rồi An Nhạc lại tự khinh bỉ mình, như vậy không được, lúc đầu gặp người thật cũng đâu có kích động như thế, có ý đồ xấu rồi nhìn núi cũng không ra núi sao?

Trên thế giới sau một thoáng yên lặng lại điên cuồng xoát ra bình luận.

[Thế giới] Về Vòng Tròn Nguyễn Rửa Người: xuất hiện rồi!

[Thế giới] Người Là Mẹ Người Sinh: xếp hàng, chụp ảnh chung

[Thế giới] Quý Là Mẹ Quý Sinh: theo chân lão bà!!!

[Thế giới] Ta Không Thương Người: Sai lầm rồi, quả nhiên không thể suy đoán công tử theo lẽ thường.

[Thế giới] Tổ Y Thanh Nhan: Không Say, tới chỗ nguyệt lão.

[Thế giới] Một Mình Ta Tĩnh ~ Ngàn Chén Không Say: Tổ Y, Tổ Y, người hiểu lầm rồi, ta chỉ thu tình nhân, không có hứng thú với chuyện kết hôn....

[Thế giới] Tổ Y Mĩ Nhan: Không Say, người có ý gì đây? Đùa giỡn em gái ta sao.

[Thế giới] Một Mình Ta Tĩnh ~ Ngàn Chén Không Say: Không phải, aizzz! Các người không biết sao? Ta vốn là người đa tình, nhưng vì ta gặp gỡ vô số kẻ tuyệt tình, cuối cùng đem mình luyện thành một kẻ lạm tình, người khác là người gặp người yêu, còn ta là gặp người yêu người!

[Thế giới] Tổ Y Thanh Nhan: Cắt! Ta chỉ muốn nói đùa để kích Công Tử thôi, Không Say người thật sự cho rằng ta muốn kết hôn với người, đừng có tự dất vàng lên mặt. Công Tử người xuất hiện rồi, vấn đề của ta người vẫn chưa trả lời, cưới ta hay để ta gả cho người?

Có lẽ mọi người ở đây đều mang tâm tình xem kịch vui, tình hình trên kênh thế giới rất cực cũng ổn hơn một chút. An Nhạc nhìn chằm chằm màn hình, đối với vấn đề này vẫn không giải thích được, “vẫn chưa trả lời”? Sao nàng cảm thấy hắn đã trả lời rất rõ ràng rồi, Tổ Y MM còn muốn câu trả lời như thế nào nữa.

[Thế giới] Công Tử Thế Vô Song: Lý do?

[Thế Giới] Tổ Y Thanh Nhan: *ngượng ngùng* ta đã lên thế giới nói như vậy rồi còn có thể có lý do gì nữa chứ!

[Thế giới] Công Tử Thế Vô Song: Thích ta?

An Nhạc nhìn mấy chữ này, khoe miệng giật mấy cái, học trưởng thật thẳng thắn, chẳng lẽ..... học trưởng đổi ý rồi? Vừa nghĩ tới đây trong lòng An Nhạc như bị cái gì cào trúng.

Lúc trước chơi game không phải chưa từng thấy qua người khác lên thế giới biểu lộ, hoặc ân ân ái ái, nhưng lúc đó cô chỉ mang tâm trạng người qua đường nên cũng vui vẻ, sau đó lại cảm thấy yêu qua mạng không có gì thú vị. Nhưng hiện tại không giống như vậy, bản thân cô đến trò chơi này là có động cơ không thuần khiết, cho nên khó tránh khỏi suy nghĩ nhiều hơn một chút.

[Thế giới] Tổ Y Thanh Nhan: *đỏ mặt* ừ....

[Thế giới] Công Tử Thế Vô Song: Tại sao?

[Thế giới] Tổ Y Thanh Nhan: *mồ hôi* thích một người còn cần có lý do sao?

[Thế giới] Công Tử Thế Vô Song: Vậy không thích một người cũng không cần có lý do.

[Thế giới] Tổ Y Thanh Nhan: Ta có điểm nào không tốt, người nói đi!

[Thế giới] Công Tử Thế Vô Song: Không có.

[Thế giới] Tổ Y Thanh Nhan: Vậy tại sao người lại cự tuyệt ta?

[Thế giới] Công Tử Thế Vô Song: Người tốt hay không liên quan gì đến ta?

[Thế giới] Một Mình Ta Tĩnh ~ Ngàn Chén Không Say:.....

[Thế giới] Ta Không Thương Người:.....

[Thế giới] Vẽ Vòng Tròn Nguyên Rửa Người: Công Tử nói chuyện từ trước đến giờ đều sắc bén như vậy!

An Nhạc thấy câu nói kia liền bị nghẹn, ách, cô thật không tưởng tượng nổi cái người ôn nhu giúp cô nhặt lá cây lại có thể nói ra lời như vậy, chẳng lẽ lên internet rồi sẽ có chút khác so với thực tế sao?

11. Chương 11: Cách Kháng Boss

[Thế giới] Ưu Thương Cuối Đầu: Công Tử người thật không phúc hậu, muốn từ chối người ta cũng phải uyển chuyển một chút chứ!

[Thế giới] Vẽ Vòng Tròn Nguyên Rửa Người: *ngoáy mũi* không phúc hậu? Ta lại cảm thấy rất có đạo lý.

[Thế giới] Tổ Y Mỹ Nhan: Thanh Nhan, không phải chỉ là một người đàn ông thôi sao, người ta là đại thần mà, bỏ đi!

[Thế giới] Tổ Y Thanh Nhan:đừng nói nữa.

[Thế giới] Tổ Y Mỹ Nhan: Đừng lo, chị làm chủ cho em, em xinh đẹp như vậy còn sợ không tìm được người tốt sao, ta thay Thanh Nhan chọn rể toàn thế giới, có thể xem ảnh, có loa thì rống lên!

Lời này vừa nói xong, An Nhạc nhìn kênh thế giới, mấy tên con trai vừa nghe xinh đẹp lại có thể nhìn ảnh, lập tức giống như lên máu. An Nhạc im lặng lắc đầu, đàn ông thật nhiều thói hư tật xấu, cũng may học trường không giống như vậy, cô gõ bàn phím, phát ra một cái tin tức chiêu mộ.

[Chiêu mộ] Đi Hoàng Phong Động, cần một lực sĩ hai đầu xuất.

Một đội ngũ có năm người, An Nhạc là pháp sư chuyên công kích, Đại Ngọc Nhi là y sư, cho nên phải có thêm một lực sĩ hai đầu xuất mới có thể lên đường, đội ngũ rất nhanh liền đủ người, bởi vì mới Beta hai tháng nên mỗi ngày có không ít tân thủ vào chơi.

Vừa vào phụ bản, người có chức nghiệp lực sĩ liền ở trong kênh đội ngũ nói chuyện

[Đội ngũ] Anh Là Đàn Ông Thuần Khiết: Có y sư thật là tốt nếu không sẽ chết, đúng rồi, người có biết thêm máu không a?

[Đội ngũ] Ta Đến Chơi Đùa Một Chút Thôi: Yên tâm đi, có bà vú người không chết được đâu!

Phun! An Nhạc cười trộm, nói chuyện với người còn lại trong phòng “Thấy không, người khác cũng không tin cái tên lang băm như cậu!”

Hứa Ngọc “thiết” một tiếng, quay đầu nhìn An Nhạc, không nhanh không chậm nói “Mấy người có phải không cần tôi thêm máu đúng không?”

An Nhạc cười hắc hắc, lập tức thay đổi thái độ, trong phụ bản có thể đắc tội bất cứ ai nhưng không thể đắc tội y sư được nha “Đừng như vậy, tớ chỉ nói đùa thôi mà!”

“Biết thức thời là tốt!” Hứa Ngọc thỏa mãn quay đầu lại, thao tác nhân vật trong trò chơi, bắt đầu công việc.

Nhóm bọn họ có năm người, trừ một đầu xuất là tân thủ, mấy người còn lại đều là “lão thủ”, cho nên đánh mấy tiểu quái rất dễ, thuận lợi tiến vào trong.

Đây là một phụ bản cấp thấp, tổng cộng có ba Boss, một là Đại Boss, thứ hai là đại lão bà của Đại Boss, thứ ba là tiểu lão bà của Đại Boss. Lúc trước An Nhạc có đạo qua diễn đàn nên đã biết cách giải quyết, đầu tiên là vào gian phòng của tiểu lão bà, giải quyết bà ta trước, sau đó người trong đội đang muốn chạy đến phòng đại lão bà lại bị An Nhạc ngăn cản.

[Đội ngũ] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Đừng giết đại lão bà, đánh Boss trước, sau đó lực sĩ lôi kéo Boss đến phòng đại lão bà

[Đội ngũ] Anh Là Đàn Ông Thuần Khiết: Đánh như vậy sao?

[Đội ngũ] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Tin tưởng ta, Thuần Khiết người kéo Boss nhé!

Anh Là Đàn Ông Thuần Khiết chạy đi lôi kéo Boss về phòng đại lão bà, sau đó đại lão bà cầm vũ khí mang theo thị nữ xông lại, Thuần Khiết còn tưởng rằng bọn họ đánh hấn, đánh một cái về mặt mồ hôi ra ngoài. Ai ngờ đại lão bà mang theo thị nữ lại chạy về phía Boss, cùng hấn khai chiến, An Nhạc thấy thế, ở đội ngũ gào thét, xuất ra công kích.

Năm người đánh mấy phút rốt cục cũng giết được Boss, Boss ngã trên mặt đất, rơi ra một đồng đồ, đại lão bà thấy Boss đã chết liền chạy về phòng. Mọi người liền đến sờ trang bị Boss rút ra, bọn họ thật không biết còn có phương pháp đánh Boss như vậy, có chút hưng phấn.

[Đội ngũ] Anh Là Đàn Ông Thuần Khiết: *lau mồ hôi* không ngờ Boss cũng giúp chúng ta đánh!

[Đội ngũ] Tôi Vì Bạn Mà Đến: *cười gian* chỉ có phụ bản này mới dùng phương pháp đó, hơn nữa phải giết chết tiểu lão bà, đại lão bà mới hỗ trợ.

Thì ra phụ bản này thiết kế Boss là một tên phong lưu, sau khi có lão bà còn ra ngoài ** đem về một tiểu lão bà, đại lão bà vẫn luôn ôm hận trong lòng, cho nên người chơi giết tiểu lão bà, đem Boss dẫn đến phòng đại lão bà, đại lão bà sẽ giúp đỡ đánh, sau đó đại lão bà sẽ trở thành NPC không thể công kích, người chơi có thể đến chỗ bà ta giao nhiệm vụ. Nhưng nếu đội ngũ nào không biết, giết tiểu lão bà, lại giết luôn đại lão bà, cuối cùng mới giết Boss thì sẽ không có người hỗ trợ, cũng sẽ không có nơi giao nhiệm vụ.

[Đội ngũ] Ta Đến Chơi Đùa Một Chút Thôi: Đây chính là kết quả của Trần Thế Mỹ, đại lão bà V5, đại lão bà V5.

[Đội ngũ] Anh Là Đàn Ông Thuần Khiết:.....

[Đội ngũ] Trứng Ném Chim Phi Tuyết:.....

[Đội ngũ] Ta Không Phải Tiểu Long Nữ:.....

12. Chương 12: Tên Cạn Bã Trong Trò Chơi

Sau khi năm người đi ra khỏi phụ bản, An Nhạc dùng phù chỉ đường trở về thành giao nhiệm vụ, tính đi thêm lần nữa, trong một ngày có thể vào một phụ bản ba lần. Đúng lúc này, ID lúc trước ở trên thế giới mảng Công Tử lại xuất hiện.

[Thế giới] Ni Mã: Công Tử Thế Vô Song người là cái đồ SB (1), Công Tử Thế Vô Song là đồ SB, chỉ biết đi khi dễ acc nhỏ, người có còn là đàn ông không, tháo(2) cả nhà người.

[Thế giới] Ni Mã: Công Tử Thế Vô Song người là cái đồ SB, Công Tử Thế Vô Song là đồ SB, chỉ biết đi khi dễ acc nhỏ, người có còn là đàn ông không, tháo cả nhà người.

[Thế giới] Ni Mã: Công Tử Thế Vô Song người là cái đồ SB, Công Tử Thế Vô Song là đồ SB, chỉ biết đi khi dễ acc nhỏ, người có còn là đàn ông không, tháo cả nhà người.

An Nhạc hừ một tiếng, cái tên này bị bệnh tâm thần hay sao ấy, mở miệng ra toàn nói tục, cái đồ chỉ biết phun nước miếng này trong trò chơi cô đã gặp qua không ít. Mặc dù chuyện này không liên quan đến An Nhạc nhưng cô lại vô cùng khó chịu, người này coi như thuộc hàng “cực phẩm” luôn rồi, cô nhớ kỹ ID của hấn sau đó thêm vào bạn tốt, sau này dễ dàng tìm hấn tính sổ, học trưởng có thể để hấn tùy tiện mắng sao!

[Thế giới] Một Mình Ta Tỉnh ~ Ngàn Chén Không Say: Tọa độ 466.125, ai có hứng thú thì tới vậy xem, tên rác rưởi này chết rồi cũng không dám đứng dậy.

[Thể giới] Thiên Hạ Vô Song: *cười trộm* ra là bị giết đến dần dần, khó trách a, đầu óc hẳn giống như mới bị con lừa đá qua.

An Nhạc nở nụ cười, hèn chi học trưởng không nói một câu, thì ra đi đuổi giết hẳn rồi, đối phó với mấy tên vô lại là phải như vậy, lấy bạo chế bạo, giết đến mức hẳn không dám login.

[Thể giới] Ni Mã: Giết đến dần dần con mẹ ngươi, một lũ hèn hạ, acc cấp 65 khi dễ acc cấp 50 mà còn to miệng, ông đây muốn cho toàn bộ mọi người thấy được bộ mặt SB của tụi bây, đại thần cái gì, đại thần**

[Thể giới] Vẽ Vòng Tròn Nguyễn Rửa Ngươi: *cười* mọi người có muốn biết cảm giác cấp 67 giết cấp 50 là thế nào không, ta đang muốn này, ta không online liền có người ở đây phun nước miếng.

[Thể giới] Ni Mã: Giết đến dần dần con mẹ ngươi, một lũ hèn hạ, acc cấp 65 khi dễ acc cấp 50 mà còn to miệng, ông đây muốn cho toàn bộ mọi người thấy được bộ mặt SB của tụi bây, đại thần cái gì, đại thần**

[Thể giới] Ni Mã: Giết đến dần dần con mẹ ngươi, một lũ hèn hạ, acc cấp 65 khi dễ acc cấp 50 mà còn to miệng, ông đây muốn cho toàn bộ mọi người thấy được bộ mặt SB của tụi bây, đại thần cái gì, đại thần**

[Thể giới] Tổ Y Thanh Nhan: Làm ơn ý tứ một chút, đừng làm ô uế kênh thể giới.

Vã mồ hôi, An Nhạc không nhịn được lắc đầu, lúc này lại chạy đến ra mặt, nếu như không muốn nhìn hẳn mắng chửi thì tắt kênh thể giới là được rồi, loại người này càng chú ý đến hẳn thì hẳn lại càng đắc ý.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của An Nhạc.

[Thể giới] Ni Mã: Đây không phải đứa con gái mới bị tên SB kia từ chối sao? Làm sao***** (vô số lời nói không hài hòa)

An Nhạc không thể nhìn tiếp nữa, trực tiếp tắt kênh thể giới, cô đi sửa chữa trang bị, sau đó lại vào phụ bản lần hai.

Lần nữa đi ra ngoài An Nhạc đã lên tới cấp 24, trang bị cũng đổi thành sáo trang rơi ra từ phụ bản, nhưng mà vẫn bị thiếu mất đôi giày.

An Nhạc thêm bạn tốt mấy người trong đội ngũ, sau đó ở trong kênh đội ngũ đánh ra một câu

[Đội ngũ] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Lần sau lại cùng nhau đi phụ bản, làm nhiệm vụ.

[Đội ngũ] Anh Là Đàn Ông Thuần Khiết: Được!

Đội ngũ nhanh chóng giải tán, An Nhạc nhìn thời gian, vừa mới qua 9 giờ, cô đứng lên hoạt động gân cốt, xoay người nhìn Đại Ngọc Nhi vẫn còn đang làm nhiệm vụ, cô hỏi “Muốn ăn mì tôm không? Tổ đi mua!”

“Cảm ơn, bạn yêu!” Hứa Ngọc quay đầu làm động tác hôn gió với cô.

Chú thích:

(1) SB: đồ ngu

(2) Tháo: một câu chửi bậy, gần gần như Fuck

13. Chương 13: Không Chết Không Dừng

An Nhạc ăn xong mì tôm liền trở lại ngồi trước máy tính, mở ra kênh thể giới lúc trước đã tắt đi phát hiện cái ID Ni Mã kia vẫn còn xoát bình luận trên kênh thể giới. An Nhạc vô cùng kinh hãi, đây là cỡ nào chói mắt a, phải biết rằng ở trong trò chơi muốn nói chuyện trên kênh thể giới cần phải có loa lớn, một cái loa lớn tương đương một vàng, nếu như nói liên tục mấy giờ liền tốn ít nhất cũng mấy trăm vàng.

An Nhạc nhìn chăm chú, phát hiện lời nói của người nọ có chút thay đổi

[Thế giới] Ni Mã: Công Tử ngươi là đồ SB, không phải ngươi thích giết ta sao? Bây giờ tới giết ta đi! Có dũng khí thì tới mà giết ta! Hahahahaha, chắc là không đủ dũng khí rồi, còn cả đám SB trong bang phái của ngươi nữa!

[Thế giới] Vẽ Vòng Tròn Nguyên Rửa Ngươi: Đừng ép người quá đáng, ép người sẽ bị trời đánh, đừng để ta ra ngoài trừng trị ngươi!

[Thế giới] Ni Mã: Công Tử ngươi là đồ SB, không phải ngươi thích giết ta sao? Bây giờ tới giết ta đi! Có dũng khí thì tới mà giết ta! Hahahahaha, chắc là không đủ dũng khí rồi, còn cả đám SB trong môn phái của ngươi nữa!

Hiện tại đang xảy ra chuyện gì a? An Nhạc mở ra giao diện bạn tốt phát hiện Công Tử Thế Vô Song đang ở bên trong phụ bản, tên Ni Mã kia thì ở Yến Châu thành, nhưng mà cấp bậc của hắn chỉ còn 30. An Nhạc vừa nhìn liền phát hiện ra vấn đề, trò chơi này chú trọng sức mạnh nên phân bản đồ đều phân theo cấp bậc, trong bản đồ Yến Châu thành này người chơi hồng danh cấp 30 không thể công kích người chơi cấp 30 hoặc dưới cấp 30, đây gọi là khu vực bảo vệ, hơn nữa khi vào thành rồi cũng không thể mở hồng danh. Có lẽ Công Tử Thế Vô Song giết hắn tới cấp 30, hắn liền chạy về Yến Châu thành nên mới có thể lớn lối như vậy.

An Nhạc khẽ mỉm cười, trong mắt hiện lên tia giảo hoạt, đây không phải cơ hội tới rồi sao, cô lập tức chạy về phía tọa độ của Ni Mã phát hiện hắn đang trong trạng thái tởm, bên cạnh đứng vài cao thủ một thân hoa phục, kim quang lờ lờ...

An Nhạc nhìn một chút, phát hiện đây không phải mấy ID hay xuất hiện trên kênh thế giới nên cũng không để ý lắm, trực tiếp điểm vào nhân vật Ni Mã xem trang bị của hắn. Vừa nhìn xong An Nhạc liền kinh hãi, trang bị cao cấp của hắn mặc dù bị bạo rơi ra hết rồi, nhưng bây giờ hắn lại đang mặc một bộ sáo trang cấp 30 còn là loại có thuộc tính phụ ma, sách sách, thật sự là người có tiền.

Người nọ có lẽ phát hiện cô nhìn tin tức của hắn, bởi vì Hệ Thống sẽ có nhắc nhở, nên lúc cô còn đang nghiên cứu thông tin đã thấy hắn đi về phía nhân vật nhỏ gây đơn bạc của cô quăng ra một câu.

[Phụ cận] Ni Mã: Xem con mẹ nhà ngươi, có cái gì đẹp mắt, muốn chết à!

An Nhạc không trả lời, nhìn một loạt biểu tượng trên đầu hắn, điểm vào hai chữ tử đấu, đồng thời trên màn hình cũng nhảy ra thông báo của Hệ Thống.

[Yến Châu thành] Tôi Vì Bạn Mà Đến muốn mời Ni Mã tử đấu, ân oán sinh tử, không chết không dừng, người chết sẽ bị trọng thương, tiếp nhận hay từ chối.

Trong trò chơi, tử đấu được xem là quyết đấu cực đoan trong Hệ Thống PK, bình thường mọi người PK chẳng qua chỉ muốn tỷ thí với nhau, người chơi không có bất kỳ tổn thất nào, công bố thắng thua cũng chỉ ở mức hình thức, những người ở gần trận quyết chiến mới có thể nhìn thấy. Nhưng tử đấu lại hoàn toàn khác, người chơi phải trả giá rất nhiều, cho nên nếu thua cuộc sẽ bị công bố toàn bản địa, nói cách khác chỉ cần ai đang đứng trong bản đồ Yến Châu thành đều có thể nhìn thấy kết quả tử đấu.

[Bản địa] Trẻ Con, Không Khóc: Tôi Vì Bạn Mà Đến là ai vậy, không phải acc phụ của Công Tử chứ?

[Bản địa] Đem Đó Chúng Ta Yêu Nhau: Ta thấy rồi, là một tiểu pháp sư cấp 24, trang bị trên người toàn là đồ bỏ.

[Bản địa] Ngươi Đau Trứng Hả?: Lại có trò hay rồi, vậy xem, vậy xem

14. Chương 14: Thời Điểm Tiến Hành Quyết Đấu

Ni Mã đánh giá nhân vật trước mặt một cái, trên người tên đó mặc bố y, hắn cười khinh miệt, cấp 24 trang bị toàn đồ bỏ còn muốn mời hắn tử đấu, thực sự là muốn chết mà, nhưng mà nếu tên đó đã muốn chết thì hắn sẽ thành toàn cho vậy.

Ni Mã không chút do dự điểm tiếp nhận.

[Yến Châu thành] Ni Mã tiếp nhận lời mời tử đấu của Tôi Vì Bạn Mà Đến, sau mười giây người chơi bắt đầu quyết đấu.

Sau khi Hệ Thống phát ra tin tức này, chỗ hai người bọn họ đứng trong Yến Châu thành tập trung không ít người vây xem. Hứa Ngọc cũng nhìn thấy tin tức, thao tác cho nhân vật chạy tới, cô ấy nhìn hai nhân vật trên màn hình, không thèm quay đầu nói “Nếu như cậu thua, đồ đạc tuần này cậu phải giặt hết”

An Nhạc nhìn thời gian đếm ngược trên màn hình, hai tay đặt trên bàn phím cũng không quay đầu lại nói “Đại Ngọc Nhi, vậy nếu như tớ thắng cậu phải bao toàn bộ!”

“Uhm” Hứa Ngọc hàm hồ ừ một tiếng, cũng không nói thêm gì nữa bởi vì quyết đấu đã bắt đầu.

Vừa bắt đầu, Ni Mã đã muốn áp sát An Nhạc, An Nhạc làm sao lại cho hắn cơ hội, hắn với Công Tử Thế Vô Song có cùng chức nghiệp là kiếm khách, mà kiếm khách giỏi cận chiến, mặc dù cũng có kỹ năng đánh xa, nhưng nếu áp sát đối thủ mới có thể phát huy ưu thế tốt nhất. An Nhạc là một pháp sư công kích đơn thể, khoảng cách mới là ưu thế của cô, pháp sư trong trò chơi nào cũng như vậy, cho nên sau khi thuận tay quảng ra một kỹ năng, không hề lưu luyến lập tức kéo giãn khoảng cách.

Lúc trước nhìn thấy trang bị của hắn, cô đã nghĩ phải dùng cách đánh thả diều (Tác Giả: Vừa đánh vừa chạy, khiến cho đối phương phải đuổi theo mình), quả nhiên sau một kích của cô, thương tổn gây ra chỉ có vài chục điểm, bởi vì hắn đang mặc trang bị có thuộc tính phụ ma pháp kháng, làm giảm đi mức thương tổn mà An Nhạc gây ra. Nếu như An Nhạc có một bảo bảo học kỹ năng chống pháp kháng thì sẽ dễ dàng hơn rất nhiều, nhưng hiện tại Tân Thủ thôn phát cho cô một con bảo bảo bỏ đi nên chỉ có thể như vậy thôi, hơn nữa cô cũng muốn hiểu rõ một chút kỹ năng của kiếm khách, dù sao biết người biết ta mới có thể trăm trận trăm thắng, An Nhạc mới vào trò chơi trừ kỹ năng của bản thân ra, đối với mấy kỹ năng nghề nghiệp khác vẫn còn chưa quen thuộc.

Cho nên tất cả quần chúng vây xem chỉ thấy trong sân, tiểu pháp sư đang cố kéo giãn khoảng cách nhưng kiếm khách có kỹ năng nhị thập bộ, lại nhanh chóng áp sát vào, vì thế tiểu pháp sư không đề phòng liên trúng chiêu, sau đó kiếm khách dùng liên hoàn chiêu, thanh máu liền ào ào tụt xuống....

An Nhạc lập tức phòng ngự lui về phía sau, nhìn lượng máu của mình, thầm nghĩ nguy hiểm thật, kém chút xịu nửa là “treo” rồi. Ni Mã thừa thắng xông lên, lại quảng ra một kỹ năng, An Nhạc né tránh, sau đó lại một lần nữa kéo dài khoảng cách. Đây cũng là một đặc sắc trong trò chơi, có đặc biệt né tránh, hệ thống phòng ngự chứ không phụ thuộc vào Hệ Thống quyết định xem một kích kia có trúng mục tiêu hay không. Thứ hai là do thao tác của người chơi, cái này tiêu hao nhiều thể lực của nhân vật, nếu thao tác thành công thì có thể tránh bất kỳ công kích nào, nhưng nếu đối phương công kích từ mặt trái thì không thể lẩn trốn, mà phòng ngự sẽ theo mức độ thương tổn của đối phương mà tiêu hao giá trị thể lực. Dĩ nhiên thể lực cũng có hạn, nếu dùng hết thể lực bị đối phương tóm được thì phải chết là chắc chắn, cho nên dùng tốt né tránh, phòng ngự cũng là điểm mấu chốt.

[Phụ cận] Người Đầu Trúng Hả?: Tiểu pháp sư chắc thua rồi!

[Phụ cận] Trẻ Con, Không Khóc: Xem ra đây không phải acc phụ của Công Tử

[Phụ cận] Hoa Cúc Thật Đẹp a: *nước miếng* muốn đẩy ngã, muốn đẩy ngã

[Phụ cận] Ta Tới Chơi Đùa Một Chút Thôi: Bà đây đặt tiểu pháp sư thắng

[Phụ cận] Thiên Hạ Vô Tặc: Ta đặt thua.

Một đám quần chúng vây xem đang thảo luận thật nhiệt liệt kết quả của trận đấu, lúc này trong sân lại xảy ra biến hóa, Ni Mã lúc trước chiếm thế thượng phong bây giờ lại không chiếm được chút tiện nghi nào. Bởi vì An Nhạc đã thăm dò được hết kỹ năng của hắn rồi cho nên dễ dàng phòng ngự cùng lẩn tránh, sau đó lại dùng kỹ năng công kích trực tiếp, không cần chạy trốn nữa, chỉ cần cách bên hông hắn nửa bước là được.

Tình thế xoay chuyển, Ni Mã không áp sát được tên kia, nên hiện ra vẻ nóng vội, mà hắn càng nóng vội lại càng dễ cho An Nhạc phát hiện ra sơ hở, mắt đã thấy thanh máu của Ni Mã lại giảm xuống sắp thấy đáy.

Đột nhiên lượng máu của Ni Mã đầy trở lại, mọi người vây xem đều biết hần uống được, bởi vì đang tử đấu nếu thua sẽ bị trọng thương, cho nên tử đấu không có quy tắc, mọi người có thể dùng bất kỳ thủ đoạn gì.

[Phụ cận] Người Đầu Trứng Hả?: Uống được, uống được

[Phụ cận] Thiên Hạ Vô Tặc: Xem đi, ta đã nói tiểu pháp sư kia sẽ thua mà!

An Nhạc thấy hần uống được cũng không do dự, tìm cơ hội lấp đầy thanh máu của mình, cô nhìn sân đấu, trong đầu nhanh chóng chuyển động, cứ tiếp tục như vậy sẽ phải uống được, không khác gì so xem ai nhiều tiền hơn, trên người cô cũng chỉ có một bình được, không thể liều mạng như vậy, phương pháp duy nhất bây giờ là không để cho hần uống được nữa, thấy động tác uống được của hần là lập tức phải ngăn chặn, như vậy cô mới có cơ hội thắng.

15. Chương 15: Chết Rất Đáng

An Nhạc lập tức thay đổi kế hoạch tác chiến, dùng kỹ năng khống chế ngăn chặn việc hần uống được, tuy nhiên trang bị của hai người cách nhau quá xa, đặc biệt là phần trên. Thời trang trong các trò chơi đều là do Thương Thành bán, dùng RMB mua để làm đẹp thêm cho nhân vật, trò này cũng vậy nhưng lại khác biệt hơn chút xíu, đó chính là trang bị phụ ma, dùng để gia tăng thuộc tính nhân vật. Vì vậy hai người chỉ kém nhau 6 cấp, lấy công kích của An Nhạc cũng không thể một lần giết chết hần, mà không giết được hần thì hần sẽ tìm được sơ hở để uống được. Một cuộc tử đấu lại biến thành trường kỳ kháng chiến, trôi qua mấy phút đồng hồ, thuốc trong túi An Nhạc không còn nhiều nhưng người vây xem lại càng ngày càng nhiều.

An Nhạc không khỏi nhíu mày, phiền toái rồi đây! Đột nhiên cô híp mắt lại mỉm cười, trong mắt ánh lên nét giảo hoạt.

Có biện pháp rồi!

Hần không phải muốn áp sát sao? Cô sẽ cho hần áp sát! Vì thế An Nhạc tung ra liên hoàn chiêu đánh cho hần còn nửa thanh máu, cố ý lộ ra một chỗ sơ xuất, để cho hần có cơ hội tiến lại. Ni Mã quả nhiên bị lừa, đánh lâu như vậy vẫn bị đối phương chơi đùa, hần sớm khó chịu rồi, thấy cơ hội làm sao lại buông tha, hần gấp đến độ không thèm uống được trực tiếp áp sát. An Nhạc thấy kiếm khách kia đã tới, ánh mắt chuyên chú nhìn màn hình, đầu ngón tay không chút hoang mang thao tác trên bàn phím, 15 giây sau tất cả mọi người vây xem đều thấy kiếm khách lớn lối kia lấy một tư thế bi thảm nhất ngã trên mặt đất.

Đúng vậy, Ni Mã chết rồi, hơn nữa còn chết dưới kỹ năng lưu thất, trong phút cuối hần còn muốn uống được, nhưng trên người mang trạng thái lưu thất, đúng lúc khiến cho lượng máu cuối cùng cạn sạch.

Hệ Thống nhanh chóng xoát ra tin tức

[Yến Châu thành] Ni Mã thảm bại dưới tay Tôi Vì Bạn Mà Đến

Tinh thần người vây xem bị chấn động rồi, không đơn thuần vì tiểu pháp sư thắng, mà còn vì tiểu pháp sư sau khi bị kiếm khách áp sát lại điên cuồng thao tác, đủ khiến cho một vài tân thủ cứng bái.

An Nhạc cũng coi như thở phào nhẹ nhõm, vừa rồi cô làm như vậy coi như được ăn cả ngã về không, nếu như cô sai sót hoặc chậm mất một thao tác thì hiện giờ người nằm trên đất chính là cô.

[Bản địa] Người Đầu Trứng Hả?: Hahahahaha, cười chết mất thôi, uống được rồi mà còn đánh không lại, phải đàn ông không vậy?

[Bản địa] Ta Đến Chơi Đùa Một Chút Thôi: Đầu Trứng đừng nói như vậy, nếu người khác trái tim mỏng manh, đi Thailand biến thành nhân yêu thì làm sao bây giờ? Tổn thương quá lớn a tổn thương quá lớn!

[Bản địa] Tôi Vì Bạn Mà Đến: *cười* hần đủ dũng khí sao? Như vậy chẳng khác nào vũ nhục nhân yêu.

Từng câu châm chọc tràn ra, một người đáp một người xướng cười nhạo hần, người đàn ông phía bên kia màn hình giận tái mặt, nhân vật Ni Mã bò dậy, bởi vì tử vong nên trên người mang trọng thương, cả người trở nên thảm hại, bước đi cũng tụt máu.

[Bản địa] Ni Mã: Tôi Vì Bạn Mà Đến cái đồ SB, người chờ đấy cho ông.....

Bỏ lại một câu hung hãn, hần rất không khí phách logout tại chỗ, nhưng cũng khiến cho nhiều người sảng khoái, bởi vì người này lớn lối không phải ngày một ngày hai, thường xuyên khi dễ mấy acc nhỏ, hôm nay bị như vậy người khác không vui mới là lạ đó.

[Bản địa] Hối Quân Có Bao Nhiêu Sầu: Mới vừa rồi ai đánh cuộc mau đưa tiền đây, đưa tiền đây

[Bản địa] Ta Đến Chơi Đùa Một Chút Thôi: Người ở trên, ta nhớ lúc này không phải người nói tiểu pháp sư thua sao? Đưa tiền đưa tiền

[Bản Địa] Hoa Cúc Thật Đẹp a: Tôi Vì Bạn Mà Đến! Nếu không ngại tới đây cho tỷ BO một cái, rất có tiềm lực a, lại có thể **, đem người đấy ngã *mất đầy sao*

16. Chương 16: Gặp Công Tử

An Nhạc nhìn mấy lời bình luận này cảm thấy thật may vì mình không có trứng, nếu không nhất định sẽ bị đầu trứng nha, người này từ ID cho đến lời nói đủ biết là hủ nữ rồi, aizzz, rất giống cô, vừa trạch vừa hủ, thật không có tiền đồ mà!

An Nhạc không nhìn đến đồng lõa xôn trên kênh thể giới, cô quay đầu lại nhìn cái người đang dán mắt vào máy tình, cười vô cùng rục rở “Đại Ngọc Nhi, chuyện giặt giũ một tuần này chắc tớ không cần bận tâm đầu nhỉ!”

“Vâng, vâng” Hứa Ngọc tức giận nói, con bé này lại bắt đầu đắc ý rồi, nhưng mà tính tình An Nhạc cũng giống mấy nữ sinh khác, ai chọc giận cô ấy thì cô ấy sẽ trả đũa, đổi lại là cô cũng không có biện pháp, cho nên cứ tùy cô ấy đi.

Đúng lúc này, trong trò chơi có vài người nhìn thấy màn PK của An Nhạc với Ni Mã nên cũng tán gẫu trong đội ngũ của mình.

[Đội ngũ] Vẽ Vòng Tròn Nguyên Rửa Người: Tiểu pháp sư kia thủ pháp với ý thức cũng không tệ, thấy không, mới vừa rồi hần dùng chiêu ‘thuần thiễm’ (tác giả: thuần thiễm là lúc né tránh đồng thời phát ra công kích, kỹ năng này có tốc độ rất nhanh, giống như đã tàng hình, đối phương không nhìn thấy đã bị trúng đòn, người ra đòn cần có thao tác tốt).

[Đội ngũ] Một Mình Ta Tĩnh ~ Ngàn Chén Không Say: hắc hắc, tớ nghĩ nên kéo người này vào bang phái của chúng ta, mặc dù cấp bậc hơi thấp nhưng mà rất có tiềm lực, các cậu thấy thế nào?

[Đội ngũ] Nhiều Năm Mê Luyện Mỹ Nhân: Ta cảm thấy rất được, hần giúp chúng ta xả giận, tên rác rưởi kia thật là độc ác.

[Đội ngũ] Cuối Thời Thức Tỉnh: Công Tử đâu rồi, người thấy thế nào?”

[Đội ngũ] Công Tử Thế Vô Song: Người là bang chủ.

[Đội ngũ] Cuối Thời Thức Tỉnh: Được, cứ như vậy đi!

Hậu di chứng sau cuộc PK của An Nhạc chính là cô phải xử lý cho tốt mấy lời mời thêm bạn, cùng với mấy tin nhắn riêng quần chúng, đột nhiên có một lời mời gửi tới, xuất hiện trên màn hình của cô.

Cuối Thời Thức Tỉnh muốn mời bạn gia nhập , chấp nhận hay từ chối?

Mời gia nhập bang phái? An Nhạc nhìn thông báo này, mắt chớp vài cái.

Trong Game, người chơi đạt cấp 20 có thể xin vào các bang phái, nhưng bởi vì vừa rồi cô đi phụ bản nên vẫn chưa kịp giải quyết chuyện này. Hơn nữa nơi cô muốn vào là bang phái của Công Tử Thế Vô Song, cho nên cái này không thể tùy tiện vào vậy, mặc dù bây giờ cô cũng chẳng biết Công Tử đang ở bang phái nào.

An Nhạc không do dự điểm cự tuyệt, đối phương lập tức gửi tới tin nhắn riêng

[Mật ngữ] Cuối Thời Thức Tỉnh: Tại sao vậy?

[Mật ngữ] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Ngại quá, tôi muốn vào bang phái của một người bạn

[Mật ngữ] Cuối Thời Thức Tỉnh: À, thì ra là vậy! Không sao đâu, hôm nay cậu giúp chúng tôi một lần, lần sau có việc gì cứ đến tìm tôi.

Giúp bọn họ? An Nhạc không giải thích được, cô giúp bọn họ bao giờ? Sao cô chẳng có ấn tượng gì thế nhỉ?

Đúng lúc này, An Nhạc phảng phất nhìn thấy một ID quen thuộc, á! Công Tử? An Nhạc dựa theo trực giác lập tức chạy đến, sau đó trên con phố người qua kẻ lại, cô nhìn thấy hiệp khách bạch y lay động. Người đó một thân bạch y cao gầy, phía sau đeo một thanh kiếm, mặc dù thanh kiếm ấy ảm đạm không ánh sáng nhưng cũng không thể che dấu sự cao ngạo của người nào đó. Khuôn mặt hắn được phát họa vô cùng tinh tế, khí chất thanh tú, hàng mi như viễn sơn, tóc mai bay nhẹ, dưới chân mây là đôi mắt đen thâm u.

Được rồi, cô thừa nhận vừa rồi mình đang YY, hơn nữa còn YY quá độ, trong trò chơi mặc dù có rất nhiều nhân vật cho người chơi tùy ý lựa chọn, nhưng dù sao cũng chỉ là định dạng, bộ trang phục này cô đã từng nhìn thấy người chơi khác mặc, nhưng mà trong mắt cô người trước mắt đẹp trai đến khiến người khác hồ đồ. Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Cô lại mất bình tĩnh rồi, thật giống như cảnh tượng của xé chiều hôm nay, hẳn vì cô phải lá cây, cô làm sao có thể tới bắt chuyện với hắn đây?

17. Chương 17: Jq Bắt Đầu

Nếu bây giờ cô chạy qua, ngây ngốc nói “Xin chào, ngưỡng mộ đại danh đã lâu, chúng ta có thể kết bạn không?”

Như vậy có bị hắn khinh bỉ không? Có thể cảm thấy cô giả tạo không?

Nhưng mà nếu cô cái gì cũng không nói, như vậy chẳng phải bỏ qua cơ hội sao, đang lúc An Nhạc do dự hắn đã di chuyển tới bên người cô, dĩ nhiên không phải muốn đến chỗ của cô, chỉ đi ngang qua người cô mà thôi. An Nhạc theo bản năng dịch người nhường đường cho hắn, trơ mắt nhìn hắn đi xa dần. An Nhạc đang thở dài mình không có dũng khí, đột nhiên hai mắt sáng ngời, lúc này mới phát hiện, vừa rồi chỉ lo nhìn soái ca nên không chú ý đến một chuyện trọng yếu, bên trên ID Công Tử Thế Vô Song có tên môn phái, là , không phải là bang phái lúc này muốn mời cô gia nhập sao?

Hahahahaha.....

Duyên phận thật sự là tuyệt không thể tả a!

An Nhạc cười, tiếng cười này vang lên trong phòng ngủ có chút thô bỉ, dĩ nhiên thô bỉ này là do Hứa Ngọc nói, tâm tình An Nhạc đang rất tốt nên không thềm so đo với cô ấy, nhưng là bây giờ có một câu rất phù hợp để biểu đạt tâm trạng của An Nhạc, đó chính là vui quá hóa buồn. Cô điểm vào đầu của Công Tử, vốn muốn nhìn một chút thông tin của Công Tử, xác nhận Công Tử có thật sự trong bang phái không, nhưng vì cô quá cao hứng nên không cẩn thận trượt tay, vì thế cô lại chọn trúng mục PK, mà bên cô lại thiết lập hình thức PK là tử đấu, cho nên trên màn hình hiện ra một màn này.

[Yến Châu thành] Tôi Vì Bạn Mà Đến muốn mời Công Tử Thế Vô Song tử đấu, ân oán sinh tử, không chết không dừng, người chết sẽ bị trọng thương, tiếp nhận hay từ chối.

Hmm? An Nhạc nhìn tin tức mà Hệ Thống gửi đến, khóe miệng giật giật, sau đó rất không có chí khí suy sụp hai vai, gục đầu xuống bàn máy tính không dám nhìn phản ứng của đối phương, cô thật sự quá bị kích rồi.

Trong phòng ngủ, Hứa Ngọc nhìn thấy tin tức này, quay đầu lại cười mập mờ “Bạn yêu, cậu rất được nha, khiêu chiến vượt cấp, sẽ không phải cậu định.....” định cái gì thì Hứa Ngọc không nói tiếp.

Bạn cùng phòng Điền Ly đứng lúc từ bên ngoài đi vào, nghe được câu này liền nhìn An Nhạc một cái, hưng phấn hỏi “An Nhạc định làm gì? Muốn có bạn trai hả?”

Hứa Ngọc nghe vậy cười trộm nhưng không nói, An Nhạc ngẩng đầu lên trừng mắt nhìn Hứa Ngọc, nói “Bạn trai cái gì, bọn tớ đang chơi Game!”

“Thì ra là vậy!” Về mặt Điền Ly không còn hứng thú như lúc nãy nữa, để balo xuống, lắc đầu nói “Aizz! Thật không biết trong mấy cái game đó có gì hay nữa.”

Lời này An Nhạc và Hứa Ngọc đã nghe nhiều rồi, hai người vốn thích chơi game, nhưng mỗi người mỗi khác, có người thích tự nhiên cũng có người không thích, trò chơi cũng không phải nhân dân tệ, đương nhiên không phải ai cũng yêu thích.

An Nhạc dời tầm mắt vào màn hình, phát hiện bởi vì sai lầm của cô mà kênh thể giới đã náo loạn rồi, mọi người cùng nhau bàn luận, có người khen cô can đảm, có người lại nói cô hành động ngu xuẩn, cấp 24 đi khiêu chiến cấp 65, thực sự là điển hình không sợ chết.

18. Chương 18: Jq Không Thành Lại Bị Miếu Sát

[Thế giới] Ta Không Thương Người: Ở Yên Châu thành, nhanh chóng tới vây xem, tới vây xem, tới vây xem...

[Thế giới] Máu Gà Cũng Là Máu: Mới một buổi không online mà đã không theo kịp thời đại rồi, Tôi Vì Bạn Mà Đến là ai vậy, là ai vậy?

[Thế giới] XXOO: Kopp Kopp, tiểu pháp sư cấp 24 này lúc nãy vừa tử đấu thắng tên Ni Mã kia

An Nhạc nhìn một đồng tin tức này cảm thấy cũng không có gì quan trọng, đối với cô mà nói quan trọng nhất chính là Công Tử Thế Vô Song đã tiếp nhận lời mời, chẳng lẽ cô muốn quyền rũ học trưởng trước tiên còn phải chém giết một phen mới được sao?

Lấy thực lực của An Nhạc bây giờ hoàn toàn là trứng chọi với đá! Thay vì để Công Tử giày xéo không bằng nên đứng ra giải thích rõ ràng, cho dù sau khi nói xong sẽ bị người ta cho là nhu nhược, nhưng mà cứ nói thôi, dù sao cô cũng không có ý định đánh.

[Phụ cận] Tôi Vì Bạn Mà Đến: *rơi lệ* thật ngại quá, Công Tử Thế Vô Song, ta bấm nhầm

Ở một nơi khác, trước màn hình máy tính, Cổ Tử Mặc nhìn thấy mấy lời này, khóe môi khẽ nhếch lên tạo thành một độ cong xinh đẹp. Trước đó hắn xem người này PK cảm thấy thủ pháp coi như lợi hại, nhưng không nghĩ đến tên này lại gửi cho hắn lời mời PK, hắn cũng muốn nhìn xem cấp 24 mời hắn tử đấu là có gì nên tiếp nhận, không ngờ tên kia lại nói mình bấm nhầm....có chút thú vị!

[Phụ cận] Công Tử Thế Vô Song: Nhưng mà quyết đấu đã bắt đầu rồi.

An Nhạc đương nhiên biết điều đó, bởi vì trên màn hình thời gian đếm ngược đã kết thúc, cô lập tức đặt tay trên bàn phím gõ hàng chữ

[Phụ cận] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Không sao, người cứ miếu ta đi!

An Nhạc nói mấy lời này xong cảm thấy rất oai phong lẫm liệt, so với việc quyền rũ học trưởng thì chết dưới kiếm của anh ấy có là gì chứ!

[Phụ cận] Công Tử Thế Vô Song: Không được, không công bằng

Công Tử Thế Vô Song nói xong mấy lời đó liền điều chỉnh tư thế, chậm rãi cởi quần áo, dĩ nhiên từ “cởi” này là do An Nhạc hình tượng hóa lên, trên thực tế, Công Tử Thế Vô Song tháo hết trang bị xuống, ngay cả súng vật cũng thu vào. Vì thế hình tượng của Công Tử từ bạch y kiếm khách phiêu phiêu bây giờ bị cởi sạch trơn chỉ còn một cái quần cụt, thế nhưng hắn lại không mang đến cảm giác thô tục, hắn giống như một vị hoàng đế, cho dù có mặc cái gì thì khí chất cũng không thay đổi.

An Nhạc chớp chớp mắt, học trưởng không phải cứ như vậy cùng cô quyết đấu chứ, cô kích động đến nổi suýt nữa thì phun ra hai sợi mì...đàn ông, quá mức đàn ông!

[Phụ cận] Công Tử Thế Vô Song: Được rồi, bắt đầu!

[Phụ cận] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Ừ

An Nhạc gật đầu bày sẵn tư thế, ánh mắt trở nên bén nhọn, học trưởng đã cởi quần áo cùng cô PK, cô nhất định không chịu thua, để cho học trưởng phải nhìn cô bằng con mắt khác. Hơn nữa cô cũng đã PK cùng kiếm khách, tên Ni Mã vừa rồi chính là kiếm khách, cho nên với kỹ năng của môn phái này cũng coi như có chút quen thuộc.

Song, sự thật cho thấy, kiếm với kiếm cũng có sự khác nhau, giống như người với người, hoặc người cùng với đại thần.

An Nhạc nhìn thấy Công Tử muốn áp sát vào, trực giác chính là phải kéo giãn khoảng cách, nhưng đây chỉ là động tác giả, hắn nửa đường tự cắt đứt kỹ năng của mình, sau đó quăng ra một kỹ năng khác, nhanh chóng tiến sát nhân vật của cô.

Hức, sau đó cô bị miểu sát rồi, đúng vậy, chết ngay lập tức, cô ngay cả một đòn đánh trả cũng không có, cứ như vậy thê thảm nằm trên mặt đất, bộ dạng này cùng với sự uy vũ lúc trước hoàn toàn khác xa. Đáng hận nhất chính là kỹ năng cuối cùng lại là ‘thải thi’ (đạp lên xác chết), nhìn Công Tử một bước lại một bước giẫm trên người cô, trên mặt An Nhạc đầy hắc tuyến, này là JQ (gian tình) không được lại bị QJ (cường gian). Nhưng mà cứ nằm như vậy cho hắn giẫm cũng coi như là phong cảnh tốt đi!

19. Chương 19: Đánh Vào Nội Bộ (1)

[Yến Châu thành] Tôi Vì Bạn Mà Đến thăm bại dưới tay Công Tử Thế Vô Song.

Tin này vừa mới xoát ra, thế giới liền ồn ào càn quét một trận

[Thế giới] Ta Không Thương Người: Công Tử thật uy vũ, là miểu sát a!

[Thế giới] Du Du Thanh Thủy: Chúc mừng lão công nhà ta Đê Điều Vương Tử lên tới cấp 70, chúc mừng lão công nhà ta Đê Điều Vương Tử lên tới cấp 70, hôn một cái.

[Thế giới] Ta ở giữa trâu A và trâu C: Giống như trên

[Thế giới] Rời khỏi đầu heo: Thật ra Tôi Vì Bạn Mà Đến kia cũng không tệ, hai người bọn họ cấp bậc chênh lệch rất lớn, bị miểu sát cũng không mất mặt.

An Nhạc nước mắt đầy mặt, còn có người giúp cô nói chuyện, từ trên đất bò dậy, lần này tới lượt cô thê thảm, bị trọng thương rồi, Công Tử vẫn chưa bỏ đi, đứng trước An Nhạc hơn nữa còn phát ra một câu

[Phụ cận] Công Tử Thế Vô Song: Ta nghĩ ngươi có thể kiên trì lâu một chút.

Hmm? An Nhạc nhú mày, hắn có ý gì đây? Thất vọng, học trưởng đối với cô thất vọng? Hay là đang cười nhạo cô. An Nhạc đột nhiên nghĩ đến một chuyện, hắn cởi hết trang bị cùng cô PK nói là để công bằng, thật ra là muốn cô biết hắn không mặc trang bị vẫn có thể miểu sát cô, hắn với cô chưa bao giờ cùng một cấp bậc.

Không! An Nhạc lập tức lắc đầu, cô không thể nghĩ xấu cho học trưởng, hẳn không phải người như vậy, tuyệt đối không, học trưởng rất ôn nhu, làm sao có thể cười nhạo cô chứ!

An Nhạc cười cười, bấm vào ô động tác, sau đó quay về phía Công Tử làm động tác hành lễ, rồi gõ ra một hàng chữ

[Phụ cận] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Hắc hắc, người đánh giá ta quá cao rồi, nhưng mà tại nghệ ta không bằng người thì cũng không có gì đáng cười, lần sau có cơ hội chúng ta PK lại.

Công Tử đứng ở đó, đôi mắt đen ấy từ trên cao nhìn xuống cô chừng vài giây, không có trả lời, xoay người đi ra khỏi đám đông.

An Nhạc thấy hắn đi rồi liền thu hồi tầm mắt, nhìn bản thân bị trọng thương mà muốn khóc, trong trò chơi nếu bị thương cần phải trị liệu, vết thương nhẹ hay bị té thì uống được là được rồi, nhưng mà cô bị trọng thương, cần phải có thuốc cao cấp.

Thuốc cao cấp cần ít nhất năm vàng, bán ở Thương Thành, An Nhạc mới vào trò chơi còn chưa có kiếm được tiền nên đương nhiên không có năng lực dùng tiền trò chơi đổi thành tiền Thương Thành để mua thuốc. Vì thế An Nhạc chỉ có hai lựa chọn, một là nạp tiền, hai là đến đài Cầu Phúc, chỗ đó nửa tiếng sẽ có thần tiên tới thăm một lần, trị liệu miễn phí. An Nhạc đương nhiên sẽ chọn phương án sau, trong trò chơi nếu không thật sự cần thiết thì cô sẽ không tiêu tiền.

Nhưng đợi khi An Nhạc kéo một thân trọng thương đến đài Cầu Phúc, phát hiện ở đây không chỉ có một hai người chờ, An Nhạc tính qua nếu cứ xếp hàng như vậy đợi đến lượt cô cũng phải bốn tiếng sau. Không có biện pháp, chỉ có thể tiêu tiền, chờ đợi như vậy rất mệt mỏi. An Nhạc nạp tiền vào, chữa trị vết thương, sau đó gửi tin nhắn riêng cho Cuối Thời Thức Tỉnh.

[Mật ngữ] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Cuối Thời, lời mới này người nói có còn hiệu lực không?

20. Chương 20: Đánh Vào Nội Bộ (2)

Vừa gửi tin nhắn đi, đợi một hồi cũng không thấy đối phương trả lời, cho nên An Nhạc thấp thỏm, chẳng lẽ cô bỏ lỡ cơ hội rồi? Cô lại gửi đi thêm một lần nữa

[Mật ngữ] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Cuối Thời, lời mới này người nói có còn hiệu lực không?

Gửi xong, An Nhạc nhìn chằm chằm vào khung chat, rất nhanh khung chat lại sáng lên, Cuối Thời Thức Tỉnh trả lời

[Mật Ngữ] Cuối Thời Thức Tỉnh: Ngại quá, vừa rồi ta có chút việc không kịp trả lời, đương nhiên vẫn còn hiệu lực, hoang nghênh cậu gia nhập bang phái.

Hắn vừa trả lời xong trên màn hình của cô liền phát ra một thông báo

Cuối Thời Thức Tỉnh muốn mời bạn gia nhập , chấp nhận hay từ chối?

Hiện tại An Nhạc làm sao có thể từ chối, vội vàng điểm chấp nhận, trong bang phái rất nhanh liền có thông báo Tôi Vì Bạn Mà Đến gia nhập bang phái

[Bang phái] Yêu thương người không hết: Hoan nghênh *hoa hồng*

[Bang phái] Yêu Nghiệt trốn chỗ nào: *hoa hồng* *hoa hồng* *hoa hồng*

[Bang phái] Cuối Thời Thức Tỉnh: Hoan nghênh *hoa hồng*

[Bang phái] Một Mình Ta Tỉnh ~ Ngàn Chén Không Say: *hoa hồng* tân dân mau báo số đo ba vòng, tân dân mau báo số đo ba vòng *cười gian*

[Bang phái] Nhiều Năm Mê Luyến Mỹ Nhân: *hoa hồng*, Không Say người đói khát hã, đàn ông cũng muốn đùa giỡn *khinh bỉ*

[Bang phái] Vẽ Vòng Tròn Nguyễn Rửa Người: Đừng dọa người mới, người mới nên xưng hô thế nào đây?

[Bang phái] Kiểm Tiên Kiểm Thánh: Hoan nghênh, hoan nghênh

An Nhạc vào bang phái liền nhìn thấy mấy lời này, thật có cảm giác muốn lau mồ hôi, những người này thực nhiệt tình, hơn nữa có vài người xem như quen mặt, thường xuyên nhìn thấy ID trên thế giới, đặc biệt là Không Say và Vẽ Vòng Tròn Nguyễn Rửa Người, cô có ấn tượng rất sâu.

Nhưng mà thật đáng tiếc chính là trong số những người lên tiếng không có học trưởng, aizzz, cô gánh nặng đường xa a, con đường phía trước còn rất xa xôi!

[Bang phái] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Xin chào mọi người, gọi ta là lão An được rồi.

An Nhan đương nhiên đã suy nghĩ trước khi nói mấy lời này, trong trò chơi trước cô dùng ID Nữ Vương – Tự Bạch Tuyết, nhưng bọn họ không bao giờ gọi cô là Nữ Vương mà lại gọi là Bạch Tuyết. Thế nhưng ID lần này rất khó gọi, gọi Tôi Vì? Bạn Mà Tôi? Thật sự không thích hợp, cho nên cô nghĩ để họ gọi họ của mình là tốt nhất, nếu gọi tiểu An thì quá yếu ớt, đương nhiên là gọi lão An rồi, gọi như vậy rất có khí chất đàn ông.

[Bang phái] Một Mình Ta Tĩnh ~ Ngàn Chén Không Say: Lão An? Tuổi người lớn tới như vậy sao? Lão An cái gì, gọi tiểu An được rồi.

[Bang phái] Tôi Vì Bạn Mà Đến: *mồ hôi* tùy tiện vậy, đều giống nhau cả mà.

[Bang phái] Một Mình Ta Tĩnh ~ Ngàn Chén Không Say: Công Tử đâu rồi? Sao không ra hoan nghênh người mới, hai người các người coi như không đánh không quen biết đi!

An Nhạc thấy lời của Không Say mới nhớ tới cô nên giải thích một chút, nếu không người trong bang phái sẽ nghĩ cô cố ý muốn tạo danh tiếng.

[Bang phái] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Cái kia thực sự có chút hiểu lầm, là do ta bấm nhầm thôi.

[Bang phái] Vẽ Vòng Tròn Nguyễn Rửa Người: Yên tâm đi, không sao đâu!

An Nhạc cười cười, thấy Công Tử không nói gì liền bĩu môi. Đột nhiên cô nghĩ tới một chuyện nên gửi tin nhắn riêng cho Cuối Thời Thức Tỉnh.

21. Chương 21: Từng Bi Thảm

[Mật ngữ] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Thật ngại quá lại quấy rầy, Cuối Thời, có thể kéo bạn của ta vào bang được không? Nếu như không được người cứ nói thẳng.

Sở dĩ An Nhạc nói như vậy là vì lúc cô vừa vào bang đã nhìn qua, đây là bang phái cấp 3, trong trò chơi, cấp bậc bang phái là từ cấp một, hai, ba cứ như vậy tăng lên, bang phái cấp 3 có phúc lợi tốt nhất, giống như công ty lớn với công ty nhỏ trong thực tế, cho nên mấy bang phái này thu người đều giới hạn cấp bậc, cô vừa nghĩ đến vấn đề này mới hỏi thử.

[Mật ngữ] Cuối Thời Thức Tỉnh: Có thể, ID của bạn cậu là gì?

[Mật ngữ] Tôi Vì Bạn Mà Đến: ID là Ta Đến Vui Đùa Một Chút Thôi, cảm ơn nhiều.

An Nhạc báo ID với hân chưa tới một phút, Đại Ngọc Nhi đã vào bang phái, trong bang lại một vòng dâng hoa oanh tạc, nào biết cái cô Đại Ngọc Nhi kia lại đánh ra một câu như quả bom vào bang phái.

[Bang phái] Ta Đến Vui Đùa Một Chút Thôi: Xin chào, mọi người cứ gọi ta là Vui Đùa, thuận tiện nói thêm câu nữa Tôi Vì Bạn Mà Đến chính là thân ái nhà ta

~An Nhạc nhảy khỏi ghế, chạy đến sau lưng Đại Ngọc Nhi, nhéo cổ cô ấy, hung hăng nói “Cậu nha dám hủy danh dự của tớ, xem tớ thu thập cậu thế nào.”

Hứa Ngọc cười hì hì “Mới như vậy đã kích động rồi, cậu đừng quên nhân vật của cậu là phái nam nha, cậu muốn tớ nói cho mọi người biết cậu là yêu nhân hả?”

An Nhạc liếc Đại Ngọc Nhi một cái rồi buông tay ra trở lại chỗ ngồi của mình, thật ra trong lòng cô biết rõ Đại Ngọc Nhi không nói gì sai, chẳng qua là do bản thân cô chột dạ, nhưng mà chột dạ cái gì chính cô cũng không nói được.

Có thể là vì lo lắng khi lấy thân phận như vậy tiếp cận học trưởng, nếu như học trưởng biết thân phận thật của cô, có khi nào cảm thấy bị lừa gạt không? Ách! An Nhạc suy nghĩ một chút cảm thấy không được tốt cho lắm, nhưng mà đã đi tới bước này cũng không còn lui lại được!

Nghĩ đến đây, trong mắt An Nhạc lộ ra tia giảo hoạt, sau này học trưởng biết là cô thì cứ làm bộ như vô tình gặp gỡ cũng được mà, làm người không thể quá đề cao mình, yêu đương cũng phải xem thời cơ, nếu đợi đến lúc học trưởng có bạn gái vậy coi như cô xong luôn rồi.

Lần này An Nhạc không do dự nữa, cô nhất định phải làm gì đó, hơn nữa bây giờ cô đã đánh vào nội bộ rồi, có được tin tình báo thì cơ hội sẽ càng nhiều. An Nhạc mang theo ảo tưởng tươi đẹp nên khi làm nhiệm vụ cũng hăng hái hơn, cô đang tính toán đến chuyện thăng cấp!

Khi An Nhạc vừa lên được một cấp chợt thấy trong bang phái có người hỏi cô làm sao luyện kỹ năng PK, có thể chỉ lại cho hắn được không, hắn cũng là hỏa pháp sư.

Làm sao luyện? Vấn đề này làm cô nhớ lại lần đầu tiên mình mở hồng danh.

Lúc đó An Nhạc đang chơi game, khi ấy cô đối với thế giới game online phải nói là chẳng biết gì cả, ngày qua ngày ở trong đó lẩn lộn lộn. Cho đến ngày kia, An Nhạc vào một tổ đội đi phụ bản, đúng lúc đó cô lại nhận được điện thoại của ba nên bận rộn nghe máy, kết quả khi quay trở lại toàn bộ đội ngũ của cô đã bị diệt, có hai người đã lui ra khỏi tổ đội, hai người khác ở lại, cô mở ra bản ghi chép tin nhắn phát hiện bọn họ gọi cô rất nhiều lần, hỏi cô chết ở đâu rồi. An Nhạc cũng thấy bản thân mình thật có lỗi, vội vàng đánh chữ trong đội ngũ nói xin lỗi, sau đó giải thích với họ rằng cô bận nghe điện thoại. Trong tổ đội có một nhân vật nữ bất kể An Nhạc nói như thế nào cũng không chịu buông tha, vẫn mắng cô, lời thô tục gì cũng nói ra, An Nhạc đại khái cũng biết người này là nhân yêu.

Bởi vì người có lỗi là mình nên An Nhạc nhận, thế nhưng người nọ mắng càng ngày càng quá đáng, đây là lần đầu tiên cô ở trên mạng bị người ta mắng thảm như vậy, cô tức đến run người. Ngày thứ hai, người đó vừa gửi tin nhắn riêng đến mắng cô, cô nhìn thấy đối phương đang ở ngoại thành, lập tức chạy đến dự tính mở hồng danh giết hắn.

Khi đó, An Nhạc vô cùng tự tin, cô nghĩ bản thân mình cao hơn người ta đến mười mấy cấp, hơn nữa tên kia còn là y sư. Nhưng sự thật cho thấy, tưởng tượng thì tốt đẹp, thực tế lại vô cùng tàn khốc, tên kia không chết, người chết lại là cô, hiển nhiên cô bị người ta cười nhạo đến mất hết mặt mũi.

Nửa tháng sau đó chỉ cần có thời gian, cô liền theo người kia ra ngoại thành tìm thời cơ mở hồng danh, thế nhưng lần nào cô cũng thất bại, bạn bè cô nhìn không nổi nữa, nói rằng để bọn họ tới hỗ trợ không phải tốt hơn sao. An Nhạc không muốn, sự thật đã chứng minh quyết định của cô vô cùng chính xác, khi cô dựa vào chính thực lực của mình đánh bại người kia, trong lòng có một cảm giác vô cùng thỏa mãn, cho nên, kỹ xảo gì đó cũng đều phải trải qua cố gắng, hằng năm tích lũy kinh nghiệm mới có được.

[Bang phái] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Thường xuyên chơi là được, nếu có thời gian thì nên xem mấy clip PK của người khác, xem kỹ năng PK của càng nhiều chức nghiệp càng tốt.

[Bang phái] Tiểu Yêu Tinh Vô Tình: Chỉ vậy thôi?

[Bang phái] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Ừ, chỉ đơn giản như vậy thôi, nếu như người muốn biết một cách cặn kẽ, trong bang phái của chúng ta không phải có một vị cao thủ sao? Đi thỉnh cầu hắn nói qua một chút là được rồi.

22. Chương 22: Sức Mạnh Tình Yêu

Mấy lời này đương nhiên là An Nhạc cố ý nói, cô muốn xem xem Công Tử có lộ mặt nói chuyện không, nếu như hắn nói chuyện, như vậy cô có thể cùng hắn đáp lời.

[Bang phái] Tiểu Yêu Tinh Vô Tình: Hắc hắc, không dám! Công Tử bận rộn như vậy làm sao có thời gian chỉ điểm cho đám tôm nhỏ như chúng ta chứ.

Lời này của Tiểu Yêu Tinh, An Nhạc rất đồng cảm, nhớ ngày đó cô đối với mấy đại thần cũng một lòng kính sợ, nhưng sau này phát hiện ra có một vài đại thần là nhờ RMB đắp lên nên mới thành đại thần, vì thế tâm tình kính sợ cũng phai nhạt dần.

Nhưng mà hiện tại nhìn mấy vị đại thần thao tác phong tao, cô thật sự rất sùng bái, giống như Công Tử, cô thật không nghĩ tới học trưởng lại có kỹ thuật tốt như vậy. Không chỉ vậy, cô cảm thấy Công Tử trên mạng hơi lạnh nhạt, từ lúc cô vào bang đến giờ không thấy hắn nói một câu.

An Nhạc lại chơi một lúc, đột nhiên nhìn thấy bên góc trái có nhắc nhở

[Hệ thống] Bạn tốt Công Tử Thế Vô Song đã logout.

An Nhạc nhìn thời gian, đã 11 giờ rồi, cô cười một cái, xem ra học trưởng là bé ngoan nha, ngủ sớm dậy sớm a! An Nhạc nhớ đến sáng mai mình cũng có tiết nên làm thêm một cái nhiệm vụ rồi cũng tắt máy leo lên giường ngủ. Tối hôm đó, An Nhạc nằm mơ thấy mình đánh quái, cuối cùng cũng không biết mình giết được bao nhiêu con. Ngày hôm sau hồi tưởng lại giấc mơ, An Nhạc nghĩ chắc mình chơi game nhiều quá nên mới nằm mơ thấy giấc mơ như vậy.

Đến buổi trưa cô cũng không nhìn thấy học trưởng, xế chiều, khi đi qua sân bóng rổ lại ngoài ý muốn phát hiện học trưởng đang ở đó, bàn tay bắt giắc lôi kéo Đại Ngọc Nhi dừng bước. Hứa Ngọc nhìn thoáng qua sân bóng, sau đó nghi hoặc nhìn An Nhạc, nói “Từ lúc nào cậu lại có hứng thú với bóng rổ vậy?”

An Nhạc nhìn học trưởng mồ hôi đầm đìa, có chút chột dạ, nhưng vẫn tỏ ra cây ngay không sợ chết đứng trả lời “Tự nhiên bây giờ có hứng thú được không, lúc học trung học tớ cũng từng ở trong đội bóng rổ”

Câu này của An Nhạc không phải nói dối, lúc học trung học cô thực sự là đội trưởng đội bóng rổ nữ, trong cuộc thi bóng rổ toàn năm, cô dẫn đội ngũ đi tham gia còn giành được giải ba. An Nhạc còn đang nói, quả bóng bất thành linh bay tới, nhắm thẳng vào đầu cô, An Nhạc theo phản xạ nhảy lên tiếp được trái bóng. Mặc dù làm như vậy có thể tránh bị đập đến chột vật, nhưng mà lúc nhảy lên trái bóng đập vào ngực làm cô đau đến hít một hơi, trong lòng đã muốn chảy nước mắt, đã biết chỗ nào đó của cô nhỏ rồi còn muốn đập thành cái sân bay sao?

“Mỹ nữ, ném qua đây nào!” Một nam đồng chí vẫy tay với cô, đứng ở cửa nói lớn, An Nhạc ngẩng đầu nhìn, thấy học trưởng cũng nhìn về phía cô rồi, lại còn cười với cô nữa chứ. Nụ cười đẹp đẽ ấy lại khiến cho An Nhạc kích động, vì thế máu dồn lên não, cô nhắm vào chiếc rổ quảng bóng tới, không ngờ lại trúng.

Người ở chỗ này đều tròn mắt, có vài nam sinh giơ ngón cái với cô, nam sinh đứng ngay cửa cười một cái, khoe ra hàm răng trắng “Mỹ nữ ném bóng cũng không tệ nha!”

An Nhạc khoát khoát tay, Hứa Ngọc ở bên cạnh cô lại mắng “Kháo! Cậu đúng là vận cứt chó!”

Đối với lời của Hứa Ngọc, An Nhạc cũng không thừa nhận, nếu nói là vận cứt chó, không bằng nói là sức mạnh tình yêu thì đúng hơn. Đương nhiên An Nhạc cũng biết nếu đem câu này nói ra, Đại Ngọc Nhi không nôn chính cô cũng sẽ nôn, vì thế An Nhạc quẹt mũi, hung hăng nói “Thiệt! Đây chính là sức mạnh của tỷ tỷ ta đó có biết chưa!” Nói xong lời này An Nhạc mới phát hiện học trưởng vẫn còn đang nhìn theo hướng các cô.

23. Chương 23: Tình Huống Ngoài Ý Muốn (1)

An Nhạc cảm thấy khuôn mặt mình như phát sốt, OMG! Cô thật muốn chết mà, động tác thô tục như vậy lại để cho học trưởng thấy, hình tượng của cô a~ thật là bi kịch mà! An Nhạc cúi đầu lúi kẻo Đại Ngọc Nhi xoay người rời đi, may mắn Hứa Ngọc không nhìn ra gì khác lạ nên cũng không hỏi nhiều.

Tiêu Thịnh nhìn bóng lưng An Nhạc, đột nhiên nở nụ cười, nam sinh đứng bên cạnh hẳn hơi sửng sốt, sau đó nhìn theo ánh mắt Tiêu Thịnh thấy bóng lưng hai cô gái đang rời đi, cười một tiếng tỏ vẻ hiểu rõ, lấy tay huých vào người hắn, nói “Sao vậy, coi trọng vị mỹ nữ lúc này rồi hả?”

Tiêu Thịnh thu hồi tầm mắt, thấy bạn dùng ánh mắt gian tà nhìn mình cũng mặc kệ, xoay người chạy vào sân tiếp tục trận bóng rổ, bình lên tuổi thanh xuân của hắn.

Bên này, An Nhạc về tới phòng ngủ rất nhanh lại nghĩ đến chuyện xảy vừa rồi, cực kỳ hứng thú mở máy tính, sau đó vui đùa vào trong trò chơi. Quả nhiên An Nhạc vừa online liền phát hiện Công Tử Thế Vô Song không có trên game. Cô thao tác nhân vật cười ngửa không ngừng đi thăng cấp, ở một nơi ven biển gọi là Sa Tử châu, An Nhạc đang hăng say đánh quái, chợt thấy trên bờ biển một con Hoàng Long cao lớn ánh vàng rực rỡ, vô cùng đẹp mắt.

Á! Đây là cái gì vậy? An Nhạc tò mò điểm kích chuột vào, không ngờ Hoàng Long lại là mục tiêu công kích, nguy rồi, cô thầm kêu một tiếng, tính rút lui nhưng lại chậm một bước, Hoàng Long mở cái miệng rộng quay về phía cô phun ra một hơi, An Nhạc liền hiên ngang nằm trên mặt đất, tử vong.

An Nhạc không lập tức ngồi dậy mà chạy đến diễn đàn tìm kiếm mới biết thì ra Hoàng Long này là Boss thế giới, sau khi bị đánh chết phải ba ngày sau mới xuất hiện một lần nữa, mà địa điểm nó xuất hiện mỗi lần đều không giống nhau, An Nhạc gặp được lại đúng lúc là con được xoát mới.

An Nhạc trở lại trò chơi liền thấy trên màn hình xuất hiện hai đoàn người, trong trò chơi quy định một đoàn là 25 người, hơn nữa còn mặc cùng một màu trang phục, tất cả đều là người của bang Thịnh Thế Vương Triều.

Bang phái Thịnh Thế Vương Triều này An Nhạc có biết, đó là đệ nhất bang phái trên bài hành bảng, nhân số tối đa, sinh lực cũng tối đa.

An Nhạc cho dù ngốc cũng hiểu chuyện gì đang xảy ra, trong bất cứ trò chơi nào cũng sẽ xảy ra tình huống như vậy, lấy thực lực lớn mạnh độc quyền hết tất cả các tài nguyên, nếu có người chơi vô danh nào đó dám hót tay trên thì kết quả chính là chờ bị thanh trừng.

Cô xem người của bọn họ đã bắt đầu đánh, quay đầu lại nói với Đại Ngọc Nhi “Chờ vài phút nữa đến cứu tớ nhé” rồi chống cằm tiếp tục xem bọn họ hạ Boss.

“Sao lại chết rồi?” Hứa Ngọc có chút kinh ngạc hỏi

An Nhạc lười biếng trả lời “Bị Boss thế giới miểu sát”

“Cái gì? Boss thế giới? Trông như thế nào?” Hứa Ngọc vừa nói vừa chạy đến sau lưng An Nhạc, cùng cô thưởng thức tư thế oai hùng của Boss. Hoàng Long không hổ là Boss thế giới, bị nhiều người vây đánh mấy phút đồng hồ vẫn không hề gì.

“Thật mạnh” Hứa Ngọc nhìn một hồi rồi bỏ lại hai chữ, sau đó trở lại máy tính của mình.

An Nhạc vừa nghe nhạc vừa tiếp tục xem, hiện tại cô cũng không có biện pháp, nếu chết mà không có y sư tới cứu, tự sống lại sẽ bị mất kinh nghiệm, cho nên cô đành chờ mấy người này rời đi Đại Ngọc Nhi mới có thể tới đây.

Hơn mười phút sau, Hoàng Long rốt cục rơi hết giọt máu cuối cùng, cách màn ảnh, An Nhạc tựa hồ nghe được những tiếng hoan hô, nhưng ngay sau đó trên kênh phụ cận lại có người mắng âm lên.

[Phụ cận] thịnh thế vương triều huyết sắc: Kháo, chuyện gì xảy ra? Tại sao Boss không rơi đồ, không phải vừa rồi bị Bug chứ!

24. Chương 24: Tình Huống Ngoài Ý Muốn (2)

[Phụ cận] thịnh thế vương triều huyết sắc: Kháo, chuyện gì xảy ra? Tại sao Boss không rơi đồ, không phải vừa rồi bị Bug chứ!

[Phụ cận] thịnh thế vương triều lãng mạn: Đúng vậy! Rốt cục xảy ra chuyện gì? Có cần gọi cho công ty game hỏi thử không?

[Phụ cận] thịnh thế vương triều tình nghĩa: Ta dựa vào, không phải có người đi trước sờ Boss rồi chứ?

Người đi trước sờ Boss, ý nghĩa như tên, chính là mục tiêu đầu tiên công kích Boss, trong trò chơi này cừu hận của Boss vĩnh viễn đặt ở người đầu tiên công kích nó, cho dù sau đó có người khác thu hút cừu hận nhưng khi Boss rơi đồ cũng chỉ thuộc về người đầu tiên. Dĩ nhiên nếu người đầu tiên chết mà rơi ở phạm vi trước mặt, như vậy cũng chỉ có mình người đó thấy.

Thịnh thế vương triều tình nghĩa nói câu này xong toàn bộ đám người đều nhìn xung quanh xem xét, khoe môi An Nhạc giật giật, có phải là cô không? An Nhạc nhớ trước đó cô từng đụng Boss, nghĩ tới đây, An Nhạc vội vàng quay sang nói với Đại Ngọc Nhi “Nguy rồi, mau tới đây cứu tớ”

“Tới ngay” Hứa Ngọc vừa nói vừa chạy tới tọa độ của An Nhạc, mà Hứa Ngọc còn chưa kịp chạy tới thì thi thể của An Nhạc đã bị người ta phát hiện.

[Phụ cận] thịnh thế vương triều tiên nữ: Mau tới đây, bên này có một người nằm, chúng ta khinh, nhất định là tên này giành trước.

Tiên Nữ này vừa nói một đám người liền tức giận vây lại, An Nhạc cảm thấy trước hết cô nên giải thích một chút, nếu không cô sẽ mang danh cô ý đoạt Boss, bị mắng đến máu chó xối đầy đầu.

An Nhạc đặt tay lên bàn phím, một dòng cũng chưa đánh được đã có người lên tiếng chửi cô.

[Phụ cận] thịnh thế vương triều huyết sắc: Kháo con mẹ ngươi, vừa rồi có phải ngươi đã sờ Boss.

[Phụ cận] thịnh thế vương triều vĩnh hằng: Là tên nhóc Tôi Vì Bạn Mà Đến.

[Phụ cận] thịnh thế vương triều lãng mạn: Đồ tiện nam, dám cướp Boss của bọn ta, người của Độc Bộ Thiên Hạ là thế này hả?

An Nhạc thấy những lời này, lời xin lỗi vừa mới đánh ra liền xóa đi, sau đó đánh ra một câu khác.

[Phụ cận] thịnh thế vương triều khả ái: ngày hôm qua nổi danh một vùng không ngờ lại người không biết xấu hổ như vậy!

[Phụ cận] thịnh thế vương triều đoạn thủy: Các người chờ một chút nghe người ta nói đã, đừng có mắng loạn.

[Phụ cận] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Này, các người có thể nghe tôi nói trước có được không?

[Phụ cận] thịnh thế vương triều đoạn thủy: Thật ngại quá, bọn họ đánh lâu như vậy mà không thấy đồ nên hơi kích động một chút, đừng trách bọn họ, ta thay mặt mọi người xin lỗi người.

An Nhạc thấy mấy lời này nên chịu đựng một chút, cuối cùng cũng gặp người có thể phân rõ phải trái, nếu không khó bảo đảm rằng cô sẽ không nổi giận.

[Phụ cận] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Trước đó ta ở chỗ này làm nhiệm vụ thấy Hoàng Long, tò mò nên điểm vào, sau đó liền bị miểu sát nên ở chỗ này chờ bạn tới cứu, nếu như là ta phải đi nhặt đồ, ta bảo đảm toàn bộ đồ nhặt được sẽ trả lại cho các người. Nhưng những người vừa rồi mắng ta tất cả đều phải xin lỗi, trong từ điển của ta không có chuyện xin lỗi dùm.

An Nhạc đánh xong mấy lời này rất nhanh bên kia liền có y sư tới cứu cô, An Nhạc đi xuyên qua đám người đến chỗ Hoàng Long liền thấy một đồng đồ vàng rực. Đồ mờ mờ, đúng là cô cướp cừu hận đầu tiên.

An Nhạc đi tới nhặt hết đồ lên, cũng không nhìn thuộc tính của chúng trực tiếp giao dịch cho đoạn thủy, đoạn thủy nhìn đồng đồ phát hiện thấy một thanh vũ khí cực phẩm, hơn nữa đối phương cũng không do dự, chứng tỏ người ta không nói dối.

Đoạn thủy nhận đồ xong ở kênh phụ cận nói cảm ơn An Nhạc, An Nhạc không thèm để ý, quét mắt nhìn mấy người vừa rồi mắng cô, đánh ra vài chữ “Nói xin lỗi, ngay lập tức!”

25. Chương 25: Không Cùng Xuất Hiện A~

Lời này vừa đánh ra mọi người đều cảm thấy rõ ràng không khí trong trò chơi có chút ngưng đọng, kênh phụ cận một lúc lâu cũng không có người lên tiếng.

[Phụ cận] thịnh thế vương triều khả ái: Đi thôi, mới vừa rồi cũng đâu mắng hấn cái gì, còn bắt xin lỗi, không phải chỉ nói vài câu thôi sao?”

[Phụ cận] thịnh thế vương triều đoạn thủy: Toàn bộ đồ người ta đều trả lại, chẳng lẽ không nên nói xin lỗi? Các người đừng làm ta cảm thấy thất vọng.

[Phụ cận] thịnh thế vương triều huyết sắc: Anh bạn, ngại quá, vừa rồi có chút nóng nảy nên nói vài câu thô tục, người đừng để ý.

[Phụ cận] thịnh thế vương triều lãng mạn: thật ngại quá.

[Phụ cận] thịnh thế vương triều khả ái: như trên.

Mặc dù lời của Khả Ái kia làm người ta cảm thấy không chân thành, nhưng An Nhạc cũng không hẹp hòi, nếu đối phương đã chịu mở miệng xin lỗi thì cũng không nên tính toán quá.

An Nhạc xoay người tiếp tục làm nhiệm vụ của cô, đám người kia cũng dần tản đi, nhưng rất nhanh sau đó trên màn hình của cô lại nhảy ra một thông báo.

[Hệ Thống] Thịnh thế vương triều đoạn thủy muốn thêm bạn tốt, chấp nhận hay từ chối.

An Nhạc không do dự điểm thêm bạn tốt, cô đối với người này có ấn tượng khá tốt, kết bạn cũng không có vấn đề gì. Cứ như vậy, An Nhạc cùng Đoạn Thủy bắt đầu quen biết, người này cũng không tệ, có khi cô không qua được nhiệm vụ hấn sẽ tới giúp đỡ một chút.

Trong trò chơi An Nhạc lấy thăng cấp làm mục tiêu, thoảng một cái lại nửa tháng trôi qua, mà trong nửa tháng này ở bên ngoài cô cùng học trưởng trừu hình thoảng nhìn thấy nhau gật đầu một cái thì cũng không cùng xuất hiện. Trong trò chơi cũng vậy, mặc dù cô ở quảng trường bang phái thấy hấn, nhưng hấn không hay lên kênh bang phái nói chuyện, mà cấp bậc hai người chênh lệch lớn nên không thể cùng hấn đi phụ bản, vì vậy cô với hấn không thể cùng xuất hiện a!

Nhưng trong nửa tháng này cũng không thể nói là không có thu hoạch, cô cùng mấy người trong môn phái cũng dần thân quen hơn, cũng thuận lợi lên cấp 50, Đại Ngọc Nhi ở cấp 48. Hơn nữa cô cũng biết được vì sao thường xuyên có người lên kênh thể giới bày tỏ với học trưởng, bởi vì hấn là đệ nhất cao thủ trên bảng xếp hạng, nên có người mù quáng sùng bái, cũng giống như trong thực tế mọi người yêu thích thần tượng vậy.

Nhưng đây chỉ là một trong những nguyên nhân, quan trọng hơn là hấn luôn từ chối, thỉnh thoảng còn nói vài lời ác độc, cho nên mọi người đánh cược với nhau xem ai có bản lĩnh khiến hấn gật đầu. Chính vì nguyên nhân này nên kênh thể giới mới thường xuyên xuất hiện tình huống tử vong.

Giống như cô gái ngày hôm qua trên kênh thể giới, cuối cùng cũng rơi vào kết quả thảm bại, thấy mấy cái này, An Nhạc mặt mày vui mừng, mặt khác lại lo lắng, học trưởng có vẻ không dễ hạ gục, cô phảng phất đã thấy kết quả của mình.

An Nhạc vừa thao tác nhân vật của mình chạy về kinh thành vừa suy nghĩ, chợt thấy một cái hồng danh sáng loáng. WOW, hai mắt An Nhạc sáng ngời, là tên nào ngạo mạn như vậy, dám ở trong kinh thành mở hồng danh, trong này có NPC Ngự Lâm Quân, hai ba chiêu là có thể khiến người chơi tử vong, An Nhạc vội vàng đảo mắt nhìn sang.

26. Chương 26: Tiến Hành Jq (1)

Không nhìn thì không sao, vừa nhìn liền thấy người kia thế nhưng không phải bên phe mình, là người phe Càn Khôn. Trong trò chơi này phân ra hai phe, một là Thái Cấp, một là Càn Khôn, hai phe luôn ở trạng thái đối địch, chỉ cần nhảy qua biên giới của phe địch người chơi liền bị biến thành hồng danh, có thể tùy ý công kích những người khác, đồng thời người chơi bên này cũng có thể công kích lại, hơn nữa cho dù có giết người cũng sẽ không gia tăng tỷ số phạm tội mà còn có thêm danh vọng chiến trường. Danh vọng chiến trường nhiều có thể đổi vài thứ tốt, vì vậy thỉnh thoảng cũng sẽ có người phe khác chạy đến giết người xoát danh vọng.

An Nhạc mặc dù không đi qua Càn Khôn, nhưng nếu trong trò chơi hai bên đối địch, cô lại thấy được đương nhiên không bỏ qua cho người đó. Hơn nữa cô nhìn thấy ID người này là “Sói xám thích ăn cừu lười”, PK rất tốt, mới cấp 50 nhưng hai ba người vây công hắn đều bị hắn nhanh chóng giết chết. Nếu như An Nhạc không nhân cơ hội hạ thủ đến lúc đó không biết sẽ chết dưới tay ai, lúc một người chơi khác bị hạ ngã xuống đất, cô liền xuất thủ đánh lên hắn, người nọ đoán chừng không nghĩ đến cô sẽ động thủ, cho nên nhanh chóng bị đánh bại.

An Nhạc mắt thấy mình đánh lên thành công liền không do dự quăng ra liên chiêu, vì vậy thanh máu của “Sói xám thích ăn cừu lười” ầm ầm rơi xuống.

Cách màn ảnh, Cố Tử Mặc nhìn một màn như vậy, tầm mắt dừng trên ID “Tôi Vì Bạn Mà Đến” một giây, cũng không ham chiến, nhanh chóng dùng bảo vật tiên y chạy về hướng hoàng cung.

Muốn chạy? An Nhạc lập tức thao tác nhân vật đuổi theo, mà mấy người lúc trước bị “Sói xám thích ăn cừu lười” giết liền lên kênh bản địa kêu cứu: kinh thành có ngoại tuyến, nhanh chóng tới giúp, kinh thành có ngoại tuyến, nhanh chóng tới giúp.

An Nhạc nhìn bóng lưng phía trước suy nghĩ có phải là giặc cùng không nên đuổi hay không, nhưng thấy hắn lại chạy về phía hoàng cung, ở nơi đó có rất nhiều NPC, cô an tâm hơn một chút, chỉ cần hắn đến chỗ NPC, NPC sẽ lập tức giết hắn, không cần cô động thủ.

Còn muốn tiếp tục chạy về hướng đó? Ôm ý nghĩ đó, An Nhạc hứng trí bừa bừa đuổi theo, vậy mà tên kia dường như rất quen thuộc đường trong hoàng cung, biết nơi nào có thể tránh được NPC nên không bị đuổi giết, thuận lợi tiến vào hoàng cung.

Cố Tử Mặc thấy người phía sau đuổi sát không buông, cảm thấy hơi buồn cười, cái người tên “Tôi Vì Bạn Mà Đến” này hắn nhớ được, không phải là người lần trước muốn cùng hắn tử đấu sao? Hơn nữa mỗi lần nhìn thấy người này trong bang phải đều là một bộ dạng sôi nổi, mới vừa rồi nhìn thấy tên đó đứng một bên, tưởng hắn sẽ không động thủ, ai ngờ tên này lại đánh lên mình. Cố Tử Mặc nổi lên tâm tình đùa giỡn, ngón tay thon dài đánh chữ trên kênh phụ cận.

[Phụ cận] Sói xám thích ăn cừu lười: Cố gắng lên *mỉm cười*

An Nhạc thấy biểu tình này, lỗ mũi hừ hừ thổi khí, nha, này không phải muốn trêu chọc cô sao, cô không tin không thể giết chết hắn, con người linh lợi lưu chuyển, lập tức có chủ ý, nếu hắn không dẫn NPC, vậy cô giúp hắn dẫn không được sao!

An Nhạc vừa có ý nghĩ này liền quyết đoán mở hồng danh, điếm vào NPC, NPC lập tức đuổi theo mà cô cũng tiếp tục đuổi theo người nọ.

27. Chương 27: Tiến Hành Jq (2)

An Nhạc đuổi theo tên đó, khi còn cách một khoảng, cô sử dụng kỹ năng đặc biệt của pháp sư là thuần di nhanh chóng tiến lại gần hắn rồi lại quăng ra một kỹ năng làm mục tiêu choáng váng. Cố Tử Mặc nhẹ nhàng né tránh sau đó đánh trả lại, An Nhạc lập tức mở trạng thái vô địch, được bọc trong một hồ lô xuyên thấu, đây cũng là lợi thế của pháp sư, khi sử dụng kỹ năng này có thể miễn dịch tất cả các công kích trong vòng 30 giây, nhưng trong 30 giây này không thể di động cũng không thể uống máu.

Đối với An Nhạc 30 giây này là quá đủ rồi bởi vì NPC đã đuổi tới, cừu hận tuy là do cô kéo nhưng khi chúng phát hiện ra ngoại tuyến cũng sẽ giết chết.

Cố Tử Mặc cũng đã phát hiện ra NPC Ngự Lâm Quân kia nhưng mà đã muộn rồi, trước mặt NPC, người chơi có trâu bò tới cỡ nào cũng trở thành món ăn của chúng, muốn chạy cũng không có cơ hội (An Nhạc có thể kéo, còn vừa chạy vừa giữ khoảng cách được là nhờ ưu thế 30 bước của pháp sư). Vì thế, NPC Ngự Lâm Quân chỉ dùng hai chiêu trên đỉnh đầu Sói Xám thích ăn Cừu Lười nổi lên hai chữ trọng thương, nằm trên mặt đất chết rất thê thảm.

Phốc! Đã chết rồi sao? Cùng cô đấu à, còn chưa có đủ kinh nghiệm đâu! An Nhạc khoan khoái đánh chữ “hahaha, cười một cái cho ta xem nào!”

Cố Tử Mặc nhìn thấy trên màn hình thông báo nhiệm vụ đã hoàn thành, cho nên dù chết cũng không có cảm tưởng gì. Cái này là acc của bạn hắn, có nhiệm vụ cần phải vào trận doanh của phe đối địch chạy một vòng hoàng cung mới có thể hoàn thành, người bạn đó tới hai lần đều bị giết cho nên nhờ hắn online làm dùm.

Cố Tử Mặc nhìn tên nhóc con còn đang trốn trong vô địch trên màn ảnh, nụ cười trên môi có chút nghiền ngẫm, hiển nhiên hắn đã chết nên đối phương mới cao hứng như vậy.

[Phụ cận] Sói xám thích ăn cừu lười: Rất vinh hạnh khi ta có thể làm người vui vẻ, nhưng mà cần thận vui quá hóa buồn.

An Nhạc đương nhiên biết hắn đang muốn ám chỉ cái gì, đơn giản là khi hết 30 giây cô cũng sẽ bị NPC miễn sát, hắn cho rằng cô ngốc lắm sao? Hừ!

[Phụ cận] Tôi Vì Bạn Mà Đến: cảm ơn lòng tốt của người, nhưng mà ta tuyệt đối sẽ không rơi vào kết cục như vậy

Nói xong An Nhạc phát ra hai cái vẻ mặt đáng yêu cùng tạm biệt.

Sau đó, An Nhạc rất quyết đoán lựa chọn logout, khi cô logout vừa đúng lúc kết thúc trạng thái vô địch, vì thế cái Cố Tử Mặc nhìn thấy là hình ảnh đối phương biến mất, trên màn hình còn chừa lại câu nói kia cùng hai cái biểu tượng cảm xúc kia. Cố Tử Mặc nhướn mày, xem ra người này cũng không quá đàn.

Bên này, An Nhạc đang cười đến vô cùng rục rịch, một lần nữa mở giao diện đăng nhập, cô vừa online một chút liền nhận được thông báo Công Tử Thế Vô Song login.

A a a a! Công Tử đã tới, An Nhạc vừa thấy mấy chữ này liền theo phản xạ nhìn xem hắn đang ở khu vực nào. Ai ngờ trên giao diện bạn tốt tên của Công Tử lóe lên, thể hiện có tin tức, hệ thống lại đột ngột gửi tới thông báo Công Tử Thế Vô Song đã thêm cô vào bạn tốt.

Hmm? Cái gì? An Nhạc không thể tin được dụi mắt, cô không nhìn lầm chứ, Công Tử thêm cô vào bạn tốt, mai là ngày tận thế hả? Nếu không tại sao không có lý do gì hắn lại tự nhiên thêm cô vào bạn tốt?

28. Chương 28: Tiến Hành Jq (3)

An Nhạc nghĩ không ra, cũng không thể tìm được đáp án bởi vì sau khi Công Tử thêm bạn tốt cũng không có động tác gì tiếp theo, chỉ có thể tùy tiện đoán mò, đây không phải là muốn hành hạ cô sao? An Nhạc nhìn chăm chú vào màn hình, rốt cục cũng ra quyết định, cô phải tấn công, mở ra cửa sổ mật ngữ nhắn tin cho hắn.

[Mật ngữ] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Công Tử hiện tại có rảnh không, có thể cùng ta PK không?

An Nhạc cảm thấy mình nói lời mở đầu như vậy sẽ không khiến hắn nghi ngờ, bởi vì lúc trước đúng là cô có nói khi nào rảnh rồi thì hai người PK lại.

Rất nhanh bên kia liền đáp trả

[Mật ngữ] Công Tử Thế Vô Song: Tìm ta báo thù?

Thấy mấy lời này, khoe môi An Nhạc giật giật, bộ dạng của cô rất giống muốn tìm người báo thù hả? Nhưng mà không ngờ học trưởng vẫn còn nhớ chuyện tử đấu lần trước, cái này có được tính là tiến bộ không, bây giờ có thể nhớ được cô rồi.

An Nhạc đánh máy trả lời

[Mật ngữ] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Báo thù gì chứ, ta không phải là thua đến không dậy nổi, chỉ là muốn tìm người tỷ thí một chút mà thôi.

[Mật ngữ] Công Tử Thế Vô Song: A, phải không?

An Nhạc nhú chân mày nhìn chằm chằm ba chữ này của hắn, hình như có gì đó là lạ! An Nhạc lập tức rút mấy suy nghĩ vớ vẩn này ra sau đầu, trả lời

[Mật ngữ] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Đương nhiên rồi, nếu không thì người cho là cái gì, không phải là Công Tử sợ PK với ta nhiều sẽ bị ta học trộm kỹ thuật cho nên không ứng chiến.

[Mật ngữ] Công Tử Thế Vô Song: Ta ở Hoang Nguyên đánh quái, có muốn tới không? Dẫn người đi thăng cấp.

Hmm? Thật không vậy, niềm vui tới nhanh quá, An Nhạc có chút kích thích. Cô nhẹ nhàng thở một hơi, vội vàng trả lời

[Mật ngữ] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Muốn tới, muốn tới!

Bên kia lập tức gửi đến lời mời tổ đội, An Nhạc điểm vào, phát hiện trong đội chỉ có mình hắn.

Haha, An Nhạc cao hứng vừa dùng phù truyền tống dẫn đến tới chỗ Công Tử, vừa triệu hồi con lừa lông ngắn là sủng vật mà Hệ Thống tặng, cười lên nó nhàn nhả đi về hướng Công Tử, từ xa, cô đã nhìn thấy tư thế oai hùng của hắn.

Hắn mặc một bộ bạch y, bên cạnh ngồi một lão hổ hung mãnh, An Nhạc biết con hổ này, nó là tiên thú trong trò chơi rút thưởng của Hệ Thống, cực kỳ cường đại, một số ít người chơi RP mới rút được, người rút không được chỉ có thể bỏ ra nhiều tiền để mua.

An Nhạc vừa nhảy xuống lừa, trên màn hình liền phát ra thông báo

[Hệ Thống] Công Tử Thế Vô Song mời bạn cùng cười tọạ ky, chấp nhận hay từ chối.

Cơ hội tốt như vậy chỉ có kẻ ngu mới từ chối, An Nhạc đương nhiên không phải người ngu, cho nên cô bấm tiếp nhận, sau đó trong trò chơi bố y nam tử chớp mắt an vị phía sau bạch y công tử, hai người cùng cười chung một con ngựa.

Ở bên ngoài, An Nhạc đối với cảnh này vô cùng thỏa mãn, dĩ nhiên nếu đem đổi giới tính của người ngồi phía sau thì càng tốt.

[Đội ngũ] Công Tử Thế Vô Song: Ta dụ quái rồi, cẩn thận.

A! Cẩn thận! An Nhạc thấy hai chữ này đại não lại bắt đầu YY, quả nhiên đây mới là học trưởng ôn nhu, khí chất nhẹ nhàng trong suy nghĩ của cô a. An Nhạc lập tức gỡ một khuôn mặt cười, thuận tiện trả lời

[Đội ngũ] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Không cần lo lắng cho ta!

29. Chương 29: Tiến Hành Jq (4)

Công Tử bắt đầu dụ quái, giết toàn bộ, còn An Nhạc an vị ngồi phía sau xoát kinh nghiệm.

Nhìn thanh kinh nghiệm không ngừng dâng lên, khoe môi An Nhạc không giấu được nụ cười, thì ra đi xoát kinh nghiệm lại là chuyện tốt đẹp như vậy! Nhưng mà nhìn Công Tử giết quái xong đều phải uống được hồi máu mới có thể tiếp tục, trong lòng cô có chút áy náy.

Nếu như nghề nghiệp của cô là y sư, như vậy có thể giúp đỡ hắn. Nhưng mà từ lúc biết chơi game tới nay, cô chưa từng thử qua chức nghiệp này, cô đối với việc cứu người thật sự không có hứng thú. Cho nên An Nhạc chỉ có thể để Công Tử kéo theo phía sau, có thể hỗ trợ quần công, mặc dù không giúp được bao nhiêu, nhưng cũng tự cho mình một lời an ủi.

Sau ba giây quần công, An Nhạc liền rãnh rỗi, cô rất muốn cùng Công Tử nói chuyện phiếm, nhưng mà nhìn hắn rộn giết quái nên ngại mở miệng, tìm hắn nói chuyện không phải là quấy rầy hắn sao, lỡ hại hắn chết thì sao?

An Nhạc đành đành chỉ động tác đánh máy, nhưng cô không mở miệng đối phương lại mở miệng trước.

[Đội ngũ] Công Tử Thế Vô Song: Kinh nghiệm thế nào rồi?

[Đội ngũ] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Rất tốt, cứ tiếp tục như vậy không bao lâu có thể thăng cấp, thật cảm ơn!

[Đội ngũ] Công Tử Thế Vô Song: Không cần, tiện tay thôi.

An Nhạc nhìn mấy lời này rồi cười cười, đang muốn nói gì đó lại phát hiện bọn họ đang bị một đám quái vây quanh, cô nhắc nhở hắn

[Đội ngũ] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Cẩn thận.

Ai ngờ hắn vẫn còn thời gian đánh chữ trả lời cô

[Đội ngũ] Công Tử Thế Vô Song: Không chết đâu

Không chết? Được rồi, 30 giây sau cô liền thừa nhận sự thật này, đúng là không chết được, nhưng mà trong lòng cô lại nổi lên chút nghi ngờ, An Nhạc chần chờ một lát cuối cùng cũng dè dặt hỏi

[Đội ngũ] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Công Tử, không phải người đang dùng ngoài G (chắc là auto) chứ?

Không thể trách An Nhạc hỏi như thế, hắn một bên cùng cô nói chuyện, một bên giết sạch quái, đây không phải chuyện một người hai tay có thể làm được.

[Đội ngũ] Công Tử Thế Vô Song: Không có

An Nhạc hoàn toàn kinh ngạc, hắn thật sự không dùng ngoài G, không phải gạt người chứ!

[Đội ngũ] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Không có sao? Thật không thể tin được!!!!!!

An Nhạc gửi qua nhiều dấu chấm hỏi thể hiện vẻ kinh ngạc của cô, không thể tin học trưởng trong trò chơi lại ở cấp bậc thần thánh như vậy.

[Đội ngũ] Công Tử Thế Vô Song: Ta chỉ dùng vài công cụ hỗ trợ.

[Đội ngũ] Tôi Vì Bạn Mà Đến: *lau mồ hôi* này không phải là dùng ngoài G sao, hai cái này có gì khác nhau?

[Đội ngũ] Công Tử Thế Vô Song: Công cụ hỗ trợ dễ nghe hơn!

[Đội ngũ] Tôi Vì Bạn Mà Đến:.....

Được rồi, An Nhạc cũng phải thừa nhận cách nói công cụ hỗ trợ dễ nghe hơn so với ngoại G, An Nhạc lập tức đánh chữ

[Đội ngũ] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Nhìn không ra Công Tử còn có khiếu hài hước như vậy, đúng thực là công cụ hỗ trợ dễ nghe hơn, đúng rồi, Công Tử người dùng công cụ hỗ trợ này ở đâu vậy, có thể chia sẻ không?

[Đội ngũ] Công Tử Thế Vô Song: Ta tự mình viết

Hmm? An Nhạc sững sốt, cô nhớ học trưởng học về truyền thông, IT cũng mạnh như thế sao? Không biết thì không thôi, biết rồi thì thật làm người khác giật mình mà, An Nhạc cười hì hì đáp trả

[Đội ngũ] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Thật trâu bò! Cúng bái *nước miếng*

30. Chương 30: Tiến Hành Jq (5)

Cố Tử Mặc nhìn màn hình, hoặc nên nói là nhìn phản ứng của người kia, mâu quang chợt lóe.

[Đội ngũ] Công Tử Thế Vô Song: Cô là con gái?

Lúc Công Tử đánh chữ, An Nhạc đang uống nước, thấy mấy lời này xuất hiện trên màn hình, cô bị sặc, vì thế không khống chế được toàn bộ nước đều phun vào màn hình, sau đó còn ho khan mấy tiếng.

An Nhạc đặt cái cốc xuống, rút khăn giấy cứu giúp bàn phím cùng màn hình, trái tim đập cuồng loạn, Công Tử làm sao có thể đoán ra cô là con gái?

Hứa Ngọc nghe được động tĩnh phía sau, quay đầu lại nhìn một cái, hỏi “Sao vậy?”

“Không có gì” An Nhạc lắc đầu đem đồng khăn giấy vứt vào thùng rác rồi ngồi trở lại máy tính, cô nhìn công tử bạch y bỗng bẽn lẽn trong màn hình, kéo thanh cuộn trong cửa sổ chat xem sau khi Công Tử nói câu đó xong còn nói thêm gì nữa không. Song, cô kéo kéo kéo một hồi phát hiện Công Tử chỉ nói một câu kia, An Nhạc buồn rầu sờ sờ mũi, ách! Bây giờ cô có nên thẳng thắn nói ra không đây? Nếu bỏ qua cơ hội lần này nói không chừng về sau sẽ không còn dịp nào tốt như vậy!

[Đội ngũ] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Haha, người đang chế nhạo ta sao, sao ta có thể là con gái, đây là đàn ông chính gốc đấy nhé!

An Nhạc đánh mấy lời này xong cũng muốn tự bóp chết mình, rõ ràng chỉ cần một chữ thôi là có thể giải quyết vấn đề, nhưng cô thật lo lắng nếu nói mình là con gái sẽ phản tác dụng, cho nên cô vẫn nên lựa chọn cẩn thận hơn, thận trọng hơn.

[Đội ngũ] Công Tử Thế Vô Song: A! Vậy thì tốt.

Vậy thì tốt? Cái gì tốt? Chẳng lẽ Công Tử thấy may mắn khi cô là con trai sao? Cô không bị kịch như thế chứ, An Nhạc nhìn màn ảnh, bắt đầu tự hỏi. Đang lúc An Nhạc lan man tưởng tượng, đột nhiên cô bị rơi xuống đất, mà Công Tử ngồi trước cô lại biến mất.

Chỉ là Công Tử vừa kéo một đồng quái, đám quái mất đi mục tiêu công kích liền đem tầm mắt đặt trên nhân vật của An Nhạc. Không nên a! An Nhạc nhìn đám quái, thật muốn mở vô địch sau đó logout. Thế nhưng động tác của cô lại chậm một bước, nhiều quái như vậy đánh tới, cô liền hiên ngang nằm trên đất, thời gian mở vô địch cũng không có, đám quái này cắn giết cô xong rốt cục cũng hài lòng rồi đi.

An Nhạc nhìn thi thể trên màn hình, thực sự là khóc không ra nước mắt, Công Tử đi đâu rồi? Rớt mạng hay là xảy ra chuyện gì? Hơn nữa vì sao cô thấy hình ảnh này thật quen thuộc vậy? Không phải giống như chuyện phát sinh ở hoàng cung sao. An Nhạc quay đầu nhìn Hứa Ngọc, yếu ớt nói “Đại Ngọc Nhi, tới Hoang Nguyên cứu tớ”

Hmm? Hứa Ngọc nhìn cô, hỏi “Sao lại chạy đến Hoang Nguyên? Đó không phải chỗ cấp bậc như chúng ta có thể tới!”

An Nhạc mặt không đỏ tim không đập trả lời “Làm một nhiệm vụ”

“Cậu đúng là phiền phức” Hứa Ngọc ngoài miệng oán trách, nhưng vẫn nhận mệnh chạy tới Hoang Nguyên.

An Nhạc nhìn về phía màn hình không ngờ lại thấy một đạo ánh sáng, sau đó bạch y công tử xuất hiện bên cạnh thi thể cô, Hệ Thống đúng lúc thông báo

[Hệ Thống] Bạn tốt Công Tử Thế Vô Song login

Hai mắt cô sáng ngời, đang muốn gửi tin nhắn cho hắn, không ngờ đối phương đã gửi qua trước

[Phụ cận] Công Tử Thế Vô Song: Ngại quá, vừa rồi rớt mạng.

31. Chương 31: Tiến Hành Jq (6)

[Phụ cận] Công Tử Thế Vô Song: Ngại quá, vừa rồi rớt mạng.

Về phần Cố Tử Mặc có thật sự rớt mạng hay không thì cũng không thể nói rõ được.

Bởi vì đối phương là học trưởng nên An Nhạc hoàn toàn không nghi ngờ gì tin chắc rằng hắn bị rớt mạng, hơn nữa hắn cũng tỏ vẻ xin lỗi với cô rồi, vì thế bèn trả lời

[Phụ cận] Tôi Vì Bạn Mà Đến: không sao, chuyện này không phải lỗi của người, là do mạng internet không tốt.

Thấy những lời này, ngón trỏ đặt trên chuột của Cố Tử Mặc giật giật, cặp mắt xinh đẹp khẽ híp lại, trên môi nâng lên một nụ cười thú vị, hắn phát hiện người này đối với acc Công Tử có thái độ rất lạ, không có kiêu ngạo cùng liêu lĩnh, cái này là vì sao đây?

Trong trò chơi, mấy cô gái nghĩ biện pháp đến gần mình hắn đã thấy nhiều, nhưng đây là lần đầu tiên hắn thấy một cô gái như vậy, dĩ nhiên điều kiện tiên quyết là hắn không có đánh giá sai.

[Phụ cận] Công Tử Thế Vô Song: Ta gọi người đến cứu người.

An Nhạc thấy hắn nói như vậy lập tức nhớ tới vừa rồi có gọi Đại Ngọc Nhi tới cứu mình, đoán chừng cũng sắp đến rồi. A! sắc mặt An Nhạc nhanh chóng thay đổi, nếu để Đại Ngọc Nhi đến, nhìn thấy một màn này thì cô nhất định sống không yên. Vì thế, An Nhạc ra vẻ trấn định ở trong phòng ngủ nói “Đại Ngọc Nhi, không cần tới nữa, có một y sư đi ngang qua cứu tớ rồi”

“Ừm” Hứa Ngọc đã đi được một nửa đường, nghe thấy An Nhạc nói như vậy liền dùng truyền tống phù trực tiếp bay về thành.

Hô! An Nhạc thở phào nhẹ nhõm, đồng thời gửi cho Công Tử một câu

[Phụ cận] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Không cần, ta tự làm

Những lời này vừa phát đi, An Nhạc liền lựa chọn tự sống lại, như vậy rất dễ dàng nhưng mà bị rớt mất kinh nghiệm. An Nhạc đã tính qua rồi, kinh nghiệm vừa bị mất tương đương với việc ngày hôm nay không được Công Tử mang đi, cho nên không có gì khác biệt cả, khỏi phiền toái Công Tử gọi người tới cứu cô. Hơn nữa, An Nhạc cũng có chút tự tâm, cô còn muốn cùng Công Tử đánh quái, nếu gọi người khác tới lỡ không đi nữa thì biết làm sao!

Sau khi sống lại, chuyện thứ nhất An Nhạc làm chính là gửi một tin nhắn riêng cho Công Tử

[Mật ngữ] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Công Tử, người còn muốn xoát quái không?

[Mật ngữ] Công Tử Thế Vô Song: không, ta muốn đi phụ bản.

[Mật ngữ] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Thế à, vậy không làm phiền người nữa.

Trả lời lại câu này, An Nhạc cho dù có là người phóng khoáng đến đâu thì cũng không tránh khỏi thất vọng, mà phần thất vọng này thông qua câu chữ cũng đã chuyển đến người nào đó.

Cố Tử Mặc không phải là người dễ dàng sinh ra hứng thú với người khác, nhưng hiện tại hẳn đối với thế giới ảo này, đối với người không quen biết kia sinh ra chút hứng thú, hẳn híp mắt nhìn câu nói đó một lúc, sau đó gõ một câu hồi âm.

[Mật ngữ] Công Tử Thế Vô Song: cấp bậc của ngươi cũng khá rồi, có thể cùng nhau vào phụ bản.

An Nhạc ngẩn người, sau đó thiếu chút nữa từ chỗ ngồi nhảy dựng lên, học trưởng đây là đang dụ dỗ trá hình cô sao? Được rồi! Có lẽ học trưởng chỉ thuận miệng nói như thế, hoàn toàn không có ý gì khác, nhưng mà câu nói kia thật sự làm cho lòng người quá mức phấn chấn.

An Nhạc nhin xuống suy nghĩ muốn ở trong phòng ngủ quay cuồng, thở sâu một hơi, cô một câu hai ý trả lời

[Mật ngữ] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Yên tâm đi, ta nhất định sẽ đuổi kịp ngươi!

Phát xong những lời này, cả khuôn mặt An Nhạc đỏ bừng, thật giống như đang tỏ tình cùng học trưởng vậy.

32. Chương 32: Tiến Hành Jq (7)

Cố Tử Mặc nhìn mấy chữ trong khung mật ngữ, tròn mắt lần nữa híp lại.

Bên này, An Nhạc cầm lấy một quyển tạp chí quạt quạt để xua tan nhiệt lượng trên mặt vừa nhìn khung chat, bên kia cũng không có hồi âm, trong lòng không thể nói được là thất vọng hay là cái gì, nhưng mà An Nhạc vẫn rất rõ ràng, cô bây giờ đang là một người chơi nam, nếu như Công Tử thật sự trả lời gì đó thì mới là chuyện lạ.

Trải qua câu nói đêm nay, sức lực của An Nhạc càng mạnh hơn nữa, bình thường không có giờ học sẽ làm tổ trong ký túc xá chơi game, ba người khác trong phòng, trừ Hứa Ngọc, hai người còn lại đều không nhin được nhắc cô mấy câu. Chỉ là lúc các cô ấy nhắc nhở, An Nhạc cũng không nói chuyện, tùy các cô ấy nói, chờ lúc hai người đó đi xem phim Hàn Quốc khóc đến nước mắt chảy đầy mặt, cô sẽ ở một bên cười trên nỗi đau của người khác, cũng bởi vì vậy mà An Nhạc không ít lần bị hai cô nương đó hành hung.

Nhưng An Nhạc vẫn làm theo ý mình, tiếp tục chơi game của cô, lúc này cô rốt cục lên tới cấp 65, nghĩ tới 8 giờ đi tham gia hôn lễ của bang chủ Cuối Thời, cô không nhin được nhìn acc cấp 75 của Công Tử trong danh sách bạn tốt, ma xui quỷ khiến thế nào đó lại gửi đi một câu

[Mật ngữ] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Công Tử, tại sao trong trò chơi ngươi không kết hôn, nhiệm vụ kết hôn có rất nhiều kinh nghiệm.

An Nhạc biết lời của mình hơi bất quá một chút, nhưng cô thật lòng muốn biết, hơn nữa, trong nửa tháng nay, quan hệ của cô và Công Tử không nói thân cận hơn bao nhiêu, nhưng có khi Công Tử cũng sẽ cùng cô nói vài câu, thỉnh thoảng còn mang cô đi phụ bản.

[Mật ngữ] Công Tử Thế Vô Song: Điểm kinh nghiệm của ta cũng không tệ.

An Nhạc không thể tiếp lời được nữa rồi, người ta cũng đã nói kinh nghiệm của bản thân không tệ cô còn nói thế nào nữa đây? Chỉ ít, học trưởng trong trò chơi có lòng tự tôn cao thế này, cô cũng rất hài lòng, hiện tại rất nhiều người thích chơi trò mờ ám mà internet lại là một nơi rất thuận lợi.

YY từ trong lời nói, nào là chồng ngươi rồi lão bà của ta, thật thật giả giả rồi lại giả giả thật thật.

Lúc có hoạt động lớn phải nghe chỉ huy, An Nhạc thường mở YY, dĩ nhiên cô hy vọng có thể nghe được thanh âm của học trưởng, nhưng mà đã mấy lần, cô chưa bao giờ được nghe Công Tử nói chuyện, cô chỉ nghe qua giọng Cuối Thời với lão bà của hắn, còn có bọn Không Say nữa thôi.

Không biết tối nay học trưởng có nói chuyện không, ôm suy nghĩ này, An Nhạc lại mở YY, đợi đến khi cô trở lại trò chơi, nhìn khung mật ngữ có thêm một câu nói, là Công Tử gửi qua

[Mật ngữ] Công Tử Thế Vô Song: Còn ngươi tại sao không kết hôn?

[Mật ngữ] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Nuôi không nổi, mấy MM bây giờ đều muốn trang bị, ta rất nghèo a!

[Mật ngữ] Công Tử Thế Vô Song:.....

[Mật ngữ] Công Tử Thế Vô Song: Vị kia không phải bạn gái người hả?

Vị kia? Hắn nói đến vị kia, An Nhạc không cần nghĩ cũng biết đó là Đại Ngọc Nhi, bởi vì trong trò chơi cô cùng Đại Ngọc Nhi có thời gian ở cùng nhau nhiều nhất, mà cô là acc nam, Đại Ngọc Nhi là acc nữ, đúng là dễ khiến cho người ta hiểu lầm.

An Nhạc cơ hồ nghĩ cũng không thêm nghĩ, kích động trả lời

[Mật ngữ] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Không phải, dĩ nhiên không phải, đừng hiểu lầm!

33. Chương 33: Hắn Không Thích Đàn Ông!

An Nhạc cơ hồ nghĩ cũng không thêm nghĩ, kích động trả lời

[Mật ngữ] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Không phải, dĩ nhiên không phải, đừng hiểu lầm!

Lời này mới gửi đi, An Nhạc lập tức hối hận, có cảm tưởng muốn tự bóp chết mình, người xưa có câu không được xúc động, hiện tại cô vừa xúc động vừa làm chuyện đại đột, đây có thể là câu mà cô nên nói sao? Học trưởng thấy nó sẽ nghĩ như thế nào đây? Cô không thể tưởng tượng tiếp nữa rồi!

Cổ Tử Mặc nhìn thấy tin tức cô vừa gửi tới, khóe môi không nhịn được cong lên.

[Mật ngữ] Công Tử Thế Vô Song: Người sợ ta hiểu lầm?

An Nhạc hận tới mức muốn đào một cái lỗ chui xuống, nhưng mà cô đào không được, vì thế cô chỉ đành kiên trì nói dối

[Mật ngữ] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Không phải, cô gái kia có bạn trai rồi, người đó cũng ở trong trò chơi này, ta sợ truyền đi bạn trai cô ấy sẽ hiểu lầm.

[Mật ngữ] Công Tử Thế Vô Song: A! Ý người là ta sẽ truyền đi?

[Mật ngữ] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Không phải, không phải, thật sự không phải, cái kia chỉ là nhất thời nhanh tay.

An Nhạc không biết phải giải thích thế nào nữa, chỉ đành phải bắt đắc dĩ thở dài một tiếng, muốn lập tức đập đầu vào khối đậu hũ. Ở một nơi khác, Cổ Tử Mặc nhìn vào màn hình, giống như có thể nhìn thấy được một bóng người mơ hồ nói năng lộn xộn, nụ cười nơi khóe môi càng sâu hơn.

[Mật ngữ] Công Tử Thế Vô Song: Nói đùa thôi, nhưng mà có một chuyện ta phải nói rõ ràng, ta không thích đàn ông!

An Nhạc nhìn khung mật ngữ mà ngẩn ngang trong gió, học trưởng thật sự xem cô là đàn ông, hơn nữa, cái quan trọng nhất là hắn cảm nhận được cô muốn theo đuổi hắn! Khá, nếu cô thật là đàn ông thì đã trực tiếp khiêng người tới đây đóng gói mang đi, còn cần phải phiền toái như vậy?

Nhưng mà, thật may hắn chưa nói mình thích đàn ông.

[Mật ngữ] Tôi Vì Bạn Mà Đến: *mồ hô!* không lẽ người cho rằng ta thích đàn ông?

[Mật ngữ] Công Tử Thế Vô Song: Không có, chỉ là nói một tiếng cho người biết.

An Nhạc nghĩ học trưởng vẫn thật là chính trực a! Nói chuyện cũng quá thẳng thắn, nhưng mà cô thích, An Nhạc cười cười đáp lại

[Mật ngữ] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Yên tâm đi, ta cũng không có hứng thú chơi đồng tính.

An Nhạc nói câu này không phải là giả, cô thật không có hứng thú chơi đồng tính, cô chỉ có hứng thú với mấy mỹ nam trong Anime ai là công ai là thụ thôi!

Bên kia không có hồi âm, An Nhạc nhìn thời gian thấy đã tám giờ, dùng truyền tống phù đến địa điểm kết hôn trong Kinh Thành, nguyên một dãy toàn là người với người, đại đa số đều là người trong bang phái, còn có thêm vài người trong bang phái khác tới tranh đề.

An Nhạc không khỏi lắc đầu, xem ra bất kể là ngoài đời thực hay trong trò chơi, người có quyền thế kết hôn lúc nào cũng phô trương.

Trước kia An Nhạc chơi trò chơi, vì nhiệm vụ cũng từng cùng người khác kết hôn, nhưng chưa bao giờ làm một hôn lễ như vậy, cô cảm thấy không cần thiết, một cái nữa là không cần vừa online liền gọi cô lão bà này lão bà nọ, cứ gọi như bình thường không cần phải sửa.

An Nhạc lẫn trong đám người đi một vòng rồi cục nhìn thấy bóng dáng của Công Tử, nhưng mà bên cạnh hắn còn đứng mấy người, nữ có nam có, thấy vậy cô ngại đi tới, nói thẳng ra mặc dù cô cùng Công Tử có gặp qua vài lần nhưng cũng không tính là thân quen gì cho lắm.

34. Chương 34: Ngôn Ngữ Cũng Có Thể Phi Lễ

An Nhạc vào YY, mở âm lượng lên, trong tai ngay lập tức truyền tới một giọng nam, cô biết thanh âm này, là của Cuối Thời Thức Tỉnh, hắn nói “Hôn lễ lập tức bắt đầu, xoát loa”

An Nhạc trở lại trò chơi liền thấy trên kênh thế giới tất cả đều là loa chúc mừng tân hôn của hai người, cô cũng thuận theo xoát ra một cái. Sau đó, hôn lễ oanh oanh liệt liệt bắt đầu, trong trò chơi, hôn lễ cũng được thiết kế cổ trang hóa, có đội ngũ rước dâu, có kiệu hoa, nói tóm lại hình thức không khác mấy so với hôn lễ của cổ nhân.

Đội ngũ rước dâu đi đến đâu thì ở đó sẽ rơi xuống lễ bao, người chơi cướp được, sau khi mở ra sẽ có đủ loại đạo cụ trò chơi.

Dĩ nhiên muốn làm được như vậy cũng phải trả giá thật nhiều, hai vợ chồng phải đến Thương Thành mua lễ bao kết hôn, mà lễ bao kết hôn còn phân ra ba cấp, Cuối Thời Thức Tỉnh cùng lão bà của hắn đương nhiên là dùng loại lễ bao sang trọng nhất, cũng là đắt tiền nhất, một bộ tốn tới mấy trăm, hai người cộng lại cũng phải hơn một ngàn.

Nhưng mà An Nhạc đối với hành động đốt tiền trong trò chơi thấy nhưng không thể trách, người ta có tiền thích xài thì xài, ai có thể xen vào chứ. Hơn nữa trong game mà không có mấy người chơi RMB này, ai cũng chơi miễn phí thì công ty game làm sao kinh doanh nổi.

Hôn lễ kéo dài nửa tiếng, người trong bang phái còn được phát bao lì xì, nói chung thu hoạch cũng không ít, chỉ là trong YY vẫn không nghe được giọng của học trưởng, thật không thú vị. An Nhạc thuận tay đóng YY rồi treo nick ở đó, ngăn trở những âm thanh huyền ảo trong ta nghe.

Sau đó, cô vào trò chơi phát một cái tin tức trong bang phái.

[Bang phái] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Kinh Thành Trấn Yêu Tháp, có ai muốn đi không?

Trấn Yêu Tháp là một phụ bản rất đặc sắc, tổng cộng có mười tám tầng, phụ bản thấp nhất một người vào, nhiều nhất là hai người, An Nhạc mỗi ngày đều vào cùng Đại Ngọc Nhi, cơ bản là vượt tháp mà không có bất kỳ tổn thương nào. Nhưng mà nha đầu kia ngày hôm qua cầu kết với một vị cấp cao, hiện tại có người mang cô ấy đi rồi.

Cô tính một mình vượt tháp, nhưng cảm thấy không ổn, vì vậy muốn tìm một người cùng đi, tin tức của cô mới vừa phát ra, không nghĩ tới Công Tử lại muốn tổ đội cô.

[Đội ngũ] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Người muốn dẫn ta?

[Đội ngũ] Công Tử Thế Vô Song: Đúng lúc muốn đi

An Nhạc thật muốn ôm mấy tính hôn hai cái, nhưng tưởng tượng chỉ là tưởng tượng, cô cũng không có can đảm làm như vậy, nếu không mấy người trong phòng ngủ sẽ nghĩ cô bị điên, ôm mấy tính hôn thì không thể nhưng An Nhạc lại theo quán tính phát một câu

[Đội ngũ] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Sao? Không sợ ta phi lễ người hả?

[Đội ngũ] Công Tử Thế Vô Song: Người có thể xuyên qua màn hình sao?

Hắn vừa nói xong tiếp theo một cái thông báo xuất hiện trên màn hình của cô

[Hệ Thống] Công Tử Thế Vô Song mời bạn cùng tiến vào Kinh Thành Trấn Yêu Tháp.

An Nhạc bấm tiếp nhận, khi tiến vào phụ bản rồi, trong lòng cô vẫn còn oán thầm người nào đó, nếu như đã không sợ vì sao lúc trước hắn còn nói với cô mình không thích đàn ông, ôi cuộc đời!

Tâm tình An Nhạc ngổn ngang, lười tiếp tục duy trì hình tượng, dù sao học trưởng cũng sẽ không biết “Tôi Vì Bạn Mà Đến” chính là An Nhạc, cô lớn mật một chút thì có làm sao. Vì thế “Tôi Vì Bạn Mà Đến” không còn nói chuyện câu nệ như trước nữa.

[Đội ngũ] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Người không biết dùng ngôn ngữ cũng có thể phi lễ một người sao?

[Đội ngũ] Công Tử Thế Vô Song: Có thể giúp ta mở mang chút kiến thức?

35. Chương 35: Cùng Nhau Vào Phụ Bản.

[Đội ngũ] Tôi Vì Bạn Mà Đến: *ngoáy mũi* tại sao lại phải giúp người mở mang kiến thức? Ta rất nhỏ mọn, còn thù dai nữa, chưa nói tới chúng ta hai tên đàn ông, nói với người mấy chuyện này sẽ không cảm thấy ta buồn nôn chứ?

Cố Tử Mặc cười một tiếng, người này thật đúng là biết giả bộ, từ lần trước hắn hỏi cô có phải con gái hay không, sau lại nói chuyện thêm vài lần, trên căn bản hắn đã xác nhận cô là nữ chơi acc nam, hơn nữa hình như còn vì hắn mới đến. [Đội ngũ] Công Tử Thế Vô Song: *mỉm cười*

Cười! Cười cái rắm, có cái gì buồn cười, chẳng lẽ cảm thấy cô nói câu kia rất buồn cười?

An Nhạc nhìn biểu cảm kia rồi bĩu môi, xung phong chạy trước giết quái, khi lên tầng tiếp theo, cô chạy ở phía trước, lấy ra khí chất đàn ông anh dũng giết địch, rửa hận bị sỉ nhục (bị hiểu lầm là con gái) mặc dù bản thân cô chính là con gái.

Vậy mà trong lúc cô dũng cảm chiến đấu, hắn lại vô cùng nhàn nhã, thấy hắn đi theo cô, nhân vật tựa như một cái đuôi rất biết điều theo sát phía sau, cô đi đông hắn đi đông, cô đi tây hắn tuyệt đối sẽ đi tây.

Thấy một màn này, An Nhạc cảm thấy tự hào, mặc dù thật ra mà nói thì chuyện này cũng chẳng có gì, nhưng trong lòng cô rất cao hứng, cuối cùng không cô không phải dựa vào hắn, cô thỉnh thoảng cũng có thể giúp đỡ hắn không phải sao?

Dù sao trước tầng mười lăm đều là tiểu quái, một mình cô cũng có thể ứng phó, vì thế An Nhạc một tầng lại một tầng cố gắng đi lên, đánh tới tầng thứ mười bốn, Công Tử vẫn còn tiếp đi theo cô, cô không phải nổi giận, chỉ là tò mò, người này rốt cục đã chạy đi đâu rồi, cho dù treo máy cũng phải trở lại rồi chứ.

[Đội ngũ] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Có đó không?

[Đội ngũ] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Vẫn chưa về à?

[Đội ngũ] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Rơi vào bồn cầu rồi hả?

[Đội ngũ] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Táo bón?

[Đội ngũ] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Xong rồi, ta cảm thấy Công Tử người nên đi khám bệnh.

[Đội ngũ] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Được, ta tiếp tục bò lên, một chút nữa người bị Boss bạo cũng không liên quan đến ta.

Đây là sự thật, An Nhạc không phải y sư, không thể tăng máu cho hần, mà Boss tăng mười lăm lại có kỹ năng quần công, hần tiếp tục đi theo cô thì chỉ có con đường chết, nhưng An Nhạc không có lòng kiên nhẫn, muốn cô ở tại chỗ đợi cô không thể làm được.

Cho nên cô lên tới nơi rồi!

Thật ra thì Cố Tử Mặc vẫn luôn ngồi trước màn hình, chỉ là hần nhận được một cuộc điện thoại, hần thấy cô phát ra câu nói đầu tiên trong đội ngũ đã nghĩ gửi lại một cái biểu cảm, ai biết bên kia lại gửi tin liên tục không ngừng.

Thấy hai chữ táo bón, vẻ mặt Cố Tử Mặc nhất thời trở nên vi diệu, đồng thời cũng có chút nghiến ngấm, lúc trước hần nghĩ cô gái này trước mặt acc Công Tử sẽ không tùy tiện, nhanh như vậy đã hiện ra nguyên hình rồi sao?

[Đội ngũ] Công Tử Thế Vô Song:.....

36. Chương 36: Công Tử Là Người Tốt?

An Nhạc thấy hần gửi tới một loạt dấu chấm nên khẳng định là hần đã nhìn thấy tin nhắn của cô rồi, mặc dù có chút chột dạ, nhưng là sau màn ảnh không biết được ai là ai nên cô rất nhanh làm như không có chuyện gì xảy ra, chào hỏi bình thường.

[Đội ngũ] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Rốt cục đã trở lại, người mà không trở lại ta thật sự nghĩ người rơi vào bồn cầu đến thế giới khác rồi.

[Đội ngũ] Công Tử Thế Vô Song: Sức tưởng tượng thật phong phú.

[Đội ngũ] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Ý người muốn nói ta xem tiểu thuyết quá nhiều hả?

[Đội ngũ] Công Tử Thế Vô Song: Đều do người nói, ta không phản đối!

[Đội ngũ] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Cắt, cho rằng ta ngu ngốc sao?

An Nhạc vừa đánh xong mấy lời này Công Tử đã tiến lên cùng Boss đánh nhau, cô định đi qua hỗ trợ nhưng động tác của hần vừa nhanh vừa mạnh, Boss ở trước mặt hần ít có khả năng ra trọng kích, An Nhạc chỉ có thể đứng sang một bên, trở thành người xem chiến.

Rất nhanh chóng đi hết các tầng, ra khỏi Trấn Yêu tháp, An Nhạc thầm nghĩ: tối nay hai người bọn họ gặp nhau chỉ như vậy thôi sao? Cô định lên tiếng cáo từ rồi rời đội, song, An Nhạc còn chưa kịp thực hiện lại có thêm người tiến vào.

[Hệ thống] Duy mình ta tỉnh ~ Ngàn chén không say gia nhập đội ngũ.

[Hệ thống] Vẽ vòng tròn nguyên rửa người gia nhập đội ngũ.

[Hệ thống] Hoa nhà không thơm bằng hoa đại gia nhập đội ngũ.

An Nhạc nhìn mọi người đều từ cấp 75 trở lên, ‘Hoa nhà không thơm bằng hoa đại’ là lực sĩ, ‘Vẽ vòng tròn nguyên rửa người’ là y sư, ‘Duy mình ta tỉnh ~ Ngàn chén không say’ là đầu xuất, cô cũng không phải kẻ ngốc, đương nhiên biết bọn họ muốn đi phụ bản cấp cao, cô đang muốn tìm lý do rời nhóm, người khác đã lên tiếng trước.

[Đội ngũ] Duy mình ta tỉnh ~ Ngàn chén không say: Đây không phải Tiểu An sao? Cũng ở đây à?

[Đội ngũ] Vẽ vòng tròn nguyên rửa người: Hai người đang làm gì vậy?

[Đội ngũ] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Mới từ Trấn Yêu tháp ra, ta rời nhóm trước!

[Đội ngũ] Công Tử Thế Vô Song: Không cần, năm người đủ rồi, dẫn người đi đánh trang bị.

[Đội ngũ] Hoa nhà không thơm bằng hoa dại: *hoảng sợ* ta hoa mắt? Ta bị ảo giác?

[Đội ngũ] Vẽ vòng tròn nguyên rửa người: Ta xác định đây không phải ảo giác.

[Đội ngũ] Duy mình ta tỉnh ~ Ngàn chén không say: Công Tử, người lúc nào lại trở thành người tốt như vậy?

[Đội ngũ] Công Tử Thế Vô Song: Ta lúc nào không tốt?

[Đội ngũ] Hoa nhà không thơm bằng hoa dại: Kháo, đây là trọn tròn mắt nói lời bịa đặt, bình thường luôn hăm hại chúng ta *khinh bỉ*

[Đội ngũ] Duy mình ta tỉnh ~ Ngàn chén không say: Thật là bất ngờ, Công Tử cũng có ngày này, nhưng mà đáng tiếc không phải là MM.

[Đội ngũ] Vẽ vòng tròn nguyên rửa người: Ta thấy Tiểu An PK cũng không tệ, khi nào người thăng cấp cao một chút, chúng ta cùng đấu vài ván.

[Đội ngũ] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Không thành vấn đề!

An Nhạc vẫn im lặng không có cơ hội nói, chỉ có thể nhìn khung chat không ngừng nhảy lên, vừa nghe được Vẽ Vòng Tròn nhắc đến tên mình, cô rốt cục có thể trả lời một câu, sau đó, một tổ năm người bọn họ tiến vào Mao Sơn Trấn Yêu tháp.

Cái Trấn Yêu tháp này cùng một kiểu với Kinh Thành Trấn Yêu tháp, chỉ là độ khó của Mao Sơn cao hơn, giới hạn tối đa của một tổ đội khi tiến vào cũng tăng thành năm người.

37. Chương 37: Cô Là Em Gái

Cái Trấn Yêu tháp này cùng một kiểu với Kinh Thành Trấn Yêu tháp, chỉ là độ khó của Mao Sơn cao hơn, giới hạn tối đa của một tổ đội khi tiến vào cũng tăng thành năm người.

An Nhạc cấp 65, trang bị từ trên xuống dưới đều là đồ bỏ vào phụ bản chắc chắn không có bất cứ tác dụng gì, điều cô có thể làm là đi theo phía sau bọn họ, bảo đảm an toàn cho mình, như vậy là đã tốt lắm rồi.

Bởi vì An Nhạc rảnh rỗi không có việc gì làm nên cô có thể thưởng thức tư thế oai hùng của Công Tử. Điều khiến cho An Nhạc vui nhất chính là buổi chiều nay giống như một cơ hội, từ đó, cô trừ thời gian ở cùng Đại Ngọc Nhi, những lúc còn lại đều theo bọn họ lẩn lộn, cho dù không có Công Tử, cô cùng đám người Không Say, Vẽ Vòng Tròn cũng rất vui vẻ.

Nhưng phàm là người quá thân thiết có chỗ tốt thì tất nhiên cũng sẽ có chỗ không tốt.

Chỗ tốt chính là có nhiều thời gian chung đụng với Công Tử trong trò chơi, vào phụ bản thì có bảo hộ, trang bị cũng nhiều hơn.

Còn chỗ xấu...ví dụ như hiện tại.

[Đội ngũ] Duy mình ta tỉnh ~ Ngàn chén không say: Đúng rồi, ngày hôm qua ta mới xem một bộ phim rất tốt, có muốn anh đây chia sẻ với các người không...

[Đội ngũ] Vẽ vòng tròn nguyên rửa người: Đều là anh em, có đồ tốt đừng giấu!

[Đội ngũ] Hoa nhà không thơm bằng hoa dại: mau đem đến cho bọn ta xem nào.

[Đội ngũ] Vẽ vòng tròn nguyên rửa người: Tiểu An còn chưa vào nhóm đúng không, nhóm số 5758888 đây.

Đổ mồ hôi, An Nhạc không ngốc, cũng không ngây thơ cho rằng bộ phim tốt mà bọn họ nói là bộ phim điện ảnh đang thịnh hành nào đó. An Nhạc giả bộ ngu giả bộ trầm mặc, nhưng bọn họ đánh quai một hồi cũng không quên nhắc nhở cô.

An Nhạc đành phát biểu chút thái độ của mình.

[Đội ngũ] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Ta đối với mấy bộ phim thần mã đó không có hứng thú!

[Đội ngũ] Hoa nhà không thơm bằng hoa dại: Tiểu An không phải là một tiểu tử xấu xa giả bộ thuần khiết đấy chứ?

[Đội ngũ] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Tiểu tử xấu xa em gái người, em gái người mới là tiểu tử xấu xa!

[Đội ngũ] Duy mình ta tỉnh ~ Ngàn chén không say:.....

[Đội ngũ] Vẽ vòng tròn nguyên rửa người:.....

[Đội ngũ] Duy mình ta tỉnh ~ Ngàn chén không say: Xử nam

[Đội ngũ] Hoa nhà không thơm bằng hoa dại: Động vật quý hiếm.

An Nhạc đang muốn nói vài lời hunh hăng, đúng lúc này Hệ thống lại có thông báo

[Hệ thống] Công Tử Thế Vô Song gia nhập đội ngũ.

Cái thông báo này làm cho An Nhạc phải xóa hết mấy lời mắng chửi đã đánh được một nửa, nhưng bọn người kia vẫn không ngừng đùa giỡn.

[Đội ngũ] Duy mình ta tỉnh ~ Ngàn chén không say: Công Tử tới thật đúng lúc, người biết không, Tiểu An nhà chúng ta là một xử nam đó.

An Nhạc vô lực đỡ trán, có cảm giác muốn chết mà, cô thật muốn tắt máy tính sau đó giả bộ như bị rút mạng, nhưng suy nghĩ lại, như vậy không phải gián tiếp thừa nhận chuyện này sao? Lần sau đụng phải khó đảm bảo bọn họ sẽ không trêu chọc, nếu như Công Tử cũng theo đùa cô, An Nhạc thật.....

An Nhạc linh cơ vừa động, nghĩ tới một phương pháp xử lý vô cùng tuyệt vời.

[Đội ngũ] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Ngại quá, nói với mọi người một tiếng, mẹ gọi hần xuống ăn cơm rồi, ta là em gái hần.

[Đội ngũ] Duy mình ta tỉnh ~ Ngàn chén không say:.....

[Đội ngũ] Vẽ vòng tròn nguyên rửa người:.....

[Đội ngũ] Hoa nhà không thơm bằng hoa dại:.....

[Đội ngũ] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Không sao, ta cũng có chơi game này, có thể thay anh trai chơi một hồi.

38. Chương 38: Người Thật Thú Vị

Những lời này vừa gửi đi, An Nhạc cũng không nhịn được ôm bụng cười, cô có thể tưởng tượng, hiện tại mấy tên con trai bên kia vẽ mặt khăng định giống như đang ăn gì đó rất ngon bổng đưng bị xương cá làm nghẹn họng.

[Đội ngũ] Duy mình ta tỉnh ~ Ngàn chén không say: Em gái?

[Đội ngũ] Tôi Vì Bạn Mà Đến: ừ, ta thay hần chơi.

[Đội ngũ] Hoa nhà không thơm bằng hoa dại:.....

[Đội ngũ] Duy mình ta tỉnh ~ Ngàn chén không say: *nắm tay* MM nói có chơi, vậy acc của em tên gì?

[Đội ngũ] Tôi Vì Bạn Mà Đến: không có ở Server này.

[Đội ngũ] Hoa nhà không thơm bằng hoa dại: Vậy bình thường em có chơi acc của anh trai không?

[Đội ngũ] Tôi Vì Bạn Mà Đến: thỉnh thoảng cũng chơi.

[Đội ngũ] Duy mình ta tỉnh ~ Ngàn chén không say: MM có muốn tới Server bên này không, anh dẫn em đi, tuyệt đối rất nhanh có thể thăng cấp.

[Đội ngũ] Công Tử Thế Vô Song: Mùa xuân còn chưa có tới.

[Đội ngũ] Vẽ vòng tròn nguyên rửa người: hahahahahaha

[Đội ngũ] Hoa nhà không thơm bằng hoa dại: Không Say, người thật bị kịch.

[Đội ngũ] Duy mình ta tỉnh ~ Ngàn chén không say: Này này này, mấy người đừng có suy nghĩ lung tung, hù đến MM bây giờ, ta có lòng tốt muốn giúp người ta mà thôi, mà này, Công Tử, không phải người coi trọng MM rồi chứ?

[Đội ngũ] Vẽ vòng tròn nguyên rửa người: Phản kích được thật là sung sướng!

[Đội ngũ] Hoa nhà không thơm bằng hoa dại: ngồi chờ.

Cố Tử Mặc nhìn mấy lời của Không Say, bình tĩnh đánh chữ

[Đội ngũ] Công Tử Thế Vô Song: Luật pháp có quy định là không thể sao?

[Đội ngũ] Vẽ vòng tròn nguyên rửa người:.....

[Đội ngũ] Duy mình ta tỉnh ~ Ngàn chén không say:.....

[Đội ngũ] Hoa nhà không thơm bằng hoa dại:.....

Hmm? Lời của Công Tử hoàn toàn khiến cho đầu óc An Nhạc trống rỗng, Công Tử nói cái gì? Không thể nào, cô cùng hấn cho đến bây giờ cũng không gặp mặt được bao nhiêu lần, hơn nữa cô còn chưa chính thức quyền rũ hấn! Trò đùa, nhất định là trò đùa!

[Đội ngũ] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Được rồi, nói giỡn hoài, đừng thấy người mới mà khi dễ nha!

[Đội ngũ] Duy mình ta tỉnh ~ Ngàn chén không say: Đúng vậy, không được khi dễ người mới, MM đừng để ý đến hấn, chúng ta tiếp tục.

[Đội ngũ] Vẽ vòng tròn nguyên rửa người: Xem không hiểu

[Đội ngũ] Hoa nhà không thơm bằng hoa dại: Trước tiên nên giết quái đi, Boss ra rồi kìa!

An Nhạc đi theo sau đội ngũ cuối cùng cũng có thể thở phào nhẹ nhõm. Nhưng đúng lúc này khung mặt ngữ lại phát sáng, An Nhạc mở ra nhìn, là tin nhắn của 'Sói Xám thích ăn Cừu Lười' gửi tới.

[Mật ngữ] Sói Xám thích ăn Cừu Lười: Ta qua tuyến bên này rồi, báo cho người một tiếng.

Acc này An Nhạc đương nhiên không có quên, thứ nhất là ID khiến người ta có ấn tượng rất sâu, thứ hai, đây là người ngoại tuyến đầu tiên cô giết, mặc dù cũng không phải cô tự động thủ giải quyết! An Nhạc nhếch môi cười, rất nhanh gõ chữ trả lời

[Mật ngữ] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Thế nào? Đến báo thù rửa hận à, hay là muốn ném cảm giác bị Ngự Lâm Quân miếu sát thêm lần nữa?

[Mật ngữ] Sói Xám thích ăn Cừu Lười: Người nghĩ ta đến vì cái gì?

[Mật ngữ] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Ta làm sao biết được, ta đâu phải con giun trong bụng người, chỉ cần người không phải tới đây phun nước miếng là OK.

[Mật ngữ] Sói Xám thích ăn Cừu Lười: Người thật thú vị!

[Mật ngữ] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Thú vị cái gì?

39. Chương 39: Đồng Cảm Với Người!

[Mật ngữ] Sói Xám thích ăn Cừu Lười: Người thật thú vị!

[Mật ngữ] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Thú vị cái gì?

Đối phương không cho An Nhạc câu trả lời đã logout rồi, cô nhìn thông báo của hệ thống, bĩu môi, đem chuyện này vứt ra sau đầu, chăm chú vào cuộc chiến với đại Boss trước mắt, sau một vòng huyết chiến rất cục cựa cũng đẩy ngã Boss.

Nhìn thi thể Boss trên mặt đất ‘Vẽ vòng tròn nguyên rửa người’ dẫn đầu hỏi

[Đội ngũ] Vẽ vòng tròn nguyên rửa người: Người nào đi sờ?

[Đội ngũ] Duy mình ta tỉnh ~ Ngàn chén không say: Em gái đi đi!

[Đội ngũ] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Nói trước, sờ không ra thứ tốt cũng đừng trách ta.

An Nhạc phát xong liền chạy đi sờ Boss, kết quả thu được một trang bị pháp sư, một mảnh cách điều chế thần khí, còn có một vài đồ vật linh tinh, vận khí lần này tương đối tốt.

[Đội ngũ] Vẽ vòng tròn nguyên rửa người: *nước miếng* cách điều chế thần khí

[Đội ngũ] Duy mình ta tỉnh ~ Ngàn chén không say: Tay em gái quả nhiên may mắn!

[Đội ngũ] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Em gái cái gì, Không Say, người đừng dùng mấy chiêu tán gái đó với em gái ta, là ta, ta trở lại rồi.

[Đội ngũ] Hoa nhà không thơm bằng hoa dại: Tiểu An, người rốt cục trở lại, mới vừa rồi thiếu chút nữa bị hù chết.

[Đội ngũ] Vẽ vòng tròn nguyên rửa người: Tiểu An chửi hay lắm, tên kia mở miệng đóng miệng đều một tiếng MM, buồn nôn đến không chịu nổi.

[Đội ngũ] Công Tử Thế Vô Song: Hoan nghênh trở lại *mỉm cười*

[Đội ngũ] Hoa nhà không thơm bằng hoa dại: Kháo, đừng dọa người!

[Đội ngũ] Vẽ vòng tròn nguyên rửa người: Như trên

[Đội ngũ] Duy mình ta tỉnh ~ Ngàn chén không say: Như trên

An Nhạc cũng bị thái độ thân thiện của Công Tử dọa cho sợ hết hồn, có cảm giác là lạ, cô lập tức nói sang chuyện khác, la hét muốn phân đồ. Lúc phân đồ, trang bị pháp sư đương nhiên An Nhạc cầm, mảnh công thức thì để Không Say đem đi bán, bán được bao nhiêu tiền thì chia đều.

[Đội ngũ] Hoa nhà không thơm bằng hoa dại: Có đi nữa không?

[Đội ngũ] Duy mình ta tỉnh ~ Ngàn chén không say: Tiếp tục hả?

Đội ngũ đi vào phụ bản thêm một lần nữa, sau khi ra ngoài liền giải tán, An Nhạc dự định đi làm nhiệm vụ chính tuyến, lúc này Không Say lại gửi đến một tin nhắn

[Mật ngữ] Duy mình ta tỉnh ~ Ngàn chén không say: Lão An, sau này người tự cầu nhiều phúc đi nhé!

[Mật ngữ] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Sao lại phải tự cầu nhiều phúc?

[Mật ngữ] Duy mình ta tỉnh ~ Ngàn chén không say: Ta nói là Công Tử ấy, ta khẳng định người không cần thận đặc tội hấn cái gì rồi.

[Mật ngữ] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Hấn làm sao? Không phải đang rất tốt hả?

[Mật ngữ] Duy mình ta tỉnh ~ Ngàn chén không say: Hấn tốt? Sau này người sẽ hiểu, đồng cảm với người!

An Nhạc cảm thấy xấu hổ, cô có cái gì đáng giá khiến cho người khác đồng cảm, cô đến trò chơi này vì muốn quyền rũ học trưởng, hôm nay học trưởng có thiện cảm với cô rồi, cô cao hứng còn không kịp đây!

[Mật ngữ] Tôi Vì Bạn Mà Đến: *xem thường* người có phải ở cùng mấy MM gốc quá lâu nên bị đồng hóa rồi không?

[Mật ngữ] Duy mình ta tỉnh ~ Ngàn chén không say: Ta thấy là người bị Công Tử đồng hóa thì có, anh đây tốt bụng nhắc nhở người một tiếng thôi.

[Mật ngữ] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Không cảm tạ.

[Mật ngữ] Duy mình ta tỉnh ~ Ngàn chén không say: Ta muốn đi tìm MM an ủi, tâm hồn ta bị tổn thương a!

[Mật ngữ] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Tâm hồn người thật mỏng manh! Mau đi đi!

40. Chương 40: Trần Trại Đùa Giỡn

An Nhạc hoàn toàn không để lời của Không Say trong lòng, học trưởng là hạng người gì cô không thể nói vô cùng hiểu, nhưng An Nhạc nhìn coi hần đã lâu, theo góc độ của cô, ít nhất học trưởng có thể khiến cho cô yên ổn, như vậy đã đủ rồi.

Vì vậy An Nhạc mỗi ngày đều login, trừ làm vài nhiệm vụ thông thường ra chính là tận lực tìm cơ hội nói chuyện với Công Tử. Vừa vào trò chơi, chuyện thứ nhất An Nhạc làm chính là tổ đội đám Không Say, sau đó tùy tiện tiện phát cho hần một tin nhắn hỏi hần có muốn đi phụ bản không!

Chiều này của An Nhạc dùng rất tốt, chưa từng thất bại, năm người họ dường như đã trở thành một đội ngũ đi phụ bản cố định. Bên trong phụ bản, bọn họ đi đăng trước tiêu diệt quái, cô đi phía sau nhặt đồ, lâu lâu lại cùng bọn họ nói vài câu linh tinh. Mặc dù nội dung nói chuyện phiếm phần lớn đều liên quan đến phụ bản, hoặc đơn giản nói vài câu, trêu chọc vài câu, nhưng như vậy cũng đủ khiến An Nhạc hài lòng.

Nếu như cần phải nói có thứ gì không hài lòng, đó chính là cái tên ‘Sói Xám thích ăn Cừu Lười’ kia, không biết có phải là vì chuyện lần trước cô hại hần chết hay không, thỉnh thoảng khi cô ra bên ngoài làm nhiệm vụ, hần sẽ đột nhiên xuất hiện rồi công kích. Nếu hần trực tiếp đem cô giết chết thì không có gì để nói, nhưng hết lần này đến lần khác đều chừa lại cho cô chút máu, đợi cô bắt đầu phản kích thì hần lại ngồi tọa kỵ bỏ chạy. Bỏ chạy rồi thì thôi đi, đằng này hần còn phát tới một cái khuôn mặt nhe răng cười, bảo cô cố gắng lên!

Kháo! Có người ấu trĩ tới mức đó sao?

An Nhạc đuổi theo công kích không có cười tọa kỵ, đi bộ đuổi không kịp, nếu ngồi tọa kỵ đuổi thì còn phải mất công leo xuống mới công kích được, cho nên cô không làm gì được người nọ, cái này đúng là khi dễ người mà!

Vì chuyện này, An Nhạc ngồi trong phòng ngủ kể lể với Đại Ngọc Nhi, nha đầu kia lại nắm hai vai cô, vẻ mặt như tên trộm nói “Đây không phải là trần trại đùa giỡn sao?”

An Nhạc không khách khí đáp trả “Đùa giỡn em gái cậu, trong trò chơi tớ là con trai”

Đại Ngọc Nhi lại trả lời một câu khiến người học máu “Được rồi, có lẽ người đó thích đàn ông!”

Về vấn đề này, An Nhạc suy tư một hồi, có lẽ đúng như lời Đại Ngọc Nhi nói, tên kia là Gay, phỏng đoán này làm An Nhạc nhất thời hưng phấn. Mặc dù cô là ngụy hủ nữ, chỉ nảy sinh cảm tình với soái ca, nhưng khi biết đối phương có thể là Gay, đầu óc lại tự động vận chuyển suy đoán xem đối phương là công hay là thụ.

Ngày hôm đó, mạng trong trường có vấn đề, An Nhạc cùng Đại Ngọc Nhi chạy đến tiệm net, tính thức suốt đêm, không ngờ lại nhìn thấy học trưởng bên trong, hần đi cùng vài người bạn ngồi ở hàng thứ hai.

An Nhạc nhìn thấy bóng dáng của học trưởng, hơi sững sờ một chút, trong lòng gào thét mình thật may mắn, đây không phải duyên phận sao? Duyên phận! Đúng lúc, Tiêu Thịnh cũng nhìn thấy hai cô liền hướng hai người khẽ mỉm cười.

Trong đầu An Nhạc lập tức hiện ra mấy chữ ‘xuân về hoa nở’, mặc dù hiện tại gần đến mùa đông rồi, còn nữa, rất nhanh sẽ đến kì nghỉ đông!

An Nhạc lập tức mỉm cười, lễ phép gật đầu với học trưởng, đồng thời lôi kéo Đại Ngọc Nhi ngồi vào vị trí đối diện hẳn, hai bên mặc dù đối diện nhưng khi ngồi xuống lại đưa lưng về phía nhau. Mặc dù thế, An Nhạc sau khi ngồi xuống vẫn thở ra một hơi, cô nhấn nút khởi động máy, vừa thẳng lưng lên đã nghe thấy thanh âm của học trưởng ngay phía sau.

41. Chương 41: Duyên Phận? Phận Vượt?

Mặc dù thế, An Nhạc sau khi ngồi xuống vẫn thở ra một hơi, cô nhấn nút khởi động máy, vừa thẳng lưng lên đã nghe thấy thanh âm của học trưởng ngay phía sau.

Tiêu Thịnh quay người lại, nhìn về phía An Nhạc, nói “Mạng trong trường vẫn chưa ổn sao?”

Hmm? An Nhạc ngẩn ra một hồi mới kịp phản ứng, học trưởng đang nói chuyện với cô, cô lập tức quay người nhìn học trưởng gật đầu một cái, trả lời “Ừ, vẫn chưa ổn!”

Tiêu Thịnh nhìn An Nhạc rồi lại nhìn thoáng qua Hứa Ngọc ở bên cạnh, hỏi hai người bọn họ “Hai em muốn online suốt đêm?”

An Nhạc cùng Hứa Ngọc đồng thời gật đầu, An Nhạc nói “Đúng vậy, học trưởng cũng ở đây suốt đêm sao?”

Tiêu Thịnh đang muốn trả lời, mấy người bạn học đi cùng hẳn nghe được bọn họ nói chuyện đã quay đầu lại, Tiêu Thịnh liếc nhìn một cái, lắc đầu nói “Vẫn còn chưa quyết định.”

Lúc này người bạn bên cạnh Tiêu Thịnh vỗ vai hẳn, sau đó nhìn bọn An Nhạc rồi nói với Tiêu Thịnh “Ngày người anh em, cậu thật không phúc hậu, không giới thiệu với bọn tớ hai vị học muội xinh đẹp này sao?”

Thấy thế, An Nhạc với Hứa Ngọc chủ động giới thiệu bản thân, Tiêu Thịnh cũng đem bạn mình giới thiệu sơ qua, nói chuyện qua vài câu cũng coi như là đã nhận thức.

An Nhạc ngồi cách 2m nhìn thấy màn hình của hai người trong nhóm học trưởng là cảnh tượng của trò chơi nhân tại tiền đồ , trong lòng An Nhạc tính toán, trên mặt lộ vẻ vui mừng nói “Các anh cũng chơi game này sao?”

Mấy tên con trai nghe An Nhạc hỏi như vậy liếc nhau một cái, nhất thời có chút hưng phấn, vui vẻ nhìn hai cô gái, nói “Hai em cũng chơi hả?”

Hứa Ngọc đang muốn trả lời liền bị An Nhạc dùng tay bấm vào sau lưng một cái, sau đó An Nhạc cướp lời, khẽ cười nói “Vẫn chưa, nhưng nghe nói game này không tệ, đang tính chơi!”

An Nhạc đương nhiên không thể nói ID “Tôi Vì Bạn Mà Đến” chính là cô, nếu nói ra chẳng phải sẽ hoàn toàn bại lộ, tình huống bây giờ có thể nói là rất tốt để triển khai cơ hội mới.

Hứa Ngọc nghe được câu trả lời của An Nhạc thì hơi sững sốt, sau đó khóe mắt khẽ giật nhìn về phía Tiêu Thịnh, con người linh hoạt chuyển động trong lòng liền hiểu rõ, thì ra chính là người này!

Tiêu Thịnh không có chú ý tới vẻ mặt Hứa Ngọc, hẳn nhìn về phía An Nhạc, cùng cô nói chuyện “Đúng là không tệ, nếu chơi thì tới Server Tây Nam, tuyến XX ấy, bọn anh đều chơi bên này.”

An Nhạc gật đầu “Ừ, đến lúc đó em sẽ tìm các anh”

Tiêu Thịnh cũng gật đầu, nhìn khuôn mặt thanh lệ của An Nhạc, tròng mắt đen khẽ lóe một cái, nói với cô “ID của anh gọi Công Tử Là Vô Song, có cái gì không biết cứ đến tìm anh!”

An Nhạc đương nhiên biết hẳn là Công Tử Thế Vô Song, cho nên mỉm cười gật đầu sang khoai trả lời “Được, không thành vấn đề, đến lúc đó học trưởng không được chê bọn em phiền toái.”

“Sẽ không” Tiêu Thịnh lắc đầu.

Hai người bọn họ nói tới đây coi như kết thúc, cả hai xoay người đưa lưng về phía nhau, mà lúc này An Nhạc hoàn toàn không hề biết cô đã nhầm lẫn, chỉ sai một chút như vậy cũng đủ làm thay đổi rất nhiều chuyện.

42. Chương 42: Học Trưởng A Học Trưởng!

An Nhạc vừa mới quay lại đối mặt với màn hình máy tính Hứa Ngọc liền dùng khuỷu tay thúc vào vai cô, thúc đến độ cả bả vai cô đều đau, cô còn chưa kịp nói gì đã bị Đại Ngọc Nhi nhìn bằng một ánh mắt mờ ám.

An Nhạc coi như xong, mình đã bị bại lộ, nhưng cô vẫn làm ra vẻ không biết, tức giận trợn mắt nhìn Đại Ngọc Nhi một cái, thấp giọng hỏi “Sao vậy?”

Hứa Ngọc cười quỷ dị nhích tới gần An Nhạc, ở bên tai cô nói nhỏ “Hừ, cậu còn muốn dấu diêm tó hả? Làm như tó ngu ngốc lắm vậy, có muốn bây giờ tó đi lật tẩy cậu không?”

An Nhạc biết Đại Ngọc Nhi sẽ không làm vậy nhưng cô vẫn thỏa hiệp đẩy đẩy tay Đại Ngọc Nhi, nhẹ giọng nói “Được rồi được rồi, lúc về sẽ nói hết cho cậu nghe!”

Hứa Ngọc lúc này mới hài lòng buông tha An Nhạc, An Nhạc thấy cô ấy đã ngồi thẳng người, lại nghiêng người qua, thấp giọng nói “Lúc này đừng chơi game!”

Hứa Ngọc bất đắc dĩ đảo cặp mắt trắng dã, đáp rõ to “Đã biết!”

An Nhạc thấy Đại Ngọc Nhi lớn tiếng như vậy, hận không thể đem cô nàng vụn thành bùn rồi vứt ra đường, người này không thể nhỏ tiếng một chút sao? Lỡ như....

An Nhạc nghĩ nghĩ một hồi, không khỏi quay người nhìn về phía học trưởng, vậy mà khi cô vừa quay đầu, không biết là có phải linh cảm hay là vì cái gì học trưởng cũng quay sang nhìn cô, cho nên, bốn mắt nhìn nhau rồi!

An Nhạc cảm thấy khuôn mặt mình như bị thiêu đốt, lúc ấy có một loại cảm giác như là bị bắt được, lúng túng kỳ quái, nhưng cô cũng không có lập tức rút lui, như vậy không phải lộ vẻ chột dạ sao? Vì thế, An Nhạc ra vẻ thoải mái cười cười, lúc này mới quay đầu đi.

Nhưng có những thứ giấu được, có những thứ lại không giấu được, ví dụ như hai bên vành tai An Nhạc hơi hồng, Tiêu Thịnh nhìn thấy được, hẳn thu hồi tầm mắt, nhìn website trên màn hình, tiêu cự cũng không ở phía trên, đột nhiên, hẳn cuối đầu nở nụ cười.

Bên này, An Nhạc ở trên trang Tudou mở mấy cái clip Anime, lúc mới bắt đầu An Nhạc còn có chút bồn khoăn học trưởng ở phía sau lưng, nhưng xem một hồi tâm tình cũng buông lỏng.

An Nhạc nhìn thời gian ở góc màn hình, khoảng 11 giờ, trời đã tối, học trưởng không biết có ở lại suốt đêm không, nhưng cô lại ngại quay đầu lại hỏi! Đang lúc nội tâm thấp thỏm không yên, bỗng nhiên có người nhẹ nhàng vỗ vai cô, An Nhạc tháo dây phone, nhìn lên khuôn mặt anh tuấn sạch sẽ của học trưởng ngay trước mắt.

Tiêu Thịnh thấy An Nhạc quay đầu liền thu tay, nói với cô “Bọn anh phải đi về!”

Vừa nghe thấy vậy, An Nhạc không biết cảm giác trong lòng là gì, đại khái là có chút thất vọng đi, cô gật đầu nói “A, vậy tạm biệt!”

Bạn bè của Tiêu Thịnh cũng đi qua chào hai người các cô, nhìn bóng lưng bọn họ đi ra ngoài, An Nhạc nhẹ nhàng thở dài một hơi.

Hứa Ngọc nhìn cô chăm chăm, nói “ Sao, thất vọng hả?”

An Nhạc thu hồi tầm mắt, nhìn Đại Ngọc Nhi sau đó chỉ nhả ra một chữ “Cút!”, đeo dây phone vào tính tiếp tục xem hết mấy tập Anime rồi mới lên trò chơi, dù sao học trường mới về, Công Tử hiện tại chắc chắn không online, cô không cần phải gấp gáp.

Song, còn chưa đến một phút đồng hồ sau Tiêu Thịnh đã quay trở lại, cũng giống như ngày đó cô cho hắn mượn dù, hắn quay trở lại nói cho cô biết tên.

An Nhạc đang mang dây phone nên không nghe được, là Hứa Ngọc đứng lên muốn đi toilet nhìn thấy, cô ấy lập tức ngồi xuống khều An Nhạc, An Nhạc gỡ dây phone quay đầu lại liền nhìn thấy Tiêu Thịnh.

Tiêu Thịnh khẽ mỉm cười nhìn An Nhạc, đi tới bên người cô, nói “Vừa rồi có chút việc mà quên mất, có thể cho anh mượn máy tính dùng một chút không?”

43. Chương 43: Thêm Bạn Tốt

Tiêu Thịnh khẽ mỉm cười nhìn An Nhạc, đi tới bên người cô, nói “Vừa rồi có chút việc mà quên mất, có thể cho anh mượn máy tính dùng một chút không?”

Vốn đã là thanh âm rất êm tai bên giờ còn thêm một phần ôn nhu, cho dù cô không thích hắn thì cũng không thể nào cự tuyệt, huống chi cô đơn phương yêu thầm người ta.

“Dĩ nhiên là được!” An Nhạc gạt đầu dịch ghế sang bên cạnh, nhưng khi Tiêu Thịnh cúi người xuống cầm lấy con chuột, bả vai của hai người không thể tránh khỏi chạm vào nhau, mùi hương trên người hắn cũng thuận lý thành chương truyền vào mũi An Nhạc.....Mùi hương đó giống hệt như trong trí nhớ, là mùi vị nhẹ nhàng khoan khoái vào buổi chiều hôm đó, An Nhạc liếc hắn một cái, mấp máy đôi môi có chút khô, nội tâm đang không ngừng gào thét.

So với An Nhạc đang đứng ngồi không yên, Hứa Ngọc lại vô cùng hăng hái nhìn bên này, hơn nữa còn bình bình khí thể hỏi “Học trưởng, em có thể hỏi một vấn đề không?”

“Có gì thì cứ hỏi!” Tiêu Thịnh nhíu mày nhìn Hứa Ngọc một cái.

An Nhạc thật sự sợ Hứa Ngọc sẽ hỏi bậy bạ gì đó, len lén đưa tay bấm bấm đùi cô ấy một cái, hi vọng cô ấy đừng nói gì quá mức.

Song, động tác của An Nhạc cũng không thể ngăn cản Đại Ngọc Nhi đặt câu hỏi, cô ấy bắt lấy tay An Nhạc, nở nụ cười rực rỡ “Em có thể hỏi học trưởng anh hiện tại có đang quen bạn gái không?”

Ầm! An Nhạc có loại cảm giác im lặng nhìn trời, này thật đúng là câu hỏi dửng dưng cảm, khóe môi cô giật giật, không phát biểu ý kiến gì.

“Không có!”Hắn vô cùng thần nhiên trả lời.

Hứa Ngọc hài lòng cười, còn lặng lẽ dùng chân đá An Nhạc mấy cái, An Nhạc mặc kệ cô nàng điên kia, ra vẻ trấn định ngồi đó, thời gian cứ vậy tùy ý trôi đi.

Một lát sau, Tiêu Thịnh tắt website, ánh mắt quét qua biểu tượng chim cánh cụt ở góc phải, tay phải kéo con chuột bấm vào, mở ra QQ của An Nhạc.

Một màn này An Nhạc cũng nhìn thấy, học trưởng đang làm cái gì vậy? Cô đang suy đoán ý đồ của hắn, chỉ thấy Tiêu Thịnh mở công cụ tìm kiếm, thuận thực đưa vào một mã số, sau đó bấm thêm bạn.

Đây là? Trái tim An Nhạc bỗng nhiên co rụt lại. Tiêu Thịnh nghiêng đầu nhìn ánh mắt của An Nhạc, khẽ mỉm cười giải thích “Đây là nick QQ của anh, có rảnh thì liên lạc.”

An Nhạc không biết trả lời làm sao, chỉ gật đầu rồi “Ừ” một tiếng mà hoàn toàn không hay biết bộ dáng của mình hiện tại trong mắt người ta có bao nhiêu ngốc, hoặc nên nói là thật đáng yêu!

Ánh mắt Tiêu Thịnh chợt lóe, ở dưới ánh đèn có chút phát sáng, hần buông con chuột, nâng người lên nhìn hai cô, gật đầu nói “Cảm ơn nhiều, anh đi trước đây.”

“Được” An Nhạc lần nữa gật đầu.

Đợi Tiêu Thịnh ra khỏi cửa, Hứa Ngọc dùng sức chọc vào người An Nhạc, hưng phấn nói “Này, thấy không, học trưởng hình như cũng có ý với cậu!” Cũng may, Hứa Ngọc không có quên nơi này là tiệm net, âm lượng cũng đã khổng chế nhiều.

An Nhạc nghiêng đầu sang chỗ khác, nhìn chằm chằm Hứa Ngọc, cắn răng nói ra từng chữ một “Đại Ngọc Nhi, cậu có muốn tớ ngay tại chỗ này bóp chết cậu không?”

“Quên đi, tớ lại muốn đi toilet” Hứa Ngọc vừa nói vừa đứng lên chạy đi, bỏ lại An Nhạc ngơ ngẩn ngồi nhìn giao diện QQ trên máy tính, khoe môi rớt cục nở một nụ cười sáng lạn.

44. Chương 44: Màn Bảo Hộ Internet

“Quên đi, tớ lại muốn đi toilet” Hứa Ngọc vừa nói vừa đứng lên chạy đi, bỏ lại An Nhạc ngơ ngẩn ngồi nhìn giao diện QQ trên máy tính, khoe môi rớt cục nở một nụ cười sáng lạn.

Nếu như đang ở trong phòng ký túc xá, An Nhạc nhất định nằm trên giường lăn vài vòng, xem ra cũng không coi là cô yêu đơn phương, ít nhất học trưởng có ấn tượng tốt với cô.

Hahaha, hôm nay thật là một ngày tốt lành, mang theo tâm tình tốt như vậy, An Nhạc đăng nhập vào trò chơi, trong miệng cũng ngâm nga một bài hát, Hứa Ngọc trở lại thấy bộ dáng này của cô, không khỏi lắc đầu.

Trong trò chơi, An Nhạc nhìn danh sách bạn tốt, phát hiện Công Tử Thế Vô Song quả nhiên không có online, cô chuẩn bị đi làm nhiệm vụ hằng ngày, cửa sổ mật ngữ lại sáng lên, An Nhạc mở ra nhìn, không khỏi khinh bỉ.

[Mật ngữ] Ta đến vui đùa một chút thôi: Cao hứng sao, vui vẻ sao? Nhưng mà cậu cũng nên cảm tạ tớ đi chứ, nếu không nhờ tớ, cậu làm sao có thể biết chính xác được hiện tại học trưởng có bạn gái hay không!

[Mật ngữ] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Vâng vâng vâng, cảm ơn cậu, vô cùng cảm ơn cậu, được rồi chứ?

[Mật ngữ] Ta đến vui đùa một chút thôi: *mắt đầy sao* làm sao cậu quen được anh ấy, nói cho tớ nghe một chút coi.

[Mật ngữ] Tôi Vì Bạn Mà Đến: *ngoáy mũi* Thì cứ như vậy biết, lúc đó cũng trong tiệm net, trời đổ mưa, tớ cho anh ấy mượn dù, khi trả dù, bạn gái trước kia của anh ấy còn hất cả một chén canh vào đầu tớ, cậu không nhớ sao?”

[Mật ngữ] Ta đến vui đùa một chút thôi: Nhưng là lúc đó tớ không biết cậu thích người ta, nói cho đàng hoàng, cậu làm sao lại nhìn trúng anh ấy?

[Mật ngữ] Tôi Vì Bạn Mà Đến: *đỏ mặt* nhìn vừa mắt chính là nhìn vừa mắt, cậu còn muốn lý do gì nữa?

[Mật ngữ] Ta đến vui đùa một chút thôi: Được rồi, thành thật mà nói thì vị học trưởng này lớn lên cũng khá, hơn nữa thanh âm còn rất êm tai, nhưng mà nghĩ đến hần chính là đại thần đại danh鼎鼎 trong trò chơi, làm cho người ta có cảm giác không quá giống, trong trò chơi hình như.....

Lời của Đại Ngọc Nhi An Nhạc đương nhiên hiểu, Công Tử trong trò chơi với học trưởng trong hiện thực đúng là làm cho người ta cảm thấy không giống nhau.

Nhưng An Nhạc lại nghĩ: con người mà, ai có thể mãi mãi như vậy mà không có chút thay đổi, trên mạng với ngoài đời có hai tính cách không phải là rất bình thường sao? Giống như khi lên mạng có người mở miệng MD, ngậm miệng DM, nhưng trong thực tế có dám không hề kiên dè mà nói ra như vậy không?

Nói thật, cũng chẳng có ai sợ người khác tìm tòi tính cách của mình, mạng chính là tấm màn bảo hộ của mỗi người khi ngồi trước máy tính, dưới tấm màn bảo hộ này có thể làm rất nhiều chuyện mà trên thực tế mình không dám làm, cho nên An Nhạc cũng không thấy kỳ lạ lắm.

[Mật ngữ] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Không giống không phải rất bình thường sao? Cậu lúc trong trò chơi với người thật hoàn toàn giống à?

[Mật ngữ] Ta đến vui đùa một chút thôi: Được rồi, dù sao bây giờ trong lòng cậu Công Tử là nhất rồi, đúng không! Aizzz..... quả nhiên có dị tính thì sẽ không có nhân tính mà!

[Mật ngữ] Tôi Vì Bạn Mà Đến: *hôn nhẹ* sao có thể chứ, cậu vẫn là người tớ thích nhất mà!

[Mật ngữ] Ta đến vui đùa một chút thôi: *Nôn* đừng có buồn nôn như vậy!

Hứa Ngọc nghiêng người đánh An Nhạc một cái, An Nhạc cười cười không nói gì, chuyên chú đi làm nhiệm vụ. 2 giờ đêm, cô theo Đại Ngọc Nhi PK ở trong thành, bỗng nhiên Hệ Thống nhảy ra một cái thông báo

[Hệ Thống] Bạn tốt 'Sói Xám thích ăn Cừu Lười' login.

45. Chương 45: Bạo Người Không Thương Lượng

[Hệ Thống] Bạn tốt 'Sói Xám thích ăn Cừu Lười' login.

Từ sau khi bị tên này công kích ở ngoại thành, An Nhạc cố tình thêm hắc vào danh sách bạn tốt, khi hắc login có thể biết hắc đang ở đâu, khu vực nào!

Hắc, tên này nửa đêm lại online, bình thường luôn xuất quỷ nhập thần muốn tìm hắc rất khó, cho nên An Nhạc vừa thấy hắc login liền nói một tiếng với Đại Ngọc Nhi, chạy đi tìm hắc.

Quanh quẩn mất mấy phút đồng hồ, An Nhạc rốt cục tìm thấy hắc ở làng xóm phía Tây, cô ả núp một hồi liền biết hắc đang làm nhiệm vụ hộ tổng đưa quan binh đến nơi nào đó, đây là một nhiệm vụ chính tuyến, An Nhạc nhớ trước đó không lâu cô cũng đã làm qua.

Haha, núi không chuyển thì nước chuyển, cuối cùng cũng để cho cô bắt được.

An Nhạc nhìn bốn phía xung quanh, bởi vì bây giờ là nửa đêm nên cũng không có nhiều người, cô cười con lừa lông ngắn, từ phía sau đi đến, khi còn cách hắc một khoảng nhỏ, cô nhanh chóng xuống tọa kỵ phát ra một cái kỹ năng. Vì An Nhạc nhảy qua tuyến khác nên đỡ mất thời gian mở hồng danh.

Người nọ cũng coi như cảnh giác, lập tức xoay người nhưng động tác của hắc vẫn chậm một bước, bị cô đánh bại, sau đó sức mạnh của pháp sư đơn thể tấn công cao đều được thể hiện ra.

Rầm rầm, thoảng cái thanh máu của hắc đã rút hơn phân nửa, nhưng đồng chí 'Sói Xám thích ăn Cừu Lười' cũng rất có chí khí, không có đuổi theo cô, sắp chết đến nơi vẫn cố sức chống cự.

Bà nó! Còn muốn chống cự gì nữa, muộn rồi! An Nhạc cười một tiếng, thao tác nhân vật né tránh, thuận tiện lại phát ra kỹ năng, cuối cùng, hắc đang trong lúc chống đỡ bị cô đạp ngã xuống đất.

An Nhạc đến gần thì thấy tên đó, từ trên cao nhìn xuống khuôn mặt ó vàng của hắc, hai tay chống nạnh cười như điên

[Phụ cận] Tôi Vì Bạn Mà Đến: hahaha, như thế nào, hiện tại có sướng hay không?

Ở một nơi khác thời gian hoàn toàn chênh lệch, tên con trai nhìn thi thể trên mặt đất, phía trên hiện lên thông báo nhiệm vụ thất bại liền bạo phát.

[Phụ cận] Sói Xám thích ăn Cừu Lười: *Tức giận* Kháo! Người có bệnh phải không, người giết ông đây làm cọng lông gì, ông chọc giận người à?

Hmm? An Nhạc thấy bên kia chửi tục, sưng sốt một chút, không phải chứ, tên này bình thường đâu có hẹp hòi như vậy, lại còn chửi bậy, đúng là cận bã! Chỉ cho Chu Quan phóng hỏa mà không cho dân chúng đốt đền sao?

[Phụ cận] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Kháo! Giết người còn cần lý do sao? Hai trận doanh đối địch, ta thích giết thì giết đấy, không phục à, không phục thì trở lại đây mà giết ta, phun nước miếng cái cọng lông!

[Phụ cận] Sói Xám thích ăn Cừu Lười: Người đợi đấy cho ta.

[Phụ cận] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Ahahahaha, ta rất sợ đó nha, muốn tìm người đến giết ta sao? Tốt lắm, ta ở đây chờ.

An Nhạc vừa gửi câu kia đi, thi thể trên đất chớp mắt biến mất, An Nhạc biết đây là hắc bị đưa về điểm sống lại.

Hừ hừ, An Nhạc tìm một nơi có phong cảnh thật tốt, cười con lừa lông ngắn ngồi chờ tên kia quay lại, không bao lâu sau liền nhìn thấy hắc bị chạy tới. Trong lòng An Nhạc không có để ý chuyện lúc này, người này thủ pháp PK cùng ý thức rất tốt, vừa rồi đúng là cô thắng, nhưng thắng ở chỗ đánh lén với ra chiêu trước. Vì thế An Nhạc tính toán nếu chút nữa không ổn, cô lập tức chạy về tuyến của mình, ai ngờ tên này giống như bị đổi thành người khác, thủ pháp kém rất xa.

An Nhạc liên tục chà đạp hắc bị không hề thương lượng, nếu như lần đầu tiên An Nhạc còn không chú ý, như vậy lần thứ hai, lần thứ ba, An Nhạc cũng cảm giác được rồi, coi như tình trạng không tốt thì cũng không thể tệ đến mức này!

46. Chương 46: Tìm Lầm Người

An Nhạc liên tục chà đạp hắc bị không hề thương lượng, nếu như lần đầu tiên An Nhạc còn không chú ý, như vậy lần thứ hai, lần thứ ba, An Nhạc cũng cảm giác được rồi, coi như tình trạng không tốt thì cũng không thể tệ đến mức này!

Đây rõ ràng là người khác!

An Nhạc nhìn thi thể trên mặt đất, khóe môi giật giật, xem ra cô thật sự tìm lầm người, người này không phải cái tên Sói Xám kia, chắc bị người khác lên acc rồi.

Suy nghĩ này làm cho An Nhạc có chút khinh thường, nha, chơi trò chơi mà phải dùng chung acc với người khác, tên này cũng thật bị kịch! Nhưng nghĩ thì nghĩ vậy, An Nhạc cảm thấy vẫn nên giải thích với người ta một tiếng, đoán chừng hắc bị vô cớ bị giết chắc cũng nổi điên rồi. An Nhạc vừa định gõ chữ trên bàn phím, tên đó lại bị đá về điểm sống lại, cô đành phải đứng tại chỗ chờ hắc bị, một lát sau, tên đó đã xuất hiện trong tầm nhìn của cô, nhưng khi nhìn lên cột cấp bậc, hắc bị đã bị rơi mất mấy cấp.

[Phụ cận] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Đợi một chút, đợi một chút.

Sói Xám nhìn thấy lời của cô cũng không lên tiếng, chỉ đứng ở cách đó không xa lạnh lùng nhìn An Nhạc, ánh mắt như thể làm An Nhạc cảm thấy cũng may đây là trò chơi, nếu không tên này thật sự dùng ánh mắt giết chết cô.

[Phụ cận] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Acc này không phải một mình người chơi đúng không? Ta muốn giết một người khác, thật ngại quá, vừa rồi không có nhìn ra, hiểu lầm, hiểu lầm.

[Phụ cận] Sói Xám thích ăn Cừu Lười: Cái gì?

[Phụ cận] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Ý là ta giết lầm người, người ta muốn giết không phải người, mà là một người khác chơi acc của người!

Ở màn hình bên kia, người nào đó hừ một tiếng, xem ra đúng là vậy, “một người khác”? Hắn lập tức cầm điện thoại di động bấm một dãy số quen thuộc. Thế nhưng hắn lại quên mất một chuyện, hai nơi thời gian chênh lệch, ở bên kia đang là đêm khuya, nửa đêm bị đánh thức dù là ai cũng sẽ không dễ chịu. Ở một căn hộ nào đó, Cố Tử Mặc nhìn thoáng qua màn hình điện thoại, không chút do dự bấm tắt.

Người ở bên kia đại dương tên là Chu Minh, thấy điện thoại mất kết nối liền buồn bực, tên tiểu tử này hại hắn bị người ta giết thảm như vậy mà còn dám không nghe điện thoại. Chu Minh rất kiên nhẫn gọi lại, cứ như thế lặp đi lặp lại mấy lần, Cố Tử Mặc rốt cục nghe điện thoại, nhưng khi mở miệng khẩu khí thực sự không tốt.

“Gọi cho tôi vào giờ này hi vọng chuyện của cậu thực sự quan trọng”

Cái tên này! Chu Minh tức giận nói “Cậu nói chuyện cho tử tế, tôi còn muốn hỏi cậu, cậu rốt cục dùng acc của tôi làm cái trò gì khiến tôi bị người ta hành hạ đến chết, liên tục rút mấy cấp rồi.....”

Cố Tử Mặc vừa nghe thấy bên kia lại bắt đầu phun ra một đoạn oán trách thật dài, lập tức đem điện thoại ra xa, thừa dịp này làm cho đầu óc thanh tỉnh một chút.

Một lát sau, xác định bên kia đã calm xong, Cố Tử Mặc lần nữa đem điện thoại áp vào bên tai, bình tĩnh nói “Biết rồi, tôi sẽ xử lý, cậu đánh không lại đâu, logout trước đi!”

“Cái gì, cậu nói cái gì.....” Chu Minh còn muốn nói tiếp nhưng tên kia đã dập máy, hắn không thể tin gọi lại lần nữa, liền nhận được thông báo đã tắt máy.

Chu Minh hoàn toàn hết chỗ nói, hắn vứt di động sang một bên, nhìn cái người hành hạ hắn đến chết trên màn hình, thở dài một hơi, hai tay nặng nề gõ xuống bàn phím, giống như muốn trút hết cảm phẫn.

47. Chương 47: Bạch Dạ Hành

Chu Minh hoàn toàn hết chỗ nói, hắn vứt di động sang một bên, nhìn cái người hành hạ hắn đến chết trên màn hình, thở dài một hơi, hai tay nặng nề gõ xuống bàn phím, giống như muốn trút hết cảm phẫn.

Rất nhanh khung chat lại phát ra tin nhắn mới.

[Phụ cận] Sói Xám thích ăn Cừu Lười: Ân oán cá nhân tự mấy người xử lý, sau này hắn sẽ không lên acc của ta nữa.

[Phụ cận] Tôi Vì Bạn Mà Đến: ID

[Phụ cận] Sói Xám thích ăn Cừu Lười: ID gì?

[Phụ cận] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Giả ngu à, đương nhiên là ID của tên kia, hắn không lên acc của người nữa, ta tìm ai báo thù đây?

[Phụ cận] Sói Xám thích ăn Cừu Lười: Được rồi, nói cho người biết ID của hắn là Công Tử Thế Vô Song!

[Phụ cận] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Này, ta nói đồng chí người muốn lừa ta thì cũng phải tìm cái cơ tốt một chút, lại dám đem ID cao thủ nói ra, muốn thế nào đây? Nghĩ như vậy là có thể hù dọa ta bỏ chạy sao, người cho rằng ta thật sự sẽ bị dọa?

[Phụ cận] Sói Xám thích ăn Cừu Lười: *học máu* ta nói thật người lại không tin!

[Phụ cận] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Tin người mới là lạ đó, được rồi, không nói với người nữa, chuyện tối nay là lỗi của ta, ngưng ngưng!

An Nhạc đánh chữ xong liền cười con lừa lông ngắn hồi tuyến, buổi sáng trở lại ký túc xá, vừa đặt lưng xuống giường đã ngủ luôn nửa ngày. Buổi chiều 6 giờ, mấy chị em trong phòng la hét đòi đi dạo phố, An Nhạc từ chối một hồi không được, cho nên bốn người họ khoác tay nhau giết xuống đường dành cho người đi bộ.

Đi dạo một chút chính là mấy tiếng đồng hồ, theo như lời An Nhạc mà nói thì chân giống như là sắp bị chặt đứt tới nơi, nếu không phải cô ở một bên thúc giục, đoán chừng mấy cô nương này còn muốn đi tiếp.

Trở về mở QQ ra, An Nhạc nhìn thấy thông báo Bạch Dạ Hành đã chấp nhận yêu cầu thêm bạn, Bạch Dạ Hành chính là nick QQ mà tối hôm qua học trưởng chủ động nói cho cô biết. An Nhạc nhìn một cái, học trưởng đang online, cô nhếch miệng cười, lập tức đăng nhập vào trò chơi.

Trong trò chơi Công Tử Thế Vô Song cũng đã sớm online rồi, hơn nữa vừa mới thấy An Nhạc lên hẳn liền gửi tin nhắn tới.

[Mật ngữ] Công Tử Thế Vô Song: Sao hôm nay trễ vậy?

[Mật ngữ] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Đi ra ngoài chơi một lát.

[Mật ngữ] Công Tử Thế Vô Song: Đến đài Xá Thân, chém ngoại tuyến.

An Nhạc vừa nghe đã thấy hưng phấn, đáp lại một tiếng rồi dùng truyền tống phù chạy đến đài Xá Thân, đúng như Công Tử nói, bên trong là một đám ngoại tuyến, An Nhạc kiên cường truyền tống qua còn chưa kịp động dậy gì đã bị một dũng sĩ giết chết.

Đúng lúc này trong cửa sổ chat lóe lên, An Nhạc mở ra nhìn, là tin nhắn của Công Tử nhắc cô cẩn thận một chút, tốt nhất nên dùng bảo vật tiên y mở trạng thái vô địch.

An Nhạc nước mắt chảy đầy mặt, nhắc nhở này quá muộn rồi, không! Phải nói là cô quá nóng lòng mới đúng. Nhưng mà có sự quan tâm này của Công Tử, cô chết mấy lần thì có làm sao? An Nhạc bị đưa về điểm sống lại, triệu ra linh thú chạy tới, lần này cô từ xa đã dùng phím TAB khóa mục tiêu..... giết!

48. Chương 48: Công Tử Ra Mặt (1)

Cuộc hỗn chiến này không biết phải dùng từ ngữ gì để hình dung, đại khái là thi thể đầy đất đi! Bởi vì có quá nhiều người, có người vừa nằm xuống lại có người khác chạy tới, hơn nữa cũng đã mở đoàn rồi, từng đoàn từng đoàn liên tiếp nhập trận.

An Nhạc giết không ít người, dĩ nhiên cũng có lúc bị người khác giết, cô nhìn chiến tích của mình không ngừng tăng lên thì cảm thấy mấy chuyên giết người người giết này không đáng là gì cả. Chơi game chính là muốn tìm kích thích, dĩ nhiên cũng có người đơn thuần chỉ muốn vào phụ bản làm nhiệm vụ, đôi khi lại đi thưởng thức phong cảnh, nhưng nói tóm lại một câu chính là muốn làm cho bản thân vui vẻ.

[Bang phái] Tôi Vì Bạn Mà Đến: *đắc ý xoay tròn* chiến tích của ta được 3W rồi, hahaha

[Bang phái] Về vòng tròn nguyên rửa người: *ngón cái* còn nhiều hơn ta, không tệ!

[Bang phái] Ta đến vui đùa một chút thôi: *khinh bỉ* không gọi tở, xem thường bà vú có phải không?

[Bang phái] Hoa nhà không thơm bằng hoa đại: Kháo! Ta đến muộn!

[Bang phái] Khuynh sắc & Mai: *cười lạnh* lúc người khác ra ngoài thì rủ nhau đi giết người, nhờ vả mang đi Kinh Thành Trấn Yêu tháp thì ai cũng giả chết, bang phái này vậy mà cũng được xưng tụng là bang phái cấp ba, buồn nôn muốn chết, sớm biết vậy ta đã không vào đây *nôn mửa*

An Nhạc nhớ cái ID này, ngày hôm qua hay hôm kia gì đó có lên kênh bang phái xoát bình luận, khi đó cô đang ở trong phụ bản cũng có nhìn thấy, hình như cuối cùng là do một người trong bang tên ‘Quan Công

mặt đỏ' mang người này đi, aizzz, mọi người nói xem lòng người rốt cục là như thế nào, sao mỗi người đều không giống nhau?

Nhớ ngày đó lúc An Nhạc cô vừa mới chơi game còn không phải một đường lão đảo, cũng đã từng ảo tưởng được người khác hỗ trợ, nhưng cuối cùng biết được chuyện đó là không thực tế, bất kể là ngoài hiện thực hay trong game, trông cậy vào người khác là giả dối, tự dựa vào sức mình mới là thật.

Dĩ nhiên đôi khi cũng sẽ gặp được người chơi có đại danh tương đối khá nguyện ý giúp đỡ, lúc này tự nhiên rất vui vẻ, nhưng nếu không có ai giúp thì người cũng không thể oán người khác chứ đúng không! Cho nên, An Nhạc lại muốn làm gà mẹ, trên kênh bang phái đánh ra một hàng chữ

[Bang phái] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Tiểu cô nương, người phải hiểu rõ mang người mới không phải là nghĩa vụ của lão nhân.

[Bang phái] Khuynh sắc & Mai: Đúng vậy nha! Đương nhiên không phải nghĩa vụ, sao có thể là nghĩa vụ được chứ? Ngày đó cái kẻ rác rưởi trong bang phái mang ta đi còn đòi thu ta 20 vàng, ta không cho hắn, hắn liền ngồi lì bên trong không chịu đánh, cần bả! Ta đi tìm người bên ngoài giúp cũng chỉ có 15 vàng, người trong cùng bang phái mà còn muốn lừa bịp nhau, đúng là đồ rác rưởi, bang phái rác rưởi!

[Bang phái] Quan Công mặt đỏ: Fuck! Ta lúc nào đòi thu người 20 vàng, người TMD có biết xấu hổ không?

[Bang phái] Khuynh sắc & Mai: ai yo, không thừa nhận, quả nhiên người trong bang phái này đều cùng một cái đức hạnh, trong ngoài bất nhất, hèn!

[Bang phái] Quan Công mặt đỏ: Chờ đó, ông đây đi luân bạch cái đồ bỏ nhà người.

[Bang phái] Khuynh sắc & Mai: Cấp cao không có cái gì tốt đẹp!

Đây gọi là thanh quan khó giải quyết việc nhà, hai người này cùng nhau vào phụ bản có trao đổi tiền bạc hay không cũng không có ai biết, đành mặc kệ bọn họ thi nhau mồm mép. An Nhạc đối với 'Quan Công mặt đỏ' này cũng không quen thuộc, cho nên cô cũng không có biện pháp chen ngang vào nói.

[Bang phái] Công Tử Thế Vô Song: Ân oán cá nhân tự đi mà giải quyết.

49. Chương 49: Công Tử Ra Mặt (2)

[Bang phái] Công Tử Thế Vô Song: Ân oán cá nhân tự đi mà giải quyết, giải quyết xong rồi lại trở vào!

Lời này vừa nói ra, trên màn hình lập tức nhảy lên hai cái tin tức bắt mắt, vì thế trong bang phái thiếu mất hai người.

[Hệ thống] 'Công Tử Thế Vô Song' khai trừ 'Khuynh sắc & Mai' ra khỏi bang phái.

[Hệ thống] 'Công Tử Thế Vô Song' khai trừ 'Quan Công mặt đỏ' ra khỏi bang phái.

An Nhạc thấy hai cái thông báo này, phản ứng đầu tiên chính là ánh mắt đầy sao, Công Tử thật là quyết đoán, cứ như vậy đem người ta đá ra ngoài, quả nhiên không hổ là người con trai cô nhìn trúng, An Nhạc còn tưởng danh hiệu trưởng lão bang phái của hắn chỉ treo lên cho đẹp, không ngờ vào thời điểm mấu chốt lại rất hữu dụng.

Song, Công Tử vừa đá 'Khuynh sắc & Mai' ra khỏi bang phái, cô ta đã chạy lên Thế Giới điên cuồng mắng chửi, liên tiếp xoát ra N cái.

[Thế giới] Khuynh sắc & Mai: Phụ trương, phụ trương, Độc Bộ Thiên Hạ là bang phái rác rưởi, 'Quan Công mặt đỏ' là một tên cần bả, nhờ người mang đi Trấn Yêu tháp lại bị người trong cùng bang phái lừa gạt, 'Công Tử Thế Vô Song' lại càng là tên cần bả, bao che người trong bang phái đem ta đá ra ngoài, mọi người nên lý trí một chút, không cần gia nhập vào bang phái rác rưởi này.

Trong bang phái, bang chủ rốt cục lộ diện.

[Bang phái] Cuối Thời Thức Tỉnh: Mọi người trong bang ai làm việc của người đó, không cần để ý cái người điền trên kênh Thế Giới, sẽ có người xử lý.

An Nhạc trở về quảng trường bang phái liền nhìn thấy bạch y công tử đứng trong sân không nhúc nhích, cô tò mò đi quanh hắn vài vòng, thầm nghĩ: Không phải hắn vì không muốn nhìn tới lời nói của người nọ nên thu lại giao diện trò chơi đi lướt web rồi chứ?

An Nhạc suy nghĩ một hồi cũng thu lại cửa sổ trò chơi, nhìn nick Bạch Dạ Hành trong QQ sáng đèn, hơi do dự có nên gửi tin nhắn qua hay không, cắn móng tay chần chờ một chút, An Nhạc cuối cùng cũng mở khung chat, gửi qua một tin nhắn.

Tụ Bạch Tuyết: Học trưởng đang làm gì vậy?

Tin nhắn này gửi đi xong, 1s, 2s, 1 phút, 2 phút... không có người trả lời, An Nhạc nhú mày, quả nhiên là không có ngồi trước máy vi tính. An Nhạc trở lại trò chơi đã bị hình ảnh trước mắt làm cho giật mình, nhân vật của cô bởi vì đứng yên một chỗ không động đậy nên sau một thời gian liền ngồi xuống tọa thiền, Công Tử ở phía đối diện cũng rơi vào tình trạng tương tự. Kết quả là hai nhân vật của bọn họ coi như không còn khoảng cách, hai nhân vật nam ngồi mặt đối mặt, bởi vì nhân vật bên chức nghiệp của hắn được thiết kế cao hơn nhân vật bên chức nghiệp của cô, cho nên thật đúng lúc môi của hắn dán trên trán của cô, tư thế vô cùng mờ ám.

Được rồi, An Nhạc thừa nhận mình cũng có chút máu hủ nữ, bị hình tượng này làm chấn động rồi, thật là một hình ảnh nhiều yêu thương, nhiều hài hóa! An Nhạc lập tức bấm nút Print Screen chụp lại hình ảnh tốt đẹp này, đợi làm xong, An Nhạc vừa cử động nhân vật, Công Tử bên kia cũng đứng lên.....

An Nhạc thật muốn khóc, khỏe miệng không ngừng co giật.

Không phải chứ, loại hình ảnh dễ làm cho người ta hiểu lầm như thế này lại bị hắn nhìn thấy, Công Tử có cho rằng cô thực sự có hứng thú với phương diện kia? Nếu như hắn hỏi tới, cô biết trả lời làm sao đây!!!!

[Mật ngữ] Công Tử Thế Vô Song: Ta nói rồi ta không thích đàn ông, tự trọng!

[Mật ngữ] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Tự trọng em gái người, ta đối với người không có cái suy nghĩ đó!

[Mật ngữ] Công Tử Thế Vô Song: Phải không? Hy vọng là thế!

[Mật ngữ] Tôi Vì Bạn Mà Đến: *tức giận mắng*

50. Chương 50: Công Tử Ra Mặt (3)

An Nhạc nhìn biểu tượng trên đầu hắn, quyết đoán bấm vào, hướng hắn phát ra lời mời PK.

[Hệ thống] Công Tử Thế Vô Song từ chối yêu cầu của bạn.

[Mật ngữ] Công Tử Thế Vô Song: Đợi một lát, ta đi xử lý chút chuyện.

Xử lý? Ánh mắt An Nhạc nhìn lên kênh Thế Giới, thấy ‘Khuyh sắc & Mai’ vẫn còn đang điên cuồng mắng, trông mắt khê lóe lên, không phải đi xử lý người này chứ? Vừa rồi Cuối Thời Thức Tỉnh nói sẽ có người xử lý, chẳng lẽ muốn nói là Công Tử xử lý? Nhưng mà cái loại người này xử lý như thế nào đây?

[Thế giới] Công Tử Thế Vô Song: ‘Khuyh sắc & Mai’ hay nên gọi người là ‘Ni Mã’, người không thấy mệt mỏi sao?

[Thế giới] Khuyh sắc & Mai: Yo, người quản lý của Độc Bộ Thiên Hạ cuối cùng cũng lộ diện, nhưng mà chơi cái loại ám chiêu này không sợ mất mặt hả? Cái gì mà Ni Mã, ta chưa từng nghe qua, đừng nghĩ đem bòn cầu úp lên đầu ta!

[Thế giới] Công Tử Thế Vô Song: Cao Dịch, học sinh lớp 12, còn cần ta nói nhiều thêm nữa không? Ta giúp người nổi danh trên diễn đàn nhé!

Lời này vừa xoát ra, kênh Thế Giới vô cùng yên tĩnh, ‘Khuyh sắc & Mai’ im luôn rồi, cũng không có ai lên tiếng nữa, chỉ còn lại một câu nói của Công Tử Thế Vô Song treo ở đó, thật có cảm giác “độc bộ thiên hạ”.

[Thế giới] Công Tử Thế Vô Song: Xem ra người cũng không muốn, vậy kế tiếp phải làm gì ta nghĩ người cũng không cần ta phải nhắc.

Lại thêm một trận trầm mặc, nhưng hiển nhiên bên kia cũng sợ rồi, chủ động ra mặt nói xin lỗi.

[Thế giới] Khuynh sắc & Mai: Thật xin lỗi, là tôi thêu dệt chuyện, sau này tuyệt đối sẽ không như vậy.

Hắn nói xong liền logout.

An Nhạc nghĩ: đoán chừng đứa bé này từ nay về sau cũng không dám xuất hiện ở Server này nữa.

[Thế giới] Chủ nhật đen tối: Chết cười mất, quá khốn nạn mà!

[Thế giới] Ngắm hoa, ngắm trăng, ngắm hoa cúc: xếp hàng, vậy xem a vậy xem a

[Thế giới] Người theo đuổi Công Tử 77: *hôn* Công Tử, I Love You!

[Thế giới] Không nghĩ tham ô, quan không phải quan tốt: Thật cường hãn, cúng bái, Công Tử ra chiêu thật không giống người thường.

[Thế giới] Nhân sinh tự cổ thù vô tử: Công Tử quá đẹp trai, thật sắc bén!

Hiệu quả sau sự việc này chính là Thế Giới lại xoát ra bình luận mới, không ngừng gào thét.

An Nhạc nhìn bạch y công tử trên màn hình, nhếch miệng nở nụ cười, Công Tử thật là uy vũ mà, lần trước hắn nói mình dùng công cụ hỗ trợ, cô đã nghĩ hắn làm sao lại giỏi về máy tính như thế, hiện tại nhanh như vậy liền mò ra được tư liệu của tên kia, thật là quá trâu rồi!

Trong bang phái, toàn bộ mọi người đều tung hoa, An Nhạc cũng thuận theo tung mấy đóa, làm xong tiếp tục điểm vào Công Tử mời PK, lần này hắn tiếp nhận.

An Nhạc xoa xoa tay, sau trận tử đấu kia, đây là lần đầu tiên cô cùng Công Tử chính thức PK, nói như thế nào cũng không thể quá mất mặt. Đợi tính giờ xong chỉ thấy hai người trên màn hình đánh nhau giống như trong phim cổ trang, người tới thì ta đánh, chỉ là trong game đao quang kiếm ảnh lại có thêm một phần hào quang rực rỡ.

51. Chương 51: Công Tử Muốn Kết Hôn (1)

Thực sự là quá căng thẳng mà!

Quyết đấu cứ như vậy kéo dài mấy phút đồng hồ, An Nhạc đã dùng hết giá trị pháp lực cũng không thể nào bắt được hắn, ngược lại bên kia xem như thủ hạ lưu tình, nếu không cô đã sớm nằm trên mặt đất. Nhưng mà An Nhạc cô tình nguyện nằm trên đất cũng không muốn chịu đựng cảm giác bị người sỉ nhục như thế này.

Mọi người nói thử xem, đường đường là pháp sư vậy mà giá trị pháp lực đã dùng hết cũng không giết nổi một người, đây không phải trần trụi sỉ nhục cô thì là cái gì. Hơn nữa chẳng biết là từ khi nào bên cạnh bọn họ có thêm mấy người tới vây xem, tất cả đều là người trong bang phái, trong đó có bạn bè của hắn.

[Phụ cận] Vẽ vòng tròn nguyên rửa người: *lắc đầu* Tiểu An người cũng thật là, người cùng Công Tử chơi cái gì chứ, không phải rõ ràng là ngược đãi sao, dừng lại đi, chơi cùng ta này.

[Phụ cận] Tôi Vì Bạn Mà Đến: *giơ tay đầu hàng* được rồi, giết ta đi, biết trình độ còn chưa đủ mà!

An Nhạc nói xong, về mặt thấy chết không sờn nhắm hai mắt lại, dĩ nhiên cái gọi là thấy chết không sờn nhắm hai mắt lại là nhân vật trong trò chơi, trên thực tế cô đang mở to mắt nhìn hình ảnh trong game.

[Phụ cận] Công Tử Thế Vô Song: *Chớp mắt* không chơi nữa?

[Phụ cận] Tôi Vì Bạn Mà Đến: *Gật đầu* không chơi!

[Phụ cận] Công Tử Thế Vô Song: Đúng rồi, vừa rồi lại có người cầu hôn với ta.

[Phụ cận] Tôi Vì Bạn Mà Đến: *im lặng nhìn trời* Vòng Tròn người nhìn người này xem, biết người khác vận số không bằng lại còn chạy đến khoe khoang, khi dễ chúng ta không có ai theo đuổi.

‘Vẽ vòng tròn nguyên rửa người’ đi tới bên cạnh An Nhạc vỗ vỗ vai cô, an ủi nói

[Phụ cận] Vẽ vòng tròn nguyên rửa người: Quen dần là được, không nên cùng hấn so sánh, người so cùng hấn sẽ bị tức chết.

An Nhạc thuận thế cũng đem biểu cảm của nhân vật đổi thành bộ dáng khóc lóc. Vì thế trong trò chơi xuất hiện hình ảnh hai nhân vật nam ôm nhau khóc rống.

Một màn này đặt ở bên cạnh Công Tử, đôi mắt hấn lóe lên một cái, hấn nhắc chân lên đem ‘Vẽ vòng tròn nguyên rửa người’ đá sang một bên, sau đó đứng đối diện An Nhạc.

[Phụ cận] Công Tử Thế Vô Song: Người nghe rồi...không có lời nào muốn nói với ta?

Hmm? An Nhạc bị miếu sát rồi, hấn đang nói gì vậy? Mọi người vây xem xung quanh cũng đồng dạng bị miếu sát, ‘Vẽ vòng tròn nguyên rửa người’ đảo quanh hai người, đôi mắt nhìn tới nhìn lui, hấn không thể đọc hai cái lỗ trên người bọn họ, bây giờ là tình huống gì đây?

An Nhạc thao tác nhân vật lùi ra sau một bước, ở trên kênh phụ cận đáp lời.

[Phụ cận] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Ta chính là hâm mộ, ghen tị cùng hấn, được rồi chứ?

Công Tử Thế Vô Song chớp mắt một cái nhìn cô.

[Phụ cận] Công Tử Thế Vô Song: Người nói xem ta phải trả lời như thế nào đây? Ta có nên nhất lao vĩnh dật (*), tránh cho lúc nào cũng bị người hỏi.

(*) Nhất lao vĩnh dật: làm một lần khỏe suốt đời.

Hấn muốn nhất lao vĩnh dật? Thấy mấy lời này tâm An Nhạc giống như bị gõ một cái, rầu rĩ, thật là không thoải mái, nhưng lập trường hiện tại của cô là anh em của hấn, cô có thể nói cái gì? Cô cái gì cũng không thể nói!

‘Vẽ vòng tròn nguyên rửa người’ ở bên cạnh nhìn một hồi, cuối cùng dường như đã nhìn ra cái gì đó, vỗ tay cười to

[Phụ cận] Vẽ vòng tròn nguyên rửa người: Khó trách a! Khó trách.....

An Nhạc không nhìn cái người đang cười đến vui vẻ, trợn mắt hừ mũi bùm bùm đánh máy

[Phụ cận] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Người một đại lão gia, muốn kết hôn thì kết hôn hỏi ta làm cái gì? Ta cũng không phải mẹ người.

52. Chương 52: Công Tử Muốn Kết Hôn (2)

An Nhạc không nhìn cái người đang cười đến vui vẻ, trợn mắt hừ mũi bùm bùm đánh máy

[Phụ cận] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Người một đại lão gia, muốn kết hôn thì kết hôn hỏi ta làm cái gì? Ta cũng không phải mẹ người.

[Phụ cận] Công Tử Thế Vô Song: *mỉm cười* không phải người để ý sao?

Nói gì vậy? Ai để ý? An Nhạc cắn môi dưới, tức giận thở một hơi.

[Phụ cận] Tôi Vì Bạn Mà Đến: *căm tức nhìn* ai để ý chứ, ta kiện người, người dám ăn nói lung tung.

[Phụ cận] Công Tử Thế Vô Song: Thẹn quá hóa giận?

An Nhạc không đáp lời, đánh qua một kỹ năng (Nghỉ ngơi một chút, giá trị pháp lực của An Nhạc đã phục hồi), mà trận quyết đấu giữa hai người vẫn bất phân thắng bại, vì vậy An Nhạc đánh ra chiêu này, nếu Công Tử không né tránh sẽ bị đánh ngã.

Hiển nhiên là An Nhạc đánh lén không thành công, Công Tử lộn một vòng xinh đẹp tránh được công kích của cô.

[Mật ngữ] Công Tử Thế Vô Song: Được rồi, không đùa nữa, nói thật ta cảm thấy kết hôn với người không quen biết thì không được tốt lắm, cho dù là ở trong trò chơi. Cho nên người có biết acc nữ nào không, giới thiệu cho ta.

[Mật ngữ] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Hmm? Giới thiệu? *hoảng sợ*

[Mật ngữ] Công Tử Thế Vô Song: Không thì người luyện một acc nữ.

Cố Tử Mặc đánh xong câu này không khỏi nở nụ cười, hiện tại phản ứng của bên kia hẳn là rất thú vị.

Phốc! An Nhạc trợn to mắt, sau đó dùng tay che miệng ngã xuống giường, ngăn không được cất tiếng cười. Thật may mắn hiện tại cô không uống nước, nếu không sẽ giống như lần trước bị sặc nước a! Lời nói của Công Tử thật sự quá kinh người!

“Cậu cười cái gì thế?” Hứa Ngọc nhìn thấy An Nhạc như vậy, tò mò chạy tới muốn xem. An Nhạc lập tức ngồi dậy lấy tay che màn hình, hướng về phía Hứa Ngọc lắc đầu “Không có gì!”

“Không cho tớ xem?” Hứa Ngọc nhướn lông mày, đưa tay qua gãi ngứa An Nhạc.

“Thật sự không có gì mà!” An Nhạc vừa cười vừa tránh né tập kích.

Kết quả, gãi một hồi Hứa Ngọc cuối cùng cũng nhìn thấy hình ảnh trên máy tính, cô lắc đầu thở dài “Cậu cao hứng như vậy thì ra là vì ở chung một chỗ với Công Tử.”

An Nhạc không trả lời mà dùng tay đẩy Hứa Ngọc qua một bên.

Sau khi Hứa Ngọc rời đi An Nhạc mới nhìn về phía màn hình máy tính, Công Tử vẫn còn đứng trước mặt cô, dường như vẫn đang chờ câu trả lời của cô, mọi người vây xem xung quanh cũng đã tản đi hết rồi.

An Nhạc kéo thanh cuộn khung chat liền thấy ‘Vẽ vòng tròn nguyên rửa người’ có nói một câu.

[Phụ cận] Vẽ vòng tròn nguyên rửa người: Hai kẻ vô lương tâm này nhất định dùng mật ngữ rồi, đi thôi, đừng làm bóng đèn.

An Nhạc cười cười, thích thú nhìn Công Tử ở trước mặt, lời vừa rồi của hắn mặc dù làm cô cao hứng, nhưng cũng không cao hứng đến choáng váng đầu óc. An Nhạc không quên Công Tử hiện tại không biết cô là ai, càng không biết cô là con gái, vì vậy mấy lời này cũng không đại biểu cho cái gì! Hơn nữa theo ý định ban đầu, cô cũng không muốn Công Tử biết acc này là của cô, bởi vì cái acc này của cô lúc trước có chút to gan, cho nên nếu muốn dùng thân phận ‘An Nhạc’ nhận thức Công Tử thì phải tạo lại cái mới.

[Mật ngữ] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Tại sao ta lại phải luyện, nếu muốn thì một mình người luyện hai cái không phải được rồi sao!

53. Chương 53: Bại Lộ Thân Phận?

[Mật ngữ] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Tại sao ta lại phải luyện, nếu muốn thì một mình người luyện hai cái không phải được rồi sao!

[Mật ngữ] Công Tử Thế Vô Song: Như vậy không còn ý nghĩa gì nữa!

[Mật ngữ] Tôi Vì Bạn Mà Đến: *ngất* ta luyện thì có ý nghĩa hả?

[Mật ngữ] Công Tử Thế Vô Song: *gật đầu*

[Mật ngữ] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Đừng nói giỡn nữa, OK!

An Nhạc thật sự sắp bị đánh bại, may mắn là Công Tử không tiếp tục thảo luận đề tài này, nếu không cô cũng không biết phải làm sao bây giờ. Đêm nay hai người họ PK, cuối cùng lấy Công Tử đứng bất động đánh bại cô làm kết quả.

Sau khi Công Tử logout An Nhạc cũng thoát khỏi trò chơi, vừa đứng lúc nhìn thấy trên QQ tin nhắn lúc trước cô gửi cho học trưởng đã được đáp lại.

Bạch Dạ Hành: Ngại quá, vừa rồi chơi trò chơi nên không nhìn thấy.

Bạch Dạ Hành: Đi rồi sao?

Bạch Dạ Hành: Lúc nào sẽ vào trò chơi?

Tụ Bạch Tuyết: Mấy ngày nữa em sẽ vào.

An Nhạc trả lời học trưởng xong quả thật là nói làm liên làm, tạo thêm một acc nữ, lấy ID cũng rất văn nghệ gọi là ‘Túy ngọc sơn thủy gian’, An Nhạc nhìn nhân vật của mình đang mặc bố y, trên đầu quần hai búi tóc, cô không nhịn được cười vui vẻ.

Lấy thân phận như vậy tiếp cận học trưởng, hẳn là không thành vấn đề đi!

Vì thế An Nhạc dùng acc ‘Túy ngọc sơn thủy gian’ gửi tin nhắn cho Công Tử Thế Vô Song.

[Mật ngữ] Túy ngọc sơn thủy gian: *hắc hắc* học trưởng, em tối rồi, mấy ngày hôm trước anh gọi em vào trò chơi đó.

Song, đến buổi tối An Nhạc dùng acc ‘Tôi Vì Bạn Mà Đến’, thấy Công Tử online, thế nhưng acc ‘Túy ngọc sơn thủy gian’ cũng không nhận được hồi âm.

Chẳng lẽ không nhận được tin nhắn?

An Nhạc nghĩ tới chuyện này liền dùng acc ‘Túy ngọc sơn thủy gian’ gửi lại một tin nhắn tương tự.

[Mật ngữ] Túy ngọc sơn thủy gian: Học trưởng, em tối rồi, mấy ngày hôm trước anh gọi em vào trò chơi đó.

Lần này, bên kia rốt cục cũng trả lời.

[Mật ngữ] Công Tử Thế Vô Song: Người nhận nhầm người.

Hmm? An Nhạc cẩn thận nhìn máy tính, thật sự cô không có gửi sai, cái này là ID của học trưởng mà, hẳn đang muốn đùa với cô sao? Nhất định là như vậy rồi, An Nhạc suy nghĩ một hồi, lại gửi đi một tin nữa.

[Mật ngữ] Túy ngọc sơn thủy gian: Đừng đùa nữa học trưởng, đây không phải ID anh nói với em sao?

Tin nhắn này gửi đi một hồi lâu, bên kia vẫn trầm mặc, An Nhạc không thể làm gì khác hơn là đi đăng ký acc.

[Mật ngữ] Túy ngọc sơn thủy gian: Học trưởng, em là An Nhạc.

[Mật ngữ] Túy ngọc sơn thủy gian: Này, nhất định không chịu nói với em một câu sao?

[Mật ngữ] Công Tử Thế Vô Song: Không nhận ra.

[Mật ngữ] Túy ngọc sơn thủy gian: *lau mồ hôi* không phải đâu, học trưởng anh có chứng hay quên à, sao lại không nhớ vậy?

[Mật ngữ] Công Tử Thế Vô Song: Kỹ thuật tiếp cận không đủ cao minh!

[Mật ngữ] Túy ngọc sơn thủy gian: *gập trở ngại* Học trưởng, đừng đùa nữa.

[Mật ngữ] Công Tử Thế Vô Song: Được rồi, đừng có gạ người.

An Nhạc im lặng, làm sao lại thành kẻ lừa gạt rồi, cô không khỏi nghĩ: Học trưởng thích đùa như vậy sao? Được rồi, nếu như học trưởng muốn chơi thì cô chơi với hẳn.

[Mật ngữ] Túy ngọc sơn thủy gian: Em không phải kẻ lừa gạt!

[Mật ngữ] Túy ngoại sơn thủy gian: Em lừa anh cái gì, Em biết ở đây anh được xem như đại thần, nhưng mà em không việc gì phải lừa gạt anh, em không để anh đưa trang bị, không cần anh mang đi thăng cấp, chỉ là muốn chào hỏi một chút thôi.

[Hệ Thống] Thật xin lỗi, tin nhắn của bạn đã bị người chơi đưa vào danh sách chặn.

54. Chương 54: Bạn Gái Của Học Trường

[Hệ Thống] Thật xin lỗi, tin nhắn của bạn đã bị người chơi đưa vào danh sách chặn.

Trên màn hình hiện lên dòng thông báo màu đen bắt mắt, khóe miệng An Nhạc giật giật, đùa hả? Nhất định là đùa rồi! 1s....10s....An Nhạc đợi 30s cũng không thấy bên kia hủy bỏ, kháo, cô thật sự muốn quăng luôn con chuột.

Không thể như vậy, rốt cục sai ở chỗ nào? An Nhạc nhíu lông mày suy nghĩ, rất nhanh liền nghĩ tới một lý do, chẳng lẽ học trường bị trộm acc? An Nhạc suy đi nghĩ lại, nhưng khẩu khí nói chuyện đúng là của Công Tử Thế Vô Song!

An Nhạc đổi qua dùng ‘Tôi Vì Bạn Mà Đến’, gửi cho Công Tử một tin nhắn.

[Mật ngữ] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Có đi xoát Trùng Cốc không?

[Mật ngữ] Công Tử Thế Vô Song: Đợi đối kháng xong ra ngoài rồi đi xoát.

[Mật ngữ] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Ta nói này, người biết ta là ai sao? Hoặc người có phải Công Tử mà ta biết không?

[Mật ngữ] Công Tử Thế Vô Song: Đầu óc người bị bệnh hả?

[Mật ngữ] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Người mới bị bệnh!

[Mật ngữ] Công Tử Thế Vô Song: Không có bệnh sao lại nói mấy câu mê sảng như vậy?

[Mật ngữ] Tôi Vì Bạn Mà Đến: *xem thường* ta chỉ tùy tiện hỏi thôi, không thể hỏi sao, sợ người bị trộm acc sẽ chặn ta.

[Mật ngữ] Công Tử Thế Vô Song:

An Nhạc nhìn khung chat nhảy lên một hàng dấu chấm, cũng không có trả lời nữa, kiểu nói chuyện có chút độc ác này đúng là của Công Tử mà cô biết, cho nên không thể nào là bị trộm acc, như vậy chuyện vừa rồi là gì đây?

An Nhạc lại chuyển sang acc ‘Túy ngoại sơn thủy gian’, cô vẫn đang bị hấn chặn.

An Nhạc chống cằm suy nghĩ một hồi, đột nhiên vỗ bàn một cái, vẻ mặt vô cùng sợ hãi, có khi nào ngay từ lúc đầu cô đã nhận lầm ID của học trường, chẳng lẽ không phải ‘Công Tử Thế Vô Song’, mà là ‘Công Tử Là Vô Song’, hoặc là ‘Công Tử Là Vô Sương’?

An Nhạc chuyển qua chuyển lại hai giao diện trò chơi, sau đó lại mở QQ thấy Bạch Dạ Hành đang online, nhưng tin nhắn tối hôm qua cô gửi đi hấn không có trả lời, cô suy nghĩ một chút, lập tức lại gửi thêm một tin nữa.

Tự Bạch Tuyết: Học trường, ID của anh trong trò chơi là gì vậy? Em sợ mình bị nhầm.

Bạch Dạ Hành: Cô là ai?

Lời này có chút bén nhọn, An Nhạc hơi sững sốt, thật đúng là bị trộm acc rồi hả?

Tự Bạch Tuyết: Người là ai?

Bạch Dạ Hành: Tôi đương nhiên là bạn gái Tiêu Thịnh, không biết sao?

Cái gì? An Nhạc thấy mấy lời này, sắc mặt có chút khó coi.

Tụ Bạch Tuyết: Học trưởng anh ấy không có bạn gái.

Bạch Dạ Hành: *che miệng cười* thật là, anh ấy bên ngoài đều như vậy, cái tật này không bao giờ sửa được, tôi nói cho cô biết tôi là bạn gái của Tiêu Thịnh, quen nhau được hai năm rồi.

Tụ Bạch Tuyết: Có phải hay không tôi sẽ tự đi hỏi anh ấy.

Bạch Dạ Hành: Cô vẫn chưa từ bỏ ý định, còn muốn hỏi hử, tôi ngay cả mật mã QQ cũng biết, còn cần chứng minh gì nữa chứ.

Bạch Dạ Hành: Nếu không cô nói cho tôi biết cô học khoa nào tên là gì đi, tôi sẽ cùng anh ấy tới giải thích.

An Nhạc cười lạnh, cô gái này không phải là bạn gái cũ lần trước quần lấy học trưởng ở phòng ăn đấy chứ? Giọng điệu thật làm cho người ta buồn cười, cái loại nữu kéo này là kém cỏi nhất, cô ta không biết sao?

55. Chương 55: Em Là Đứa Ngốc Sao?

An Nhạc cười lạnh, cô gái này không phải là bạn gái cũ lần trước quần lấy học trưởng ở phòng ăn đấy chứ? Giọng điệu thật làm cho người ta buồn cười, cái loại nữu kéo này là kém cỏi nhất, cô ta không biết sao?

Tụ Bạch Tuyết: Không cần.

An Nhạc đáp lại mấy lời này liền tắt QQ nhưng vẫn không kìm được tức giận, tâm tình không tốt nên cũng chẳng muốn lên trò chơi. Nhưng mà tính tình của An Nhạc chính là đến cũng nhanh mà đi cũng nhanh, xem một vài câu chuyện cười sẽ không có chuyện gì nữa.

Trở lại trò chơi, bên acc ‘Tôi Vì Bạn Mà Đến’ nhận được mấy tin nhắn của Công Tử Thế Vô Song gọi cô đi phụ bản, sau đó An Nhạc lại mở acc ‘Túy ngọc sơn thủy gian’ phát hiện Công Tử đã bỏ chặn, gửi cho cô một tin nhắn.

[Mật ngữ] Công Tử Thế Vô Song: *Bất đắc dĩ* em thật đúng là ngu ngốc.

Những lời này không giống đang mắng người, cách nói có chút bất đắc dĩ, lại có chút cưng chiều, có ý gì? Ý là cô bị lừa rồi sao? Công Tử Thế Vô Song chính là học trưởng không có sai? An Nhạc nhìn chằm chằm dòng tin nhắn này, nhất thời cảm thấy ủy khuất cộng thêm một chút giận dữ.

[Mật ngữ] Túy ngọc sơn thủy gian: *giận* đùa giỡn em rất vui có đúng không?

[Mật ngữ] Công Tử Thế Vô Song: *lắc đầu*

Thật ra An Nhạc đối với chuyện này cũng không có bao nhiêu bức bối, cô khó chịu là vì chuyện cô gái kia nói trên QQ. An Nhạc cảm thấy mình nên hỏi một chút, nếu đúng thật như lời cô ta nói thì cô sẽ lập tức cắt đứt không có bất cứ ý niệm gì nữa, cô cho dù không có tiền đồ thì cũng không có hứng thú với đồ của người khác.

[Mật ngữ] Túy ngọc sơn thủy gian: Học trưởng, anh thật sự không có bạn gái? Xác định?

[Mật ngữ] Công Tử Thế Vô Song: Không được gọi học trưởng, gọi là Công Tử.

[Mật ngữ] Túy ngọc sơn thủy gian: Được rồi, Công Tử anh có bạn gái không?

[Mật ngữ] Công Tử Thế Vô Song: Bây giờ thì không có, làm sao?

[Mật ngữ] Túy ngọc sơn thủy gian: Không có gì, em giúp bạn hỏi thôi.

An Nhạc nói xong vội vàng logout acc ‘Túy ngọc sơn thủy gian’, cô cảm thấy mình lần này đã nói trắng ra rồi, con trai chỉ cần thông minh một chút nhất định có thể hiểu. Nếu như học trưởng còn không có hành động thì cô cũng không cần vọng tưởng nữa, hẳn nhất định không có ý với cô.

Nhưng mà chuyện học trưởng chủ động nói nick QQ cho cô khiến An Nhạc cảm thấy học trưởng cũng có hảo cảm với mình, chẳng lẽ đây chỉ là ảo giác của cô?

An Nhạc ở bên này thấp thỏm bất an, bên kia, Cố Tử Mặc thấy ‘Túy ngọc sơn thủy gian’ logout xong, tầm mắt vừa chuyển nhìn về phía màn hình của một chiếc notebook khác, trên đó là một số tin tức hẩn điều tra được, bao gồm địa chỉ IP, cổng khách hàng, hai cái acc ‘Tôi Vì Bạn Mà Đến’ cùng với ‘Túy ngọc sơn thủy gian’ đều đến từ cùng một chỗ, đại học XX.

Nếu như không phải cô ấy dùng acc ‘Tôi Vì Bạn Mà Đến’ nói một câu bị chặn, hẳn cũng sẽ không nhớ đến chuyện sử dụng đặc quyền của mình đi điều tra, mà một khi đã điều tra thì cũng có thể tra ra được số CMND mà cô sử dụng, cho nên hẳn biết rồi, An Nhạc, năm nay 21 tuổi, người thành phố N.

Kết quả này khiến hẩn ngoài ý muốn nhưng cũng không quá ngoài ý muốn. Hẩn thỉnh thoảng ở trong trò chơi trên chộc cô chính là vì muốn biết tại sao cô lại đến gần hẩn, mà bây giờ hẩn coi như đã hiểu, cô nàng này nhất định là muốn theo đuổi học trưởng, nhưng lại tìm lầm ID của đối phương. Khó trách lúc trước hẩn cảm thấy cô đối với acc Công Tử Thế Vô Song này thái độ có chút kỳ lạ, thì ra sự thật chính là như vậy.

Cho nên hẩn mới nói cô đủ ngu ngốc, phương thức theo đuổi cũng quá mức dần dần đi! Hẩn lần đầu tiên nhìn thấy, rõ ràng cách thức nói chuyện của cô có khi rất to gan thể mà lại làm chuyện vòng vèo như vậy, học trưởng của cô có thể hiểu không?

Nghĩ tới đây, Cố Tử Mặc không khỏi bật cười, khóe môi nâng lên thành một độ cong xinh đẹp, cô gái này thật là thú vị!

Hẩn muốn xem xem cô mơ hồ đến bao giờ mới phát hiện!

Trong phòng ký túc xá, An Nhạc không hề hay biết mình đã hoàn toàn, hoàn toàn bại lộ, sau khi logout acc bên kia, An Nhạc tiếp tục chơi acc ‘Tôi Vì Bạn Mà Đến’, gửi một tin nhắn cho Công Tử.

[Mật ngữ] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Đối kháng xong rồi hả? Đi Trùng Cốc.

56. Chương 56: Cô Thất Tình Rồi!

Trong phòng ký túc xá, An Nhạc không hề hay biết mình đã hoàn toàn, hoàn toàn bại lộ, sau khi logout acc bên kia, An Nhạc tiếp tục chơi acc ‘Tôi Vì Bạn Mà Đến’, gửi một tin nhắn cho Công Tử.

[Mật ngữ] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Đối kháng xong rồi hả? Đi Trùng Cốc.

[Mật ngữ] Công Tử Thế Vô Song: Được.

Rất nhanh năm người trong đội cố định liền tập hợp đủ, như bình thường đi vào phụ bản, như bình thường cãi nhau trên kênh đội ngũ.

An Nhạc nghĩ hiện tại cô chỉ cần an tâm đợi đáp án, song cô không đợi được đáp án mà lại thu được một tin dữ, học trưởng sẽ đến đơn vị thực tập trình diện, sẽ rất ít xuất hiện ở trường học.

Mọi người nói xem, trường học rộng lớn như vậy cơ hội gặp được đương nhiên không nhiều, lúc trước đã ít bây giờ còn muốn ít hơn.

Hiện tại mục tiêu của cô càng ngày càng xa vời!

Hơn nữa nghe người ta nói nơi hẩn đến là đài truyền hình XX.

Nghe người ta nói là hẩn dựa vào quan hệ mới có thể đến đó.

‘Nghe người ta nói’, tất cả đều là nghe người ta nói, không có bất kỳ cái nào là An Nhạc nghe được từ trong miệng của hẩn, rất buồn cười phải không? Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, học trưởng với cô nửa xu quan hệ cũng không có, người ta đương nhiên cũng không có nghĩa vụ phải nói với cô, không đúng sao?

Ai bảo em gái người muốn yêu đơn phương, muốn tự mình đa tình! Đây không phải tự mình chịu tội sao? Thật may mắn là An Nhạc chạy vào trò chơi quyền rũ, không có trực tiếp đi bày tỏ, nếu không sẽ rất bị kịch!

Mặc dù sau khi biết được tin tức này An Nhạc ngồi tự giấu mình một phen, nhưng khi cô đi trên đường nhìn thấy sân trường quen thuộc, nhìn thấy hàng cây vào màu đông vẫn xanh um tươi tốt, trong đầu không khỏi hiện lên những hình ảnh khiến cô động tâm.

Dưới bóng cây, trên đầu cô gái mắc chiếc lá mà không hay biết, người con trai tỉ mỉ phát hiện, nhẹ nhàng vươn tay lấy xuống!

Nói xem, hình ảnh như vậy rất duy mỹ có đúng không? Hơn nữa đây hoàn toàn là hình ảnh mở đầu của mấy bộ tiểu thuyết ngôn tình không phải sao? Vì sao tới phiên An Nhạc cô lại không phát triển theo chiều hướng tốt đẹp đó chứ!

An Nhạc đang khó chịu, đúng lúc lại nhìn thấy một chiếc lá đã muốn tách khỏi thân cây, đang đưa treo ở đầu cành, một cơn gió nhẹ nhàng thổi qua, chiếc lá đó dao động rồi nhẹ nhàng rơi xuống, rất đẹp, nhưng không có ai chú ý tới, giống như mối tình đơn phương của cô, nhất định sẽ tàn lụi.

An Nhạc đột nhiên thở dài một hơi, sau đó kiêu ngạo hất đầu.

OOXX, cô cũng không phải cầm lên được mà bỏ xuống không được, bà đây không thèm chơi nữa được chưa!

Trở lại phòng ký túc xá, hành động của An Nhạc có chút không giống ngày thường, vì thế khi bạn cùng phòng lần lượt trở lại, nhìn An Nhạc nằm trên giường không mở máy vi tính, mọi người đều sợ hết hồn.

Điền Ly đi đầu hỏi “Sao vậy, bệnh rồi hả?”

An Nhạc tức giận đáp “Nhìn bộ dáng của tớ giống ngã bệnh lắm hả?”

Hứa Ngọc liếc mắt nhìn người nào đó một cái, lạnh lạnh nói “Người ta thất tình rồi!”

“Thất tình? An Nhạc yêu ai mà thất tình, sao bọn tớ không biết?” Điền Ly nhất thời nhảy cẫng lên.

“Không phải thất tình, đừng nghe cậu ấy nói nhảm.” An Nhạc giải thích với hai người kia xong đóng cuốn sách trên tay lại, không chút lưu tình ném tới Đại Ngọc Nhi, tức giận nói “Thất tình em gái cậu, tớ yêu đương khi nào, mọi chuyện chưa bắt đầu thì sao có thể gọi là thất tình.”

57. Chương 57: Xóa Bỏ Tài Khoản.

“Không phải thất tình, đừng nghe cậu ấy nói nhảm.” An Nhạc giải thích với hai người kia xong đóng cuốn sách trên tay lại, không chút lưu tình ném tới Đại Ngọc Nhi, tức giận nói “Thất tình em gái cậu, tớ yêu đương khi nào, mọi chuyện chưa bắt đầu thì sao có thể gọi là thất tình.”

Hứa Ngọc chụp lấy cuốn sách An Nhạc ném tới, không sợ chết tiếp tục khiêu khích “Cậu không phải thất tình thì sao lại có bộ dáng muốn chết không muốn sống đó chứ?”

“Ánh mắt cậu nhìn thế nào mà thấy tớ muốn chết không muốn sống?” An Nhạc trợn mắt, khinh thường sự khiêu khích của Hứa Ngọc.

Hai người khác ở bên cạnh liếc nhau một cái, một người trong đó vô cùng đạo lý nói “Đây, hai cậu thật không phúc hậu, yêu đương cũng không nói cho bọn tớ nghe...”

Chiều nay, bốn người ở trong phòng ngủ đùa giỡn thật lâu!

Cả ngày hôm đó, An Nhạc từ đầu đến cuối đều không vào trò chơi, ngày hôm sau cô vào acc ‘Túy ngọc sơn thủy gian’, nhân vật mới lên tới cấp 18, trong danh sách bạn tốt chỉ có một cái ID ‘Công Tử Thế Vô Song’.

Bởi vì đang là ban ngày, Công Tử không có online, đây là việc An Nhạc sớm đã biết, Công Tử chỉ login vào buổi tối, bình thường đều phải đến 6, 7 giờ mới đến, hơn nữa cũng không phải ngày nào cũng lên.

An Nhạc lại mở kênh mật ngữ của ‘Túy ngọc sơn thủy gian’, bên trong trừ tin nhắn lừa đảo của mấy tên gạt người thì cũng không có tin nào khác nữa, dường như đêm đó cô hỏi câu kia giống như đá chìm xuống biển.

Mặc dù sớm đã đoán được mọi việc sẽ như vậy, nhưng tự mình xác nhận nhiều ít cũng cảm thấy thất vọng.

An Nhạc tắt khung chat, mở ra giao diện nhân vật, di chuột đến mục xóa nhân vật, bấm xóa.

[Hệ Thống] Xác nhận xóa tài khoản ‘Túy ngọc sơn thủy gian’

An Nhạc không chút do dự điểm có, rất nhanh acc cấp 18 không còn ở trong thế giới tiên hiệp khoa tay múa chân nữa, hoàn toàn biến mất.

Đối với acc ‘Tôi Vì Bạn Mà Đến’, thứ nhất vì nó đã lên tới cấp 60, không thể xóa, thứ hai An Nhạc cũng không nghĩ xóa nó, dù sao đây cũng là tài khoản do cô vất vả luyện, hơn nữa học trưởng cũng không biết acc này là An Nhạc, cho nên cũng không cần phải kiêng kỵ. An Nhạc cũng không phải bởi vì học trưởng không thích cô mà sinh hận.

Bất kể nói như thế nào, trong trò chơi An Nhạc với Công Tử cùng đánh quái, luyện cấp, vào phụ bản, giết người, cuộc sống như thế rất vui vẻ, cũng vô cùng chân thật, đây sẽ là những ký ức đẹp nhất trong tâm trí cô.

An Nhạc vẫn như cũ online ‘Tôi Vì Bạn Mà Đến’, cần đánh Boss thì đánh Boss, cần giết người thì giết người, chỉ là không chủ động đi tìm Công Tử. Đương nhiên An Nhạc muốn tìm cũng không cách nào tìm được, bởi vì Công Tử liên tục mấy ngày không login, nghe bọn Không Say nói thì hình như là do công việc bận rộn, An Nhạc đoán mò chắc là vì đi thực tập nên mới như vậy.

Cuộc sống không sóng không gió cứ như vậy trôi qua thêm mười ngày, cách kỳ nghỉ đông ngày càng gần.

Khí trời dường như càng lúc càng lạnh, hôm nay còn có mưa nhẹ, An Nhạc làm tổ trong phòng hoàn toàn không muốn động dậy, nhưng lại bị hai cô nàng thích mua đồ lôi ra ngoài. Nghe nói khu nam mới mở một trung tâm mua sắm, giảm giá ba ngày còn có thêm hoạt động rút thưởng, cho nên cả An Nhạc cùng Đại Ngọc Nhi đều bị lôi kéo đi.

58. Chương 58: Trước Chương Gặp Nhau

Khí trời dường như càng lúc càng lạnh, hôm nay còn có mưa nhẹ, An Nhạc làm tổ trong phòng hoàn toàn không muốn động dậy, nhưng lại bị hai cô nàng thích mua đồ lôi ra ngoài. Nghe nói khu nam mới mở một trung tâm mua sắm, giảm giá ba ngày còn có thêm hoạt động rút thưởng, cho nên cả An Nhạc cùng Đại Ngọc Nhi đều bị lôi kéo đi.

Ngồi giao thông công cộng đến đó cũng đã ba giờ chiều.

An Nhạc nhìn hàng người nối dài không dứt, trong đó phần lớn đều là phụ nữ, chỉ đành phải cảm khái, đúng là nói đến mua sắm thì không thể thiếu phụ nữ, nhưng mà so với trực tiếp đến đây chọn đồ An Nhạc lại thích mua đồ trên mạng, vừa thuận lợi vừa đơn giản.

“Đi thôi”

Một nhóm bốn người tiến vào tòa cao ốc trang hoàng hoa lệ, đập vào mắt đầu tiên là sân khấu được dàn dựng ngay giữa sảnh, hiển nhiên là chờ khách quý được mời tới biểu diễn. Bốn người cười hì hì đùa giỡn, bắt đầu đi dạo từ tầng một, mới vào gian hàng đầu tiên Điền Ly đã nhìn trúng một bộ quần áo, vừa nhìn, bên trên đề giá 1000 tệ, hỏi một chút mới biết giảm giá rồi vẫn còn phải trả tới 700 tệ.

Được rồi, giá tiền như vậy đối với mấy người không phải thiên kim tiểu thư nhà giàu như các cô thực sự không tiêu nổi, đặc biệt bọn họ còn đang dùng tiền trong nhà gửi lên.

“Tớ nghĩ chúng ta nên trở về thôi, đây không phải chỗ chúng ta nên tới” Ra khỏi cửa hàng, An Nhạc mở lời đầu tiên, cô là người luôn luôn biết rõ bản thân mình tới đâu, chưa bao giờ làm những hành động kiểu như phòng má giả làm người mập, đã biết rõ bản thân không mua cô đương nhiên nghĩ sẽ quay về.

Tất nhiên đề nghị của An Nhạc vừa đưa ra liền bị bác bỏ.

“Tớ cũng tới rồi, không đi dạo một chút sao được.”

“Đúng vậy, cậu đừng làm bọn tớ mất hứng có được không!”

Theo nguyên tắc thiếu số phục tùng đa số, An Nhạc đành phải đi theo bọn họ, từ tầng một đến tầng ba, dạo dạo cũng mất hai tiếng, cả người An Nhạc vô cùng mệt mỏi, vậy mà mấy cô nàng kia vẫn rất có tinh thần, đúng lúc này, An Nhạc nghe thấy bên dưới có tiếng nhạc vang lên.

An Nhạc lập tức thừa cơ nói “Hình như biểu diễn bắt đầu, chúng ta đi xem đi!”

“Được.”

Bốn người lập tức đi tới lan can, chỗ này hiện tại đã có rất nhiều người vây quanh, các cô vất vả lắm mới tìm được một vị trí chen vào. Bốn người chen vào tới trong, nhìn xuống đại sảnh mới biết cũng không phải biểu diễn ca hát mà là hoạt động thời trang. Dĩ nhiên mấy người mẫu này cũng không phải người mẫu nổi tiếng, nhưng nhìn tổng thể mà nói cũng không quá kém, ít nhất cũng không xuất hiện tình huống người mẫu cao thấp chênh lệch quá nhiều. Dù sao thương thành làm những hoạt động lật vặt này cũng vì muốn quảng cáo sản phẩm, vậy chỉ cần đạt được mục đích, những cái khác không quan trọng.

Bốn người đứng phía đầu hàng, bình luận về mấy người mẫu này, lúc thì người này vóc dáng không tệ, lúc thì người kia khuôn mặt thật xinh đẹp. Cho đến khi mấy người mẫu này đi xong, người dẫn chương trình bắt đầu nói chuyện, ba cô nàng kia liền muốn chạy đi, An Nhạc gục cả người lên lan can, lười biếng nói “Các cậu đi đi, tớ ở chỗ này đợi.”

Hứa Ngọc nhìn bộ dạng thật sự không muốn đi của An Nhạc, gật đầu nói “Được, nhớ đứng đây đợi bọn tớ, có gì thì gọi điện thoại.”

“Ừ!” An Nhạc mơ hồ đáp một tiếng đứng tại chỗ nhìn sân khấu biểu diễn phía dưới.

Không biết bao lâu sau, đang lúc An Nhạc chống cằm ngẩn người, bỗng nhiên sau lưng cô vang lên một giọng nam “Thì ra em ở đây!”

59. Chương 59: Gặp Nhau Như Vậy Không Thành Vấn Đề Sao?

Không biết bao lâu sau, đang lúc An Nhạc chống cằm ngẩn người, bỗng nhiên sau lưng cô vang lên một giọng nam “Thì ra em ở đây!”

An Nhạc ban đầu có chút bối rối nhưng rồi cũng không quá để ý, dù sao bên cạnh cũng có rất nhiều người đều đang nói chuyện, ai biết được là đang nói chuyện với người nào. Lúc này, một bàn tay vỗ vào vai An Nhạc, đồng thời giọng nam xa lạ mang theo chút thân mật lọt vào tai cô

“Vẫn còn đang tức giận à?” Giọng nói đó trầm ổn có chút ưu nhã hoa lệ, âm cuối cùng còn cố ý lên hơi cao.

An Nhạc quay về phía vị soái ca này, thanh âm tuyệt vời cùng với trên vai bị vỗ một cái cuối cùng cũng làm An Nhạc đang thất thần hoàn toàn tỉnh táo lại. Nhưng mà An Nhạc không nhớ ra mình từ lúc nào lại quen với người này, phản ứng đầu tiên của cô chính là nổi giận: Làm cọng lông gì a, cô lớn lên rất đại chúng sao? Khuôn mặt rất giống của người qua đường hả? Thế này mà cũng bị nhận nhầm, có làm không vậy?

“Anh không có não.....” An Nhạc nghiêng đầu sang chỗ khác, lời mắng chửi chỉ nói được một nửa, từ chối đối diện với đôi mắt đen chứa ý cười kia, với người có gương mặt tuấn tú như thế này, lời muốn nói toàn bộ đều nuốt lại vào trong.

An Nhạc cũng từng nhìn thấy rất nhiều soái ca, nhưng đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy người có mắt một mí kết hợp cùng các bộ phận khác lại có thể tạo ra khuôn mặt hài hòa như vậy. An Nhạc nhìn đôi mắt một mí, cánh mũi cao thẳng, đôi môi thật mỏng, cuối cùng dừng lại trên mái tóc ngắn nhẹ nhàng khoát khoát của hắn.

Thật đẹp trai! Trong lúc An Nhạc còn đang ngây ngẩn, cô đã bị người con trai đó kéo ra xa mấy mét.

An Nhạc cho dù có bị sắc đẹp mê hoặc một hồi, nhưng đó cũng chỉ là tạm thời, bị kéo ra một khoảng xa như vậy không thể nào vẫn chưa tỉnh lại, hơn nữa đẹp thì có thể làm cơm ăn sao? Sự an nguy của bản thân quan trọng hơn nhiều.

Vì vậy An Nhạc rất quyết đoán hất cánh tay của hắn ra, cảm tức nhìn người con trai xa lạ cao hơn cô một cái đầu, cảnh giác hỏi “Này, anh làm cái gì vậy?”

Cố Tử Mặc liếc người đàn ông vẫn còn đang lẩn quẩn cách đó không xa, không nhìn sự tức giận trên khuôn mặt An Nhạc, không nhanh không chậm hỏi ngược lại “Cô cảm thấy là như thế nào?”

Hmm? Hắn hỏi cô? An Nhạc cảm thấy mình đang nghe cậu chuyện buồn cười nhất năm nay, hắn có bệnh phải không vậy?

An Nhạc đánh giá người trước mặt từ trên xuống dưới, quần bò sáng màu, áo sơ mi trắng thả hai chiếc nút ở trên cùng, bên ngoài khoác áo len cổ chữ V, đơn giản nhưng rất đẹp!

Người như vậy nhìn thế nào cũng không giống bộ dạng đầu óc có bệnh, chẳng những không giống mà khi đi trên đường nhất định trở thành tiêu điểm. Nhưng là mọi chuyện đều không thể chỉ nhìn bên ngoài, An Nhạc nghĩ ông trời hiển nhiên rất công bằng, sự thật chính là cho hắn đáng vẻ hoàn mỹ lại khiến hắn đại não có bệnh.

Vì vậy, An Nhạc nhìn hắn, thật tâm khuyên giải.

“Anh có bệnh thì mau đi chữa trị, đừng ra ngoài dọa người, OK, cẩn thận không tôi báo cảnh sát bắt anh đấy.” Hung hăng quăng ra một câu, An Nhạc liếc hắn một cái, mặt kẻ kẻ diên này xoay người đi tìm đám Đại Ngọc Nhi.

Cố Tử Mặc không phải lần đầu tiên nhìn thấy cô gái miễn dịch với hắn, nhưng cô gái vô lý như vậy thì là lần đầu nhìn thấy, đương nhiên là không tính tới cái vị gặp trong trò chơi kia.

Hắn khẽ mỉm cười, hơi hột nói “Tôi có phải đi chữa bệnh hay không cô không cần phải quan tâm, cô nên quan tâm đến ví tiền của mình thì tốt hơn.”

Cái gì? An Nhạc nghe thấy hắn nói theo phản xạ cúi đầu nhìn, phát hiện không biết từ lúc nào trên cái túi cô phải mất đến 300 tệ mới mua được lại có một vết rách thật dài, đồ đạc bên trong đều lộ ra ngoài. An Nhạc vội vàng kéo khóa ra kiểm tra, thấy ví tiền vẫn còn đó mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng tình trạng thế này là thiếu chút nữa bị trộm mất rồi, kháo! Nhất định là vừa rồi cô thất thần không để ý đến người bên cạnh khiến cho kẻ xấu thừa cơ, mà soái ca lúc này hiển nhiên là muốn giúp cô, vậy mà cô lại oan uổng người ta, phải đi xin lỗi mới được!

An Nhạc ngẩn đầu nhìn bên cạnh, người kia đã không còn đứng đó nữa rồi, cô đưa mắt nhìn xung quanh, cuối cùng cũng nhìn thấy bóng lưng của hắn ở hướng bên phải. Thật tốt là hắn đi chưa quá xa, An Nhạc thở dài một hơi ôm túi xách chạy chậm đuổi theo, cho dù cử động này của cô dẫn tới rất nhiều người liếc mắt nhìn, An Nhạc cũng không thèm quan.

Rất nhanh, An Nhạc liền đuổi kịp người đó, cô đang tính mở miệng thì thấy hắn cầm lấy điện thoại di động nói chuyện, không biết là đang nói với ai, trong giọng mang theo chút bất đắc dĩ.

“Tôi đến rồi, đừng hối nữa.”

“Biết rồi.”

An Nhạc ngại quấy rầy người ta, đành phải cẩn thận đi theo phía sau hắn, nhưng cũng vì bộ dáng cẩn thận này trong mắt người ngoài lại giống như cô vợ nhỏ đang thỉnh cầu lão công tha thứ.

60. Chương 60: Chương 60

Cổ Tử Mặc cũng phát hiện có người đi theo phía sau, hấn cất điện thoại vào, dừng bước quay lại nhìn cô, trong mắt hiểu rõ, thanh âm có chút lạnh nhạt “Có việc?”

An Nhạc đứng dưới ánh mắt bức người của hấn, bỗng nhiên có chút khó chịu, mặc dù là cô đuối lý nhưng thái độ của hấn là ý gì đây, chuyện này có thể toàn bộ đều trách cô sao? Ai kêu hấn lúc mới đầu không chịu nói rõ ràng, nhưng nghĩ thì nghĩ, bên ngoài An Nhạc vẫn thành khẩn nói lời xin lỗi.

“Chuyện vừa rồi là do tôi hiểu lầm, thật xin lỗi, còn nữa...cảm ơn.”

Cổ Tử Mặc nhìn cô có chút quần bách, mặt ửng đỏ vô cùng xinh đẹp, cảm thấy cô gái này trước sau tương phản cũng thật lớn, giống như lúc này với bây giờ là hai người hoàn toàn khác, vì vậy Cổ Tử Mặc nhướng mày, có vài phần hài hước nói “Cô xác nhận tôi không có bệnh, cũng không cần báo cảnh sát bắt tôi?”

An Nhạc ngẩng đầu, cười lạnh, nói “Không có, không có, đều là...” Hai chữ hiểu lầm An Nhạc còn chưa nói ra khỏi miệng, Hứa Ngọc cùng Điền Ly mấy người bọn họ từ tầng trên đi xuống nhìn thấy cô liền kêu lên “An Nhạc, đi thôi”

“Tối ngay.” An Nhạc quay đầu đáp một tiếng, ngược lại gật đầu mỉm cười nói với soái ca “Tóm lại hôm nay cảm ơn anh.” Nói xong, An Nhạc chạy về hướng Hứa Ngọc, cô đi có chút gấp, cho nên không có phát hiện khi Cổ Tử Mặc nghe thấy cái tên An Nhạc, có chút phản ứng.

Cổ Tử Mặc nhìn chằm chằm bóng lưng của An Nhạc, chân mày nhíu lại vui vẻ, An Nhạc? Trùng tên trùng họ? Không đúng, rất nhanh hấn liền lắc đầu phủ nhận, nhìn dáng vẻ hấn là cùng một người mới đúng! Cổ Tử Mặc chưa từng nghĩ qua, hấn lại ở chỗ này, lấy phương thức như vậy, gặp gỡ cô gái đó.

Giống như, hấn vừa rồi thấy một màn kia, không biết tại sao lại xen vào việc của người khác.

Bên này, An Nhạc vừa chạy đến, Điền Ly thật hưng phấn hỏi “Người vừa rồi là ai vậy? Mặc dù không thấy rõ nhưng có vẻ rất phong nhã!”

An Nhạc lấy túi xách ra cho các cô ấy nhìn, đem chuyện phát sinh vừa rồi nói lại lần nữa, vừa kể xong, Điền Ly thích ảo tưởng kia liền nói “Nhạc Nhạc cậu có phúc mà không biết hưởng, cơ hội tốt như vậy cũng không nắm bắt, không lẽ cậu chưa bao giờ nghe câu: Tận dụng thời cơ, bây giờ hoặc không bao giờ.”

An Nhạc xem thường “Mấy cái thể loại buồn nôn như thế này tớ không cần đâu, diễn phúc gì? Cơ hội gì? Tớ rất mê trai sao? Hơn nữa tìm bạn trai mà soái như thế này tớ rất áp lực.”

Hứa Ngọc xấu xa cười một tiếng “Cỡ bao nhiêu?”

An Nhạc trừng mắt “Lớn như cậu ấy.”

Hà Thiên cố ý ho khan hai tiếng, nghiêm túc nói “Đang ở nơi công cộng, chú ý hình tượng.”

“Hình tượng? Cậu cũng có hình tượng sao?”

Bốn người cười cười nói nói đi ra khỏi tòa cao ốc. Ngồi trên giao thông công cộng trở về, An Nhạc tựa vào ghế, nhìn chiếc túi bị rách một đường, bỗng nhiên sờ lên cảm nghĩ đến người con trai lúc trước, nói “Nhưng mà thành thật mà nói người đó lớn lên đúng là rất đẹp trai, đáng tiếc các cậu không nhìn thấy.”

Câu nói khoe khoang trắng trợn vừa ra khỏi miệng An Nhạc liền bị ba người kia khinh bỉ.

“Cậu còn dám nói mình không mê trai!” Điền Ly rất ưu thương, rất hối hận, vừa rồi sao lại không qua nhìn một chút chứ!

“Cậu ấy là hoa điền mới đúng!” Hứa Ngọc trả lời lại một câu, nhưng đối với An Nhạc coi như hoàn toàn yên tâm, nhìn bộ dáng không tim không phổi của nha đầu này, xem ra lo lắng lúc trước của cô là dư thừa rồi, thất tình nho nhỏ này thì có là cái gì!

“Đẹp trai cũng không phải là của cậu, có cái gì mà hâm mộ.” Hà Thiên chỉ ra điểm này hoàn toàn trúng tim đen của các cô.

An Nhạc cũng không để ý, híp mắt cười nói “So với không thấy được vẫn tốt hơn, đúng không?” Nói xong, An Nhạc như ý nguyện nhìn thấy khuôn mặt buồn bực của mấy cô nàng kia, nhưng cô rất biết điều lập tức chuyển đề tài “Chờ chút, đi đâu ăn cơm tối?”

“Ra quán nướng ở ngoài trường đi.”

Cho nên, đề tài thành công được dời đi!

61. Chương 61

Đến lúc trở lại ký túc xá đã là rất muộn rồi, hiếm khi An Nhạc không đăng nhập vào trò chơi trước khi đi ngủ, ngày hôm sau online lại phát hiện Công Tử biến mất hơn mười ngày cuối cùng cũng login.

Thật đúng lúc!

An Nhạc nhìn ID lóe lên kia phát hiện tâm tình mình đã bình thản hơn rất nhiều, ít nhất không kích động như lúc theo đuổi học trưởng tiến vào trò chơi nữa, cô nghĩ đại khái là mình thật sự có thể buông xuống được, lúc trước chẳng qua cô bị cuốn hút bởi phần ôn nhu không thuộc về mình mà thôi.

An Nhạc tắt giao diện bạn tốt, thao tác nhân vật chạy đi làm nhiệm vụ tuần hoàn, vừa chạy đến vòng thứ năm liền nhận được lời mời tổ đội của Công Tử. Mặc dù hiện tại suy nghĩ muốn quyến rũ hắn đã phai nhạt, nhưng An Nhạc cũng không có ý định cắt đứt liên lạc với Công Tử, vì vậy cô không chút do dự điểm tiến vào, vào rồi mới thấy trong đội ngũ chỉ có hai người.

Làm cái gì vậy?

[Đội ngũ] Công Tử Thế Vô Song: Địa phủ, tới đây.

[Đội ngũ] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Làm gì?

[Đội ngũ] Công Tử Thế Vô Song: Đi ngang qua vô tình gặp một con quỷ linh, không phải ngươi vẫn muốn sao?

Quỷ linh chính là quái ở địa phủ dựa vào xác suất có thể bạo ra sủng vật nguyên hình, một u linh nho nhỏ, đáng vẻ huyền ảo, rất thú vị! An Nhạc muốn loại này lâu lắm rồi, mặc dù trên chợ có bán, nhưng cô muốn tự mình bắt một con, trước đây vận khí không tốt, vẫn chưa gặp qua lần nào.

[Đội ngũ] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Ta lập tức tới ngay!

An Nhạc đánh chữ xong liền dùng truyền tống phù đến địa phủ, rất nhanh dò trên bản đồ tìm đến chỗ của Công Tử, nhìn qua, quỷ linh chỉ còn lại chút máu, đang từng chút từng chút công kích Công Tử, hắn không chuyển động để tùy nó công kích.

An Nhạc biết đây là hắc đi trước hỗ trợ mình, hiện tại quỷ linh chỉ có chút máu là lúc thích hợp nhất để bắt. Không đợi Công Tử mở miệng, An Nhạc hướng về phía quỷ linh thực hiện kỹ năng bắt.

Thế nhưng, lần đầu tiên lại thất bại.

An Nhạc liếc Công Tử một cái, phát hiện hắn cũng đang nhìn mình, cô lập tức điểm bắt lần nữa, cứ như thế lặp đi lặp lại vài lần rốt cục cũng đem quỷ linh thu vào trong túi đồ. Haha, An Nhạc mở cột sủng vật, sử dụng luyện yêu hồ Hệ Thống tặng, đem ngoại hình của quỷ linh dung hợp với thuộc tính của cóc tinh mà cô đang dùng, ý là thuộc tính sủng vật không đổi, chỉ thay đổi ngoại hình!

Sau khi dung hợp thành công, An Nhạc lập tức triệu hồi quỷ linh, đảo vòng quanh Công Tử, hơi có chút ý khoe khoang.

[Đội ngũ] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Thế nào? Đẹp trai không?

[Đội ngũ] Công Tử Thế Vô Song: *lắc đầu* không nhìn ra.

[Đội ngũ] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Xùy, không biết thưởng thức!

[Đội ngũ] Công Tử Thế Vô Song: Ta chỉ nhìn ra người càng ngày càng giống mấy cô gái.

An Nhạc chợt dạ đồng thời xù lông rồi, học trưởng thật xấu xa, thích khi dễ cô a! Về mặt nhân vật trong trò chơi của An Nhạc liền đổi thành tức giận, nhìn chăm chăm Công Tử, cô dùng sức đánh một câu.

[Đội ngũ] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Người mới là con gái, toàn bộ tiểu khu nhà người đều là con gái.

Cố Tử Mặc cũng đoán được bên kia xù lông rồi, ghen cười, không chút hoang mang trả lời.

[Đội ngũ] Công Tử Thế Vô Song: Vừa rồi không phải ta nói năng lung tung, chỉ có con gái mới thích loại sủng vật có ngoại hình như vậy!

[Đội ngũ] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Cái rắm, con trai không thể thích mấy thứ xinh đẹp sao? Không có kiến thức.

An Nhạc đánh chữ xong, thoát khỏi đội ngũ, vốn dĩ muốn cảm ơn nhưng cuối cùng không có nói, quay trở lại bang phái, tâm tình cô vẫn còn có chút khó chịu, cuối cùng cô nghĩ ra một phương pháp phát tiết, trong cộc sủng vật, An Nhạc đem tên sủng vật đổi thành [Công Tử Là Heo].

62. Chương 62

Nhìn trên đỉnh đầu quỷ linh đỉnh cái tên [Công Tử Là Heo] đi theo phía sau lưng mình, An Nhạc “phốc” một tiếng bật cười, đang lúc nụ cười trên mặt còn chưa kịp thu lại, vị Công Tử xuất quỷ nhập thần kia không biết từ lúc nào đã đứng phía sau cô.

[Mật ngữ] Công Tử Thế Vô Song: *mỉm cười* rất vui?

An Nhạc cũng không phải ngu ngốc, việc gì phải trả lời chứ, cho nên cô đứng bất động giả làm người chết.

Vì vậy lần này đổi lại thành bạch y công tử đảo vòng quanh thanh y thiếu niên!

[Mật ngữ] Công Tử Thế Vô Song: Không nói chuyện?

An Nhạc hừ mũi, cô cứ không nói chuyện đấy, hắc làm gì được chứ, không phải chỉ có thể đứng một bên dùng ánh mắt sỉ nhục nhìn chăm chăm thôi sao? Hắc hắc....

Song, nụ cười của An Nhạc lập tức cứng lại, bởi vì bạch y công tử trên màn hình thoáng cái chặn ngang ôm thanh y thiếu niên lên, nhất thời hai nhân vật nam thân mật dính lại một chỗ.

An Nhạc nháy mắt sợ ngây người, khi kịp phản ứng lại, cô lập tức đập bàn một cái.

GM bị động kinh rồi hả? Vì sao hắc không cần thông qua sự đồng ý của cô mà có thể ôm nhân vật của cô lên như thế? Vì sao hắc có thể sử dụng loại kỹ năng vợ chồng này? Loại ôm này phải là một nam một nữ đã kết hôn, sau đó nam dùng cho nữ đó a! Quan trọng nhất là từ lúc nào mà đàn ông có thể ôm đàn ông vậy?

An Nhạc cảm thấy muốn điên rồi, cô di chuyển con chuột, kéo màn hình lại gần hơn, mọi thứ hiện ra trước mắt An Nhạc một cách rõ ràng, Công Tử cúi đầu nhìn khuôn mặt nhân vật của cô, đôi mắt như ánh sao lóe sáng, khóe miệng còn chứa đựng nụ cười như có như không.

[Mật ngữ] Công Tử Thế Vô Song: Không nói chuyện ta sẽ ôm người chạy một vòng tất cả các thành lớn, thế nào?

Rõ ràng chỉ đánh chữ trên khung chat, nhưng khoảng cách gần như vậy, thêm vào đó trong dây phone truyền đến tiếng nhạc nền, làm cho An Nhạc có một loại ảo giác giống như hấn thật sự đang ở bên tai nói nhỏ, khiến cô có chút ngượng ngùng.

[Mật ngữ] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Này, buông!

[Mật ngữ] Công Tử Thế Vô Song: Không giả bộ rồi khỏi nữa hả?

[Mật ngữ] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Giả bộ cái gì, vừa rồi thật sự không ở đây, thả ta xuống có được hay không?

[Mật ngữ] Công Tử Thế Vô Song: Được, giơ tay lên nói ta sai rồi, sau đó đổi tên lại.”

(_ _|||) đây thật sự là học trưởng sao? Sao lại S như vậy? Thật sự rất S!

An Nhạc dùng sức bấm dấu X trên đầu hấn, đây là khi người cùng người khác cười ngửa, hoặc bị người khác vác, không muốn ở trong trạng thái đó nữa thì bấm dấu X để rời khỏi. Nhưng là An Nhạc ra sức bấm, một chút phản ứng cũng không có.

Điều này chứng minh hấn đã giở trò quỷ gì đó.

An Nhạc không tiếp tục làm việc vô ích nữa, ngẩn đầu nhìn khuôn mặt mi thanh mục tú, đánh ra một dòng tỏ vẻ không sao cả

[Mật ngữ] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Người muốn vào thành thì cứ đi đi, người cho rằng ta sợ à, cùng lắm thì bị người khác nói hai chúng ta đồng tính luyện ái, ta sẽ nói cho mọi người biết người bị ta đè phía dưới, dù gì thanh danh của ta cũng không phải quá tốt, vậy còn người, không sợ bị hủy danh dự sao? Đệ nhất cao thủ X thì ra là đồng tính luyện ái, hahahaha.....

[Mật ngữ] Công Tử Thế Vô Song: Hóa ra chúng ta đều không sợ, vậy đi thôi.

Công Tử cười một tiếng, ôm cô đi về phía cửa truyền tống, An Nhạc thấy hấn thật sự ôm mình đi về phía đó, bắt đầu luống cuống, vừa rồi cô nói ra nhẹ nhàng như vậy, chẳng qua là dùng phép khích tướng muốn hấn tha cho mình thôi mà!

63. Chương 63

Công Tử cười một tiếng, ôm cô đi về phía cửa truyền tống, An Nhạc thấy hấn thật sự ôm mình đi về phía đó, bắt đầu luống cuống, vừa rồi cô nói ra nhẹ nhàng như vậy, chẳng qua là dùng phép khích tướng muốn hấn tha cho mình thôi mà!

Thật sự muốn ôm đi như vậy? Nếu như chạy một vòng hết các thành, An Nhạc nhất định sẽ vô cùng sáng chói trên kênh thể giới cùng với diễn đàn, không chừng còn bị người ta đuổi giết, mặc dù cô không sợ trở thành kẻ thù chung của nhân dân, nhưng mà cô chơi trò chơi là muốn vui vẻ chứ không phải đi chịu tội nha.

Vì vậy, An Nhạc đành phải cúi đầu, người ta thường nói hảo hán không sợ thiệt trước mắt, quân tử báo thù mười năm chưa muộn!

[Mật ngữ] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Được rồi, ta sai rồi!

[Mật ngữ] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Ta lập tức sửa tên lại.

‘Công Tử Thế Vô Song’ lập tức dừng bước.

[Mật ngữ] Công Tử Thế Vô Song: Không ủy khuất?

[Mật ngữ] Tôi Vì Bạn Mà Đến: *cắn răng* không ủy khuất, làm sao lại ủy khuất!

An Nhạc đánh chữ xong liền mở cột súng vật đổi tên bảo bảo thành [heo heo heo heo heo], sau đó chớp mắt cười.

[Mật ngữ] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Đã hài lòng chưa? Ta xác định cùng khẳng định không có bất kỳ ẩn ý nào, cũng không nhắc tới ID của người.

[Mật ngữ] Công Tử Thế Vô Song: Hài lòng.

‘Công Tử Thế Vô Song’ rất nhanh liền bỏ nhân vật của An Nhạc xuống, An Nhạc lập tức thao tác cho nhân vật lùi về sau hai bước, nhìn Công Tử từ trên xuống dưới, sau đó đánh ra một câu

[Mật ngữ] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Này, Công Tử, người không phải GM đấy chứ?

Mặc dù An Nhạc xác định học trưởng không thể nào là GM, nhưng việc làm vừa rồi của hắn chỉ có hai chữ GM mới có thể giải thích.

[Mật ngữ] Công Tử Thế Vô Song: Không phải.

[Mật ngữ] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Không phải? Nếu không phải sao vừa rồi người có thể dùng kỹ năng cường chế đó, đừng nói với ta người dùng ngoại G, ta còn chưa thấy cái loại ngoại G nào ** như vậy.

[Mật ngữ] Công Tử Thế Vô Song: Người chưa từng thấy không có nghĩa là nó không tồn tại.

[Mật ngữ] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Xùy, không nói nữa.

Đúng lúc này, phụ bản bang phái mở cửa, An Nhạc thêm vào đoàn đội, rất nhanh, Công Tử cũng tiến vào, sau đó rất nhiều người trong bang lục tục đi vào, acc lớn acc nhỏ đều có, chỉ trong chốc lát đã đủ một đoàn 25 người, ai chậm chân chỉ có thể chờ mở đoàn tiếp theo.

Giống như thường lệ, trong vòng mười phút giải quyết xong ba Boss, trong lúc ném điểm lại xảy ra một chuyện khá thú vị, một acc nhỏ mới vào bang, không biết là bởi vì không hiểu hay là vì da mặt dày, lại ở trong kênh đoàn đội xoát ra một đồng bình luận, nội dung xoát lại chỉ có một câu.

[Đoàn đội] Luyện ái 100%: Cho ta hoa hồng có được không, ta muốn.

[Đoàn đội] Luyện ái 100%: Cho ta hoa hồng có được không, ta muốn.

Liên tiếp xoát ra mấy chục cái.

[Đoàn đội] Vẽ vòng tròn nguyên rửa người: Nếu muốn thì tự mình ném điểm.

Nhưng người nọ dường như không nhìn thấy, tiếp tục xoát.

[Đoàn đội] Luyện ái 100%: Cho ta hoa hồng có được không, ta muốn.

[Đoàn đội] Người theo đuổi Công Tử thứ 2012: Ta cũng muốn, làm sao bây giờ? Ta còn muốn tặng cho Công Tử đó!

[Đoàn đội] Bá khí Truy Mệnh: Ta cũng muốn, cho ta có được không?

[Đoàn đội] Ta tới vui đùa một chút thôi: cho ta, cho ta.

An Nhạc nhìn một đám người đang chọc ghẹo người mới, cười mà không nói, người mới này nên bị đùa giỡn như vậy một chút, quy củ cơ bản nhất cũng không biết.

64. Chương 64: Chương 64

An Nhạc nhìn một đám người đang chọc ghẹo người mới, cười mà không nói, người mới này nên bị đùa giỡn như vậy một chút, quy củ cơ bản nhất cũng không biết.

Vốn là phụ bản môn phái một ngày chỉ có thể vào một lần, phương pháp bố trí ném điểm cũng rất công bằng, lại nói tới cái người không hiểu chuyện nào đó, hắn nói hắn muốn người khác cho hắn, hai mươi mấy người còn lại có thể đồng ý không? Ban đầu là hợp tác cùng nhau đánh Boss, chưa nói tới hoa hồng này giá thị trường cũng không thấp.

An Nhạc khom lưng nhìn đồ Boss bạo ra, có không ít thứ, ba đóa hoa, một bảo thạch, còn có vài thứ linh tinh gì đó, quan trọng nhất là Boss còn bạo ra một bản vẽ.

Bản vẽ trong trò chơi khi sử dụng ngoài việc gia tăng kinh nghiệm, còn có chỗ tốt khác đó là nếu người có thể dùng hết tất cả các bản vẽ do đại Boss và tiểu Boss trong phụ bản này bạo ra, sẽ nhận được một danh hiệu đặc biệt, mà danh hiệu này còn có thuộc tính kèm theo.

Ví dụ như trong phụ bản bình thường thì có danh hiệu Thiện nữ u hồn, phụ bản Phụ thê thì có Tam sinh tam thế, phụ bản Thiên kiếp là Thượng Sư... Tóm lại có rất nhiều danh hiệu thú vị, mà mấy cái danh hiệu đều gia tăng thuộc tính, đương nhiên danh hiệu khác nhau thì thuộc tính gia tăng cũng khác nhau.

Đồ như vậy ai mà không muốn, ai mà không dòm ngó chứ?

An Nhạc ném điểm vào những thứ khác trước, sau đó mới nhìn tới bản vẽ, cô hít một hơi thật sâu, đang muốn ấn xuống thì thấy Hệ Thống nhảy ra một cái thông báo

[Hệ Thống] ‘Công Tử Thế Vô Song’ đối với [Bản vẽ XX] ném được 99 điểm.

Hmm? 99 điểm, vậy chỉ có 100 điểm mới lấy được, tâm An Nhạc nguội mất một nửa.

[Đoàn đội] Vẽ vòng tròn nguyên rửa người: Xì, 99 điểm thì có là gì, ta sẽ được 100 điểm.

Kết quả người vừa hào khí vạn trượng nói sẽ ném 100 điểm lại bị kịch ném ra 0 điểm.

Phốc, trong đoàn đội mọi người đều phải bật cười.

[Đoàn đội] Tôi Vì Bạn Mà Đến: *ngón cái* ném ra 0 điểm còn khó hơn 100 điểm, Vòng Tròn, người quá trâu bò rồi, kỳ ngộ như vậy cũng bị người đụng phải.

[Đoàn đội] Ta tới vui đùa một chút thôi: Hấn ở phương diện này tuyệt đối không chịu thua ai.

[Đoàn đội] Vẽ vòng tròn nguyên rửa người: Ngồi chờ các người gặp bị kịch.

[Đoàn đội] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Yên tâm, ta như thế nào cũng sẽ không ném ra 0 điểm.

An Nhạc đánh xong liền tùy tiện bấm nút, kết quả cô lại ném được 100 điểm, Đại Ngọc Nhi chỉ ném được 1 điểm, nhìn 100 điểm sáng loáng cùng với 1 điểm, còn có người nào đó được 99 điểm, An Nhạc càn rỡ nở nụ cười, vừa rồi khi dễ cô sao? Vừa rồi khiến cô phải gờ tay nhận sai đúng không, hiện tại đến lượt cô dẫm trên đầu hấn đi!

[Đoàn đội] Vẽ vòng tròn nguyên rửa người: Kháo, người thật sự ném được.

[Đoàn đội] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Phốc, không phải ta bị kịch, mà là có người khác bị kịch rồi!

[Đoàn đội] Ta tới vui đùa một chút thôi:.....

[Đoàn đội] Công Tử Thế Vô Song:.....

An Nhạc không thèm để ý đến bọn họ, cầm lấy bản vẽ của cô, yên tâm thoải mái rời khỏi phụ bản.

Ngày hôm sau, An Nhạc đang cùng Công Tử làm nhiệm vụ tuần hoàn, có một MM mặc thời trang phi thiên, ngồi tọa kỵ tiên hạc bay tới, người nọ trang sức tinh xảo, tư thái xinh đẹp, còn có bạch y tung bay trong gió, thật là động lòng người, hệt như một vị tiên nữ đang hạ phàm.

65. Chương 65: Chương 65

Ngày hôm sau, An Nhạc đang cùng Công Tử làm nhiệm vụ tuần hoàn, có một MM mặc thời trang phi thiên, ngồi tọa kỵ tiên hạc bay tới, người nọ trang sức tinh xảo, tư thái xinh đẹp, còn có bạch y tung bay trong gió, thật là động lòng người, hệt như một vị tiên nữ đang hạ phàm.

An Nhạc nhìn qua, cảm giác đầu tiên chính là thật có tiền a~ mặc trên người cùng lót dưới mông ngồi tất cả đều là tiền....

Còn dáng vẻ của An Nhạc chính là nghèo rớt mồng tơi, tọa kỵ ngoại trừ con lừa lông ngắn Hệ Thống tặng cùng với một con tiểu báo tự bắt làm sủng vật, thêm vào một con nhện cũng là tự bắt được làm tọa kỵ chiến đấu, ngoài ra không có tiên thú cường đại gì, nếu không hiện tại cô cũng không cần ngồi phía sau Công Tử cùng cười lão hồ.

Người kia ngừng lại trước mặt bọn họ.

[Phụ cận] Thanh Thanh hà biên thảo: Công Tử làm nhiệm vụ tuần hoàn sao, thật đúng lúc, ta cũng muốn tới đây làm nhiệm vụ.

Vừa nói xong, Thanh Thanh hà biên thảo nhìn thấy Công Tử Thế Vô Song chỉ còn nửa thanh máu, liền ném qua một cái kỹ năng giúp hắn thêm đầy máu.

[Phụ cận] Công Tử Thế Vô Song: A, phải không? Vậy chúc người sớm hoàn thành.

Công Tử đánh chữ xong liền cười cợt của hắn bắt đầu kéo quái mới.

Thanh Thanh hà biên thảo đứng tại chỗ trợn tròn mắt, một lúc lâu mới bình tĩnh lại được, mặc dù sớm biết Công Tử không phải người dễ thân cận, lúc trước có vô số người thất bại, nhưng cô ta không nghĩ tới hắn lại khó đối phó như vậy, cô ta thể nhưng lại đánh cuộc cùng mấy người trong bang.

An Nhạc ngồi phía sau Công Tử, liếc nhìn bộ dáng ngây như phỗng của cô gái kia, rất không phúc hậu nở nụ cười, không phải cô không đồng cảm, mà là trên thế giới này bất cứ người con gái nào cũng như vậy, họ thích con trai ôn nhu, nhưng tuyệt đối không thích một người con trai đối với cô gái nào cũng ôn nhu như vậy! Cũng bởi vì thế An Nhạc phát hiện ra trong đầu mình lại nổi lên ý niệm với Công Tử rồi, vốn dĩ muốn dập tắt ngọn lửa, nhưng hình như lại bùng lên nữa rồi, ghê tởm, ghê tởm! An Nhạc mạnh mẽ lắc đầu.

[Phụ cận] Thanh Thanh hà biên thảo: Công Tử, tổ đội đi, ba người cùng làm sẽ nhanh hơn.

Đã nói đến nước này rồi nếu không tổ đội cũng không được, hơn nữa chúc nghiệp của người ta là y sư, vào đội có thể thêm máu, đúng thật sẽ nhanh hơn một chút. Rất nhanh, Thanh Thanh hà biên thảo gia nhập đội ngũ, cô ta lập tức giúp Công Tử cùng An Nhạc thêm trạng thái.

[Đội ngũ] Thanh Thanh hà biên thảo: *mỉm cười* Công Tử, cảm ơn nhiều.

[Đội ngũ] Công Tử Thế Vô Song: Không cần cảm ơn, ba người làm nhiệm vụ thật sự nhanh hơn hai người.

[Đội ngũ] Thanh Thanh hà biên thảo: Haha, một mình ta thì không được, ai cũng biết thiên quân đánh quái chậm nhất, chúng ta cần những người có chức nghiệp như Công Tử vào đội thì mới là tổ hợp tốt nhất, một chịu trách nhiệm quần quái, một chịu trách nhiệm tăng máu.

An Nhạc thấy mấy lời này không khỏi đảo cặp mắt trắng dã, cô làm sao cũng cảm thấy lời của MM có chút ý tứ, thật giống như nói một pháp sư như cô cùng đội với Công Tử không có tác dụng gì! Nhưng mà An Nhạc cũng lười cũng cô nàng này nói nhảm, vẫn là làm xong nhanh một chút rồi rời đi.

Thanh Thanh hà biên thảo phát xong mấy lời đó, trong kênh đội ngũ cũng không có ai nói chuyện, An Nhạc cũng Công Tử đều ra sức giết quái.

[Đội ngũ] Thanh Thanh hà biên thảo: Đúng rồi Công Tử, cái tên Không Say kia lần trước đùa giỡn MM Tiểu Cánh trong bang của ta, hại hai vợ chồng cô ấy ly hôn, hắn lại không chịu kết hôn với Tiểu Cánh, hôm nay còn tiếp tục đùa giỡn mấy MM khác trong bang, người bảo hắn nên dừng lại, cho dù hắn vô tâm cũng không nên đùa giỡn MM bừa bãi.

66. Chương 66: Chương 66

Cực Phẩm Công Tử – Chương 66

[Đội ngũ] Thanh Thanh hà biên thảo: Đúng rồi Công Tử, cái tên Không Say kia lần trước đùa giỡn MM Tiểu Cánh trong bang của ta, hại hai vợ chồng cô ấy ly hôn, hấn lại không chịu kết hôn với Tiểu Cánh, hôm nay còn tiếp tục đùa giỡn mấy MM khác trong bang, người bảo hấn nên dừng lại, cho dù hấn vô tâm cũng không nên đùa giỡn MM bừa bãi.

[Đội ngũ] Công Tử Thế Vô Song: Tự đi nói với hấn.

[Đội ngũ] Thanh Thanh hà biên thảo: Nói? Ta còn lên cả kênh thể giới, nhưng hấn vẫn như vậy làm theo ý mình, nếu mấy MM còn bị lừa nữa, bang chúng ta sẽ hạ lệnh truy sát hấn, ta nói trước với Công Tử một tiếng.

[Đội ngũ] Công Tử Thế Vô Song: Cứ tự nhiên.

[Đội ngũ] Công Tử Thế Vô Song: Nhưng mà ta có một câu muốn nói, người ở lâu trong giang hồ ai cũng biết Không Say là cái hạng người gì, cô gái đầu tiên bị hấn dùng lời ngon tiếng ngọt dụ dỗ, có thể nói cô gái đó còn ngây thơ. Nhưng tới lần thứ hai, lần thứ ba còn có người tin tưởng lời hấn thì ta chỉ có thể nói cô ta không phải nào có vấn đề thì cũng là Chu Du đánh Hoàng Cái, một nguyện đánh một nguyện bị đánh, không thể trách bất cứ kẻ nào.

An Nhạc lần đầu tiên nhìn thấy Công Tử đánh ra một đoạn dài như vậy, hơn nữa lời nói có chút ác độc, nhưng lại nói ra toàn bộ lời trong lòng cô, cùng Không Say chung đụng lâu như vậy, cô cũng biết cái tên này hơi hoa tâm một chút, bản thân hấn không phải người xấu, ít nhất không có gạt tiền gạt sắc. Thời gian hấn quen mấy cô em gái này không lâu, nhưng trong lúc ở cùng nhau thường gọi đến gọi đi, thường giúp mấy cô gái đó đánh trang bị, giết người, thăng cấp, mấy chuyện này hấn đều làm. Theo như lời của Không Say mà nói, chia tay không thể trách hấn, chỉ có thể trách cái loại cảm giác mờ mịt này không thể kéo dài.

Mặc dù đứng ở lập trường phái nữ, An Nhạc vô cùng khinh bỉ hành động của Không Say, nhưng công bằng mà nói, với tư cách là bạn bè, chuyện như vậy nếu Không Say có sai vậy đối phương cũng sai, tuyệt đối không thể chỉ đổ lỗi cho một mình hấn.

[Đội ngũ] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Công Tử nói không sai, như thế nào thì đây cũng là chuyện riêng của hai người bọn hấn, người ngoài không có tư cách nhúng tay vào.

[Đội ngũ] Thanh Thanh hà biên thảo: Thôi bỏ đi, không nói chuyện này nữa, đội ngũ Thiên kiếp của ta còn thiếu một người, mời người gia nhập có được không?

Đội ngũ Thiên kiếp, ý nghĩa như tên chính là phá thiên kiếp, giống như trong mấy tiểu thuyết, người tu tiên cũng sẽ gặp phải thiên kiếp, theo như thiết kế trong trò chơi, từ cấp 60 đến cấp 80 đã có hai phụ bản Thiên kiếp. Bởi vì vài ngày nữa sẽ cập nhật phiên bản mới, trong đó có gia tăng mức độ của cấp bậc cao nhất, cho nên đương nhiên cũng sẽ cho ra đời một phụ bản Thiên kiếp mới biến thái hơn, cường đại hơn, cần một tổ đội mười người tiến vào, trong Server nào có đội ngũ vượt qua được thì mức độ mới của cấp bậc cao nhất mới mở ra. Hơn nữa nếu Server nào có đội ngũ vượt qua đầu tiên, mỗi người sẽ nhận được phần thưởng rất tốt từ Hệ Thống.

Vì vậy, loại đội ngũ này đều là các bang phái âm thầm tranh đấu, ai chẳng muốn bang phái mình nổi danh, đương nhiên nhân tài giống như Công Tử cho dù không cùng một bang phái thì cũng sẽ được các đội ngũ khác chiêu mộ.

[Đội ngũ] Công Tử Thế Vô Song: Có đội ngũ.

An Nhạc biết Công Tử đánh mấy lời này là nói xạo, bởi vì cô nhớ rõ ràng ngày hôm qua khi Cuối Thời Thức Tỉnh ở trên kênh bang phái hỏi hấn có muốn tham gia không, hấn nói là không.

[Đội ngũ] Thanh Thanh hà biên thảo: Như vậy à, thật là tiếc!

[Đội ngũ] Công Tử Thế Vô Song: Nhiệm vụ của người đã xong chưa?

[Đội ngũ] Thanh Thanh hà biên thảo: *mỉm cười* còn chưa xong!

[Đội ngũ] Công Tử Thế Vô Song: Xin lỗi, không phải hỏi người.

67. Chương 67: Đánh Vào Thiên Lao.

[Đội ngũ] Công Tử Thế Vô Song: Xin lỗi, không phải hỏi người.

Sắc mặt ‘Thanh Thanh hà biên thảo’ trở nên vô cùng khó coi, An Nhạc thấy không khí bất ổn liền vội vàng đánh chữ đáp lại.

[Đội ngũ] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Gần xong rồi, còn thiếu bốn con nữa, hết đám quái này là được.

[Đội ngũ] Công Tử Thế Vô Song: Tốt lắm, chúng ta đi.

Công Tử nói xong, không chút khách khí đá ‘Thanh Thanh hà biên thảo’ ra khỏi đội ngũ, cười lão hồ đi về phía NPC nhiệm vụ.

[Phụ cận] Công Tử Thế Vô Song: Xin lỗi, bọn ta xong rồi.

[Phụ cận] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Ngại ngần.

[Phụ cận] Thanh Thanh hà biên thảo:không sao, không sao, không cần để ý.

Nói thì nói thế, nhưng sau màn hình, một cô gái trẻ tuổi nhìn hai bóng lưng mà giận điên người, còn chưa có kẻ nào dám đối xử với cô ta như vậy, hai người kia cứ chờ đó.

Bên này, An Nhạc ngồi phía sau Công Tử tự kiểm điểm.

[Đội ngũ] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Hai người chúng ta hình như quá không thương hương tiếc ngọc thì phải!

[Đội ngũ] Công Tử Thế Vô Song: Người nhìn trúng cô gái kia?

[Đội ngũ] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Đáng tiếc người khác không có nhìn trúng ta.

[Đội ngũ] Công Tử Thế Vô Song: Người cũng biết?

[Đội ngũ] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Ta đương nhiên biết, người cho là ta không có mắt?

[Đội ngũ] Công Tử Thế Vô Song: Không, ta chỉ nghĩ não người không đủ lớn.

Kháo, người này không tổn hại cô thì không thấy vui sao? Hay không tổn hại cô thì không thoải mái? An Nhạc nhảy khỏi tọa kỵ của hắn, quyết đoán rút khỏi đội ngũ sau đó mở hồng danh, phát ra công kích về phía Công Tử.

‘Tôi Vì Bạn Mà Đến’ phát động công kích đối với ‘Công Tử Thế Vô Song’ tạo thành 1200 điểm sát thương.

‘Tôi Vì Bạn Mà Đến’ phát động công kích đối với ‘Công Tử Thế Vô Song’ tạo thành 2600 điểm sát thương.

‘Tôi Vì Bạn Mà Đến’ phát động công kích đối với ‘Công Tử Thế Vô Song’ tạo thành 900 điểm sát thương.

Trong nháy mắt, thanh máu của Công Tử Thế Vô Song giảm hơn phân nửa, hắn không đánh trả mà chỉ ngồi trên tọa kỵ, từ trên cao nhìn xuống nói với cô

[Phụ cận] Công Tử Thế Vô Song: Ta nhắc nhở trước, người giết ta chính là hành vi phạm tội, phải chịu trách nhiệm.

Xùy, chịu trách nhiệm cái quỷ gì, hắn cho đây là hiện thực sao? Khốn kiếp, đây chỉ là trò chơi thôi, trò chơi thôi!

Cùng lắm thì lần sau bị hắn giết lại.

Cho nên An Nhạc ngay từ đầu hoàn toàn không thèm để ý đến lời của hắn, chém chém chém mấy cái liên đem Công Tử chém chết, trong nháy mắt Công Tử ngã xuống đất, Hệ Thống cũng nhảy ra một cái thông báo màu đỏ, một màu đỏ vô cùng bắt mắt.

[Hệ Thống] ‘Tôi Vì Bạn Mà Đến’ đánh chết ‘Công Tử Thế Vô Song’, tăng thêm 100 điểm phạm tội, 10 giây sau ‘Tôi Vì Bạn Mà Đến’ sẽ bị giam vào Thiên Lao 3 ngày.

Hmm? Cái gì?

An Nhạc vừa nhìn thấy thông báo này liền tròn mắt.

Giết một người không phải chỉ tăng 10 điểm phạm tội thôi sao? Vì sao cô giết hán lại tăng đến 100 điểm? Vì sao cô lại bị giam vào Thiên Lao, Thiên Lao cái gì chứ, còn bị giam đến những 3 ngày?

68. Chương 68: Số Điện Thoại Di Động Của Hân

An Nhạc biết trong trò chơi có hệ thống nhà giam, điểm phạm tội trên 120 sẽ phải đi vào, nhưng mà Beta mấy tháng rồi vẫn chưa nghe có người đi vào, bởi vì điểm phạm tội của người chơi khác đạt đến mức 120 thì bọn họ sẽ dùng tiền để tẩy điểm. Lần trước cô giết hai ba người cũng không có tẩy điểm, lần này tăng 100 điểm, nên cứ như vậy vinh quang thành vật hy sinh đầu tiên, GM, người đùa ta sao?

[Phụ cận] Công Tử Thế Vô Song: Xem đi, lại không tin lời ta.

An Nhạc thấy những lời này, tay cầm chuột gõ một cái, đúng, nếu không phải là Bug thì chính là người này giả trò quỷ.

An Nhạc muốn đánh chữ hỏi hân một chút, song còn chưa kịp gửi đi màn hình máy tính đột nhiên tối sầm lại, sau đó cô liền tiến vào thiên lao rồi, ở nơi này đưa bàn tay ra không thấy cả năm ngón, hình ảnh gì cũng không có, thứ duy nhất có thể nhìn thấy là tin tức bên ngoài hiện trong khung chat ở góc trái phía bên dưới.

Lúc này, trên thế giới đã náo ngất trời vì cái thông báo này của Hệ Thống, có mắng cô, có mắng GM, xem kịch vui cũng có.....dù sao cũng rất hỗn loạn.

An Nhạc cố gắng gửi tin nhắn ra ngoài, lại nhận được nhắc nhở cô đang ở trong Thiên Lao không thể liên lạc với bên ngoài, vào lúc này cô nàng Hứa Ngọc còn không quên chạy tới nhìn cảnh tượng An Nhạc bị nhốt trong Thiên Lao, cười nhạo cô.

“Bạn yêu, cậu thật VIP, vậy mà cũng có thể vào Thiên Lao”

An Nhạc hoàn toàn im lặng.

“Tớ thật là bi kịch, cậu không thể tỏ vẻ đồng tình một chút sao?”

“Đồng tình là cái gì, ăn được không?”

“Điểm phạm tội sao có thể cao như vậy, không được, tớ phải gọi cho bên dịch vụ khách hàng, họ mà không nói rõ ràng, tớ sẽ.....” An Nhạc cảm phần bất bình nói, lấy điện thoại di động, sau đó dùng máy tính của Hứa Ngọc lên trang web game tìm số điện thoại của bên dịch vụ khách hàng.

Hứa Ngọc lắc đầu “Cậu sẽ làm cái gì? Tớ khuyên cậu nên chuẩn bị tâm lý trước, cậu cũng biết mà, mấy cái dịch vụ khách hàng này đều là được phát lại, chỉ có một kiểu trả lời.”

Chuyện này An Nhạc đương nhiên biết, trước kia cô chơi một trò chơi, tài khoản bị người ta trộm mất nên gọi điện qua bên dịch vụ khách hàng, bao nhiêu lần đều chỉ trả lời một câu “Chúng tôi sẽ điều tra rõ, chúng tôi sẽ xử lý”, kết quả, xử lý cái rắm ấy, cái acc kia của cô đến cuối cùng cũng không tìm về được.

Điện thoại nhanh chóng có người nhắc máy, đầu dây bên kia truyền đến thanh âm của một cô gái, An Nhạc đem tình huống thuật lại một lần, cuối cùng còn nói “Chuyện này chưa từng nghe qua, cũng không thấy có cập nhật, các người nên giải thích rõ với tôi.”

“Xin đợi một chút”

Một lát sau, nhận điện thoại là một người đàn ông, anh ta giải thích với cô “Tình huống của cô chúng tôi đã kiểm tra, acc Công Tử Thế Vô Song kia có danh hiệu “nghĩa hiệp cao cấp”, người chơi có danh hiệu này, nếu giết một lần sẽ tăng 100 điểm phạm tội.”

“Danh hiệu nghĩa hiệp gì? Tôi chưa từng nghe qua, lần trước tôi thấy hắn bị ngoại tuyến giết, bọn họ cũng đâu có làm sao.”

“Danh hiệu nghĩa hiệp này trong lần cập nhật tới sẽ nói rõ, còn chuyện cô nói Công Tử Thế Vô Song bị ngoại tuyến giết, đây là chuyện hai trận doanh giết lẫn nhau, bản thân không sinh ra bất kỳ điểm phạm tội nào.”

An Nhạc đương nhiên biết chuyện này, nhưng mà nghĩ tới chuyện ở trong Thiên Lao ngày ngày 3 ngày, cô buồn bực đến phát điên.

“Nhưng trước đó không thông báo cho người chơi, các người không có trách nhiệm sao?”

“Thật xin lỗi, nhưng trò chơi chính là được thiết kế như vậy.”

An Nhạc buồn bực cúp điện thoại, trở lại chỗ ngồi liền thấy cửa sổ chat lóe sáng, mở ra nhìn, không ít người gửi tin nhắn cho cô, Công Tử cũng là một trong số đó, cô mở ra tin nhắn của Công Tử đầu tiên.

[Mật ngữ] Công Tử Thế Vô Song: Đừng lo lắng, chờ chút nữa ta cứu người ra ngoài.

Xùy, đây là đánh trước rồi lại quảng cho cô một viên đường sao?

Nhưng An Nhạc đang ở trong Thiên Lao, không trả lời được tin nhắn của bất cứ ai, chỉ đành giương mắt nhìn, cứu cái quỷ, nếu không tại hắn, cô phải vào đây sao? Hơn nữa hắn lấy cái gì cứu cô?

[Mật ngữ] Công Tử Thế Vô Song: 135XXXXXXX, liên lạc ta.

Đây là số điện thoại? Của Công Tử? An Nhạc nhìn chằm chằm tin nhắn này, hoa hoa lệ lệ ngây người.

69. Chương 69

Này có xem như là muốn thông đồng không? Được rồi! Cho dù thế nào đi nữa thì cô cũng đã có số điện thoại của hắn.

An Nhạc lưu số vào trong điện thoại của mình, ở chỗ điền tên, cô suy nghĩ một chút cuối cùng nhập vào hai chữ Công Tử chứ không phải học trưởng, nếu như hỏi cô lý do, cô cũng không thể nào giải thích rõ ràng.

Rất nhanh, An Nhạc liền gửi qua cho hắn một tin nhắn, nếu cho là cô sẽ gửi đi những lời khách khí, vậy thì sai lầm rồi, cơn tức của cô còn chưa có tiêu tan đâu!

[Cứu cái quỷ ấy, nếu không tại người, ta phải đi vào đây sao?]

[Không phải ta đã cảnh cáo rồi sao?]

[Vậy người phải nói nghiêm trọng một chút, gì mà chịu trách nhiệm....ai mà hiểu được.]

[Ta cho rằng mình đã nói rất nghiêm trọng.]

[Nói thật đi, có phải người lại giở trò quỷ không?]

[Ta cũng hy vọng là thế, nhưng rất tiếc lần này không phải.]

[Thôi đi, lừa cùng người cãi, người nói cứu, vậy cứu bằng cách nào?]

[Đương nhiên là cướp ngục, nếu không làm sao cứu.]

“Cướp ngục”, An Nhạc đương nhiên biết, trong hệ thống Thiên Lao, người chơi có thể cướp ngục, nhưng là NPC ở đây trâu bò như vậy, một hai chiêu là giết chết một người chơi, làm sao có thể cứu người ra? Cô đối với lần cướp ngục này vô cùng nghi ngờ.

[Thôi đừng lãng phí tính mạng, hai ngày này vừa lúc ta có thể chuyên tâm học tập.]

[Người còn đang đi học?]

Tim An Nhạc nhất thời lộp bộp nhảy lên, cô thiếu chút nữa để lộ ra bí mật lớn của mình rồi, nhưng mà lúc trái tim đang loạn nhịp, cô lại có cảm giác mâu thuẫn, cái loại cảm giác phức tạp vừa muốn cho đối phương biết thân phận của mình lại vừa không muốn để hấn biết.

[Cứ cho là vậy đi!] An Nhạc trả lời qua loa.

Bên kia chưa có trả lời, An Nhạc để điện thoại xuống, điểm chuột mở ra những tin nhắn riêng khác, đám người Không Say, Vòng Tròn với Hoa Đại bảo cô đừng lo lắng, mau lên YY, Cuối Thời Thức Tỉnh cũng nhắn tin bảo cô lên YY.

An Nhạc thu lại giao diện trò chơi, sau đó đăng nhập YY, tìm thấy kênh bang phái liền đi vào, bên trong vô cùng náo nhiệt, cô vừa vào liền nghe được thanh âm trầm ổn của Cuối Thời Thức Tỉnh.

Cuối Thời Thức Tỉnh: “Lão An tới rồi!”

Hoa nhà không thơm bằng hoa đại: “Lão An , nói chuyện, mau nói chuyện, nói một chút cảm nhận của người, nhìn thấy tin tức kia có cười điên không?”

Đây là lần đầu tiên cô nghe được thanh âm của Hoa Đại, nói như thế nào nhỉ.....có cảm giác rất đàn ông.

An Nhạc nhớ đến lần đầu tiên gọi hấn là Hoa Đại, hấn tức đến dưng râu trợn mắt, không cho cô gọi cái tên này, bởi vì người khác đều gọi hấn là Không Bằng, chỉ có một mình cô gọi hấn Hoa Đại, nhưng mà gọi lâu rồi cũng đã thành thói quen.

An Nhạc đương nhiên không thể nói chuyện, chỉ cần nói ra một chữ thôi cũng sẽ bị phát hiện, vì vậy cô ở trong khung chat đánh ra một hàng chữ

Tôi Vì Bạn Mà Đến: Được rồi, đừng đùa ta nữa.

Vẽ vòng tròn nguyên rửa người: “đánh chữ cái gì, mau nói chuyện.”

Tôi Vì Bạn Mà Đến: Mic của ta hư rồi.

Duy mình ta tỉnh ~ Ngàn chén không say: “Muốn lừa ai, Lão An, người không xem chúng ta là anh em!”

Vẽ vòng tròn nguyên rửa người: “Đừng nói với ta người đang thẹn thùng nhé?”

Tôi Vì Bạn Mà Đến: Được rồi, ta không tiện nói chuyện.

Duy mình ta tỉnh ~ Ngàn chén không say: “Không tiện? Sao lại không tiện?”

Tôi Vì Bạn Mà Đến: Người nhà ngủ, sợ đánh thức.

Hoa nhà không thơm bằng hoa đại: “Cắt, Công Tử đâu rồi, còn chưa online sao?”

Vẽ vòng tròn nguyên rửa người: “Hấn nói sẽ tới ngay.”

Trong tai nghe lập tức vang lên thanh âm lão bà của Cuối Thời: “Công Tử luôn luôn thần bí rốt cục cũng chịu lên YY, thật không dễ dàng.”

Sau đó lại có thanh âm của một MM: “Đúng vậy, đúng vậy!”

Tiếp theo là một giọng nam: “Công Tử là nhất, chúng ta thật giống như không tồn tại.”

An Nhạc cười cười nghe mọi người người một câu ta một câu nói chuyện phiếm, sau đó chậm rãi mở diễn đàn game ra dự định xem chút tin tức, vậy mà vừa mới điểm vào mục công cộng liền nhìn thấy ảnh chụp sự kiện của cô dán ở đầu trang.

Thời đại này, thông tin thật là nhanh!

An Nhạc lắc đầu lười xem bài viết, dù sao cũng chỉ đơn giản là vài cái phản ứng, giống như kênh thể giới lúc trước thôi.

Lúc này, trong tai nghe vang lên thanh âm của Hoa Đại: “Công Tử lên rồi.”

Lên rồi? Sắp được nghe thanh âm của học trưởng sao?

Tim An Nhạc lại bắt đầu loạn nhịp, mở YY liền nhìn thấy acc Công Tử xuất hiện trong một chuỗi tên bên góc trái.

Vẽ vòng tròn nguyên rửa người: “Công Tử mau nói, làm sao cướp ngục, tới chỉ huy sao?”

Công Tử Thế Vô Song: Muốn cùng nhau cướp ngục phải nhảy qua kênh phụ bản.

Công Tử không nói chuyện, lời này là đánh trong khung chat gửi đi.

Hoa nhà không thơm bằng hoa đại: “Này này, có làm hay không, đánh chữ chỉ huy?”

Lão bà Cuối Thời: “Công Tử thật không phúc hậu!”

Mà lúc này Công Tử Thế Vô Song đã đi trước một bước nhảy qua, trong YY mặc dù còn có người nói chuyện, nhưng rất nhanh đám người Không Say đều nhảy tới kênh phụ bản, vợ chồng Cuối Thời cũng nhảy, An Nhạc đương nhiên nhảy theo.

Công Tử Thế Vô Song: Cuối Thời, cho ta quyền quản lý viên.

Sau đó An Nhạc nhìn thấy Công Tử trở thành quản lý viên, sau đó nữa, cô bị đá ra ngoài, An Nhạc tròn tròn mắt, hần đang làm cái gì a?

An Nhạc bắt mãi gửi tin nhắn cho hần

[Người đá ta ra ngoài làm cái gì?]

Lần này hần trả lời lại rất nhanh

[Cướp ngục là cơ mật, không thích hợp cho người nghe]

Không thích hợp? An Nhạc muốn té xỉu, không nghe thì không nghe, cho là cô thích nghe à! An Nhạc hoàn toàn thoát khỏi YY, một mình đi dạo thiên nhai tìm thú vui.

Cùng một thời gian, trong YY Không Say hỏi Công Tử: “Sao lại đá Lão An ra ngoài?”

Công Tử Thế Vô Song: “Hần tạm thời không thích hợp ở trong này”

Nếu bây giờ để cho An Nhạc nghe thấy tiếng của hần, nhất định sẽ bị dọa chạy, hần còn chưa muốn hù dọa cô.

Hoa nhà không thơm bằng hoa đại: “Sao không thích hợp? Lão An không phải là 007 đấy chứ?”

Vẽ vòng tròn nguyên rửa người: “Hắc hắc hắc.....Hai người này có JQ.”

Duy mình ta tỉnh ~ Ngàn chén không say: “Lão An cùng Công Tử, wow, Công Tử người còn cao tay hơn ta nữa, ta không phát hiện a, người là thích nam nhân!”

Công Tử Thế Vô Song: “Người cũng muốn bị đá ra ngoài?”

Rốt cục trong YY cũng an tĩnh lại, toàn bộ chờ Công Tử chỉ huy cướp ngục.

Chiều nay, trận cướp ngục vô cùng thành công, còn bị người ta quay clip lại tung lên diễn đàn, trở thành clip nóng nhất năm nay.

Tất cả người chơi xem qua đều nhớ kỹ bóng dáng đám người Công Tử, nhìn 8 người bọn họ di chuyển tài tình, trên dưới phối hợp, giết qua tầng tầng lớp lớp NPC cường đại, xông vào Thiên Lao, mỗi người đều hưng phấn tự mình trải qua. Mà khiến cho người chơi giật mình chính là chiêu thức cuối cùng của Công Tử, di chuyển thân tốc, vô thanh vô tức xuyên qua mấy NPC trọng yếu, nhưng đây không phải mấu chốt, mấu chốt là hần còn đồng thời hạ độc mấy NPC, cuối cùng dùng một cái kỹ năng liền giải quyết hết mấy tên này. Trên cơ bản, bất kể là thao tác, hay lợi dụng Bug của trò chơi hần đều phát huy cực đỉnh, tóm lại một màn này đều khiến mọi người mở mang kiến thức.

Hình ảnh cuối cùng trong đoạn clip là cảnh trong Thiên Lao tắm tối, bạch y công tử vươn tay về phía thiếu niên áo xanh, dừng lại thành vĩnh viễn.

Hình ảnh này khiến đám hủ nữ trong trò chơi hoan hô, YY thành nhiều câu chuyện xua. Hủ nữ cao hứng thì mấy cô gái bình thường lại mất hứng, phỉ nhổ nói ‘Tôi Vì Bạn Mà Đến’ không phải là nữ, nếu không sẽ là một màn anh hùng cứu mỹ nhân tốt đẹp rồi, mà đám con trai lại vô cùng xúc động trước tình anh em của bọn họ, dù sao mỗi người nhìn thấy khác nhau, vĩnh viễn chỉ chú ý đến thứ mình cảm thấy hứng thú.

Lúc ấy, khi An Nhạc nhìn thấy Công Tử Thế Vô Song đứng trước mặt mình, thật không biết nên nói cái gì, đặc biệt là đầu hấn hơi nghiêng vươn tay về phía cô, cười nói

[Phụ cận] Công Tử Thế Vô Song: Ta tới rồi.

An Nhạc chợt nhớ tới một câu nói: Ý trung nhân của ta là một anh hùng cái thế, có một ngày hấn đạp trên bảy sắc cầu vồng tới cưới ta....

Kháo! Rõ ràng chỉ là trò chơi sao lại trở nên giống thật tới vậy, An Nhạc nắm tay của hấn mượn lực đứng lên, đầu khẽ nghiêng về phía bên kia.

[Phụ cận] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Ta thấy được!

Cố Tử Mặc nhìn thấy phản ứng của cô, ở sau màn ảnh cười

[Phụ cận] Công Tử Thế Vô Song: Ừ, đi ra ngoài.

Cố Tử Mặc vừa nói đồng thời đuổi hết mấy kẻ muốn xem trò vui ra xa.

An Nhạc điểm đi theo, yên lặng đi phía sau hấn ra khỏi Thiên Lao, nhìn thấy màn ảnh bỗng nhiên phát sáng, An Nhạc giải trừ đi theo, ở trên kênh phụ cận gõ một hàng chữ

[Phụ cận] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Đừng cho là ta sẽ cảm tạ người, chính là người hại ta.

[Phụ cận] Công Tử Thế Vô Song: Không cần người cảm tạ, chỉ cần người chịu trách nhiệm.

An Nhạc đầu đầy hắc tuyến, bây giờ còn muốn cô chịu trách nhiệm?

[Phụ cận] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Được rồi, để người giết lại, ta sẽ không động.

[Phụ cận] Công Tử Thế Vô Song: Không phải chịu trách nhiệm như vậy.

[Phụ cận] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Vậy muốn như thế nào?

[Phụ cận] Công Tử Thế Vô Song: Còn chưa nghĩ ra, nghĩ ra rồi sẽ nói cho người biết.

[Phụ cận] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Cút, nghĩ hay quá nhỉ.

An Nhạc tức đến ngứa răng, lúc trước còn ngượng ngùng, cảm động, bây giờ đã bay hết đến chân trời rồi, cái người trước mắt này như ma quỷ, tính cách hấn trong hiện thực nhất định không phải chân thực là hấn.

[Phụ cận] Công Tử Thế Vô Song: Nghĩ hay cũng là một chuyện tốt.

[Phụ cận] Tôi Vì Bạn Mà Đến:.....

[Phụ cận] Công Tử Thế Vô Song: Phải logout rồi, ngày mai gặp.

Cất, ai muốn gặp hấn ngày mai chứ, An Nhạc cảm giận gõ bàn phím

[Phụ cận] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Tạm biệt, cộng thêm vĩnh viễn không gặp.

70. Chương 70: Chương 70

Nói thì nói thế, nhưng khi An Nhạc tắt máy nằm trên giường, nhớ tới hình ảnh hấn xuất hiện trong Thiên Lao, khỏe miệng vẫn không nhin được nhếch lên, cảm giác được người ta bảo vệ thật là tốt.

Đêm nay An Nhạc ngủ không được ngon, nằm mơ thấy lung tung, hơn nữa còn vô cùng dọa người, cô nằm mơ thấy cảnh tượng trong trò chơi, Công Tử vươn tay tới trước mặt cô, nhưng mà điểm bất đồng chính là trong mộng Công Tử giống như mấy tiểu thuyết ngôn tình, lúc kéo tay cô lên còn cường thế đem cô ép vào trong ngực, sau đó cúi đầu hôn lên môi cô. Điều đáng tiếc là gương mặt trong giấc mơ đó không phải là học trưởng, cô không nhìn rõ được, khuôn mặt có chút mơ hồ nhưng cô có thể chắc chắn đó là Công Tử.

Buổi sáng, nhớ lại tình cảnh trong mơ, An Nhạc nhìn về phía gương, hoàn toàn im lặng. An Nhạc chưa từng suy nghĩ qua, sao mình có thể mơ cái loại mộng xuân này? Cô thật sự là sắc nữ sao? Hay là nên nói cô quá đói khát? Cũng may là chuyện này không có ai biết nếu không nhất định sẽ bị cười nhạo.

Bởi vì bị loại tâm tình này quấy phá, trước khi hoàn thành chương trình học, An Nhạc chịu đựng không vào trò chơi, nào biết Công Tử thế nhưng lại gửi tin nhắn đến cho cô

[Sao không online?]

An Nhạc chỉ trả lời một chữ

[Bận]

Cố Tử Mặc nhìn một chữ trên điện thoại đúng một phút, cuối cùng để xuống bàn.

An Nhạc đợi một lúc cũng không thấy đối phương trả lời lại cảm thấy mất mát, nghĩ thầm: Hắn không thể hỏi cô vì sao bận rộn sao? Trước đó An Nhạc đã nghĩ tới nếu hắn nhắn tin hỏi, cô sẽ bịa ra một đồng lý do.

Nhưng mà nói là bịa lý do cũng không đúng, mấy ngày nay cô thật sự rất bận, có một vài môn học cần phải thi, dù sao cũng không thể vì trò chơi mà bỏ bê việc học hành đúng không!

Vì vậy An Nhạc nhịn mấy ngày không có login, thế nhưng cô không lên, mỗi đêm khoảng 11, 12 giờ, hắn sẽ gửi tin nhắn đến, chỉ có hai chữ “ngủ ngon”, có khi sớm một chút, có khi muộn một chút, nhưng mỗi đêm đều sẽ gửi.

Mặc dù mỗi lần nhìn thấy hai chữ này An Nhạc đều rất vui vẻ, nhưng lại có chút xoắn xuýt, Công Tử rốt cục đang nghĩ gì, mỗi đêm gửi tin nhắn cho một bạn nam trong trò chơi chúc ngủ ngon, không phải rất kỳ quái sao?

Thứ ba rốt cục An Nhạc cũng thi xong, rảnh rỗi có thể vào trò chơi, vừa hay ngày đó trò chơi cập nhật phiên bản mới, thừa lúc còn đang cập nhật, cô lên diễn đàn xem nội dung cập nhật, sau khi xem xong An Nhạc trợn to hai mắt. Nội dung cập nhật lần này chưa nghe nói qua, chắc mới được thêm vào, chính là có thể đến Thương Thành đổi hình tượng nhân vật, nói cách khác, tiêu 50RMB có thể từ acc nam đổi thành acc nữ.

Cái này đối với An Nhạc mà nói thật là một tin tức vô cùng hấp dẫn.

Sau khi vào trò chơi, An Nhạc nhìn nhân vật đang đứng ở Thương Thành một lúc lâu, ma xui quỷ khiến tiêu tiền, đem hình tượng nhân vật sửa lại, nhất thời ‘Tôi Vì Bạn Mà Đến’ từ thiếu niên áo xanh biến thành cô nương áo xanh.

Bởi vì giới tính thay đổi nên áo xanh trên người cũng phiêu dạt ôn nhu hơn rất nhiều!

An Nhạc nhìn cô gái trên màn hình, không khỏi rối rắm, không biết sau khi Công Tử login nhìn thấy cô biến thành nữ thì có cảm tưởng gì? Nhân yêu? Chẳng lẽ lại nói acc này cho em gái chơi? Như vậy có xem là lừa gạt không?

Aizz, An Nhạc đột nhiên phiền não, mới vừa rồi quá mức kích động, bây giờ suy nghĩ lại có chút hối hận.

Thôi bỏ đi! Đến lúc đó tính sau.

An Nhạc thao tác nhân vật đi làm nhiệm vụ, mấy ngày rồi không có login, một đồng lớn nhiệm vụ vẫn chưa làm. Đang lúc làm nhiệm vụ đến mức nhàm chán, chợt thấy trong bang phái nảy sinh một chuyện thú vị, một lực sĩ tương đối nổi trong bang phái tên là ‘Anh đẹp trai’ đang tìm lão bà, hơn nữa điều kiện còn buồn cười muốn chết.

[Bang phái] Anh đẹp trai: Tìm lão bà, chỉ cần nhân yêu.

[Bang phải] Anh đẹp trai: Tìm lão bà, chỉ cần nhân yêu.

Lời nói kinh người, chúng bang nhân đều bị thiên lôi đánh cháy khét, nhất thời, thanh âm thảo phạt xuất ra liên tục.

[Bang phải] Người một chiêu ta một chiêu: Biến thái.

[Bang phải] Ngụy thiện nhân: Bị kích thích.

[Bang phải] Trường kỳ đả tương du: Tình huống như thế tuyệt đối phải ra ngoài mua nước tương.

An Nhạc nhớ tới thời gian trước người này còn cao giọng nói kết hôn, khoe khoang lão bà xinh đẹp, bây giờ lại tìm nhân yêu, hoàn toàn ** là bị lừa sao? An Nhạc trở về quảng trường bang phải tính toán vậy xem.

Mới vừa ra khỏi cửa truyền tống, người ở quảng trường bang phải nhìn thấy cô đều giật mình sửng sốt.

[Bang phải] Người một chiêu ta một chiêu: *hoảng sợ* An ca sao lại biến thành con gái rồi?

[Bang phải] Khoe khoang không phạm pháp: *hoảng sợ* An ca đừng dọa bọn ta.

[Bang phải] Tiểu Nha Nha: *khóc lớn* không nên a! An ca sao có thể là nhân yêu a! Anh còn chưa đáp ứng cưới em

[Bang phải] Cuối Thời Thức Tỉnh: *vã mồ hôi* người thật dũng mãnh.

[Bang phải] Lam sắc tiểu yêu: An ca quả nhiên là An ca.

An Nhạc nhìn phản ứng của mọi người trong bang phải, khóe miệng co rút, đúng rồi, cô đổi thành acc nữ còn chưa chính thức xuất hiện trước mặt mọi người, vì vậy bọn họ có loại phản ứng này đều thuộc phạm vi bình thường!

An Nhạc thẳng sống lưng, cây ngay không sợ chết đứng trả lời trên kênh bang phải

[Bang phải] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Nhân yêu có gì không tốt, chưa nghe nói qua làm yêu mà có lòng nhân từ thì không còn là yêu nữa, mà là nhân yêu.

[Bang phải] Anh đẹp trai: An ca uy vũ, đúng, nhân yêu có cái gì không tốt, ủng hộ An ca.

[Bang phải] Anh đẹp trai: An ca gả cho ta đi, An ca gả cho ta đi!

Lần này An Nhạc hoa hoa lệ lệ bị sét đánh, cô bị con trai cầu hôn rồi, đây cũng coi như chuyện vui sao? Nhưng mà đối phương lại xem cô là nhân yêu chân chính, còn gả, gả em gái người!

[Bang phải] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Biến, gả em gái người!

[Bang phải] Anh đẹp trai: An ca đừng như vậy, không thích chữ gả ta sẽ không nói nữa, nhưng mà đừng cự tuyệt ta, chúng ta thành thân đối với hai bên đều là chuyện tốt, chỉ làm nhiệm vụ phụ thê, đơn giản minh bạch!

[Bang phải] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Đối với mấy cái điểm kinh nghiệm này ta không có hứng thú.

[Bang phải] Anh đẹp trai: An ca, hiện tại kết hôn, người biết không, thuộc tính gia tăng rất nhiều.

[Bang phải] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Đi tìm cô gái khác đi.

[Bang phải] Anh đẹp trai: Mấy cô gái ngoài kia có gì tốt, tình cái gì, yêu cái gì, đều là chó má, ai cũng là tên lừa đảo, ông đây mới không bị lừa!

[Bang phải] Tôi Vì Bạn Mà Đến:.....

[Bang phải] Anh đẹp trai: An ca, người đáp ứng ta đi.

[Bang phải] Anh đẹp trai: An ca An ca An ca!!!!

[Bang phải] Tiểu Nha Nha: Này, đừng cướp An ca của ta, là của ta, tên sắc lang nhà người cút sang một bên.

[Bang phải] Anh đẹp trai: An ca, người đáp ứng ta đi.

[Bang phải] Khoe khoang không phạm pháp: Thôi, An ca đáp ứng hần đi.

[Bang phải] Anh đẹp trai: An ca suy nghĩ một chút đi, phần thưởng của nhiệm vụ phu thê rất phong phú, lại có thời trang đẹp, còn có kỹ năng vợ chồng, người là pháp sư ta là lực sĩ, kỹ thuật PK của người không tệ ta cũng vậy, sau này có thể cùng nhau tham gia cuộc thi PK, tổ hợp như vậy rất tốt!!!

Sau màn hình, An Nhạc hết chỗ nói, hần sao giống đang bán hàng đa cấp vậy? An Nhạc cảm thấy may mắn vì Đại Ngọc Nhi không ở trong ký túc xá, nếu không cô nhất định sẽ bị tổn hại, còn có đám người Công Tử, Không Say cũng không có online, An Nhạc đang suy nghĩ làm sao cự tuyệt liền nhìn thấy Hệ Thống liên tục xuất thông báo.

[Hệ Thống] Bạn tốt của bạn ‘Duy mình ta tỉnh ~ Ngàn chén không say’ login.

[Hệ Thống] Bạn tốt của bạn ‘Công Tử Thế Vô Song’ login.

[Hệ Thống] Bạn tốt của bạn ‘Về vòng tròn nguyên rửa người’ login.

Hmm? Sao hôm nay bọn họ login sớm vậy, hơn nữa còn là ba người đồng thời login, ba người này trong thực tế có quen biết sao, hay là hẹn trước? An Nhạc thấy sự trùng hợp này liền , trong kênh bang phải, ‘Anh đẹp trai’ vẫn không hề dừng lại.

[Bang phải] Anh đẹp trai: An ca, xem như là lão bà của ta rồi phải không?

[Bang phải] Anh đẹp trai: An ca, xem như là lão bà của ta rồi phải không?

[Bang phải] Duy mình ta tỉnh ~ Ngàn chén không say: Bây giờ là tình huống gì đây?

[Bang phải] Về vòng tròn nguyên rửa người: Lão An, có chuyện gì vậy?

An Nhạc hoàn toàn suy sụp, lại là hai kẻ chỉ sợ thiên hạ không đủ loạn chạy tới, hiện tại cô có thể giả chết hay không! Thật sự có cảm giác muốn chết, biết ngay đổi lại acc nữ là vẽ thêm chuyện, bây giờ một đồng phiền toái tới rồi.

[Mật ngữ] Công Tử Thế Vô Song: Người đang làm cái gì?

[Mật ngữ] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Làm cái gì là làm cái gì, ta chẳng làm gì cả!

An Nhạc đáp lại mấy lời này liền thấy ‘Anh đẹp trai’ hành hạ trong bang phải còn chưa đủ, còn chạy thẳng lên kênh thế giới tuyên cáo.

[Thế giới] Anh đẹp trai: ‘Tôi Vì Bạn Mà Đến’ chúng ta kết hôn đi, chúng ta kết hôn đi! *hoa hồng*

[Thế giới] Anh đẹp trai: ‘Tôi Vì Bạn Mà Đến’ chúng ta kết hôn đi, chúng ta kết hôn đi! *hoa hồng*

[Thế giới] Ngắm hoa, ngắm trăng, ngắm cúc hoa: nam cầu hôn nam, tin tức này quá mức kích thích, là hướng danh nhân An ca, nhiệt liệt ủng hộ!!!

71. Chương 71

[Thế giới] Ngắm hoa, ngắm trăng, ngắm cúc hoa: nam cầu hôn nam, tin tức này quá mức kích thích, là hướng danh nhân An ca, nhiệt liệt ủng hộ!!!

[Thế giới] Cúc hoa cúc hoa thật là đẹp: OMG! Trái tim của ta, không nghĩ đến lúc sinh thời có thể thấy hình ảnh này trong trò chơi, ‘Anh đẹp trai’ thật đàn ông, thật khí phách!

[Thế giới] Chiến thần Vô Cương: Hai vị hủ nữ lầu trên, thỉnh tự trọng!

[Thế giới] Anh đẹp trai: ‘Tôi Vì Bạn Mà Đến’ chúng ta kết hôn đi, chúng ta kết hôn đi! *hoa hồng*

Tên này đúng là can đảm, này không phải là khiến cô cười hổ khó xuống sao? An Nhạc nhìn kênh mật ngữ với Công Tử từ nãy giờ cũng không có tin nhắn tới, trong lòng càng thêm trống rỗng, hẳn không phải là đang tức giận chứ? Chắc không phải tức giận đâu!

Bất kể là thế nào, trước hết An Nhạc vẫn gửi tin nhắn riêng cho ‘Anh đẹp trai’

[Mật ngữ] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Nháo đủ chưa?

[Mật ngữ] Anh đẹp trai: An ca, coi như giúp ta đi!

[Mật ngữ] Tôi Vì Bạn Mà Đến:

[Mật ngữ] Anh đẹp trai: Một lần này thôi, giúp ta đi mà An ca!

An Nhạc bị làm phiền đang muốn đáp ứng hẳn, song đánh chữ còn chưa kịp gửi đi, Công Tử liền xuất hiện trước mặt cô, hai mắt hữu thần nhìn An Nhạc, vì vậy, tay cô run lên, quên mất cắt kênh liền đem chữ phát ra ngoài.

[Phụ cận] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Được rồi!

Cố Tử Mặc nhìn thấy hai chữ này, mâu quang chợt lóe, tiến lên phía trước mấy bước, đến gần An Nhạc.

[Phụ cận] Công Tử Thế Vô Song: Được rồi? Nói với ai?

An Nhạc thao tác nhân vật lui về sau một bước, đánh chữ

[Phụ cận] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Gửi nhầm chỗ, gửi nhầm chỗ.

[Phụ cận] Công Tử Thế Vô Song: Muốn đáp ứng hẳn.

[Phụ cận] Tôi Vì Bạn Mà Đến: *nhún vai* dù sao cũng chỉ làm nhiệm vụ phu thê này nọ, không có cái gì xấu!

[Phụ cận] Công Tử Thế Vô Song: Được, chờ một chút.

Chờ? Chờ cái gì? An Nhạc nhìn thấy bóng dáng Công Tử không nhúc nhích nữa, tò mò chạy quanh hẳn hai vòng, hẳn làm cái gì vậy nhỉ? Lúc An Nhạc còn đang suy đoán hành động của hẳn, ánh mắt quét qua kênh thể giới thấy ‘Anh đẹp trai’ vẫn còn đang rất sôi nổi, vô lực nâng trán.

Xem ra cần phải hạ một liều thuốc nặng, An Nhạc suy nghĩ một chút lại gửi tin nhắn riêng cho hẳn.

[Mật ngữ] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Ta không phải nhân yêu, người tìm nhầm người rồi.

[Mật ngữ] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Anh trai không chơi nữa nên cho ta cái acc này.

[Mật ngữ] Anh đẹp trai:

[Mật ngữ] Anh đẹp trai: Không phải chứ, vậy sau này đều là người chơi hả?

[Mật ngữ] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Đúng vậy.

‘Anh đẹp trai’ nhất thời hắc tuyến chảy đầy mặt, kế hoạch lão bà nhân yêu của hẳn cứ như vậy mà thất bại, hẳn nghiêng đầu 45 độ ưu buồn nhìn trời: trời ạ, sao lại như vậy?

An Nhạc tưởng tượng phản ứng của bên kia, gật đầu đồng cảm, thật là bi kịch, đang lúc An Nhạc tắt cửa sổ mật ngữ nhìn về phía Công Tử liền thấy hẳn đã trở lại, cô lập tức đánh chữ hỏi xem hẳn làm cái gì.

Song, An Nhạc còn chưa đánh chữ xong, thấy hẳn gửi qua một yêu cầu giao dịch, cô mở ra nhìn, bên trong là một lễ bao kết hôn (nữ) xa hoa.

An Nhạc bị kinh sợ, cô bấm dấu X tắt đi, hỏi hẳn

[Mật ngữ] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Làm cái gì vậy?

Công Tử lại trả lời vô cùng sáng khoái

[Mật ngữ] Công Tử Thế Vô Song: Kết hôn.

An Nhạc dĩ nhiên biết đây là để kết hôn, nhưng là vì sao? Hắn muốn cầu hôn một tên con trai? Nhớ đến lúc trước mỗi đêm hắn đều nhắn tin chúc ngủ ngon An Nhạc đã thấy rất kỳ quái, nếu như đối phương thật sự thích đàn ông như vậy cô không phải hoa hoa lệ lệ trở thành bia đỡ đạn rồi sao, không có chuyện nào gay go hơn chuyện này, nhưng là An Nhạc vẫn phải kiên trì giả bộ.

[Mật ngữ] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Đây, người rất rảnh đúng không?

[Mật ngữ] Công Tử Thế Vô Song: Dù sao người cũng muốn đáp ứng tên kia, vậy với ai không phải đều giống nhau sao, hai người chúng ta nói gì đi nữa cũng có chút quen biết, hay là người thích người lên thế giới oanh oanh liệt liệt tỏ tình?

[Mật ngữ] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Người bị ngốc sao, đều là nam sao có thể thích.

[Mật ngữ] Công Tử Thế Vô Song: Vậy đi thôi, đi kết hôn!

Công Tử vừa nói vừa phát yêu cầu giao dịch cho An Nhạc, bên trong vẫn là lễ bao kết hôn (nữ) xa hoa, cô bấm nhận, đặt ở trong túi đồ, sau đó hào khí đánh chữ.

[Mật ngữ] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Đi thì đi, ai sợ ai chứ!

Nói chuyện xong, An Nhạc cùng Công Tử song song truyền tống đến chỗ Hồng Nương, bởi vì trước khi kết hôn cần phải thông qua Hồng Nương làm mai khiến hai người trở thành người yêu rồi mới đến chỗ Nguyệt Lão kết làm vợ chồng.

Nhưng là khi chạy đến nơi rồi, đến lúc làm mai, An Nhạc nhìn thấy hai lựa chọn ‘đồng ý’ với ‘từ chối’, lại do dự.

Công Tử nghiêng đầu nhìn về phía cô

[Mật ngữ] Công Tử Thế Vô Song: Sao vậy?

An Nhạc điểm từ chối, sau đó xoay người thẳng thẳng nói với hắn

[Mật ngữ] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Có chuyện này tôi phải nói thẳng.

Công Tử nhìn cô nhú mày.

[Mật ngữ] Công Tử Thế Vô Song: Ừ?

Rõ ràng là cách một màn ảnh, hơn nữa cũng chỉ là trò chơi, An Nhạc nhìn ánh mắt của hắn lại cảm thấy áp lực, nhưng mà cô đã quyết định rồi, hiện tại phải nói thật thôi, tránh cho sau này biết hắn thật sự thích đàn ông, như vậy quá muộn.

An Nhạc cắn răng đánh chữ.

[Mật ngữ] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Thật ra tôi không phải là nam, tôi là nữ

Nói xong, An Nhạc ngó chừng màn hình, trong mắt không có một tia lùi bước, phản phát giống như nữ quân nhân trên chiến trường, chờ bị địch nhân chém đầu hoặc là đặc xá.

Cổ Tử Mặc cười, cuối cùng cô cũng chịu nói thật rồi.

[Mật ngữ] Công Tử Thế Vô Song: Nha, biết rồi!

Đối phương đáp lại một câu ngắn gọn khiến An Nhạc đang vô cùng căng thẳng nhất tời xụ xuống, này này này, đây là có ý gì? Biết cái gì? Chẳng lẽ hắn không kinh ngạc chút nào sao? Thật là vô cùng bình tĩnh a! An Nhạc vừa lo lắng vừa không thể tin hỏi.

[Mật ngữ] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Anh không kinh ngạc à?

Công Tử nhìn cô, rồi bỗng nhiên lùi về sau một bước, hai tay che ngực kinh hoảng nói

[Mật ngữ] Công Tử Thế Vô Song: A, dọa tôi kêu to một tiếng

Sau đó trong nháy mắt đứng vững thân thể thu lại vẻ kinh hoảng hỏi

[Mật ngữ] Công Tử Thế Vô Song: Như vậy em đã hài lòng chưa?

An Nhạc hết chỗ nói, thì ra hắn còn một mặt trẻ con như vậy, lúc An Nhạc đang suy nghĩ bên kia lại phát tới yêu cầu làm mai. Vì vậy trên màn hình lại xuất hiện hai cái lựa chọn đồng ý or từ chối.

An Nhạc vẫn chưa chọn, liền thấy Công Tử ở bên cạnh nói

[Mật ngữ] Công Tử Thế Vô Song: Đồng ý.

An Nhạc cũng không muốn dài dòng, nhưng vẫn phải xác định rõ ràng, cô lần nữa hỏi

[Mật ngữ] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Tôi là nữ không phải nam, thật không có vấn đề chứ?

[Mật ngữ] Công Tử Thế Vô Song: Có quan hệ gì sao? Cũng chỉ là kết hôn trong trò chơi.

An Nhạc hoàn toàn bị đánh bại, cô cho là hắn sẽ vì chuyện này mà giật mình, sẽ nổi giận, thế nhưng cứ như vậy mà hời hợt cho qua, nhưng mà hắn nói cũng đúng, không phải chỉ là kết hôn trong trò chơi thôi sao, cô quần quýt cái gì chứ.

Vì vậy An Nhạc điểm đồng ý.

Hệ Thống lập tức nhảy ra một cái thông báo hoa lệ

[Hệ Thống]: ‘Công Tử Thế Vô Song’ cùng ‘Tôi Vì Bạn Mà Đến’ tình đầu ý hợp, trở thành người yêu.

Cái thông báo này của Hệ Thống vừa nhảy ra lập tức oanh tạc thế giới, bởi vì lúc trước ‘Anh đẹp trai’ còn ở trên thế giới cầu hôn ‘Tôi Vì Bạn Mà Đến’, hiện tại ‘Tôi Vì Bạn Mà Đến’ với ‘Công Tử Thế Vô Song’ lại thành người yêu, đây là tin tức kinh hoàng đến cỡ nào a!

Những người này còn đang kinh ngạc, rất nhanh trên màn hình lại xuất ra một cái tin vui.

[Hệ Thống]: Chúc mừng ‘Công Tử Thế Vô Song’ cùng ‘Tôi Vì Bạn Mà Đến’ trở thành người nhà, kết làm vợ chồng.

[Thế giới] Ngắm hoa, ngắm trăng, ngắm cúc hoa: Ai tới nói cho ta biết là ta không có nhìn lầm, Công Tử với An ca trở thành vợ chồng?

[Thế giới] 00000 cầu: Người không có nhìn lầm, ta thấy hai người bọn họ ở chỗ Nguyệt Lão.

[Thế giới] Cúc hoa cúc hoa thật là đẹp: Hai người đàn ông có thể kết hôn? GM nghe được tiếng lòng của chúng ta sao, thật là yêu người!

[Thế giới] Thời đại thông tin: An ca biến thành acc nữ.

[Thế giới] Ta là một bảo hộ tử thần: Tốc độ tộ đội đi vậy xem.

[Thế giới] Anh đẹp trai: A, sao có thể như vậy?

Cổ Tử Mặc đặt hôn lễ lúc 8 giờ, sau đó sử dụng kỹ năng vợ chồng ôm lấy An Nhạc tiến vào đảo phụ thê, đây là một phụ bản phụ thê trong trò chơi, phong cảnh duy mỹ, còn có một cái xích đu, chỉ có hai người đã kết làm vợ chồng mới có thể đi vào.

Hai người đi vào tiểu đảo mặc dù tránh được người khác vây xem, nhưng mà tình hình xoát bình luận trên thế giới, còn có thắc mắc của người trong bang phái....một chút cũng không yên tĩnh, thế giới thật là hại người, bất kể là trong trò chơi hay ngoài hiện thực, mọi người đều hùng hực tinh thần bát quái.

Kênh mật ngữ đồng thời lóe lên, hai người nhìn thoáng qua, An Nhạc nhảy xuống khỏi người hắn, đặt mông ngồi trên xích đu, Cổ Tử Mặc mở kênh mật ngữ, là bọn Không Say.

[Mật ngữ] Duy mình ta tỉnh ~ Ngàn chén không say: Thật hay giả, người thật sự có hứng thú với đàn ông, nhiều năm như vậy sao ta không phát hiện chứ?

[Mật ngữ] Vẽ vòng tròn nguyên rửa người: Người nghiêm túc?

Cổ Tử Mặc cũng không trả lời bọn họ, tắt đi khung chat, che hết tin tức của mọi người, sau đó lên thế giới xoát một cái thông báo, coi như là cho bạn bè của hắn, cũng là đáp lại mấy người đang tò mò.

[Thế giới] Công Tử Thế Vô Song: Hôn lễ là 8 giờ tối nay, mọi người nếu có thời gian hoan nghênh đến uống rượu mừng, còn có lão bà của ta không phải nhân yêu, hiện tại chẳng qua là đổi lại chính xác giới tính.

72. Chương 72: Chương 72

[Thế giới] Công Tử Thế Vô Song: Hôn lễ là 8 giờ tối nay, mọi người nếu có thời gian hoan nghênh đến uống rượu mừng, còn có lão bà của ta không phải nhân yêu, hiện tại chẳng qua là đổi lại chính xác giới tính.

Chính chủ vừa ra mặt, trên thế giới càng ác liệt hơn, hơn nữa Công Tử còn đặc biệt nhắc tới lão bà hắn không phải nhân yêu, đây không thể nghi ngờ là một tin tức khiến người khác muốn nổ tung, thích hai người, ghét hai người hay ở phía trung lập đều tụ vào một chỗ rồi rít bàn luận.

An Nhạc nhìn thấy câu nói cuối cùng của hắn, cái xưng hô kia làm cho khuôn mặt cô nhất thời nóng lên. Vốn ở trong trò chơi, đại đa số mọi người khi kết hôn đều “lão công”, “lão bà” gọi tới gọi lui, cô cũng nhìn quen rồi, nhưng bây giờ đặt trên người mình thấy có chút kỳ lạ, không phải cô thuần khiết mà là vì thật không quen xưng hô như vậy.

Vì vậy cô đề nghị.

[Phụ cận] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Này, đổi cách gọi khác có được không?

Hắn nhếch lông mày, thông dong đáp

[Phụ cận] Công Tử Thế Vô Song: Đây chỉ là tuyên cáo với mọi người.

Dường như tất cả đều là do An Nhạc tự mình suy nghĩ nhiều, cô thở ra một hơi, nhìn thấy trong trò chơi hắn đi tới bên cạnh mình ngồi xuống, bởi vì đây là xích đu phụ thê, hai người ngồi cùng một chỗ giống như đang tựa sát vào nhau.

Tay An Nhạc nắm lấy con chuột, cảm giác đứng lên cũng không được mà không đứng cũng không được, thậm chí cô thật sự không biết phải tìm đề tài gì nói chuyện để phá vỡ sự yên tĩnh này.

Đang lúc bầu không khí dần trở nên lúng túng, bên kia nói chuyện.

[Phụ cận] Công Tử Thế Vô Song: Vậy em thích tôi gọi như thế nào?

[Phụ cận] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Tùy tiện, gọi thế nào cũng được.

[Phụ cận] Công Tử Thế Vô Song: Tùy tiện? Này thật là một từ mơ hồ!

[Phụ cận] Tôi Vì Bạn Mà Đến:

[Phụ cận] Công Tử Thế Vô Song: Tôi liền tùy tiện chọn một cái.

[Phụ cận] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Ừ!

[Phụ cận] Công Tử Thế Vô Song: *mỉm cười* nương tử, sau này xin chỉ giáo nhiều hơn.

Oanh! An Nhạc suýt bị câu nói có vẻ nho nhã này đánh ngất.

[Phụ cận] Tôi Vì Bạn Mà Đến: *mồ hôi* cái này với lão bà có gì khác biệt?

[Phụ cận] Công Tử Thế Vô Song: *vô tội* là em nói tùy tiện.

[Phụ cận] Tôi Vì Bạn Mà Đến:anh cố ý!

[Phụ cận] Công Tử Thế Vô Song: Nương tử, loại phỏng đoán vô lý này thật sự không có căn cứ.

An Nhạc bĩu môi, dù sao bây giờ cô cũng nhìn ra rồi, người này với hai chữ ôn nhu trong thực tế hoàn toàn không ăn khớp, kỳ thực nội tâm ác liệt muốn chết, luôn lấy chuyện trêu cợt cô làm thú vui. Nhưng mà hiện

tại cô có chút nghi ngờ, vì sao hần đối với chuyện cô là nữ lại không kinh hãi chút nào, hơn nữa còn có cái thái độ này, có cảm giác hình như hần đã sớm biết.

An Nhạc nhớ thật lâu lúc trước hình như có một lần hần hỏi cô có phải là con gái không, nhưng chuyện này xảy ra rất sớm, như thế nào cũng không có chuyện cô bại lộ, bởi vì lúc đó giữa hai người vẫn chưa quen thân.

Nhưng là, tại sao?

An Nhạc nhin không được đánh máy hỏi

[Phụ cận] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Có phải anh đã sớm biết tôi là con gái?

[Phụ cận] Công Tử Thế Vô Song: Em cảm thấy thế nào?

[Phụ cận] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Tôi là con giun trong bụng anh sao, biết rồi còn hỏi làm gì!

[Phụ cận] Công Tử Thế Vô Song: Vậy thì không có biện pháp rồi, bởi vì tôi từ chối trả lời, muốn biết tự mình tìm đi.

An Nhạc nhìn câu nói kia đến gần người, muốn biết đáp án tự đi tìm? Cái này không phải muốn nói hần đã sớm biết rồi sao? Nhưng hần làm sao có thể biết được? An Nhạc một tay chống trán cố gắng hồi tưởng lại mọi chuyện từ đầu đến cuối, chuyên tâm đến mức hoàn toàn không để ý đến người nào đó trên màn hình.

Cổ Tử Mặc thấy bên kia không hồi âm, đoán là cô đi tìm đáp án rồi, hần cười cười, tùy ý để màn hình máy tính dừng lại ở hình ảnh kia, một bên cầm tài liệu lên bắt đầu xem, thỉnh thoảng còn liếc mắt về phía máy tính.

An Nhạc ở bên kia suy nghĩ thật lâu, đột nhiên trong đầu linh quang chợt lóe, vỗ mạnh một cái vào đùi.

Đúng rồi, sao cô có thể quên mất chuyện kia chứ, cái tên Ni Mã đó không phải cũng bị hần tra ra thân phận sao, nói như vậy hần có thể điều tra thân phận cá nhân, vậy muốn tìm ra cô hoàn toàn không khó.

An Nhạc vô cùng kinh ngạc, như vậy hần đã sớm biết cô là An Nhạc rồi.

OMG! Đây là tin tức làm người ta chấn động đến cỡ nào!

An Nhạc ngã xuống giường, dùng gối che kín mặt. Khi Hứa Ngọc về ký túc xá liền nhìn thấy một màn này, cô nàng mở miệng nói “Cậu trúng gió đấy à?”

An Nhạc nghe thấy thanh âm của Hứa Ngọc mới nhớ cô vẫn chưa thu lại giao diện trò chơi, muốn bật dậy che lại nhưng đã chậm một bước, Hứa ngọc nhìn thấy rồi, hơn nữa còn tiến sát lại máy vi tính trước mặt cô. Vừa nhìn thấy trên đảo Phu Thê có hai người tựa vào nhau, Hứa Ngọc vỗ vai cô một cái, hưng phấn nói “Wow, có thể đổi lại nhân vật à, chúc mừng nha, cuối cùng cậu cũng đem học trưởng làm xong!”

Trên mặt An Nhạc nổi đầy hắc tuyến cái gì mà làm xong, sao lại nói khó nghe như vậy?

Hứa Ngọc tiếp tục nói “Khó trách thấy thời gian trước cậu không thương tâm, thì ra là ngấm ngấm tiến hành thuận lợi như vậy, mấy hôm trước người ta còn vì cậu cướp ngục, hôm nay đã kết hôn rồi, cứ tiếp tục như vậy khẳng định anh ấy sẽ bị cậu tóm gọn”

Nói tới đây, Hứa Ngọc đột nhiên nghĩ đến một vấn đề, quay đầu lại hỏi An Nhạc “Đúng rồi, không phải học trưởng không biết cậu là con gái sao? Sao lại đồng ý kết hôn, mau khai ra xem nào.”

Nói đến vấn đề này An Nhạc lại cảm thấy xoắn xuýt “Anh ấy hình như đã sớm biết là tớ.”

“Đã sớm biết?” Hứa Ngọc trừng mắt nhìn, xoay người lại ôm cô cười lớn “Đây cũng là chuyện tốt, tớ đã nói học trưởng có ý với cậu mà, cái này không phải muốn xác nhận đã sớm biết thân phận của cậu, còn đối tốt với cậu như thế, không phải thích thì là cái gì!”

An Nhạc cũng muốn nghĩ lạc quan như Đại Ngọc Nhi, nhưng là chuyện của bản thân liên không thể tự đắc, đặc biệt là cô dùng acc ‘Tôi Vì Bạn Mà Đến’ làm những chuyện không hề khách khí với Công Tử, hoàn toàn không chút cổ kị, đem bản thân mình phơi ra ngoài ánh sáng.

“Nhưng là.....”

“Nhưng cái gì? Không phải cậu thích học trưởng sao? Thừa cơ hội này bắt lấy đi!” Hứa Ngọc vừa nói, tay trên bàn phím vừa đánh ra ba chữ ‘em yêu anh’, muốn thay An Nhạc gửi đi, cũng may An Nhạc nhanh tay lẹ mắt ngăn cản lại. An Nhạc nhìn về phía Đại Ngọc Nhi, ngoài cười nhưng trong không cười uy hiếp “Tớ nhớ hình như mấy ngày hôm trước cậu cũng vừa kết hôn, có phải muốn tớ đi nói cho Lâm Biệt biết tin tức của cậu?”

Hứa Ngọc lập tức thu tay về, cười làm lành nói “Bạn yêu, đừng như vậy mà, có gì từ từ nói”

“Cậu hiểu là được rồi!” An Nhạc hài lòng hừ hừ hai tiếng, lúc này mới thu hồi tầm mắt, nhanh chóng đem mấy chữ Hứa Ngọc đánh trong khung chat xóa đi, sau đó cô nhìn trên màn hình hai người vẫn còn tựa vào nhau, khẽ nhũm mày, hắn cũng đang treo máy sao?

[Phụ cận] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Có ở đó không?

Đúng lúc Cố Tử Mặc nhìn về phía máy tính, nhìn thấy cô gửi tin nhắn qua, để tập tài liệu xuống đánh chữ đáp lại.

[Phụ cận] Công Tử Thế Vô Song: Có.

An Nhạc nhìn thấy một chữ này xác định hắn đang ngồi sau màn hình nhưng không biết nên nói gì, vốn muốn hỏi hắn có phải đã biết cô là An Nhạc, lại không hỏi ra miệng được, giống như là nếu cô hỏi ra rồi thì mọi thứ đều bị bóc trần, bao gồm cả chuyện cô vì hắn mới đến trò chơi này.

[Phụ cận] Công Tử Thế Vô Song: Sắp 8 giờ rồi, chuẩn bị xong chưa?

[Phụ cận] Tôi Vì Bạn Mà Đến: *mồ hôi* chuẩn bị cái gì?

[Phụ cận] Công Tử Thế Vô Song: Xem ra em chuẩn bị rất tốt rồi!

[Phụ cận] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Tôi nói như vậy lúc nào?

[Phụ cận] Công Tử Thế Vô Song: Không nhất thiết phải nói mới biết được.

An Nhạc nhìn thấy mấy lời này của hắn lại nghĩ đến cái vấn đề vẫn đang quấy nhiễu mình, cô hít một hơi thật sâu ‘một không làm, hai không nghĩ’, đem toàn bộ nói ra

[Phụ cận] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Cái kia.... Có phải anh sớm biết tôi là An Nhạc phải không?

Cố Tử Mặc nhìn những lời này, thoáng nhớ tới khuôn mặt tròn tròn thanh tú khả ái, hắn thần nhiên đáp

[Phụ cận] Công Tử Thế Vô Song: Ừ, không sai!

Thật đúng là đã sớm biết!

An Nhạc cắn cắn môi, tay không ngừng đánh chữ hỏi

[Phụ cận] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Vậy cái QQ kia là sao?

Ánh mắt Cố Tử Mặc khẽ lóe lên, rất nhanh liền trả lời

[Phụ cận] Công Tử Thế Vô Song: Tôi sớm đã không dùng tới cái đó nữa.

Hắn nói cái này cũng không phải giả, chỉ là không biết cô gái nhỏ kia lúc nào mới có thể thấy rõ sự thật!

Thì ra là vậy, xem ra người phụ nữ đó đã lặng lẽ lấy acc của hắn, hắn cũng chưa có dùng qua QQ, nhận được đáp án này cuối cùng An Nhạc cũng an lòng, phảng phất lúc sáng tỏ thông suốt thấy được ánh sáng rực rỡ.

An Nhạc ở trong trò chơi đứng lên, duỗi lưng nói

[Phụ cận] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Trò chơi này thiết kế không tệ, tiểu đảo này thật đẹp!

Cố Tử Mặc ở phía sau nhìn cô cười.

An Nhạc bỗng nghĩ tới một việc, để lại một câu

[Phụ cận] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Anh chờ em một lát

Sau đó dùng truyền tống phù chạy đi mất, Cổ Tử Mặc nháy mắt không nhìn thấy bóng dáng của cô, khẽ nhú mày, cầm tài liệu lên tiếp tục xem.

An Nhạc rất bận a! Đầu tiên cô chạy đến khu giao dịch tài liệu để tìm tài liệu, sau đó lại chạy đi ghép đồ, lúc đầu bạo ra không ít thứ bỏ đi, rốt cục sau N lần thất bại, nhân phẩm bộc phát một lần, hợp thành một chiếc nhẫn cực phẩm, lúc này kim tệ của cô đã trống trơn nhưng lại có cảm giác thành tựu, thỏa mãn rồi thì cái gì cũng không so được.

Trước đó vài ngày cô đã học kỹ năng làm thủ sức (đồ trang sức đeo tay), lúc đầu vốn là muốn làm cho mình, nhưng mà người tính không bằng trời tính, cô rất vui vẻ, chiếc nhẫn đầu tiên cô làm là tặng cho hắn.

An Nhạc vội vàng trở lại đảo Phu Thê, đưa ra lời mời giao dịch với hắn.

73. Chương 73

An Nhạc vội vàng trở lại đảo Phu Thê, đưa ra lời mời giao dịch với hắn.

Cổ Tử Mặc nhìn thoáng qua, sau đó tiếp nhận yêu cầu của An Nhạc.

[Phụ cận] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Đây là đáp lễ, mặc dù không bằng lễ bao anh đưa, nhưng là một chút tâm ý của em.

An Nhạc phát xong mấy lời này mới đem chiếc nhẫn mình mới chế tạo thả vào khung giao dịch. Cổ Tử Mặc nhìn chiếc nhẫn trong khung giao dịch, điều khiển con chuột điểm vào liền nhìn thấy thuộc tính và người chế tác là ‘Tôi Vì Bạn Mà Đến’, hắn bấm chấp nhận, rất nhanh chiếc nhẫn đã nằm trong túi đồ.

[Phụ cận] Công Tử Thế Vô Song: Cảm ơn, tôi rất thích.

Lúc gửi chiếc nhẫn đi An Nhạc hơi thấp thỏm bất an, nhưng chỉ một câu nói của hắn tất cả liền tan thành mây khói, không chỉ thế trong lòng còn có cảm giác ngọt ngào. An Nhạc thấy hắn đã đeo nhẫn vào, sau đó bạch y thường ngày đổi thành trang phục cưới đỏ chói.

Đây là đại lễ bao kết hôn, nam nữ đều có, vợ chồng đồng bộ.

An Nhạc nhìn hắn đã mặc đồ cưới vào rồi, bản thân cũng mở lễ bao hắn đưa cho cô ra, đội mũ phượng khoát giá y, nhất thời trong trò chơi liền có không khí kết hôn.

[Phụ cận] Công Tử Thế Vô Song: Đi thôi, ra ngoài, hôn lễ sắp bắt đầu rồi.

[Phụ cận] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Ừ, nhưng mà không cần đội ngũ rước dâu gì đó, quá phiền phức.

[Phụ cận] Công Tử Thế Vô Song: Được.

Hai người song song đi ra khỏi phụ bản Phu Thê, vừa ra ngoài An Nhạc liền bị mắc kẹt, mấy người kia nghe nói bọn họ kết hôn, hâm mộ đi đến tham gia náo nhiệt, vây quanh miếu Nguyệt Lão đến nước chảy cũng không lọt, nếu trò chơi thiết kế kém một chút nhất định sẽ bị treo.

[Bản địa] Hoa nhà không thơm bằng hoa dại: Kháo! Hai người các ngươi cuối cùng cũng chịu lộ diện.

[Bản địa] Ta đến vui đùa một chút thôi: Chúc mừng chị em tốt sắp thành thân, Công Tử phải đối xử tốt với An An nhà ta.

[Bản địa] Lâm biệt không nói yêu: Theo chân lão bà, chúc hai vị tân hôn vui vẻ.

[Bản địa] Duy mình ta tỉnh ~ Ngàn chén không say: Chúc mừng người anh em cuối cùng cũng thông suốt, thật không dễ dàng a!

[Bản địa] Vẽ vòng tròn nguyên rửa người: Mau lấy hồng bao, mau lấy hồng bao, cái này không thể thiếu nha!!!!

An Nhạc nhấn F12 che đi mọi người, lúc này mới có thể dễ dàng chuyển động, nhưng mà vừa mới động một chút đã bị Công Tử lôi vào lễ đường, đã đến 8 giờ hôn lễ chính thức bắt đầu.

Hai người vừa mới đứng vững, những người khác cũng lục tục kéo vào.

Công Tử phát hồng bao, An Nhạc đứng một bên mở lễ bao kết hôn, mấy thứ như pháo hoa, dây pháo, thức ăn và vài thứ linh tinh khác sẽ tùy ý xuất hiện, khách mời tự mình đoạt lấy sẽ nhận được chút kinh nghiệm hoặc ngân lượng, tóm lại mấy trăm lễ bao đều mở hết, tốn không ít tiền a

~Mới mở có một bộ mà tay An Nhạc đã muốn mềm, cô lập tức đem lực chú ý hướng tới mấy người bên cạnh, ai bảo bọn hắn đứng ngay chỗ này tán gẫu làm gì, cô âm hiểm cười, nhanh nhẹn đánh chữ.

[Phụ cận] Tôi vì bạn mà đến: Không Say, Vòng Tròn, hai người đứng đây dù sao cũng không có chuyện gì làm, mau hỗ trợ mở lễ bao đi.

Nói xong An Nhạc điểm giao dịch với bọn họ.

[Phụ cận] Duy mình ta tỉnh ~ Ngàn chén không say: Chị dâu, người cũng không thể lười biếng, đây là hôn lễ của các người nha.

[Phụ cận] Vẽ vòng tròn nguyên rửa người: Còn nói, chúng ta bị chị dâu lừa thật thảm.

[Phụ cận] Tôi vì bạn mà đến: Không thể trách ta, mấy người không có ai hỏi ta là nam hay nữ.

[Phụ cận] Duy mình ta tỉnh ~ Ngàn chén không say: Chị dâu cũng thật không phúc hậu, lần trước còn giả làm em gái lên chơi họ.

[Phụ cận] Tôi vì bạn mà đến: Chuyện này lúc nào, sao ta không nhớ nhỉ.

[Phụ cận] Hoa nhà không thơm bằng hoa đại: Quả nhiên phụ xướng phụ tùy, thật ghê gớm.

[Phụ cận] Công Tử Thế Vô Song: Để cho bọn hắn mở đi, rảnh rồi quá rồi.

[Phụ cận] Vẽ vòng tròn nguyên rửa người: Một đôi ma quỷ!

[Phụ cận] Duy mình ta tỉnh ~ Ngàn chén không say: Thật hâm mộ, ta cũng muốn kết hôn, nhưng mà người yêu à, em chừng nào mới đến!!!

Không Say vừa phát câu nói đó ra, một em gái mặc lục y liền xuất hiện chạy về phía hắn, vừa chạy vừa phát một câu “Không Say, xem người lần này còn muốn trốn đi đâu.”

Không Say vừa nhìn thấy ID ‘Thiên Tiên Muội Muội’, quay đầu bỏ chạy, em gái lục y ngay lập tức đuổi theo.

Toát mồ hôi! An Nhạc nhìn thấy vậy đỡ khóc đỡ cười, đây chính là em gái gặp lần trước, hai người ở trong trò chơi một đuổi một chạy, cô đã nhìn thấy mấy lần rồi, nhưng mà xem ra Không Say hoàn toàn không có ý muốn thu tay. An Nhạc lắc đầu tiếp tục mở đồ của cô, nửa tiếng sau rốt cục biến người cũng bắt đầu tản đi, trước khi rời khỏi không ít người trong bang phái nói vài câu đại loại như là sớm sinh quý tử gì đó.

Nhưng bất kể thế nào, trong trò chơi cuối cùng hai người cũng kết hôn, sau này cho dù là login hay logout người kia nhất định sẽ nhận được một cái thông báo như là ‘lão công của bạn XXX’ hay “lão bà của bạn XXXX”, hơn nữa, bất cứ khi nào bất cứ ở đâu cũng có thể dễ dàng truyền tống đến chỗ đối phương, dĩ nhiên đây là kỹ năng vợ chồng có thể sử dụng.

Tối nay, sau khi hai người kết hôn thì không làm chuyện gì nữa cả, phụ bản không đi, nhiệm vụ không làm, chỉ an ổn ngồi trên tọa kỵ đi khắp các bản đồ trong trò chơi, nhìn tất cả các phong cảnh từ đại mạc hoang vu cho đến tuyết sơn hoa lệ. Trên đường đi, hai người xem rất nhiều cũng nói rất nhiều, bởi vì trước kia chỉ lo làm nhiệm vụ thăng cấp, chưa từng dừng lại xem thật kỹ những nơi đã đi qua cho nên An Nhạc dù vào trò chơi đã khá lâu, hôm nay mới chính thức cảm nhận được trò chơi này đẹp như thế nào.

Buổi tối lúc đi ngủ, hắn như thường lệ gửi tin nhắn qua, nhưng bình thường chỉ có hai chữ, hôm nay lại thêm hai chữ, biến thành

[Nương tử, ngủ ngon.]

An Nhạc im lặng tới mấy ngày sau rốt cục cũng trả lời tin nhắn của hắn, nhưng mà tin nhắn của cô cũng chỉ có mấy chữ.

[Ngủ ngon, ngủ ngoan.]

Cổ Tử Mặc nghiêng đầu tựa vào giường nhìn mấy chữ này, khóe mắt chân mày đều tràn đầy ý cười, cô gái ngốc này lại còn nói hắn, không biết ai mới ngốc đây! Hắn cầm điện thoại trong tay xoay vài vòng, đáy mắt hiện lên suy nghĩ sâu xa.

.....

An Nhạc chưa qua hết hai ngày tân hôn thì học kỳ đã chính thức kết thúc, năm nay cô dự định sẽ về nhà, nhưng cô cũng không có lên trò chơi từ biệt hắn, bởi vì An Nhạc nghĩ dù sao trong kỳ nghỉ nếu có thời gian cô cũng sẽ login, vì vậy không cần nói.

An Nhạc tạm biệt các chị em trong phòng ký túc xá xong liền ngồi ô tô đường dài về nhà, nhà cô cách nơi này cũng không quá xa, ở một thị trấn không lớn không nhỏ, ngồi giao thông công cộng mấy tiếng là đến.

An Nhạc về đến nhà mới biết có người thân vừa mới sinh con nên bị kéo sang nhà người đó thăm hỏi. Buổi tối, vừa về nhà An Nhạc liền xụi lơ trên ghế sa lon, đúng lúc nhận được tin nhắn của hắn

[Về nhà?]

An Nhạc nghĩ là hắn đoán được nên trả lời

[Ừ, về đến hồi chiều, anh thì sao? Còn bạn không?]

[Không, đang cùng bạn bè uống rượu.]

[À, vậy các anh chơi đi.]

An Nhạc cắt điện thoại di động, nhằm chán xem phim truyền hình tám giờ, cảm giác bản thân bắt đầu nhớ hắn, nghĩ lúc này hắn đang ở đâu, cùng người nào uống rượu? Trong nháy mắt An Nhạc có một loại kích động muốn gọi điện thoại cho hắn. Nhưng kích động cũng chỉ là kích động, dù sao hai người trong thực tế cũng không quen thân lắm.

Những ngày kế tiếp vô cùng phong phú khiến cho An Nhạc không có thời gian mà suy nghĩ lung tung, nào là qua lại nhà thân thích, mỗi nhà ở lại một hoặc hai ngày, mà anh em hai bên của cha mẹ đều rất nhiều, đi thăm toàn bộ cũng mất hơn mười ngày, sau khi trở về còn phải chuẩn bị đồ tết, quét dọn nhà cửa mừng năm mới vân vân.

Khi An Nhạc trở lại trò chơi thì cũng là mười ngày sau rồi, Công Tử sớm đã ở đó chờ cô. An Nhạc nhìn thấy hắn vẫn còn đang mặc đồ hôn lễ đỏ thắm có cảm giác nói không nên lời, giống như là tiểu biệt thắng tân hôn! Hai người đi làm nhiệm vụ phụ thê, sau đó lại vào vài cái phụ bản, thanh kinh nghiệm của An Nhạc dần tăng lên, cuối cùng cũng lên tới cấp 80.

[Thế giới] Công Tử Thế Vô Song: Chúc mừng lão bà lên tới cấp 80.

An Nhạc thấy lời này cười đến híp cả mắt, phía sau lục tục có người chạy theo chúc mừng, cô cũng lên thế giới nói một tiếng cảm ơn, nhìn thấy còn 20 phút liền gửi lời mời PK cho Công Tử.

[Mật ngữ] Công Tử Thế Vô Song: Em vẫn chưa từ bỏ ý định.

[Mật ngữ] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Sao phải từ bỏ, không phải chỉ thua thôi sao? Em cũng không phải thua đến không dậy nổi, thua nhiều, em không tin không thắng được anh một lần.

Kết quả đánh mười trận An Nhạc thắng được ba lần, mà cả ba lần rõ ràng hắn cố ý nhường, cô cũng mở một mắt nhắm một mắt xem như không biết, dù sao đây cũng không phải chuyện về vang gì.

Nhưng mà phải nói cùng hắn PK tuy thua nhưng kỹ thuật của An Nhạc tiến bộ nhiều lắm.

.....

Ngày lễ tình nhân An Nhạc đi ra đầu đường thấy có rất nhiều người bán hoa hồng lại bắt đầu phiên muộn, từ sớm tới giờ Công Tử cũng không có gửi tin nhắn cho cô, làm sao mà không phiên muộn đây. Hơn nữa lúc

xế chiều cô có chạy đến tiệm net vào trò chơi, trong trò chơi mấy cái hoạt động lễ tình nhân vô cùng náo nhiệt, nhưng mà hần không có online, An Nhạc chơi mấy giờ liền cũng không đợi được hần, bất chợt cảm thấy không có tí tinh thần nào nên logout, kết quả vừa ra tới đầu đường thì nhìn thấy một đôi tình nhân, lại càng buồn bực.

Được, bây giờ cô về nhà ngủ!

An Nhạc quay đầu muốn về nhà thì nhận được điện thoại của bạn thời trung học Lý Đan Đan, đây là một người bạn rất tốt của cô, cô ấy hỏi An Nhạc đang làm gì, hai người hàn huyên được mấy câu thì nghe Lý Đan Đan mời “Tối đường X chơi đi, có mấy bạn học đang tụ tập ở đây, có vài người còn độc thân đấy nhé!”

74. Chương 74: Chương 74

An Nhạc cũng đã lâu không gặp bạn, lần này trở về vô tình gặp được một lần nhưng cũng không nói được mấy câu, vì vậy cô đáp ứng. Vậy mà hôm nay thật là đông, trên giao thông công cộng chen chúc toàn người là người, đừng nói là ngồi, đứng cũng không có chỗ mà đứng.

Bởi vì trên giao thông công cộng có người lên có người xuống, An Nhạc đứng phía trước dần dần bị đẩy lùi, không cẩn thận liền giẫm lên chân người phía sau.

“Thật ngại quá, thật ngại quá.” An Nhạc quay đầu vội nói xin lỗi đồng thời cũng nhìn rõ người ở sau lưng, nhất thời kinh ngạc, đây không phải là soái ca mất một mí lần trước gặp ở trung tâm thương mại sao? An Nhạc bật thốt lên “Là anh.”

Cố Tử Mặc nhìn thấy cô cũng vô cùng kinh ngạc, nhẹ nhàng nở nụ cười “Lại gặp mặt”

An Nhạc gật đầu sau đó quay đi, trong lòng không ngừng gào thét, hần sao lại ở chỗ này, chẳng lẽ quê quán cũng ở đây? Hơn nữa sao lại đi giao thông công cộng, nhìn hần hoàn toàn không giống người hay đi giao thông công cộng.

Cố Tử Mặc nhìn bóng lưng cô, nụ cười ở khóe miệng càng sâu hơn, mặc dù là hần cố ý chọn hai ngày nay đi thăm hỏi nhà dì nhỏ, mặc dù là hần cố ý ngồi giao thông công cộng không để dì nhỏ lái xe đón hần, nhưng mà lại trùng hợp gặp mặt, đây không phải là hần cố ý.

An Nhạc đứng ở phía trước có chút lúng túng, dù sao lần trước hiểu lầm người ta, lại còn hung dữ như vậy.....

Song, trên xe càng lúc càng đông, An Nhạc vừa kéo ra khoảng cách, rất nhanh liền bị đẩy gần lại, cho nên sau một hồi cô lại đứng bên cạnh hần, An Nhạc tận lực nhìn đi nơi khác mà không nhìn hần. Trên xe tiếp tục có một nhóm người lên xuống, đứng phía trước An Nhạc là một gã thanh niên nhìn có chút vô lại, ánh mắt cứ nhìn loạn trên người cô.

Nhìn em gái người! An Nhạc tàn bạo trừng lại, người kia ngược lại cứ nhích tới gần, hơi thở phun trên gương mặt cô. An Nhạc lúc này thật muốn dùng một chiêu hỏa phượng miểu sát hần, nhưng đây không phải là trò chơi, cô lờm tên đó, lần nữa cảm thán giao thông công cộng thật không phải thứ tốt!

Cố Tử Mặc đương nhiên thấy một màn vừa rồi, hần từ chỗ ngồi đứng lên, không thèm thương lượng đem cô ấn xuống ghế “Ngồi ở đây.” Sau đó cả người chắn tầm nhìn của tên thanh niên phía trước, hai tay khoát lên hai bên thành ghế, coi như là đem cả người cô bảo vệ trong phạm vi cánh tay hần.

Hành động này đưa đến không ít ánh nhìn chăm chú bên cạnh, phái nữ căn bản đều hiện lên khuôn mặt ước ao.

An Nhạc có chút kinh ngạc nhìn khuôn mặt hần, muốn nói gì đó nhưng lại không tìm được lời thích hợp, chỉ đành lễ phép gật đầu với hần, nở một nụ cười, mặc dù nụ cười này có chút cứng nhắc.

Cố Tử Mặc khẽ mỉm cười, ánh mắt sáng ngời chăm chú nhìn khuôn mặt cô.

Rõ ràng là người xa lạ nhưng An Nhạc có cảm giác nụ cười của hắn mang chút thích thú, giống như hắn biết chuyện gì đó, hơn nữa ánh mắt kia.....

An Nhạc nghiêng đầu sang chỗ khác tránh tầm mắt của hắn, ánh mắt bình tĩnh nhìn cảnh sắc bên ngoài cửa sổ, nhưng trong lòng lại không hề trấn định như vẻ bề ngoài.

Nếu như nói vừa rồi nhìn tên lưu manh kia là cực độ chán ghét, như vậy cùng người nào đó đối diện với khoảng cách gần như vậy lại có cảm giác hoảng hốt, đặc biệt là khi ở gần, mùi hương trên người hắn toàn bộ đều chui vào mũi cô.

Có chút hương thơm, có chút dễ ngửi, còn có chút khiến người ta có cảm giác không thở nổi.

An Nhạc nhìn cảnh sắc ngoài cửa xe giống như đèn kéo quân, trong nội tâm lại không ngừng phỉ nhổ mình, rõ ràng đã có người trong lòng vậy mà còn tim đập loạn nhịp với người khác, quả thực là không có tiền đồ, bình tĩnh a~ không phải chỉ là soái ca thôi sao!

Cổ Tử Mặc nhìn tai An Nhạc khê đỏ, trong mắt hiểu rõ, hắn vừa chuyển tầm mắt liền nhìn thấy sợi tóc bên tai theo gió bay bay, rất muốn vươn tay vén ra sau tai cho cô, nhưng suy nghĩ thì cũng chỉ là suy nghĩ, hắn bây giờ không thể nào làm như vậy.

An Nhạc vẫn đang nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn đến mức có chút say xe rồi, nhưng mùi hương trên người hắn vẫn không ngừng bay vào mũi cô, An Nhạc chỉ còn biết không ngừng cầu khẩn “Nhanh một chút đến nơi! Nhanh một chút đến nơi!” Tình huống như thế này thật là một loại thử thách a!

Có lẽ ông trời nghe được tiếng lòng của cô, cũng có lẽ thời gian trong lúc vô tình trôi qua, cuối cùng cũng đến nơi rồi, An Nhạc đứng lên gạt đầu một cái với người xa lạ hai lần gặp đều giúp mình, cúi đầu nói một tiếng “Cám ơn!”, sau đó vượt qua bên cạnh hắn, nhanh chóng lao xuống khỏi giao thông công cộng, dùng sức hít vào vài hớp không khí lạnh như băng.

Gió mát vào mũi, đầu óc cô cuối cùng cũng thanh tỉnh rất nhiều.

An Nhạc vỗ vỗ mặt, cất bước đi về chỗ Đan Đan nói, phía sau truyền đến tiếng nói có chút xa lạ, mà cũng có chút quen thuộc “Chờ một chút.”

Hình như là thanh âm của soái ca mất một mí, An Nhạc quay đầu lại liền nhìn thấy hắn, mặc dù không giải thích được nhưng cô vẫn lễ phép hỏi “Có chuyện gì vậy?”

“Chỗ này đi như thế nào?” Cổ Tử Mặc vừa nói vừa chỉ vào một chuỗi địa chỉ trên giấy.

An Nhạc rất muốn nói mình không biết, nhưng sự thật là cô không thể nào không biết, vùng này ngay từ lúc còn học trung học cô đã đi hết, vì vậy, An Nhạc chỉ vào một phương hướng, nghiêm túc nói với hắn “Thật ra thì anh nên ngồi thêm một trạm nữa rồi hắn xuống xe, như vậy sẽ gần hơn, thẳng phía trước, sau đó quẹo trái.....”

An Nhạc sau khi nói xong còn muốn xác nhận “Hiểu chưa?”

Cổ Tử Mặc lắc đầu, tỏ vẻ mờ mịt “Vẫn không rõ lắm.”

“Cứ đi thẳng, sau đó quẹo trái.....”

Cổ Tử Mặc nhìn cô có chút nóng nảy, không nhịn được tốt bụng đề nghị “Không bằng dẫn tôi đi một đoạn, như vậy nhanh hơn.”

Phản ứng đầu tiên của An Nhạc là nghi ngờ ý đồ của hắn, nhưng cô lập tức vứt bỏ suy nghĩ này, người ta giúp cô hai lần, cô nghĩ như vậy không phải hơi nhỏ mọn sao, hơn nữa hắn có thể lừa cô cái gì, lừa sắc? Có thể bị soái ca lừa sắc, coi như cô được lợi rồi! Lừa tiền? Trên người cô cũng không mang theo bao nhiêu tiền.

“Được rồi, tôi dẫn anh đi!”

Cho nên An Nhạc nhận mệnh làm người dẫn đường, đi ở phía trước.

Cổ Tử Mặc chân dài, rất nhanh đuổi kịp cô, cùng An Nhạc sánh vai đi trên đường, nhưng mà hai người cũng không nói chuyện, chỉ dồn sức đi về phía trước. Tuy vậy An Nhạc vẫn rõ ràng cảm nhận được, kể từ

khi người này đi bên cạnh cô thì cơ hội được người khác chú ý ngày càng nhiều, An Nhạc không hề cảm thấy cao hứng, chỉ cảm thấy áp lực thật lớn a!!!

75. Chương 75

An Nhạc không hề cảm thấy cao hứng, chỉ cảm thấy áp lực thật lớn a!!!

Đang lúc An Nhạc căng thẳng, bỗng nhiên cô nghe tiếng người bên cạnh nói chuyện “Trong vòng hai tháng, chúng ta ở hai chỗ khác nhau gặp mặt, đây có được xem là duyên phận không?”

Nghe vậy, tim An Nhạc nhảy lộn bộp, cô gái nào nghe được mấy lời này mà có thể nhịn xuống không suy nghĩ lung tung, đặc biệt đối phương còn là một thanh niên không hơn cô bao nhiêu tuổi, lớn lên nhìn cũng không tệ a!

Duyên phận? Trong biển người mênh mông có thể cùng một người gặp thoáng qua hai lần, hơn nữa trong đầu còn nhớ rõ dung mạo của người ta, đúng là một loại duyên phận rồi, dù sao thế giới cũng lớn như vậy!

Nhưng duyên này rốt cục là cái loại duyên gì thì không ai biết được rồi.

“Xem là vậy đi.” An Nhạc khẽ động khóe miệng cười khan, chuyển đề tài nói “Anh tới nơi này thăm người thân hay là đi du lịch?”

Thị trấn của An Nhạc cũng là một địa điểm du lịch, cho nên cô hỏi câu này cũng không có gì kỳ lạ.

Cố Tử Mặc liếc mắt nhìn về phía cô, nhếch môi cười một tiếng nói “Chẳng lẽ không có khả năng thứ ba?”

Hmm? An Nhạc không nghĩ tới hắn sẽ trả lời như vậy, hơi sửng sốt, quay đầu đối mặt với hắn, kéo khóe miệng nói “Đương nhiên có khả năng thứ ba, thứ tư thứ năm cũng có, tôi chỉ tùy tiện hỏi vậy thôi anh không cần để ý.”

Mặc dù An Nhạc cũng rất tò mò khả năng thứ ba có thể là cái gì, nhưng lòng hiếu kỳ cũng không có lớn đến mức đòi đáp án từ một người xa lạ.

Cố Tử Mặc thẳng thắn nói “Tôi cũng chỉ nói đùa thôi, vẻ mặt của em sao lại nghiêm túc như vậy.”

Đồ mờ hôi !@_@! An Nhạc cũng cười “Bởi vì mẹ dặn không nên tùy tiện nói chuyện với người lạ, cẩn thận bị gạt.”

“Xem ra mẹ em dạy em không ít thứ.”

“Đương nhiên rồi.”

Bởi vì nói qua nói lại vài câu, không khí giữa hai người cuối cùng cũng sôi nổi hơn một chút không còn cứng ngắt như trước.

Đúng lúc này, trên đường xuất hiện một cô bé trên tay cầm giỏ chứa đầy hoa hồng, nhìn thấy hai người liền chạy tới, mỉm cười ngọt ngào nói “Anh ơi mua hoa tặng bạn gái đi, hôm nay là lễ tình nhân đó.”

Hmm? An Nhạc im lặng, cô cùng hắn rất giống người yêu sao? Rõ ràng giữa hai người bọn họ cách một khoảng khá xa mà.

Cô bé này thật đúng là không có lúc nào không muốn đẩy mạnh tiêu thụ.

An Nhạc đi đến khoát tay nói với cô gái nhỏ “Em gái à, hai anh chị không phải loại quan hệ đó.”

Cố Tử Mặc nhìn cô giậm chân phản ứng, cảm thấy thật thú vị! An Nhạc quay đầu nhìn liền thấy ánh mắt đó của Cố Tử Mặc, thật bức mình, cái tên này không khỏi quá nhàn nhã đi, chẳng lẽ hắn không nên giải thích một chút sao?

Cô bé nghe An Nhạc nói như vậy, nhìn xung quanh một lát, bỗng nhiên nghiêng đầu nhỏ tiếng nói với Cố Tử Mặc “Anh ơi, vẫn còn chưa theo đuổi được sao, vậy phải cố gắng hơn nữa, con gái thường rất thích hoa.”

Này..... An Nhạc thật sự rất muốn hôn, cô hoàn toàn nghe thấy lời của bọn họ đó, nhưng là An Nhạc cũng không thể nổi giận với cô gái nhỏ này có phải không?

Cô đành phải tiếp tục cười cười nói “Em gái đi tìm người khác đi, chị đã nói hai anh chị không phải loại quan hệ đó.” Nói xong, An Nhạc nháy mắt với Cố Tử Mặc, ám hiệu hắn nên nói cái gì đó, ai ngờ người đối diện làm như không hiểu ám hiệu, hoặc là nên nói hắn không thèm nhìn đến ám hiệu của cô, nói “Được rồi, anh mua một đóa.”

Cô bé bán hoa nghe thấy liền hết sức cao hứng lấy ra một bông hồng còn đọng nước đưa cho Cố Tử Mặc, Cố Tử Mặc lấy ví ra trả tiền, An Nhạc đứng bên cạnh thấy vậy cũng không nói gì, dù sao cũng không phải tiền của cô thì để ý làm gì, hắn thích mua thì mua thôi.

Cô gái nhỏ có được tiền rất cực thỏa mãn tìm kiếm mục tiêu kế tiếp.

An Nhạc nhìn phía trước thở ra một hơi, thật tốt sắp đến nơi rồi, nhưng lúc này, một đóa hoa hồng đưa tới trước mặt cô, An Nhạc nhìn bông hoa kiều diễm trước mắt, quay đầu nhìn sang người con trai xa lạ còn chưa biết tên.

Cố Tử Mặc thấy cô quay sang, cười nói “Lễ tình nhân vui vẻ!”

Hắn đang đùa cô sao? Đưa hoa cho một cô gái không quen biết, lại còn là hoa hồng nữa, An Nhạc không nhận, quyết đoán cự tuyệt “Hay là anh tặng cho người thân đi, tôi lấy hoa này không thích hợp.”

Cố Tử Mặc lắc lắc bông hoa trong tay, nhấn mạnh nói “Hoa này mua cho em mà!”

Ầm! An Nhạc cảm thấy trên mặt nóng rần rần, hắn có biết nói mấy lời như vậy rất dễ khiến người khác hiểu lầm không, cái gì mà mua cho cô, cô không thể nhận hoa của người con trai khác mua cho, An Nhạc rất muốn nói với hắn như vậy, nhưng rất rõ ràng cô không có đủ dũng khí, chỉ có thể nói “Dù sao cũng không thể nhận.”

Cố Tử Mặc lại hỏi “Em có bạn trai rồi?”

An Nhạc cơ hồ lập tức nghĩ đến Công Tử trong trò chơi, hơn nữa chuyện này liên quan đến vấn đề riêng tư, mặt cô tối sầm lại, khẩu khí cũng có chút không tốt “Chuyện này không liên quan đến anh, tôi không muốn trả lời.”

Cố Tử Mặc đương nhiên nghe ra trong lời nói của cô có ý bất mãn, hắn không nhanh không chậm đáp lại “Thật xin lỗi chọc em tức giận, tôi không có ý thăm dò em, chỉ là muốn nói nếu như em không có bạn trai, vào lễ tình nhân nhận một bông hoa người lạ tặng cũng không phải chuyện xấu.”

Nghe vậy An Nhạc cũng cảm thấy phản ứng của mình vừa rồi có chút qua mức, chậm chạp thở một hơi, ngưỡng ngừng nói “Không cần, cảm ơn ý tốt của anh.”

Cố Tử Mặc thu bông hoa lại, cúi đầu liếc nhìn sau đó lẩm bẩm “Xem ra bông hoa này chỉ có thể cho vào thùng rác.”

An Nhạc nghe thấy lời nói đó, liếc bông hoa trong tay hắn một cái, có chút đáng tiếc nói “Tôi nói này, cũng không cần vứt vào thùng rác nha, đem về đưa cho người thân đi, không thì cho bạn bè cũng được mà!”

Cố Tử Mặc chống lại ánh mắt của cô, lạnh nhạt nói “Đưa cho bọn họ có thể mua cái khác, hoa này ý định ban đầu là đưa cho em, nếu như chủ nhân của nó không cần vậy chỉ có thể vứt bỏ.”

Này, đây là cái tư tưởng gì vậy?

Muốn cô trợ mắt nhìn hắn cứ như vậy mà “vùi hoa dập liễu” sao?

An Nhạc nhìn thấy hắn thật sự muốn vứt bông hoa vào thùng rác, rốt cục nhịn không được chặn ngang đoạt lấy hoa trong tay người ta, tức giận liếc một cái “thôi, cho tôi đi, vứt bỏ thật là uổng.”

Cố Tử Mặc thấy hoa đã bị cô lấy đi, nhếch môi cười một tiếng “Xem ra vận khí của nó không tệ, chủ nhân rốt cục cũng chịu nhận.”

An Nhạc mấp máy môi nhưng cũng không biết nói gì, thu hồi hoa, chỉ vào tòa nhà phía trước nói “Chỗ anh nói chính là nơi đó.”

Cổ Tử Mặc nhìn theo hướng tay An Nhạc chỉ, sau đó cười nói với cô “Cám ơn”

“Không cần.”

An Nhạc lắc đầu xoay người đi trước, đi một quãng không xa cô nhìn không được cầm hoa hồng đưa lên mũi ngửi, khoe môi lộ ra một nụ cười, cho dù thế nào thì đây cũng là đóa hoa đầu tiên cô nhận được trong lễ tình nhân năm nay.

76. Chương 76

An Nhạc không nghĩ tới rất nhanh cô lại tiếp tục nhận được hoa, hơn nữa lần này không chỉ có một đóa mà là cả bó to, người tặng là Tô Kiệt, một bạn học nam thời trung học, cậu bạn này hay xấu hổ, nghe người khác nói hẳn thích cô nên cũng có chút ần tượng.

Nhưng là theo lời Đan Đan, Tô Kiệt có mặt ở đây, cũng không quên mất cô, còn đứng trước bao nhiêu người đem hoa đưa đến trước mặt An Nhạc.

Mọi người xung quanh liền trở nên ồn ào, điều này làm cho cô cảm thấy không nhận cũng không được mà nhận cũng không xong. Nhưng An Nhạc luôn là người có nguyên tắc, nếu như đã xác định bản thân không thể cùng đối phương phát triển tới vậy thì không nên cho hắn bất cứ hy vọng gì, không quyết đoán rồi tự cho là mình ôn nhu, như vậy mới thật sự là tàn khốc.

Vì vậy, An Nhạc nhìn hắn, lấy ra bông hoa hồng này giờ vẫn cầm nghiêng trong túi, giơ lên trước mặt hắn, khẽ mỉm cười nói “Tớ có bạn trai rồi.”

An Nhạc có thể nhận hoa hồng người lạ tặng nhưng tuyệt đối không thể nhận của Tô Kiệt. Lời An Nhạc vừa nói ra khiến mọi người đang ồn ào toàn bộ đều ngừng lại, Tô Kiệt quay đầu nhìn về phía Đan Đan, có chút kinh ngạc cũng có chút không giải thích được, không phải cô ấy nói An Nhạc vẫn chưa có bạn trai sao? Đan Đan nhìn ánh mắt của hắn liền tỏ vẻ mình không biết, mặt Tô Kiệt nhất thời trở nên gượng gạo.

“Thật ngại quá.” Hắn vừa nói vừa rút hoa hồng về, lặng lẽ đi sang một bên.

Mặc dù An Nhạc cảm thấy rất có lỗi, nhưng vẫn thầm nghĩ thật may mắn lúc này không có vút đóa hoa này đi, thuận tiện làm bia đỡ đạn.

Vì An Nhạc cự tuyệt nên không khí có chút cứng nhắc, nhưng mọi người nói chuyện một hồi, không khí nhanh chóng điều tiết trở lại, ngồi được nửa buổi, cô tìm một cái cớ rời khỏi nơi tụ họp.

Trời tối rồi nên không có giao thông công cộng, vì vậy An Nhạc không thể làm gì khác hơn là bắt một chiếc taxi. Trên xe, An Nhạc nhàm chán nhìn điện thoại di động, lúc cô đang do dự không biết có nên gửi tin nhắn cho Cổ Tử Mặc hay không thì hắn đã gửi tới trước, An Nhạc thề rằng cô chưa bao giờ cảm thấy tiếng chuông báo tin nhắn lại dễ nghe như lúc này, cô nhanh chóng mở ra đọc, là một tin chúc mừng ngắn gọn đơn giản.

[Lễ tình nhân vui vẻ!]

An Nhạc nhanh chóng hồi âm giống y vậy [Lễ tình nhân vui vẻ!]

Cổ Tử Mặc thấy cô trả lời, lại nổi lên ý định đùa giỡn.

[Nương tử nhà ta không có login, đến chỗ nào vui vẻ rồi?]

An Nhạc thấy tin nhắn này, tâm tình vui sướng khoe môi cũng không giấu được nụ cười, cô cắn cắn môi, trả lời [Anh đang online?]

[Đương nhiên rồi]

[Chờ một chút, em online rồi sẽ tìm anh]

[Tôi đợi em]

Tôi đợi em..... tôi đợi em.....

Trong đầu An Nhạc lặp đi lặp lại ba chữ vừa rồi, cô vừa xuống taxi liền chạy đến một tiệm net gần nhà, lấy tốc độ nhanh nhất mở máy đăng nhập vào trò chơi, quả nhiên trên giao diện nhân duyên báo phu quân của bạn Công Tử Thế Vô Song online.

An Nhạc vừa lên, Công Tử đã dùng kỹ năng vợ chồng trong nháy mắt xuất hiện trước mặt cô.

[Phụ cận] Công Tử Thế Vô Song: tới rồi.

[Phụ cận] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Ừ.

[Hệ Thống] Công Tử Thế Vô Song phát yêu cầu giao dịch với bạn.

An Nhạc mở ra xem, bên trong là một quả trứng Phi Hình Kỵ Sủng, đây là tiên hạc lần trước cô nhìn thấy, rất đẹp, trong Thương Thành chỉ bán tối đa 300 con, ngay cả có tiền cũng chưa chắc mua được, An Nhạc không nghĩ tới Công Tử lại mua được đưa cho mình.

Mồ hôi, An Nhạc cùng hân kết hôn trên trò chơi không phải vì muốn mấy thứ này, cô chơi game vẫn luôn muốn tự lực cánh sinh, cho nên khi nhìn thấy mấy cô gái lên kênh Thế Giới van cầu bao nuôi, cô cảm thấy chơi trò chơi như vậy còn ý nghĩa gì nữa chứ. Hơn nữa lần trước đã nhận lễ bao kết hôn của hân, lần này như thế nào cũng không thể nhận, vì vậy An Nhạc bấm cự tuyệt.

Công Tử nhìn cô, trên đầu nhảy lên một hàng dấu chấm hỏi.

[Phụ cận] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Anh đem đi bán đi, em không cần đâu.

[Phụ cận] Công Tử Thế Vô Song: Đây là quà lễ tình nhân cho em.

Công Tử nói xong lại phát ra yêu cầu giao dịch, An Nhạc bấm cự tuyệt thêm lần nữa.

[Phụ cận] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Quà lễ tình nhân này cũng quá quý trọng đi.

Cố Tử Mặc nhìn mấy lời trên màn hình, khóe môi nâng lên một nụ cười

[Phụ cận] Công Tử Thế Vô Song: Em không lấy, vậy chỉ có thể bỏ đi.

Hmm? An Nhạc thấy hân nói như vậy, đầu óc lại nhớ đến tình cảnh buổi chiều, cô chuyển tầm mắt nhìn hoa hồng trong túi xách rồi lại nhìn Công Tử thân mặc hồng y trên màn hình, đôi mắt khẽ híp, trên đời lại có chuyện trùng hợp như vậy?

Cố Tử Mặc không cần nhìn cũng đoán được vẻ mặt người bên kia, nếu như hân gợi ý thêm chút nữa cô khẳng định sẽ đoán được, nhưng mà thời cơ còn chưa tới, hân không nghĩ sẽ để cô biết sớm như vậy, cho nên Cố Tử Mặc ở trên kênh phụ cận gõ một câu.

[Phụ cận] Công Tử Thế Vô Song: Sao vậy? Ngốc rồi? Tôi nói đùa thôi.

An Nhạc rốt cục có phản ứng, trên mặt nổi đầy hắc tuyến.

[Phụ cận] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Lão đại, anh đừng làm em sợ, em rất nhát gan.

[Phụ cận] Công Tử Thế Vô Song: Vậy bây giờ em có lấy hay không.

[Phụ cận] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Em lấy, được rồi chứ.

Cuối cùng An Nhạc từ trong tay hân thu về trứng kỵ sủng, sau đó đem trứng mở ra, lúc đã ngồi trên lưng tiên hạc An Nhạc phải công nhận hình ảnh như vậy thật đẹp, cô xoay người mời Công Tử lên tọa kỵ.

Nhất thời, trên màn hình xuất hiện hai người mặc hồng y thân mật ngồi trên tiên hạc màu trắng, bởi vì quan hệ phu thê nên hình ảnh giống như Công Tử ngồi phía sau ôm lấy cô, cô khẽ mỉm cười nhìn phong cảnh phía trước hỏi

[Phụ cận] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Hiện tại đi đâu?

Bởi vì kỳ sủng là của An Nhạc nên người thao tác cũng là cô.

Cố Tử Mặc cũng không có ý kiến.

[Phụ cận] Công Tử Thế Vô Song: Em quyết định đi.

Cô quyết định? An Nhạc nhưn mày

[Phụ cận] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Anh chắc chắn?

[Phụ cận] Công Tử Thế Vô Song: đương nhiên.

Nghe vậy An Nhạc khí phách vỗ ngực, vô cùng đàn ông nói

[Phụ cận] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Được rồi, nếu như anh không hối hận vậy theo gia đi!

[Phụ cận] Công Tử Thế Vô Song: Được.

77. Chương 77

Có lẽ vì hiểu rõ, cũng có lẽ giữa hai người không còn cảm giác xa lạ, hoặc do tâm tình tốt, An Nhạc bắt đầu bước bình

[Phụ cận] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Anh không hỏi em dẫn anh đi đâu sao? Lỡ như đem anh đi bán mất thì làm sao đây?

Cố Tử Mặc cũng thuận theo hỏi

[Phụ cận] Công Tử Thế Vô Song: Được rồi, cho phép tôi hỏi một câu, bây giờ đi đâu?

[Phụ cận] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Thật ra thì.....

An Nhạc cố ý đánh trước một nửa khơi dậy hứng thú của hắn rồi mới đánh tiếp nửa sau

[Phụ cận] Tôi Vì Bạn Mà Đến:em cũng không biết.

An Nhạc gửi đi hai câu này tự mình cũng nhin không được mím môi kìm nén cảm giác muốn cười. Cố Tử Mặc nghĩ nếu như bây giờ cô đang ở bên cạnh hắn, hắn nhất định sẽ không nhin được xoa tóc cô, nhưng đây là trò chơi nên hắn chỉ có thể đánh ra một câu

[Phụ cận] Công Tử Thế Vô Song: Em cái cô bé này.....

Cô bé, một cách gọi ả ả cứng chiều, An Nhạc không ghét, nhưng là đi xem phong cảnh gì đó lúc kết hôn cũng đã nhìn qua hết rồi!

[Phụ cận] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Chúng ta đi làm nhiệm vụ phụ thê, phải đi xoát giá trị tình duyên mới được, nếu không sẽ không lấy được chiếc nhẫn tam thế.

[Phụ cận] Công Tử Thế Vô Song: Ừ!

Vì vậy hai người bọn họ đi làm nhiệm vụ phụ thê, lúc ra khỏi phụ bản cũng đã mười một giờ, Cố Tử Mặc nhìn thời gian, hỏi

[Phụ cận] Công Tử Thế Vô Song: Em đang ở đâu?

An Nhạc thành thật đáp

[Phụ cận] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Tiệm Internet

[Phụ cận] Công Tử Thế Vô Song: Cần trở về rồi.

Mặc dù An Nhạc muốn nán lại lâu một chút nhưng cũng biết mình phải trở về, hiện tại cô đã về nhà chứ không phải đang ở trong ký túc xá

[Phụ cận] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Ừ

Hai người nói tạm biệt xong, An Nhạc rời khỏi tiệm net trở về nhà.

Khi An Nhạc nằm trên giường, hắn gửi tin nhắn đến.

[Ngủ chưa?]

An Nhạc lập tức cầm điện thoại trả lời

[Em nghĩ hắn là chưa ngủ, nếu ngủ thì không có khả năng trả lời tin nhắn của anh.]

Cố Tử Mặc nhìn thấy tin nhắn, hiểu ý cười một tiếng rồi lại nhắn qua

[Đi ngủ sớm một chút, ngủ ngon!]

Nếu là bình thường, An Nhạc nhìn thấy tin nhắn như vậy khẳng định cũng sẽ hồi âm chúc ngủ ngon, sau đó nằm trên giường tưởng tượng đủ thứ rồi thiếp đi. Nhưng hôm nay cô lại không làm như vậy, có lẽ vì hôm nay là lễ tình nhân hoặc là vì thái độ mập mờ của hắn làm cho cô không hy vọng mọi chuyện cứ tiếp tục như vậy. Tóm lại, hiện tại An Nhạc rất muốn gọi điện thoại nói chuyện với hắn, cho dù chỉ nghe thanh âm của hắn một chút cũng đủ rồi.

Bởi vì cái ý nghĩ kích động này, An Nhạc bấm gọi vào số của hắn, cũng chẳng thèm quan tâm vấn đề mình có căng thẳng hay không.

Cố Tử Mặc nhìn số điện thoại hiện trên màn hình, mắt phượng xinh đẹp hơi híp lại, hiếm khi do dự như vậy, cuộc điện thoại này hắn có nên nhận hay không đây?

An Nhạc ở bên kia, tâm tình theo từng tiếng “đô...đô” vang dài như bị treo lơ lửng giữa trời, rốt cục hắn đang nghĩ cái gì? Ngoại trừ bên trong trò chơi nói chút chuyện, cô hoàn toàn nhìn không tới những thứ khác, chẳng lẽ học trưởng chỉ muốn cùng cô mập mờ trong trò chơi? An Nhạc không nhận được những suy nghĩ như vậy, đang lúc nội tâm thấp thỏm bất an, bên kia nhận điện thoại.

An Nhạc đột nhiên không biết nên nói gì, bên kia cũng không nói chuyện, nhưng là thanh âm hô hấp xuyên qua điện thoại truyền tới cô. An Nhạc liền có thêm dũng khí, cảm giác được người bên kia!

Bỗng nhiên trong điện thoại truyền đến tiếng cười dễ nghe, giống như có chút lo lắng, từng chút từng chút chạm vào tai cô....

An Nhạc cảm thấy khẩn trương, hoặc nên nói là bản thân ngượng ngùng, cứ như vậy cúp điện thoại rồi ôm chăn lẫn lộn.

Aaaaaaa! Cô đang làm cái gì vậy? Cô là học sinh tiểu học sao? Tự nhiên lại tắt điện thoại, đây không phải là điều bản thân mong đợi sao? Nếu để Đại Ngọc Nhi biết, nhất định sẽ bị chê cười làm ra vẻ, bình thường xem GV, nói mấy cái chủ đề H cô cũng chưa bao giờ ngượng ngùng.

Thành thật mà nói, Cố Tử Mặc thấy An Nhạc cúp điện thoại liền thở phào nhẹ nhõm, dù sao hắn cho rằng thời cơ vẫn chưa tới. Nhưng mà nghĩ thì nghĩ vậy, Cố Tử Mặc cũng không dễ dàng bỏ qua cho cô, hắn gửi đi một tin nhắn

[Sao lại tắt máy? Thẹn thùng?]

An Nhạc thấy mấy lời này lại kích động muốn gọi qua, cô muốn gọi nhưng bị kịch điện thoại hết pin, nhìn màn hình tối đen thật là hết chỗ nói, đang muốn đổi lại pin mới nghĩ đến cái kia cũng chưa sạc điện, đây gọi là bị kịch hay thần kỳ đây?

Ngày mai đi, ngày mai cũng không muộn!

Trước khi ngủ, An Nhạc đã nghĩ như vậy, nhưng đợi qua ngày thứ hai, dũng khí của tối hôm qua đã không còn, giống như không tìm thấy lý do để gọi điện. Cái này rất giống chuyện yêu đương, cần có thời cơ, nếu bỏ lỡ thì sẽ không còn cảm giác đó nữa. Vì vậy con người cần kích động thì cứ kích động, không nên đợi đến lúc đánh mất mới hối hận.

An Nhạc lại nghĩ, hay đợi đến ngày mai đi!

Nhưng hết ngày mai rồi lại ngày mai, liên tiếp qua nhiều ngày, An Nhạc không nhận được nghĩ: Tại sao cô nhất định phải gọi điện cho hắn, hắn không thể gọi cho cô à?

Vì vậy xoắn xuýt cho đến qua năm mới hai người cũng không có thêm cuộc điện thoại nào, mà sau buổi tối hôm đó lên trò chơi An Nhạc không tìm được thời gian login nữa, bởi vì chuẩn bị cho lễ mừng năm mới nên rất bận rộn, hai người cũng chỉ duy trì liên lạc qua một vài tin nhắn.

Rất cục cựa qua hết mấy ngày lễ tết, An Nhạc đứng ngồi không yên, tìm lấy một cái cớ về trường, mấy chị em trong ký túc xá trừ Điền Ly đều đã tới. An Nhạc để đồ xuống cùng Đại Ngọc Nhi đi ăn cơm, lúc ở trước cổng trường vô tình nhìn thấy người đã lâu không gặp, Tiêu Thịnh.

An Nhạc thấy hắn, nhất thời ngây ngẩn cả người.

Tiêu Thịnh nhìn An Nhạc cũng hơi sửng sốt, hai người bốn mắt nhìn nhau, đều dừng bước.

Hứa Ngọc đứng bên cạnh thấy một màn này, hiểu ý cười cười buông tay An Nhạc, biết điều định đi trước, An Nhạc thấy phản ứng của Hứa Ngọc lập tức giữ tay cô ấy lại không cho đi.

Bởi vì khẩn trương... bởi vì nhìn thấy mặt học trưởng.... nhưng lại không biết phải nói gì, rõ ràng trong trò chơi quen thuộc như vậy, rõ ràng trong trò chơi đã kết hôn, rõ ràng đã nhắn tin qua lại, nhưng khi mặt đối mặt, cảm giác lại vô cùng xa lạ.

78. Chương 78

Sau khi sửng sốt, Tiêu Thịnh mỉm cười thăm hỏi, như thường nói “Ra ngoài sao?”

Học trưởng phản ứng thản nhiên như thế làm cho An Nhạc có cảm giác không đúng, giọng điệu của hắn như nói chuyện với bạn học bình thường là sao đây? Trong trò chơi thì thôi không nói, chẳng lẽ mấy cái tin nhắn đều là An Nhạc cô tự mình đa tình sao? Hay là học trưởng thích chơi trò giả bộ không quen?

Mặc dù trong lòng mãnh liệt nổi sóng, nhưng An Nhạc không cho phép mình lộ vẻ mặt yếu ớt ra ngoài, nếu như học trưởng muốn giả bộ không quen, cô cũng có thể. An Nhạc từ nội tâm toát ra ngạo khí không chịu thua, kéo tay Đại Ngọc Nhi, thông dong cười nói với học trưởng “Ừ, đang định ra ngoài ăn cơm, còn học trưởng sao lại rảnh rỗi vào trường vậy?”

Tiêu Thịnh cũng không phải kẻ dằn dặt, rõ ràng nhìn thấy từ hai đầu lông mày An Nhạc hiện rõ vẻ bất mãn, hoặc nên nói là có ý khiêu khích.

Chẳng lẽ vì chuyện QQ nên tức giận?

Tiêu Thịnh vì cái ý nghĩ này mà có chút kinh, cũng có chút hỉ.

“Có việc.” Tiêu Thịnh đáp, bỗng nhiên chuyển đề tài, vừa mong đợi vừa dò xét phản ứng của An Nhạc “Đúng rồi, chưa nói cho em biết QQ của anh bị trộm, người nọ không gửi tin nhắn lừa gạt gì chứ?”

Nói đến chuyện này, An Nhạc cũng chưa quên, cô hí hóp mắt, khẽ cười nói “Tin nhắn lừa gạt thì không có, người ta chẳng qua là tuyên cáo chủ quyền của mình thôi, ví dụ như mật mã gì đó....”

Nghe vậy Tiêu Thịnh có chút lúng túng, hắn đương nhiên biết cái người trong miệng An Nhạc là người nào, không phải bạn gái trước của hắn thì là ai. Trước kia Tiêu Thịnh cũng không nghĩ đến cô ta sẽ đem toàn bộ mật mã sửa lại, sau này hắn có gọi điện hỏi một lần, cô ta nói acc là do một tay cô ta thành lập, nếu hai người đã chia tay thì cô ta có quyền lấy lại hoặc hủy bỏ nó.

Vì vậy Tiêu Thịnh cũng không đòi lại, chỉ báo cho vài người bạn tốt acc kia sau này không phải của hắn nữa, vốn muốn nói cho An Nhạc, nhưng khi đó đang trong thời gian thực tập bận rộn, cho nên chuyện này vẫn bị gác sang một bên.

Mãi đến hôm nay mới có cơ hội gặp được cô, Tiêu Thịnh theo thói quen nói xin lỗi “Thật ngại quá!”

An Nhạc không quen khi thấy học trưởng như vậy, cảm thấy hắn không được ngay thẳng. Bởi vì An Nhạc đã quen hắn ở trong trò chơi hay nói lời ác độc, như lúc ban đầu khi mới đặt chân vào game, thấy hắn đối thoại với nữ sinh theo đuổi, một hỏi mình có chỗ nào không tốt, một trả lời đều tốt, một hỏi vậy sao không thích cô ta, một trả lời chẳng có quan hệ gì với hắn.

Khi đó An Nhạc không cách nào tưởng tượng được học trưởng ôn nhu sẽ nói những lời đó, nhưng hết lần này đến lần khác hắn đều dùng cách nói như vậy, cô vẫn còn nhớ rõ. Ngược lại, bây giờ An Nhạc đã quen với thái độ đó của hắn trong trò chơi, hết sức mạnh mẽ, thỉnh thoảng nói mấy lời đả thương người, thỉnh thoảng ôn nhu, thỉnh thoảng xấu xa, lại nhìn tới bộ dạng hiện tại của học trưởng, cảm giác giống như hắn đeo lên bộ mặt giả tạo, làm cho người ta có suy nghĩ muốn giật xuống.

An Nhạc nhìn hắn nói “Không cần xin lỗi em, em cũng không bị thiệt thòi gì, hơn nữa vừa nhìn là biết không phải anh, nên acc đó em cho vào sổ đen rồi.”

“Ừ, không sao là tốt rồi.” Tiêu Thịnh gật đầu, đang muốn hỏi An Nhạc có chơi trò chơi kia không thì nghe tiếng chuông điện thoại của mình vang lên, hắn nhìn An Nhạc một cái rồi lấy điện thoại ra. Người ta nghe điện thoại, An Nhạc cũng không cần mà đứng đó chờ, dù sao giữa hai người bọn họ cũng không có quan hệ gì, chào hỏi xong rồi cần nói bye bye. Vì vậy cô cùng Hứa Ngọc vẫy tay với hắn rồi rời đi.

Tiêu Thịnh vừa nghe điện thoại vừa phân tâm nhìn bóng lưng An Nhạc, trong lòng không khỏi ảo não, một cơ hội tốt như vậy lại bỏ lỡ, quả nhiên hắn bây giờ vẫn nên lo cho tiền đồ của mình, không nên nghĩ đồng nghĩ tây.

.....

An Nhạc ở bên này nhìn xuống oán thầm trong lòng, chờ lúc vào trò chơi rồi cô nhất định phải khi dễ hắn lại.

Hứa Ngọc nhìn thấy tình hình vừa rồi lại có cảm giác mờ mịt, hai người này đang làm trò gì thế này? Cô không nhìn được tò mò hỏi “Ta nói, cậu với anh ấy là sao vậy?”

An Nhạc bĩu môi “Quan hệ bạn bè bình thường.”

Hứa Ngọc liếc An Nhạc một cái “Được, cậu cứ tiếp tục lừa gạt tớ đi.”

An Nhạc hỏi ngược lại “Vậy cậu với Lâm Biệt có quan hệ gì?”

“.....” Hứa Ngọc im lặng nhìn An Nhạc, con bé này lại hỏi chuyện cô với Lâm Biệt có quan hệ gì, đương nhiên là bình thường, vì nhiệm vụ phụ thê mà hợp tác, chỉ nói nhiệm vụ không nói chuyện tình cảm.

Hứa Ngọc trợn mắt “Cậu thử nói xem có quan hệ gì?”

“Tớ làm sao biết được.” An Nhạc nhún vai tỏ vẻ không biết.

Cô vừa nói xong câu này cánh tay liền bị hung hăng nắm một cái, An Nhạc vuốt vuốt tay, thở dài nói “Đại Ngọc Nhi, cậu phải xứng với tên gọi của mình nha, hung dữ như vậy ai còn muốn chứ.”

“Cậu nên lo lắng cho mình trước đi.” Hứa Ngọc lập tức phản kích.

“Tớ có cái gì đáng lo lắng, không thiếu tay cũng không thiếu chân, sau này nếu muốn kết hôn thì tùy tiện bắt một người đi trên đường về không phải xong việc sao.” An Nhạc mạnh miệng nói.

“Cậu cứ tiếp tục mạnh miệng đi.” Hứa Ngọc im lặng lắc đầu.

Buổi tối login, kênh bang phái bị xoát tin tức đến mức An Nhạc hoa cả mắt.

[Bang phái] [Quan Công mặt đỏ] ở cổng thành phía Tây bị [Đánh rắm có đau không] đánh ngã.

[Bang phái] [Nhiều năm say đắm mỹ nhân] ở cổng thành phía Tây bị [Đau trứng hết đau dạ dày] đánh ngã.

[Bang phái] [Nghe nói người chung thủy với một người] ở cổng thành phía Tây bị [Đánh rắm có đau không] đánh ngã.

[Bang phái] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Làm cái gì vậy? Kéo bè kéo lũ đi đánh nhau.

[Bang phái] Yên hỏa thịnh khai: An tử mau tới đây, bọn em sắp không trụ nổi.

Cái xưng hô “An tử” này là khi cô và Công Tử kết hôn trong trò chơi nói rõ chuyện mình là con gái, bọn họ liền đổi cách gọi, dĩ nhiên đây chỉ là một số, có người vẫn gọi An Nhạc là An ca, hay như bọn Không Say không gọi cô em dâu thì chính là chị dâu.

[Bang phái] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Tới.

79. Chương 79

[Bang phái] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Tới.

An Nhạc gia nhập vào đoàn rồi quay đầu sang nói với Hứa Ngọc “Đại Ngọc Nhi, đi giết người.”

Hứa Ngọc đáp “Ừ”

An Nhạc lại nói “Cậu ngồi chung tọa kỵ với tớ, thêm máu cho tớ.”

“Được.” Hứa Ngọc truyền tống đến Kinh Thành, an vị ngồi lên tọa kỵ của An Nhạc.

An Nhạc mang theo Đại Ngọc Nhi hỏa tốc chạy đến hiện trường, phát hiện bang nhân nhà mình bị người ta chặn ở điểm phục sinh, căn bản là đứng lên một người giết một người, đối phương đến cả một đoàn người, hơn nữa còn là người của Chiến Thần Liên Minh.

Cái gọi là liên minh chính là có rất nhiều đại bang phái hợp lại kết thành một liên minh, cùng đoạt quái, đoạt tài nguyên, quần chiến vân vân. Trong server của An Nhạc có hai đại liên minh, giống như trong tiểu thuyết vô hiệp, có chính phái thì tất nhiên sẽ có phản diện, đặc biệt trong trò chơi, nếu không có đối địch, không đánh nhau, giết người sẽ không còn hứng thú chơi tiếp. Đương nhiên nếu không thích đánh nhau, muốn vào một bang phái hù nhân thì cũng có một, gọi là trung lập. Những bang phái như thế chuyện của hai liên minh sẽ không nhúng tay vào, chỉ chơi trò chơi kết giao bạn bè.

An Nhạc ở Độc Bộ Thiên Hạ, mặc dù là đại bang phái nhưng thuộc phía trung lập, cùng với người trong hai liên minh nước sông không phạm nước giếng, đánh giết gì đó thì cũng chỉ là với ngoại tuyến kiếm tiền kiếm danh vọng.

Sao bây giờ lại đánh nhau với họ thế này? Nhìn tình hình, An Nhạc trước tiên hỏi người trong đoàn nguyên nhân, kỳ thật rất đơn giản, trong bang có một người tên Như Hoa, lúc bắt sủng vật đi ngang qua cái acc nhỏ vô tình giết chết một con quái chỉ còn lại chút máu, vì vậy hai bên cãi nhau vài câu, acc nhỏ này lại vô cùng lớn lối, Như Hoa tức giận mở hồng danh giết hấn, không ngờ tên này acc chính của hấn lại là người trong liên minh. Người nọ trong lòng khó chịu, vì vậy hấn mở acc lớn tìm Như Hoa tính sổ, Như Hoa lại lần nữa giết hấn, người nọ sống lại lỗi thêm hai acc lớn khác tới tiêu diệt Như Hoa.

Kháo! Chỉ có các ngươi mới có người sao, Như Hoa lại vào bang phái tìm mấy người quen đi đánh nhau với bọn họ.

Cứ như thế vài lần liền biến thành bang chiến, vừa bắt đầu bên bọn họ còn chiếm thế thượng phong, cuối cùng vì bên kia càng lúc càng đông mà yếu thế.

Đặc biệt bên kia vô cùng giáo hoạt, không mở hồng danh mà chờ bọn họ mở, mà bên mình ngốc nghếch đã mở hai lần hồng danh, kết quả bởi vì thời gian mở không thống nhất dẫn đến người mở trước trở thành mục tiêu, bởi vì trong trò chơi có thể mở hồng danh giết mọi người thì đồng dạng, mọi người cũng có thể giết hồng danh.

Vì vậy liên tiếp có mấy đoàn bị diệt, cuối cùng có người tránh về bang phái, rất ít người kiên trì ở lại, mấy người ở lại đó số lần chết dĩ nhiên càng nhiều nhưng vì mặt mũi đàn ông mà chống chọi nhất quyết không về.

[Phụ cận] Đánh rầm có đau không: Độc Bộ Thiên Hạ rác rưởi, mau đứng lên.

[Phụ cận] Quan Công mặt đỏ: Kháo! Có gan thì đến tử đấu, không phải khi dễ vì chúng ta hiện tại ít người, rất nhiều người không online được sao?

[Phụ cận] Đau trướng hết đau dạ dày: *Cười* Độc Bộ Thiên Hạ không phải đại bang sao? Triệu tập vài người đều không đứng dậy nổi.

[Phụ cận] Nhiều năm say đắm mỹ nhân: Phun nước miếng chẳng có gì hay, có giỏi thì đến tử đấu.

[Phụ cận] Ta là con chim nhỏ: Bây giờ là kéo bè kéo lũ đánh nhau, ai muốn cùng người tử đấu.

An Nhạc nhìn bọn họ chửi nhau lặng lẽ từ hậu phương mò mẫm đi tới, quyết đoán mở hồng danh nhắm vào y sư, chờ bên kia kịp phản ứng, cô đã giết chết một người, sau đó An Nhạc ngay lập tức rút lui, cười tọa kỵ bỏ chạy.

Người bên kia nhìn thấy là An Nhạc làm, hùng hùng hổ hổ đuổi theo, lúc đầu đuổi theo chỉ có ba người, hai thân xuất một y sư, An Nhạc xem đúng thời cơ, trước tiên miểu sát y sư, bên kia thấy vậy cũng muốn bắt chước, nhưng đáng tiếc Đại Ngọc Nhi cũng không phải tay mơ. Có Đại Ngọc Nhi làm cường lực hậu thuẫn, An Nhạc rất nhanh tiêu diệt hai thân xuất kia.

Bởi vì An Nhạc có kỹ năng khống chế, có thân xuất cao, có y sư ở phía sau, cái acc pháp sư của cô mặc dù vào phụ bản không phải rất trâu bò, nhưng ngồi tọa kỵ giết người ở ngoại thành, tuyệt đối là vương giả trong tám chức nghiệp, đây là ưu thế của pháp sư thân xuất cao tầm xa.

Bên kia chết mất ba người, đoán chừng cũng nổi nóng rồi, thoáng cái phân ra hơn nửa đoàn người đuổi theo cô cùng Đại Ngọc Nhi, cái này vừa đúng lúc trúng kế An Nhạc, cô lập tức gọi mấy người vừa bị giết trong đoàn, nhanh chóng lên tọa kỵ chiến đấu.

Người xung quanh điểm phục sinh rất ít bọn Quan Công nhanh chóng giết chết mấy người kia phá vòng vây.

An Nhạc vẫn tiếp tục chạy, phía sau kéo theo một nhóm người, sau khi chạy hết một vòng liền bị người của liên minh đuổi kịp, lập tức tiến hành phản kích, quần chiến cùng đánh đơn không giống nhau, một mình người giỏi cũng không đủ dùng, quan trọng nhất là phải biết phối hợp.

Khi bọn họ vừa mới phản kích, Không Say, Vòng Tròn đúng lúc login, An Nhạc lập tức kéo bọn họ vào đoàn, sau đó bang chủ Cuối Thời cũng login, dẫn đến một nhóm người, bên kia dĩ nhiên cảm thấy mình bị thua thiệt liền đi triệu tập thêm người, cho nên trận hỗn chiến lớn hơn nữa lại bắt đầu.

Cho tới khi Công Tử login, An Nhạc đã đánh nhau được nửa tiếng rồi, bị giết lại từ trong đồng thi thể bò dậy, không biết giết hết bao nhiêu người, nếu không phải lần trước sau khi bị ngồi tù, trong túi đồ lúc nào cũng mang theo đạo cụ tẩy điểm, không chừng lần này cô phải đi ngồi tù nữa.

An Nhạc bị đối phương dốc toàn lực cuốn lấy, mắt thấy sắp bị miểu sát, Công Tử trong nháy mắt xuất hiện trước mặt cô, đem lực sĩ phía trước tiêu diệt.

Hắc hắc, vừa nhìn thấy login đã xuất hiện rồi, đúng là mau thật.

An Nhạc hé miệng cười một tiếng, trong phút chốc lại nhớ tới chuyện chiều hôm đó, mặt lập tức trầm xuống, hừ, muốn giả bộ không quen, cô sẽ cùng hắc giả bộ không quen! An Nhạc giống như không nhìn thấy hắc, xoay người đi bắt đầu đuổi giết mấy tên khác.

Cố Tử Mặc cười tọa kỵ đi theo bên người cô.

[Mật ngữ] Công Tử Thế Vô Song: Mau lên ngựa.

Hừ, An Nhạc không thèm để ý, tiếp tục giết.

[Mật ngữ] Công Tử Thế Vô Song: Lão bà??? Nương Tử???

Hừ! An Nhạc tiếp tục không nhìn.

Bên kia màn hình, Cố Tử Mặc nhú mày, bị làm sao vậy? Mặc dù bọn họ đã nửa tháng không gặp nhau trong trò chơi, nhưng mỗi ngày đều gửi tin nhắn, An Nhạc còn nói cho hắc biết cô muốn về trường.

Đúng lúc này có người muốn đánh lén hai người bọn họ, Cố Tử Mặc cũng không suy nghĩ nữa, trước mắt nên giải quyết địch nhân.

An Nhạc vẫn không lên tiếng, chỉ lo vùi đầu vào giết người, mà Cổ Tử Mặc vì bảo vệ chu toàn cho An Nhạc nên luôn đi theo cô, cho nên dù không cố ý phối hợp, hai người khi ở cùng một chỗ luôn tỏa ra khí thế gặp người giết người, thấy phật giết phật.

Một mình Công Tử khi ở ngoại thành nếu như không phải một đám người bao vây thì căn bản không làm gì được hắn, hơn nữa An Nhạc cũng không kém, lại có ưu thế dã chiến của pháp sư cho nên tạo thành tình huống thế này.

Một tiếng sau, quân địch rốt cục kiên trì không nổi bỏ chạy tán loạn, nhưng chạy thì chạy vẫn không quên lên kênh thế giới phun nước miếng.

Đặc biệt cấp cao của liên minh cũng đã ra mặt.

[Thế giới] Tuyệt thế Sở Lưu Hương: Cuối Thời Thức Tỉnh, người có ý gì đây? Muốn tuyên chiến với Liên Minh sao?

[Thế giới] Cuối Thời Thức Tỉnh: Ta không có ý đó, cũng không phải bọn ta gây sự, chỉ là người khác khi dễ lên đầu ta rồi, ta không có lý do gì mà không phản kích.

[Thế giới] Tuyệt thế Sở Lưu Hương: Chúng ta vào YY nói chuyện một chút.

Vì vậy, mọi chuyện về sau chính là Cuối Thời Thức Tỉnh vào YY nói chuyện với bọn họ.

An Nhạc buông tay khỏi con chuột, cảm thấy ngón tay tê tê, cô nhìn thời gian, lại lần nữa cảm thán, đánh nhau thời gian trôi qua thật nhanh, hai tiếng đồng hồ mà giống như một cái chớp mắt, mà trong hai tiếng này lại không đi toilet lần nào, đây là nghị lực đến mức nào a

~An Nhạc đuổi người, thấy Công Tử đang cười cợt đảo quanh mình.

[Mật ngữ] Công Tử Thế Vô Song: Lão bà, cho dù muốn đánh người vào địa ngục cũng phải cho một lý do chứ.

[Mật ngữ] Tôi vì bạn mà đến: Ai là lão bà của anh, em với anh rất quen thuộc sao?

[Mật ngữ] Công Tử Thế Vô Song: Không quen? Vậy lão bà em muốn quen thuộc như thế nào?

[Mật ngữ] Tôi vì bạn mà đến: Cút!!!!!!

An Nhạc đánh xong mấy lời này, đang muốn đi vệ sinh rồi trở lại, ai biết vừa mới cử động lại nhìn thấy trên thế giới có người xoát bình luận tìm Công Tử tính sổ.

[Thế giới] Tiên kiếm kỳ hiệp: Công Tử, không phải lần trước người nói người chỉ là trưởng lão trên danh nghĩa của Độc Bộ Thiên Hạ, không quản chuyện của Độc Bộ mà? Hôm nay người ra mặt giết nhiều người như vậy nên giải thích thế nào đây? Đây là nói một đằng làm một nẻo sao?

[Thế giới] Công Tử Thế Vô Song: Ta không có thay Độc Bộ ra mặt, vẫn chỉ là trưởng lão trên danh nghĩa.

[Thế giới] Tiên kiếm kỳ hiệp: Vậy chuyện vừa rồi là sao đây?

[Thế giới] Công Tử Thế Vô Song: Ta chỉ là bảo vệ nương tử nhà ta thôi, như vậy cũng không được sao?

[Thế giới] Vẽ vòng tròn nguyên rửa người:

[Thế giới] Chỉ mình ta tỉnh ~ Ngàn chén không say: Không nghĩ tới Công Tử cũng sẽ buồn nôn như vậy.

[Thế giới] Tiên kiếm kỳ hiệp:

Phốc, An Nhạc thấy lời nói trên thế giới, rốt cuộc nhin không được cười lên, tức giận nén ở trong lòng kia, cuối cùng cũng giãn ra.

80. Chương 80

Sau khi từ nhà vệ sinh trở lại, trên kênh mật ngữ có vài lời nhắn.

[Mật ngữ] Duy mình ta tỉnh ~ Ngàn chén không say: Chị dâu, người phải thừa dịp này đem tên kia ăn sạch, nếu không sau này sẽ không có cơ hội trở mình.

[Mật ngữ] Vẽ vòng tròn nguyên rửa người: Chị dâu, đề nghị của Không Say người không cần nhìn tới.

[Mật ngữ] Công Tử Thế Vô Song: Nương tử.

[Mật ngữ] Công Tử Thế Vô Song: Nương tử.

Này, đừng có xoát bình luận như thế có được hay không, An Nhạc rất nhanh trả lời hần

[Mật ngữ] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Được rồi đừng có nháo nữa, đi phụ bản đi.

Vì vậy, những chuyện không vui của ngày hôm nay coi như chấm dứt.

Ngày hôm sau An Nhạc login thấy chuyện của bang phái và liên minh đã được giải quyết, kết quả chính là Độc Bộ Thiên Hạ gia nhập Chiến Thần liên minh, thành một đại bang phái dưới cờ của Chiến Thần, cái này đại biểu sau này bọn họ cũng phải theo liên minh hoạt động, giết người, đoạt Boss thế giới.....

Tóm lại có chỗ tốt cũng có chỗ xấu! Đối với tình huống này có người ủng hộ, có người phản đối, có người trung lập.

An Nhạc cảm thấy không sao cả, cô là một người chơi game, chơi như thế nào cũng được, quan trọng nhất là chơi vui vẻ. Công Tử lại không nghĩ như vậy, sau khi hần login biết được tin tức liền không nói hai lời rút khỏi bang phái, mặc dù Cuối Thời giữ lại nhưng hần nói một không nói hai, nói hần chỉ muốn an nhàn chơi trò chơi, không có thời gian đem tinh lực đặt lên mấy phương diện kia.

Vì vậy, Công Tử thoát ly, hần đi lần này An Nhạc đương nhiên cũng đi theo, còn có Không Say, Vòng Tròn, Hoa Đại, Say Đắm, hơn nữa một vài người theo đuổi Công Tử cũng đi, tổng cộng khoảng chừng ba mươi người rút khỏi bang phái.

Công Tử xây một bang phái mới gọi là Công Tử Nhạc.

An Nhạc nhìn thấy tên bang phái liền sửng sốt mất một phút đồng hồ, Công Tử Nhạc? Này, này, này, có nhầm hay không vậy? Đây rõ ràng là lấy hai chữ trong tên gọi của hần kết hợp với một chữ trong tên thật của cô mà!

[Mật ngữ] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Công Tử Nhạc? Sao anh không đặt là Công Tử Khóc đi?

[Mật ngữ] Công Tử Thế Vô Song: Không có biện pháp, tôi thích cái tên Công Tử Nhạc này.

[Mật ngữ] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Anh thật là trẻ con.

[Mật ngữ] Công Tử Thế Vô Song: Trẻ con cùng với thành thực giống như thiên đường với địa ngục, hoặc thiên tài cùng với ngu ngốc, chỉ cách nhau một chút xíu.

[Mật ngữ] Tôi Vì Bạn Mà Đến: *mồ hôi lạnh*

Kết quả tên bang phái vẫn là Công Tử Nhạc, Công Tử Thế Vô Song trở thành bang chủ, mà An Nhạc tự nhiên nước lên thì thuyền cũng lên, trở thành bang chủ phụ nhân, Không Say thành trưởng lão, Vòng Tròn thành giám viện, Hoa Đại thành chấp sự.

Ngày hôm nay, mọi người đều có chút hưng phấn, một đám người tập trung ở quảng trường bang phái, giống như chụp ảnh trong thực tế vậy, xếp thành mấy hàng, nhấn chụp màn hình làm ảnh lưu giữ.

Như vậy vẫn chưa hết, bởi vì đám người Không Say ồn ào nên tất cả các thành viên đều lên YY phát biểu cảm nghĩ. Đến lượt An Nhạc, cô lại dùng lý do tai nghe bị hư, kết quả lời nói vừa mới gửi đi đã bị mọi người luân phiên oanh tạc.

Không Say “Chị dâu, người muốn tìm lý do thì phải tìm cái nào tương đối dễ dàng khiến người ta tin tưởng chứ đúng không?”

Vòng Tròn “Chị dâu, người thật thiếu tiền a, một cái tai nghe đến bây giờ còn không chịu mua.”

Hoa Đại “Công Tử, mau mua một cái tai nghe cho lão bà người đi.”

Cố Tử Mặc hiện tại thật muốn làm thật hai tên kia, hẳn nhớ đã dặn bọn họ rất rõ ràng không được nói lung tung, xem ra hai người bọn họ cái gì cũng không nhớ, Cố Tử Mặc hí mắt cười cười, nhưng mà không sao, nợ có thể từ từ tính.

Đại Ngọc Nhi “Cùng cô ấy ở chung một phòng, vì người nào đó nói dối mà cảm thấy xấu hổ.”

Không Say “Thanh âm của Đại Ngọc Nhi MM cũng thật dễ nghe nha!”

Lâm Biệt “Này, Không Say, đừng có đùa giỡn lão bà của ta.”

Vòng Tròn “Đừng để ý đến tên chết tiệt đó, chị dâu, tới lượt người.”

Không Say với Vòng Tròn cũng thật tò mò, người như Công Tử lại chơi nổi yêu qua mạng, nhưng là muốn khai thác gì đó từ miệng Công Tử, hoàn toàn là đâm rỗng hang hổ, vì vậy muốn biết chuyện của An Nhạc chỉ có thể dựa vào nỗ lực của bọn hắn.

An Nhạc cảm thấy mình còn từ chối thì quá làm kiêu, lần trước trên YY không nói lời nào là vì không muốn bộc lộ thân phận của mình, hiện tại lý do này cũng không còn, bởi vì Công Tử đã sớm biết cô là An Nhạc, cho nên cô không có lý do gì nữa mà từ chối.

An Nhạc thanh thanh giọng, đè phím F2.

“Phát biểu cảm nghĩ đúng không? Thật ra cũng không có gì để nói, tóm lại mọi người có thể ở cùng một chỗ chơi trò chơi, chính là một loại duyên phận, phải biết quý trọng khoảng thời gian này.”

An Nhạc nói xong câu đó, cảm giác thanh âm mình run lợi hại, giống như học sinh tiểu học lần đầu lên bục đọc bài diễn cảm, rõ ràng là một người nói chuyện rất khá, đối mặt với rất nhiều người bên dưới bục, lại khẩn trương đến đọc sai từ.

Hoa Đại cảm thán “Cuối cùng cũng lộ ra một góc Lư Sơn rồi, nhưng mà không nghĩ tới, không nghĩ tới, An Ca trong trò chơi vạm vỡ như vậy, thanh âm lại....”

Vòng Tròn hưng phấn “Thanh âm của chị dâu, rất giống của trẻ vị thành niên đó!”

Không Say hòa theo “Hắc hắc, Công Tử dụ dỗ trẻ vị thành niên.”

Vị thành niên, vị thành niên em gái người.

An Nhạc hắc tuyến “Mấy người có nói như vậy cũng đã thương không nổi, còn nữa, có thể đổi cách gọi khác không, đừng có mở miệng liền chị dâu, thật kỳ cục.”

An Nhạc đã sớm nghĩ tới vấn đề này, trong trò chơi chỉ có thể đánh chữ nên vẫn có thể chấp nhận được, nhưng trên YY là dùng giọng nói, thanh âm của đối phương ở ngay bên tai, còn mở miệng gọi chị dâu, kỳ cục muốn chết.

“Người ta ngưỡng chừng.”

“Thật giống đó”

“Chắc là vậy rồi.”

“Được rồi, bang chủ phu nhân nói xong, kể tiếp đến bang chủ rồi!”

Lời này vừa nói ra, trong YY bắt đầu ồn ào gọi Công Tử nói chuyện.

An Nhạc nhớ lại sự kiện cướp ngục lần trước, chút nữa là có thể nghe được thanh âm của hắn, cuối cùng lại bị hắn đá ra ngoài, lúc ấy còn cảm thấy khó chịu một hồi, lần này hẳn có nói không? An Nhạc trong lòng bắt đầu mong đợi.

Cố Tử Mặc nghe bên trong truyền đến âm thanh ồn ào, không chút hoang mang mở mic nói “Lời bang chủ phu nhân nói chính là lời ta muốn nói, cho nên ta không còn gì để nói nữa.”

81. Chương 81: Chương 81

Cố Tử Mặc nghe bên trong truyền đến âm thanh ồn ào, không chút hoang mang mở mic nói “Lời bang chủ phụ nhân nói chính là lời ta muốn nói, cho nên ta không còn gì để nói nữa.”

Giọng nam trung trộn lẫn với âm điện tử, thanh âm truyền đến có chút từ tính, mọi người nghe thấy giọng nói này, đều hoa hoa lệ lệ .

Đây là cái gì? Phần mềm biến âm?

Cố Tử Mặc làm như không biết mình đã làm gì, còn kỳ quái hỏi “Sao không ai nói chuyện vậy?”

Không Say hận đến muốn cắn khấn tay “Người lợi hại.”

Vòng Tròn cũng theo chân Không Say “Người mạnh.”

An Nhạc đầu đầy hắc tuyến nhưng cũng không suy nghĩ nhiều, dù sao ấn tượng ban đầu cũng giữ vai trò chủ đạo, những tư tưởng đó đã ăn sâu bám rễ, hơn nữa đề tài này cũng không kéo dài quá lâu, rất nhanh đã bị đề tài mới thay thế.

Đặc biệt, khi đề nghị ca hát, An Nhạc không nghĩ tới Không Say hát rất dễ nghe, làm người ta vô cùng thích thú, khiến cho một người ngũ âm không đủ như cô hết sức ngưỡng mộ.

Nhưng mà sau đêm hôm đó mọi người cũng không còn lên YY nữa, nói cho cùng có người thích trực tiếp nói chuyện, có người thích đánh chữ nói chuyện, mà bang nhân vừa vặn lại là người sau.

Thoảng một cái An Nhạc đã tự trường được nửa tháng, giữa cô và Công Tử trong sinh hoạt thực tế không có nhiều biến chuyển lắm. Trong trò chơi, tài khoản của hai người đều nói cho đối phương biết, người nào rảnh rồi không có việc gì sẽ mở hai acc, làm nhiệm vụ hằng ngày, đặc biệt là xoát điểm tình duyên.

Ngày hôm đó, sau khi ra khỏi phụ bản, Công Tử đột nhiên nói

[Mật ngữ] Công Tử Thế Vô Song: Ở Thạch môn có một chỗ rất tốt.

[Mật ngữ] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Ở đó có gì tốt?

[Mật ngữ] Công Tử Thế Vô Song: Chạy hết một vòng ở đó, em mở hai acc ra xem liền biết.

Công Tử không nói hết mà chỉ nói một nửa.

[Mật ngữ] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Lần sau đi.

An Nhạc cho là Bug trong trò chơi, hoặc là cảnh đẹp gì đó nên thuận miệng đáp ứng, song, cô không nghĩ tới mình còn chưa đến được chỗ tốt mà hần nói, hai người bọn họ đã nháo một trận.

Nguyên nhân là thế này, đêm hôm đó, Không Say với Hoa Đại không login, đội ngũ cố định của bọn họ không thành lập được, trong bang phái cũng có người nhưng cấp bậc không đủ cao, trang bị cũng không đủ mạnh, An Nhạc với Công Tử muốn đi phụ bản cao cấp là chuyện không thể rồi, cho dù có kéo thêm y sư là Đại Ngọc Nhi với kỳ môn là Lâm Biệt cũng vẫn thiếu một lực sĩ da dày, vì vậy chỉ còn một con đường là chiêu mộ.

Đã bốn người rồi, đương nhiên phải chiêu mộ.

Nhưng An Nhạc vừa nhìn thấy lực sĩ được chiêu mộ vào, ánh mắt thiếu chút nữa muốn hồng, bởi vì người tới gọi là ‘Công Tử là vô song’.

An Nhạc đã từng thấy qua ID này ở trên kênh thế giới thu mua trang bị, lúc ấy cô nghĩ chính mấy người đó đã lấy cái ID này trước, hại cô không thể đạo nhái theo tên Công Tử, cuối cùng phải lấy tên ‘Tôi vì bạn mà đến’.

[Đội ngũ] Công Tử là vô song: Khiêu chiến Hồ Lô phải không? Vào.

[Đội ngũ] Tôi Vì Bạn Mà Đến:

[Đội ngũ] Ta đến vui đùa một chút thôi: Thật đau trứng.

[Đội ngũ] Lâm Biệt không nói yêu: Công Tử, anh em sinh đôi tới kìa.

[Đội ngũ] Công Tử là vô song: *hắc hắc* ta cũng dùng tên gọi này rồi mới biết được có một vị cao thủ gọi Công Tử Thế Vô Song, vẫn luôn muốn được gặp mặt, hôm nay rốt cục có thể cùng nhau vào phụ bản.

[Đội ngũ] Công Tử Thế Vô Song: Không dám xưng cao thủ, chỉ là một người chơi bình thường.

[Đội ngũ] Ta đến vui đùa một chút thôi: *ngoáy mũi* Người cũng biết khiêm nhường?

[Đội ngũ] Công Tử Thế Vô Song: Ta luôn khiêm nhường, chẳng bao giờ kiêu ngạo.

[Đội ngũ] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Vào phụ bản rồi lại nói chuyện, đừng lãng phí thời gian.

Đội ngũ truyền tống vào phụ bản Hồ Lô sơn, phụ bản này An Nhạc vô cùng quen thuộc, nhắm hai mắt lại cũng biết phải làm sao. Đội ngũ mới mặc dù tiếp xúc lần đầu nhưng lực sĩ này thao tác không tồi, năm người cũng coi như dễ dàng, vượt qua mà không chết lần nào.

Bọn họ tổng cộng đánh ba lần, lần cuối cùng bạo ra được thứ tốt, linh thạch, dùng để hợp thành đồ trang sức, tỷ lệ bạo phát khá thấp, đem đến Thương Thành bán cũng được một trăm vàng, lúc ném điểm thì rơi vào túi của An Nhạc, cô đang định nói mình đem đi bán chia tiền thì Công Tử đã lấy tiền phân hết cho bọn họ, mỗi người được mấy khối.

[Đội ngũ] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Anh làm gì thế?

[Đội ngũ] Công Tử Thế Vô Song: Hiện tại em không cần bán vội, bởi vì chỉ còn thiếu một mình tôi.

Đồ mờ hôi !@_@! An Nhạc không biết phải nói gì, cô đã nói không muốn để hắc nuôi, kết quả bây giờ cũng chẳng khác gì bị hắc nuôi, từ bảo thạch, thời trang cho đến thần sủng cao cấp.... từ trên xuống dưới. Mặc dù An Nhạc trong trò chơi cũng kiếm được tiền, nhưng là đã thiếu hắc 45 khối, cộng thêm lần này là thành 60 khối.

[Mặt ngũ] Tôi Vì Bạn Mà Đến: nhớ, 60 khối rồi, em sẽ trả từ từ.

Cổ Tử Mặc cười, cũng không nói cho cô biết, hắc thích cô thiếu hắc.

Lúc ‘Công Tử là Vô Song’ đi đều cùng bọn họ thêm bạn tốt, An Nhạc cũng thuận tay thêm người này vào danh sách bạn bè, dù sao có bạn là lực sĩ, bất kỳ ai cũng không ngại nhiều, nghề nghiệp này khi mới bắt đầu luyện cấp cũng giống như y sư, vô cùng đau trứng, giống như một con rùa không ai thêm tổ đội. Nhưng chỉ cần người ta kiên trì đi tiếp, trang bị giai đoạn sau vô cùng trâu bò, vào phụ bản rồi người là lớn nhất.

Bởi vì đi phụ bản cần lực sĩ là sự thật, đương nhiên nếu người mở acc cấp 80 đi phụ bản cấp thấp thì không cần.

Cứ như vậy, An Nhạc thêm bạn tốt ‘Công Tử là vô song’, chính cô cũng không biết bản thân ở trong trò chơi quanh đi quẩn lại một vòng, mất hết nửa năm mới chân chính gặp được người thật sự khiến cô quyết định vào trò chơi này, cho nên mới nói, duyên phận a, thật kỳ diệu!

Người sẽ không biết được ở năm tháng nào đó gặp được người kia, nhưng vì một chuyện nhỏ nhỏ lại khiến cả cuộc đời thay đổi.

[Đội ngũ] Tôi Vì Bạn Mà Đến: *mắng* Đại Ngọc Nhi, cậu không thể chỉ lo cho chồng mình được, nhất định phải thêm máu cho tớ biết không?

[Đội ngũ] Ta đến vui đùa một chút thôi: *liếc* tự mình uống máu, đây là trừng phạt cậu.

[Đội ngũ] Công Tử là vô song: Đại Ngọc Nhi?

Đã sửa bởi Nguyệt Dao lúc 10.04.2016, 19:57.

Tìm kiếm với từ khoá: 10.04.2016, 19:55Nguyệt DaoFree ED/WT DeveloperNgày tham gia: 08.01.2015, 18:19

Tuổi: 16 Re: [Hiện đại, Vong du] Cực Phẩm Công Tử - Công Tử Vô Song - Điểm: 10Cực Phẩm Công Tử – Chương 82

Tiêu Thịnh nghe gọi thế liền chợt nhớ tới một người, hẳn từng nghe thấy An Nhạc gọi một cô bạn của mình như vậy, cô gái đó hình như tên Hứa Ngọc, hẳn không khỏi nhũn chân mày, sao lại trùng hợp như vậy? Hai người bọn họ đã sớm vào trò chơi, hơn nữa An Nhạc đã kết hôn rồi?

[Đội ngũ] Ta đến vui đùa một chút thôi: Ủ, sao vậy?

[Đội ngũ] Công Tử là vô song: Hứa Ngọc? Học đại học X?

[Đội ngũ] Ta đến vui đùa một chút thôi: *kinh ngạc* người biết ta? Người là ai vậy?

[Đội ngũ] Ta đến vui đùa một chút thôi: Học cùng trường phải không?

[Đội ngũ] Công Tử là vô song: Anh là Tiêu Thịnh, lần trước không phải đã nói anh ở Server này sao, gọi Công Tử là vô song.

“Cái gì? Tiêu Thịnh?” Hứa Ngọc thất thanh kêu lên, thoáng quay đầu nhìn về phía An Nhạc hỏi “An Nhạc, cậu kết hôn với Công Tử Thế Vô Song kia không phải là Tiêu Thịnh sao? Chuyện gì đã xảy ra vậy?”

An Nhạc nhìn thấy câu nói kia trên màn hình đã sớm ngây người, cũng không trả lời vấn đề của Hứa Ngọc.

“Không, không phải đâu!” Hứa Ngọc thu hồi tầm mắt, đầu ngón tay bạch bạch gõ chữ.

[Đội ngũ] Ta đến vui đùa một chút thôi: đừng nói giỡn a!

[Đội ngũ] Công Tử là vô song: *lau mồ hôi* anh không có đùa, lúc trước chẳng phải còn gặp hai người ở cổng trường sao?

[Đội ngũ] Ta đến vui đùa một chút thôi:.....

[Đội ngũ] Công Tử là vô song: Tụi em vào trò chơi lúc nào thế, nhìn bộ dạng chắc cũng chơi lâu rồi phải không, đều đã mãn cấp!

[Đội ngũ] Ta đến vui đùa một chút thôi: Ủ, cũng được một thời gian rồi.

Tiêu Thịnh đem tầm mắt dời đến nhân vật nữ có ID ‘Tôi vì bạn mà đến’ trên màn hình, chần chờ một chút rồi hỏi

[Đội ngũ] Công Tử là vô song: ‘Tôi vì bạn mà đến’ là An Nhạc phải không?

Câu hỏi này cuối cùng cũng khiến cho An Nhạc hoàn toàn hồi phục tinh thần, nhưng cô cũng không có trả lời mà lập tức logout.

Bạch quang chợt lóe, hai người kia nhìn thấy trên màn hình không còn bóng dáng của An Nhạc, Hứa Ngọc cũng biết được chút chuyện nên có thể hiểu tâm tình của An Nhạc lúc này, nhưng Tiêu Thịnh thì lại chẳng biết có chuyện gì xảy ra.

Tình huống này Hứa Ngọc giải thích cũng không được mà không giải thích cũng không được, cô nhìn lực sĩ trên màn hình, thở dài

[Đội ngũ] Ta đến vui đùa một chút thôi: Cô ấy chắc đang bị đả kích.

[Đội ngũ] Công Tử là vô song: ???

[Đội ngũ] Ta đến vui đùa một chút thôi: Học trưởng, anh dùng đầu óc thông minh của mình suy nghĩ một chút, em chỉ có thể nói như vậy, đi trước.

Hứa Ngọc đánh xong mấy lời này cũng logout, chỉ còn Tiêu Thịnh nhìn chằm chằm màn hình ngẩn người, muốn hẳn suy nghĩ một chút?

Hứa Ngọc rời khỏi trò chơi, nghiêng người nhìn về phía An Nhạc, chỉ thấy cô ấy úp mặt xuống bàn, xem ra bị đả kích không ít! Hứa Ngọc đi tới nắm lấy vai An Nhạc nói “Hiểu lầm thôi mà, cũng không phải chuyện gì quá lớn, giải thích rõ là được, không cần phải lo lắng.”

An Nhạc cũng nghĩ như vậy, đúng thật hiểu lầm cũng không phải chuyện lớn, nhưng mà cô thật sự bị đả kích, cô vậy mà lại đi nhận nhầm người, ‘Công Tử là vô song’ mới là học trưởng, còn ‘Công Tử Thế Vô Song’ chỉ là người xa lạ?

An Nhạc ngẩng đầu lên, cố gắng nặn ra một nụ cười “Tớ không sao, chỉ là đầu óc tạm thời có chút hỗn loạn, để cho tớ suy nghĩ một lát.”

Hứa Ngọc nhìn thấy bộ dạng của An Nhạc như vậy cũng không tiện nói thêm gì nữa.

An Nhạc suy nghĩ thật lâu, bản thân vì sai lầm ngu ngốc này mà xấu hổ vô cùng, cô đi hỏi ID rồi tự mình lí giải, cũng không hỏi xem mấy chữ kia viết như thế nào, phải biết rằng văn tự Trung Quốc bác đại tinh thâm a! Kết quả chỉ vì sai một chữ mà lệch đi xa như vậy, uống cho cô học khoa văn học, thật là mất thể diện mất đến nhà bà ngoại luôn rồi. Hơn nữa cô cũng đã từng hoài nghi, nhưng lại vì một câu ngu ngốc mà cho rằng hẳn thật sự là học trưởng, lúc này nhớ tới, cô từng gọi hắn là học trưởng, hắn bảo cô không được gọi là học trưởng, gọi Công Tử, cái Bug rõ ràng như vậy mà cô lại không chú ý tới, cô là kẻ ngu sao? Cô nhất định là kẻ ngu rồi!

Còn có lúc kết hôn? Còn có số điện thoại? Còn có lúc lên YY?

An Nhạc càng nghĩ càng tức, chuyện này đúng là do cô sai trước, chẳng thể trách bất cứ ai, nhưng hắn rõ ràng biết cô nhầm, tại sao lại không nói cho cô biết? Còn ngần tra xét tư liệu của cô, để cô tiếp tục nhầm lẫn.

An Nhạc mỗi lần kích động đều sẽ làm một ít chuyện nào tàn, cô lấy di động ra muốn gọi điện thoại mắng chửi hắn, nhưng khi điện thoại hiện lên phím số, lý trí rất cục cũng quay trở về, vì vậy An Nhạc nhìn số điện thoại, cuối cùng cũng không có gọi đi.

Bình tĩnh, bình tĩnh, cô nhất định phải bình tĩnh suy nghĩ xem làm thế nào mới là tốt nhất.....

Cả một đêm An Nhạc đều tắt di động, sau đó cũng không có lên trò chơi, một mình chạy tới QQ đánh địa chủ, 11 giờ đêm nằm trên giường, rõ ràng trong đầu tự nói không suy nghĩ, nhưng lại không khỏi nhớ đến mấy cái tin nhắn đêm nào cũng gửi tới.

Tối nay, hắn có gửi nữa hay không?

Trước lúc ngủ cùng hắn nói câu “ngủ ngon” , đây dường như đã thành một thói quen!

Hiện tại, sự thật tàn khốc nói cho An Nhạc biết, người cùng cô mỗi đêm liên lạc chỉ là một người xa lạ, học trưởng trong tưởng tượng của cô không hề tồn tại, mọi hình ảnh liên quan đến “học trưởng”, tất cả mọi thứ đều là do cô vọng tưởng, cái này làm sao mà có thể chấp nhận được đây? Aaaaaaaaaaaa! Cô sắp điên rồi.....

Kết quả là đêm nay An Nhạc mất ngủ, lăn qua lộn lại đến gần sáng mới chợp mắt được một lúc, buổi sáng rời giường vác theo đôi mắt gấu mèo (O.O), còn bị chị em trong phòng cười nhạo một hồi nói cô nhất định là mộng xuân, chẳng những mộng xuân mà còn là buông thả quá độ.

An Nhạc cũng muốn nghĩ tất cả chỉ là giấc mơ, rất đáng tiếc hết lần này đến lần khác đều không phải mơ mộng! Sự thật chính là An Nhạc cô đi quyến rũ nhầm người, còn cùng người ta kết hôn trong trò chơi, quan hệ cũng mập mờ không rõ, chỉ thiếu không có tiến vào thực tế.

Oh, ông trời muốn đùa giỡn cô sao? An Nhạc im lặng nhìn trời, mặt đầy hắc tuyến.....

82. Chương 82

Tiêu Thịnh nghe gọi thế liền chợt nhớ tới một người, hắn từng nghe thấy An Nhạc gọi một cô bạn của mình như vậy, cô gái đó hình như tên Hứa Ngọc, hắn không khỏi nhíu chân mày, sao lại trùng hợp như vậy? Hai người bọn họ đã sớm vào trò chơi, hơn nữa An Nhạc đã kết hôn rồi?

[Đội ngũ] Ta đến vui đùa một chút thôi: Ừ, sao vậy?

[Đội ngũ] Công Tử là vô song: Hứa Ngọc? Học đại học X?

[Đội ngũ] Ta đến vui đùa một chút thôi: *kinh ngạc* người biết ta? Người là ai vậy?

[Đội ngũ] Ta đến vui đùa một chút thôi: Học cùng trường phải không?

[Đội ngũ] Công Tử là vô song: Anh là Tiêu Thịnh, lần trước không phải đã nói anh ở Server này sao, gọi Công Tử là vô song.

“Cái gì? Tiêu Thịnh?” Hứa Ngọc thất thanh kêu lên, thoáng quay đầu nhìn về phía An Nhạc hỏi “An Nhạc, cậu kết hôn với Công Tử Thế Vô Song kia không phải là Tiêu Thịnh sao? Chuyện gì đã xảy ra vậy?”

An Nhạc nhìn thấy câu nói kia trên màn hình đã sớm ngây người, cũng không trả lời vấn đề của Hứa Ngọc.

“Không, không phải đâu!” Hứa Ngọc thu hồi tầm mắt, đầu ngón tay bạch bạch gõ chữ.

[Đội ngũ] Ta đến vui đùa một chút thôi: đừng nói giỡn a!

[Đội ngũ] Công Tử là vô song: *lau mồ hôi* anh không có đùa, lúc trước chẳng phải còn gặp hai người ở cổng trường sao?

[Đội ngũ] Ta đến vui đùa một chút thôi:.....

[Đội ngũ] Công Tử là vô song: Tụi em vào trò chơi lúc nào thế, nhìn bộ dạng chắc cũng chơi lâu rồi phải không, đều đã mãn cấp!

[Đội ngũ] Ta đến vui đùa một chút thôi: Ừ, cũng được một thời gian rồi.

Tiêu Thịnh đem tầm mắt dời đến nhân vật nữ có ID ‘Tôi vì bạn mà đến’ trên màn hình, chần chờ một chút rồi hỏi

[Đội ngũ] Công Tử là vô song: ‘Tôi vì bạn mà đến’ là An Nhạc phải không?

Câu hỏi này cuối cùng cũng khiến cho An Nhạc hoàn toàn hồi phục tinh thần, nhưng cô cũng không có trả lời mà lập tức logout.

Bạch quang chợt lóe, hai người kia nhìn thấy trên màn hình không còn bóng dáng của An Nhạc, Hứa Ngọc cũng biết được chút chuyện nên có thể hiểu tâm tình của An Nhạc lúc này, nhưng Tiêu Thịnh thì lại chẳng biết có chuyện gì xảy ra.

Tình huống này Hứa Ngọc giải thích cũng không được mà không giải thích cũng không được, cô nhìn lực sĩ trên màn hình, thở dài

[Đội ngũ] Ta đến vui đùa một chút thôi: Cô ấy chắc đang bị đả kích.

[Đội ngũ] Công Tử là vô song: ???

[Đội ngũ] Ta đến vui đùa một chút thôi: Học trưởng, anh dùng đầu óc thông minh của mình suy nghĩ một chút, em chỉ có thể nói như vậy, đi trước.

Hứa Ngọc đánh xong mấy lời này cũng logout, chỉ còn Tiêu Thịnh nhìn chằm chằm màn hình ngẩn người, muốn hần suy nghĩ một chút?

Hứa Ngọc rời khỏi trò chơi, nghiêng người nhìn về phía An Nhạc, chỉ thấy cô ấy úp mặt xuống bàn, xem ra bị đả kích không ít! Hứa Ngọc đi tới nắm lấy vai An Nhạc nói “Hiểu lầm thôi mà, cũng không phải chuyện gì quá lớn, giải thích rõ là được, không cần phải lo lắng.”

An Nhạc cũng nghĩ như vậy, đúng thật hiểu lầm cũng không phải chuyện lớn, nhưng mà cô thật sự bị đả kích, cô vậy mà lại đi nhận nhầm người, ‘Công Tử là vô song’ mới là học trưởng, còn ‘Công Tử Thế Vô Song’ chỉ là người xa lạ?

An Nhạc ngẩng đầu lên, cố gắng nặn ra một nụ cười “Tớ không sao, chỉ là đầu óc tạm thời có chút hỗn loạn, để cho tớ suy nghĩ một lát.”

Hứa Ngọc nhìn thấy bộ dạng của An Nhạc như vậy cũng không tiện nói thêm gì nữa.

An Nhạc suy nghĩ thật lâu, bản thân vì sai lầm ngu ngốc này mà xấu hổ vô cùng, cô đi hỏi ID rồi tự mình lí giải, cũng không hỏi xem mấy chữ kia viết như thế nào, phải biết rằng văn tự Trung Quốc bác đại tinh thâm a! Kết quả chỉ vì sai một chữ mà lệch đi xa như vậy, uống cho cô học khoa văn học, thật là mất thể diện mất đến nhà bà ngoại luôn rồi. Hơn nữa cô cũng đã từng hoài nghi, nhưng lại vì một câu ngu ngốc mà cho rằng hẳn thật sự là học trưởng, lúc này nhớ tới, cô từng gọi hẳn là học trưởng, hẳn bảo cô không được gọi là học trưởng, gọi Công Tử, cái Bug rõ ràng như vậy mà cô lại không chú ý tới, cô là kẻ ngu sao? Cô nhất định là kẻ ngu rồi!

Còn có lúc kết hôn? Còn có số điện thoại? Còn có lúc lên YY?

An Nhạc càng nghĩ càng tức, chuyện này đúng là do cô sai trước, chẳng thể trách bất cứ ai, nhưng hẳn rõ ràng biết cô nhầm, tại sao lại không nói cho cô biết? Còn ngần tra xét tư liệu của cô, để cô tiếp tục nhầm lẫn.

An Nhạc mỗi lần kích động đều sẽ làm một ít chuyện nào tàn, cô lấy di động ra muốn gọi điện thoại mắng chửi hẳn, nhưng khi điện thoại hiện lên phím số, lý trí rất cục cũng quay trở về, vì vậy An Nhạc nhìn số điện thoại, cuối cùng cũng không có gọi đi.

Bình tĩnh, bình tĩnh, cô nhất định phải bình tĩnh suy nghĩ xem làm thế nào mới là tốt nhất.....

Cả một đêm An Nhạc đều tắt di động, sau đó cũng không có lên trò chơi, một mình chạy tới QQ đánh địa chủ, 11 giờ đêm nằm trên giường, rõ ràng trong đầu tự nói không suy nghĩ, nhưng lại không khỏi nhớ đến mấy cái tin nhắn đêm nào cũng gửi tới.

Tối nay, hẳn có gửi nữa hay không?

Trước lúc ngủ cùng hẳn nói câu “ngủ ngon” , đây dường như đã thành một thói quen!

Hiện tại, sự thật tàn khốc nói cho An Nhạc biết, người cùng cô mỗi đêm liên lạc chỉ là một người xa lạ, học trưởng trong tưởng tượng của cô không hề tồn tại, mọi hình ảnh liên quan đến “học trưởng”, tất cả mọi thứ đều là do cô vọng tưởng, cái này làm sao mà có thể chấp nhận được đây? Aaaaaaaaaaaaa! Cô sắp điên rồi.....

Kết quả là đêm nay An Nhạc mất ngủ, lăn qua lộn lại đến gần sáng mới chợp mắt được một lúc, buổi sáng rời giường vác theo đôi mắt gấu mèo (O.O), còn bị chị em trong phòng cười nhạo một hồi nói cô nhất định là mộng xuân, chẳng những mộng xuân mà còn là buông thả quá độ.

An Nhạc cũng muốn nghĩ tất cả chỉ là giấc mơ, rất đáng tiếc hết lần này đến lần khác đều không phải mơ mộng! Sự thật chính là An Nhạc cô đi quyến rũ nhầm người, còn cùng người ta kết hôn trong trò chơi, quan hệ cũng mập mờ không rõ, chỉ thiếu không có tiến vào thực tế.

Oh, ông trời muốn đùa giỡn cô sao? An Nhạc im lặng nhìn trời, mặt đầy hắc tuyến.....

83. Chương 83

An Nhạc chơi trò chơi rất có nguyên tắc, đó chính là không video, không gặp mặt, không yêu qua mạng, nhưng mà cô thiếu chút nữa đã.....

Không đúng, không phải như thế.

An Nhạc lập tức lắc đầu, cô tuyệt đối không thích một nhân vật hư cấu, người cô thích là học trưởng, vì cô đem học trưởng với Công Tử kéo lại cùng một chỗ, tưởng tượng là một người nên mới sinh ra ảo giác như vậy.

Vì vậy cô không có thích nhân vật hư cấu, internet là ảo, internet là nhân tố không thể xác định, cô biết rõ như thế cho nên cô tuyệt đối không thích nhân vật hư cấu, tuyệt đối không thể nào!

An Nhạc nói với bản thân, cuối cùng cũng tự mình tin như vậy, mà một khi đã tin chắc rồi, kế tiếp đối với việc nên xử lý sai lầm như thế nào cũng có chút nghiêm túc.

Không sao, không phải chỉ là một cái ID sao, cùng lắm sau này cô không login nữa, nếu muốn chơi thì tạo một tài khoản khác, về phần người kia nghĩ như thế nào cũng không liên quan tới cô, dù sao trong trò chơi người đến người đi là rất bình thường.

Mấu chốt là điện thoại, hắn có số điện thoại của cô.

Chặn số? Hay là đổi số khác?

An Nhạc hí hửng, cầm lấy cái điện thoại đã tắt máy đúng 24 tiếng, vừa mở lên nhìn, có một tin nhắn an tĩnh nằm trong hòm thư, thời gian gửi là 11 giờ 45 phút tối hôm qua, nội dung như bình thường chỉ có hai chữ đó.

Thấy hai chữ này ánh mắt An Nhạc không tự chủ được trở nên dịu dàng, dĩ nhiên cái này chính bản thân cô cũng không biết.

Một lát sau, An Nhạc để điện thoại xuống, chống cằm nhìn khung cảnh mùa xuân bên ngoài cửa sổ, một mình suy nghĩ: hay là trước tiên cứ tỏ ra lạnh nhạt, nếu như bên kia có hành động gì thì chặn số hoặc đổi số mới cũng không muộn.

Về phần học trưởng, không biết chuyện lần này hắn sẽ nghĩ như thế nào? Có đoán được là cô vì hắn mới chạy vào trò chơi không?

Mới nghĩ một chút mà đầu An Nhạc đã to ra rồi, cuối cùng, cô không muốn suy nghĩ nữa, lấy một câu cửa miệng mà kết thúc tất cả: nếu là của mình thì sẽ là của mình, không phải của mình thì cưỡng cầu cũng vô ích.

Hứa Ngọc biết An Nhạc không có ý định đăng nhập vào trò chơi liền hỏi một câu “Cậu thật sự quyết định như vậy, cậu không có chút cảm giác nào với Công Tử kia sao?”

An Nhạc nhún vai, không chút do dự thuận miệng trả lời “Chỉ là một người không quen biết có cảm giác gì chứ, cậu cũng biết rõ internet giống như một mỹ nhân tuyệt sắc, cái gọi là mỹ nhân như hoa cách tầng mây, vậy cũng chỉ có thể cách tầng mây mà thưởng thức, một khi đến gần, nhất định sẽ gặp ánh sáng chết.”

Hứa Ngọc nhìn chằm chằm An Nhạc 30 giây, lắc đầu nói “Cậu đó, không biết nên nói si tình hay là không tìm không phải đây!”

An Nhạc cười “Si tình? Đại Ngọc Nhi cậu đừng đùa tở, tở không phải người như vậy.”

Hứa Ngọc cuối cùng hỏi “Cậu không liên hệ với hắn nữa vậy có chơi game nữa không?”

“Nói sau đi” An Nhạc hiện tại vẫn chưa nghĩ đến việc vào trò chơi, nhưng mà người nào đó vẫn thường xuyên online, cô nghiêng về phía Đại Ngọc Nhi, nói “Cậu cũng đừng nói gì với hắn, nếu hắn có hỏi đến tở thì nói không biết, không rõ lắm hoặc không quen.”

Hứa Ngọc vỗ vỗ vai cô “Yên tâm đi, tở sẽ không nói một chữ.”

An Nhạc chợt nhớ đến học trưởng liền bổ sung thêm “Còn có học trưởng.....”

“Biết rồi, cậu lo cái gì chứ!”

Mặc dù Đại Ngọc Nhi đã bảo đảm với An Nhạc, mặc dù trong lòng đã hạ quyết tâm, nhưng An Nhạc không có biện pháp hoàn toàn buông xuống, chỉ cần có thời gian rảnh sẽ không nhịn được muốn vào trò chơi, muốn kiểm chế nhưng kiểm chế không được.

Điều này khiến cho An Nhạc tức giận, đặc biệt là vào buổi tối, hắn lại gửi tin nhắn đến.

[Lại bận rộn không có thời gian vào trò chơi rồi, thật đáng thương!]

Nếu như An Nhạc còn chưa biết được sự thật, thấy tin nhắn này cô nhất định sẽ vui mừng, nhưng bây giờ cô chỉ muốn nói, đáng thương em gái người! Nghĩ đến cái tên này khiến cô quay vòng vòng, cái cảm giác bị người ta đùa giỡn không thoải mái ấy lại bắt đầu xông lên.

Sau đó, An Nhạc bộc phát.

Không có lý nào hấn đối với cô cái gì cũng biết mà cô lại không biết gì về hấn, An Nhạc cắn răng, rất nhanh trả lời tin nhắn

[Em thấy anh mới là đáng thương! Sao vậy? Lên trò chơi không thấy em nên nhớ à?]

Cố Tử Mặc đang uống nước thì nhận được tin nhắn, một ngụm nước suýt chút nữa phun ra, mặc dù sớm biết cô bé này cũng không phải thực nữ thiện lương gì, nhưng nhắn tin với giọng đùa giỡn như vậy vẫn là lần đầu, dù không biết ý đồ của cô, nhưng Cố Tử Mặc từ trước tới giờ vẫn luôn thua người không thua trận.

Hấn đáp lại [Ừ, nhớ em, còn em.]

An Nhạc thấy mấy chữ này, tay run lên, trên mặt có vết đỏ ửng khả nghi, cô như bị phồng tay lập tức ném di động lên giường, đeo tai nghe vào tập trung nghe nhạc rock.

Nhưng như vậy cũng không thể dập tắt sự khó chịu trong lòng An Nhạc, cô nhìn màn hình, cứ như vậy không chơi thì quá hèn nhát, nói gì đi nữa cô cũng muốn đùa giỡn hấn, nếu không hấn thật cho rằng cô rất dễ bắt nạt.

Dường như tìm được cho mình một lý do, An Nhạc rốt cục mở ra giao diện trò chơi, cô vừa mới login, Công Tử đã gửi tin nhắn đến.

[Mật ngữ] Công Tử Thế Vô Song: Đây là dùng hành động trả lời tin nhắn vừa rồi của tôi sao?

Cái rắm! Ai nhớ hấn?

An Nhạc trong lòng nghĩ một đằng lại trả lời hấn một nẻo

[Mật ngữ] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Anh cho rằng phải thì là phải, anh cho rằng không phải thì nó là không phải.

[Mật ngữ] Công Tử Thế Vô Song: Lão bà, đáp án này cũng quá khuôn mẫu, cái nào cũng được, nhưng mà, tôi cho rằng phải.

Công Tử nói đến đây sau đó dùng kỹ năng phu thê truyền tống đến trước mặt cô, trên màn hình hai người đứng cùng nhau, mặt đối mặt.

Nhìn xem, thật là tự luyện.

An Nhạc càng xem càng thấy người này đáng giận, cô nhìn nhân vật trên màn hình, trên mặt thoáng qua nụ cười quỷ dị, ngón tay nhanh chóng gõ bàn phím, rất nhanh, một hàng chữ hiện lên màn hình của Cố Tử Mặc

[Mật ngữ] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Chúc mừng, đáp đúng rồi.

[Mật ngữ] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Nhưng mà lão công, hình như anh chưa lần nào bày tỏ với em, hay là lên thế giới bày tỏ với em một lần đi.

84. Chương 84

Lão công? Đây là lần đầu tiên An Nhạc gọi hấn như thế, Cố Tử Mặc ở bên kia màn hình rung mình một cái, hiện tại hấn có thể xác định cô không phải khác thường, mà là vô cùng khác thường! Còn vì sao lại khác thường như vậy từ từ rồi hấn cũng sẽ biết, bây giờ cứ tạm thời đi theo cô.

[Mật ngữ] Công Tử Thế Vô Song: Đường nhiên không thành vấn đề.

[Thế giới] Công Tử Thế Vô Song: Lão bà, có thể gặp được em thật là tốt!

[Thế giới] Uy Nhi Cương: Mắt chó đui mù, Công Tử mà cũng lên thế giới nói lời khiến quần chúng buồn nôn sao?

[Thế giới] Có một tiên nữ hạ phàm: *sao mắt* vậy xem, thật hâm mộ!

Đáng tiếc An Nhạc lại hoàn toàn không nghĩ như vậy, hâm mộ gì chứ, đi hết sang một bên! Cô nhìn mấy chữ kia trên kênh thế giới, lại gửi tin nhắn cho hấn

[Mật ngữ] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Lão công, anh đừng nghĩ chỉ nói qua loa như vậy là xong nhé, cho dù không nói yêu, ít nhất cũng phải nói thích chứ.

[Mật ngữ] Công Tử Thế Vô Song: Bà xã, nếu em muốn nghe, lần sau gặp mặt có thể nghiên cứu vấn đề này một chút.

Gặp cái quỷ ấy, ai muốn gặp hần.

[Mật ngữ] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Được rồi, lão công, anh đem lời vừa rồi xoát lại một lần nữa được không?

[Thế giới] Công Tử Thế Vô Song: Lão bà, có thể gặp được em thật là tốt!

[Thế giới] Tôi Vì Bạn Mà Đến: Thật xin lỗi, Công Tử, sau này tôi sẽ không login nữa, người nhà đã phát hiện ra chuyện chúng ta, bọn họ như thế nào cũng không thể chấp nhận con trai mình yêu đương với một người đàn ông, tự tôi cũng cảm thấy chúng ta không thể nào đi tiếp, cho nên, tạm biệt!

An Nhạc nói xong lấy tốc độ nhanh nhất logout, sau đó vô cùng phấn khích nhảy tới sau lưng Đại Ngọc Nhi nhìn tình hình.

[Thế giới] Có một tiên nữ hạ phàm: *mồ hôi lạnh*.....

[Thế giới] suất suất tiểu tử oa: ói máu, chuyện gì đang xảy ra vậy?

[Thế giới] Duy mình ta tỉnh ~ Ngàn chén không say: *che miệng cười* chết cười, thì ra Công Tử thật sự thích đàn ông!

[Thế giới] Vẽ vòng tròn nguyên rửa người: Chị dâu khí phách, không giải thích.

[Thế giới] Ngắm hoa ngắm trăng ngắm cúc hoa: Chân tướng là như thế phải không? Ai nha, thật hạnh phúc!

[Thế giới] Tổ y mỹ nhan: Thanh Nhan có nhìn thấy không? Không phải là em không tốt mà là người ta vừa mất đàn ông!

[Thế giới] Tổ y thanh nhan: Đừng nói nữa, qua rồi, đã sớm không còn nhớ rõ.

[Thế giới] Kê a Kê: Ta dựa vào, ai để ý một chút đi, toàn bộ thế giới thu mua lão hổ, có thì MMMMMMM ta, giá cả không thành vấn đề, nhanh chóng giao dịch.

Trên thế giới đã hỗn loạn, Cổ Tử Mặc lại nhận được rất nhiều tin nhắn, còn có cả thể loại này “Không nghĩ tới chúng ta lại là người đồng đạo, ta cũng là đồng tính luyện ái, đúng rồi, Công Tử ngươi là 1 acc hay là 0 acc, có muốn ngày nào đó gặp mặt không?”

Cổ Tử Mặc không chút biểu tình chặn tất cả tin nhắn, môi mỏng khẽ nhếch lên một độ cung hoàn mỹ, cô gái nhỏ kia lại dám trêu đến trên đầu hần.

[Thế giới] Công Tử Thế Vô Song: Lão bà ta đùa thật ác!

Cổ Tử Mặc phát xong mấy lời này cũng logout.

“Hài lòng không?” Hứa Ngọc thấy ID của Công Tử chuyển sang màu xám, quay đầu nhìn về phía An Nhạc, dùng ánh mắt thăm dò.

An Nhạc chống lại tầm mắt của Đại Ngọc Nhi, ngồi thẳng người, hơi hợt nói “Cũng tương đối!”

Hứa Ngọc lấy tay chọc vào người cô “Cậu đừng ở trước mặt tớ làm bộ, tớ còn không hiểu cậu sao, tâm lý thẳng băng rồi chứ?”

“Ừm” An Nhạc hàm hồ đáp một tiếng, ngồi trở lại trước máy vi tính, song cô chưa kịp ngồi ấm chỗ đã nghe thấy thanh âm dồn dập của Đại Ngọc Nhi “Này này này, mau tới đây, học trưởng gửi tin nhắn tới.”

An Nhạc chạy tới nhìn, chỉ thấy trên màn hình của Đại Ngọc Nhi, Công Tử là vô song gửi tới một cái tin nhắn

[Mật ngữ] Công Tử là vô song: Hứa Ngọc, cái acc kia có phải An Nhạc sẽ không lên nữa?

An Nhạc lắc đầu, Hứa Ngọc theo ý cô trả lời

[Mật ngữ] Ta đến vui đùa một chút thôi: Không lên nữa.

Ba chữ kia gửi đi rồi, không thấy bên kia hồi âm, An Nhạc đang định rời đi thì thấy đối phương trả lời.

[Mật ngữ] Công Tử là vô song: Hứa Ngọc, có thể nói cho anh biết số điện thoại của An Nhạc không?

An Nhạc thấy mấy lời này liền giật mình, Hứa Ngọc quay người nhìn cô, nôn nóng hỏi “Thế nào? Có nói cho anh ấy biết không? Có nói cho anh ấy biết không?” Hứa Ngọc nhìn thấy An Nhạc chần chừ, chịu không được tự mình quyết định.

Cô nàng vừa đánh chữ vừa nói “Lề mề thật chẳng giống cậu chút nào, không phải cậu vẫn muốn như vậy sao? Là tốt hay xấu thì thử xem một chút.”

[Mật ngữ] Ta đến vui đùa một chút thôi: 13XXXXXXXXX.

An Nhạc thấy Hứa Ngọc gửi số điện thoại của mình đi cũng không phản bác, coi như chấp nhận.

Đúng là cô cũng muốn biết đáp án, không muốn cứ mờ mờ ám ám như vậy.

Hứa Ngọc gửi số của An Nhạc đi, không lâu sau điện thoại của An Nhạc vang lên, cô cầm điện thoại lên nhìn, là một số lạ, trong lòng có chút dự cảm, cô ấn xuống phím nghe “Alo, xin hỏi ai vậy?”

“Là anh, Tiêu Thịnh.” Bên kia truyền đến giọng nam vô cùng dễ nghe, cũng là thanh âm khiến An Nhạc không thể quên.

An Nhạc nắm chặt di động trong tay, cô nhìn ánh mắt tò mò của mấy chị em trong phòng đành đứng dậy đi ra ngoài, đồng thời bình thần nói “Thì ra là học trưởng, gọi cho em có chuyện gì không?”

Lời nói của An Nhạc không có bất kỳ khe hở nào, cũng không nghe ra mùi vị gì, lễ phép mà không quá xa cách.

Tiêu Thịnh nghe giọng nói không nóng không lạnh của cô, lại không kìm lòng nghĩ, chẳng lẽ hần hiểu sai ý rồi? Nhưng là nghĩ đến chuyện ngày hôm qua hần suy tư, Tiêu Thịnh cảm thấy mình nên biết rõ ràng, hần không muốn cứ như vậy từ bỏ.

“Em không hiểu kỳ anh làm sao biết số của em?”

Giọng nói mang ý cười của Tiêu Thịnh bay vào tai An Nhạc, cô dừng lại một chút rồi nói “Đại Ngọc Nhi nói cho anh, mới nãy cô ấy nói với em rồi.”

Cho dù cô nói như vậy, Tiêu Thịnh vẫn muốn giải thích “Bởi vì muốn chính miệng hỏi em một chuyện, em không ngại chứ?”

“Không sao!” An Nhạc lắc đầu.

Tiêu Thịnh nắm chặt di động, không quanh co lòng vòng, trực tiếp hỏi “Tôi Vì Bạn Mà Đến là em sao?”

85. Chương 85

Tiêu Thịnh nắm chặt di động, không quanh co lòng vòng, trực tiếp hỏi “Tôi Vì Bạn Mà Đến là em sao?”

Tiêu Thịnh hỏi một câu khiến cho An Nhạc nhớ lại ước nguyện ban đầu khi lấy cái tên này, kết quả bởi vì một hiểu lầm buồn cười, để cho cái ID này không còn chút ý nghĩa nào nữa.

Nhưng vì sao bây giờ học trưởng lại hỏi? Là bởi vì đoán được ý đồ của cô?

“Ừ.” An Nhạc nắm tay, có chút thấp thỏm đáp một tiếng.

Tiêu Thịnh mấp máy môi, nói “Có lẽ.... em cho rằng Công Tử Thế Vô Song kia là anh?” Tiêu Thịnh đem những lời này hỏi ra miệng, cả người cũng vô cùng khẩn trương, rõ ràng mới là đầu mùa xuân vậy mà bàn tay cầm điện thoại lại xuất ra một tầng mồ hôi mỏng.

An Nhạc cũng không nghĩ đến hẳn sẽ hỏi như vậy, bàn tay cứng đờ, nếu như cô trả lời, vậy tâm ý đối với hẳn sẽ không thể che giấu, nhưng không lẽ lại nói dối? Còn muốn tiếp tục phủ nhận sao? Trong tình yêu coi trọng nhất là thời cơ vậy hiện tại chính là thời cơ tốt nhất, nếu cô chỉ chú trọng thể diện của mình, vậy sẽ giống như một câu tục ngữ “chết vì sĩ diện khổ thân.”

Sự trầm mặc của An Nhạc cũng khiến Tiêu Thịnh thấp thỏm, lúc Tiêu Thịnh đang muốn đổi đề tài khác làm cho không khí sinh động một chút, trong điện thoại lại truyền đến thanh âm của cô “Ừ, bắt đầu là vì chuyện này nên mới hiểu lầm.”

Thật sự là nhầm lẫn rồi! Tâm tình Tiêu Thịnh trong nháy mắt bay bổng lên, hẳn áy náy nói “Ngại quá, lại không nói rõ với em.”

“Sao lại là lỗi của học trưởng, là tự em hiểu lầm, hơn nữa bây giờ biết cũng không quá muộn, đúng không?” Câu nói sau cùng An Nhạc dùng khẩu khí nhẹ nhàng nói, tận lực làm cho mình tự nhiên một chút.

Tiêu Thịnh nở nụ cười “Ừ, không muộn.” Những lời hẳn nói với An Nhạc cũng chính là đang tự nói với mình.

An Nhạc không tìm được từ thích hợp đáp lại, chỉ biết cười theo.

Tiêu Thịnh ngược lại hỏi “Đúng rồi, anh tùy tiện gọi điện thoại cho em, em sẽ không tức giận chứ?”

An Nhạc trả lời “Không có, nếu như tức giận em sẽ trực tiếp tắt điện thoại.”

Tiêu Thịnh cười cười, lại nói “Sau này em có chơi trò chơi kia nữa không?”

Hỏi đến vấn đề này, An Nhạc suy nghĩ một chút rồi hàm hồ đáp “Chắc là sẽ chơi, nhưng không dùng acc đó.”

Tiêu Thịnh cũng không hỏi tại sao, chỉ nói “Chơi lại sao? Đúng lúc, anh dẫn em.”

“Thật không? Vậy cảm ơn học trưởng trước.”

Hai người mỗi người một câu tán gẫu, cảm giác xa lạ cũng dần tản đi, An Nhạc bắt đầu thanh tĩnh lại, giống như đang cùng bạn bè bình thường nói chuyện, mười mấy phút bất tri bất giác trôi qua.

Sau khi cúp điện thoại trở về phòng, ba người còn lại bỏ nhau về phía An Nhạc.

“Như thế nào, có thổ lộ không?”

An Nhạc liếc mắt xem thường “Thổ lộ cái gì, bạn bè bình thường.”

“Thôi đi, bạn bè bình thường mà nói chuyện lâu như vậy? Cậu lừa gạt cái quỷ ấy!” Ba người kia rõ ràng không tin, thay nhau thảo luận.

“Không tin thì thôi.” An Nhạc cũng không muốn giải thích quá nhiều, học trưởng có ý với cô hay không lúc trước cô cũng không rõ ràng lắm, nhưng trải qua tối nay, con gái thường đặc biệt nhạy cảm, cô nghĩ, học trưởng có lẽ đối với cô cũng có chút ý tứ.

Nhưng là học trưởng không có thổ lộ với cô, tâm tình lúc này của An Nhạc không biết phải nói như thế nào, nên gọi là thất vọng hay là cái gì, tóm lại chính cô cũng không phân biệt được.

Còn nữa, học trưởng cuối cùng cũng gọi điện cho cô, cùng cô nói chuyện thật lâu, cô hẳn là nên mừng như điên, đây không phải là điều cô vẫn luôn mong đợi sao? Nhưng là vì sao, An Nhạc mặc dù cũng có cao hứng, cảm giác lại không giống như trong tưởng tượng? Cái cảm giác mơ hồ này là sao đây?

An Nhạc nghĩ một lát, cuối cùng kết luận, có thể là lúc trước cô đã quá mức mong đợi, cũng có thể là bị sản phẩm giả mạo kia ảnh hưởng.

An Nhạc vừa nghĩ tới sản phẩm giả mạo cũng có cảm giác phức tạp khó tả, dù sao cũng đã cùng hắc chơi trò chơi nửa năm, những hình ảnh kia cứ từng li từng tí lướt qua trong đầu cô, cho dù không có tình thì cũng có nghĩa mà.

Nhưng vừa nhớ cảm giác bị lừa gạt thì tâm tình An Nhạc lại xấu đi, mặc dù cũng không phải hắc cố ý.

An Nhạc xoa nhẹ đầu, cuối cùng quyết định không suy nghĩ nữa, dù sao cũng là người không liên quan, tất cả bắt đầu lại, chuyện của sản phẩm giả mạo xem như chưa từng phát sinh, những ký ức có liên quan đến hắc sẽ xóa bỏ hết, dù gì hắc cũng chỉ là số liệu không có thật.

Trong trò chơi, trên internet, người thật lòng sẽ thua cuộc

.....

An Nhạc vẫn ở Server đó tạo một acc mới, cũng chọn hỏa pháp sư, đặt tên là “Tụ Bạch Tuyết – Nữ Vương”, cô cảm thấy thật may mắn vì Beta lâu như vậy, cái tên này cũng chưa có ai dùng, đương nhiên là vì cô có thêm chút ký hiệu vào, nếu như chỉ có Tụ Bạch Tuyết hoặc Nữ Vương thì khẳng định là không có cửa.

Nhưng mà bởi vì lần này An Nhạc chọn nhân vật là loli, ID trên đỉnh đầu lại là Nữ Vương, thoát nhìn có chút người không xứng với tên, hoặc nên nói là buồn cười.

Hơn nữa, Server này ra cũng lâu rồi, người mới cũng không nhiều, cho dù có người mới thì cũng chạy đến Server mới chơi, vì vậy cả Tân Thủ Thôn chỉ có loe hoe vài người, mà trong đó không chừng hơn phân nửa là quý danh mở acc nhỏ.

An Nhạc thao tác nhân vật chạy đi nhận nhiệm vụ, đã có kinh nghiệm nên cô chơi vô cùng thuần thục. Bởi vì lúc trước chỉ lo vội vàng đuổi theo cấp bậc của người kia, ngày ngày vào phụ bản xoát gấp đôi kinh nghiệm, mỗi ngày đều lặp đi lặp lại như vậy, kết quả nhiệm vụ chính tuyến mới dừng ở cấp 30, nhiệm vụ phụ càng không cần phải nói tới.

Làm một vài nhiệm vụ bình thường, cũng không cần xem qua nội dung trực tiếp nhận, làm xong thì đi giao nhiệm vụ. Lần này vào trò chơi, An Nhạc dự định sẽ đi từ từ từng bước một, thưởng thức phong cảnh, xem thật kỹ nội dung của mấy cái nhiệm vụ cấp cao, nghe nói trong trò chơi một vài nhiệm vụ chính tuyến với nhiệm vụ phụ có chuyện xưa rất cảm động.

An Nhạc ôm tâm tình như vậy làm nhiệm vụ, rất nhanh liền lên đến cấp 6, nhận được nhiệm vụ giết hồ ly tinh, cô tự động tìm đường đi, đến nơi chỉ thấy một đồng thi thể hồ ly, không con nào còn sống, chết rất thê thảm.

An Nhạc trợn mắt há hốc mồm, có làm hay không vậy? Rất nhiều người làm nhiệm vụ này sao?

An Nhạc nhận mệnh đứng chờ đồng thi thể này biến mất, một nhóm mới sẽ được xoát ra ngoài, ai ngờ chờ cho đến khi hồ ly xuất hiện, cô chỉ mới tung ra một kỹ năng, không biết từ đâu xuất hiện mấy đạo lam quang, tất cả hồ ly lại lần nữa chết sạch.

Toàn bộ chết ngay lập tức? Đây hiển nhiên là chuyện tốt do quý danh làm, MD, rảnh rồi tới mức đau trứng rồi phải không?

An Nhạc quay đầu nhìn lại chỉ thấy một bố y cấp 12, cười Lục Vĩ Hỏa Hồ phóng kỹ năng, quả thật là muốn chọc mù mắt An Nhạc.

Khóe miệng An Nhạc khẽ giật giật, cô có nhìn nhầm không, một acc cấp 12 cười Lục Vĩ Hỏa Hồ ở Tân Thủ Thôn miếu sát hồ ly, phải biết rằng đây là Lục Vĩ Hỏa Hồ chứ không phải con chó con mèo gì đó đâu!

Lục Vĩ Hỏa Hồ này, trừ tọa kỵ chiến đấu Hồng Long ra thì nó chính là tọa kỵ đắt tiền nhất, mấy ngàn tệ mới đổi được một con, là một trong những kỵ sủng mà người có tiền yêu thích, hơn nữa thứ này rất khó rút thưởng, coi như là có tiền cũng không mua được.

Mọi người nói xem, acc cấp 80 cười một con tọa kỵ không ra gì, vậy mà một acc nhỏ cấp 12 lại cười kỵ sủng đắt như vậy, đây không phải là trắng trợn khoe khoang sao? Đời người thật là đau trứng a!

[Phụ cận] Tụ Bạch Tuyết – Nữ Vương: Bằng hữu, có thể nghỉ ngơi một chút không, cho ta đánh mấy cái để giao nhiệm vụ.

Lời nói của An Nhạc gửi đi giống như chết chìm trong biển rộng, không ai để ý.

Lần này số hồ ly được xoát mới cũng bị người nọ giết hết, như thế hai lần liền thấy hấn lên tới cấp 13.

Kháo! Không muốn cho cô hoàn thành nhiệm vụ sao?

An Nhạc liếc mắt một cái, dứt khoát làm ngơ, thu nhỏ giao diện trò chơi rồi chạy lên diễn đàn, đúng lúc nhìn thấy một bài viết được dán trên cùng, cô tiện tay điểm vào, bên trong nào là oán trách GM vì kỹ năng của mình không đủ hoa lệ, hăm mộ kiếm trận, điện pháp tiêu sái, hy vọng có thể cải thiện.

Phía sau có rất nhiều người bình luận, nói chức nghiệp mới rất khó coi, cảm giác GM không biết thưởng thức....

Trong đó có một hỏa pháp sư nói “GM, người có cảm thấy hài lòng không, người như vậy thì hỏa pháp sư chúng ta làm sao chịu nổi, tối thiểu cũng phải thay đổi một chút chứ, bọn ta chẳng qua là đang thả một đám súc sinh mà thôi!”

Phốc, thấy những lời này An Nhạc bật cười, kỹ năng của hỏa pháp sư quả thật là như vậy, nào là hỏa phượng, hỏa nha....

An Nhạc kéo xuống đọc bình luận một hồi mới trở lại trò chơi, song khi trở lại, An Nhạc chấn động rồi, tên kia vẫn còn ở chỗ này miếu sát hồ ly, hấn rốt cục có bao nhiêu oán hận với đám hồ ly này vậy?

An Nhạc nhin không được chạy đến trước mặt người nọ, ngẩng đầu nhìn hấn, đánh chữ nói

[Phụ cận] Tụ Bạch Tuyết – Nữ Vương: Ta nói này bằng hữu, người có thể cho ta đánh mấy cái để giao nhiệm vụ không?

Cô không tin mình đã làm tới như vậy mà hấn còn không thấy, trừ khi hấn bị mù? Hoặc người không có ở đây, mở acc ra treo máy!

86. Chương 86

Người nọ lần này đúng là đã thấy được, còn mời luôn An Nhạc vào đội ngũ, chỉ chớp mắt nhiệm vụ của cô đã hoàn thành. An Nhạc thấy nhiệm vụ đã xong, nhìn người ngồi trên Lục Vĩ Hỏa Hồ, cảm thấy hấn cũng không có chương mắt đến vậy. An Nhạc rõ ràng nên đi giao nhiệm vụ, nhưng khi nhìn đến đại thần RMB có suy nghĩ khó hiểu này, cô vẫn không nhin được tò mò hỏi.

[Đội ngũ] Tụ Bạch Tuyết – Nữ Vương: Tò mò một chút, hồ ly tinh ở chỗ này có cừu oán gì với người sao?

Hấn thấy câu này lập tức dừng tọa kỵ lại, biến sắc, có phần giống như sắp khóc.

[Đội ngũ] Khinh bỉ người khác: Không có.

An Nhạc cảm thấy không giải thích được, người đã nói không có thù vậy còn ở đây hành hạ đám hồ ly này làm cái gì, như vậy cũng không thể giúp thăng cấp nhanh được, coi như muốn khoe khoang thì ra khỏi Tân Thủ Thôn đi đến huyện thành có phải hay hơn không, bên trong Tân Thủ Thôn cũng không có mấy người nha!

[Đội ngũ] Tụ Bạch Tuyết – Nữ Vương: ???

‘Khinh bỉ người khác’ nhìn thấy mấy dấu chấm hỏi này, một chút thương tâm bị hấn đè nén nơi đáy lòng lập tức trỗi dậy.

Thì ra chân tướng là như vậy! ‘Khinh bỉ người khác’ nghe nói acc nhỏ rút thưởng cơ hội trúng độc đắc tương đối cao, vì vậy hấn liền mở một cái acc nhỏ chuyên đi rút thưởng, kết quả hấn vận khí không tệ rút được tới 50 vàng, lại còn được thêm vài con Thiên Nguyên Hồ Ly. Chuyện tốt như vậy rơi xuống đầu mình người nào mà không hưng phấn, hấn đương nhiên vội vã mở quý danh chuẩn bị giao dịch, nhưng trong lúc hấn mở quý danh không cẩn thận trượt tay khóa luôn trúng Lục Vĩ Hỏa Hồ mà hấn rất thích.

Vì vậy, Lục Vĩ Hỏa Hồ hiện ngang nằm trong acc nhỏ của hắn, trò chơi này tọa kỵ cũng bị khóa, chỉ cần mở ra, ngoại trừ phóng sinh sẽ không còn lựa chọn nào khác. Đại ý chính là Lục Vĩ Hỏa Hồ này sống là tọa kỵ của người, chết rồi cũng vẫn là tọa kỵ của người.

Hắn bị kích, đúng lúc nhân vật lên đến cấp 6 nhận được nhiệm vụ giết hồ ly, tức giận không có chỗ xả nên chạy đến nơi này tàn bạo hồ ly.

An Nhạc nghe xong tình huống của hắn, vô cùng đồng tình.

[Đội ngũ] Tụ Bạch Tuyết – Nữ Vương: Người cũng thật bị kích!

[Đội ngũ] Khinh bỉ người khác: Đừng nói nữa, hiện tại vẫn còn đau trứng đây.

[Đội ngũ] Tụ Bạch Tuyết – Nữ Vương: Nhưng mà không sao, luyện nhân vật này thật tốt là được rồi, bây giờ thăng cấp rất nhanh, còn có hệ thống sư đồ, tìm một sư phụ thật mạnh dẫn người, không đến một tuần có thể lên cấp 50 xuất sư.

[Đội ngũ] Khinh bỉ người khác: Biết, chỉ là không cam lòng.

[Đội ngũ] Tụ Bạch Tuyết – Nữ Vương: *nhún vai* ai bảo người trượt tay!

[Đội ngũ] Tụ Bạch Tuyết – Nữ Vương: Ta đi giao nhiệm vụ.

[Đội ngũ] Khinh bỉ người khác: Ta cũng muốn giao, đi cùng chứ.

‘Khinh bỉ người khác’ vừa nói vừa phát lời mời cùng ngồi kỵ sủng cho An Nhạc, cô còn chưa bao giờ ngồi qua tọa kỵ khủng như vậy cho nên điểm tiếp nhận, trong nháy mắt An Nhạc đã ngồi trên lưng Lục Vĩ Hỏa Hồ, nhất thời cả người giống như cao thêm một cấp.

An Nhạc cảm thấy không tệ, đúng là khí phách đều lộ ra ngoài.

Hai người cùng đi giao nhiệm vụ, đang tính làm nhiệm vụ chính tuyến kế tiếp, Tân Thủ Thôn yên tĩnh lại xuất hiện ba quý danh, lại còn vô cùng quen thuộc: ‘Công Tử Thế Vô Song’, ‘Duy mình ta tỉnh ~ Ngàn chén không say’, ‘Vẽ vòng tròn nguyên rửa người’. An Nhạc không tự chủ cúi thấp đầu, cũng may nhân vật của cô là một loli, ‘Khinh bỉ người khác’ ngồi phía trước vừa lúc che hết cả người cô. An Nhạc hí hóp mắt nhìn ba người kia, bọn hắn chạy tới Tân Thủ Thôn làm gì nhỉ?

[Phụ cận] Duy mình ta tỉnh ~ Ngàn chén không say: Phốc! Người không phải mới vừa gọi điện báo rút được hồ ly sao? Sao bây giờ lại nằm trong acc nhỏ?

[Phụ cận] Khinh bỉ người khác: Không được sao? Gia thích!

[Phụ cận] Vẽ vòng tròn nguyên rửa người: Trượt tay hả?

[Phụ cận] Công Tử Thế Vô Song: Đây mới là chân tướng.

[Phụ cận] Khinh bỉ người khác: Kháo! Đây là do trò chơi các người thiết kế có vấn đề, không cẩn thận liên khóa, ta mở ra rồi nhưng mở cũng không thể thu hồi.

An Nhạc ngây người, cô nhìn thấy cái gì vậy? Người cô mới quen này không những là bạn của Công Tử, hơn nữa còn nói vài chuyện khiến cô kinh ngạc, lúc trước cô cũng từng hỏi Công Tử có phải GM không, hắn nói không phải.

Nhưng bây giờ theo như lời Khinh Bỉ thì trong ba người kia có một người không phải người chơi bình thường, hơn nữa không chỉ đơn giản là GM.

Còn một chuyện nữa, nếu như bốn người này quen biết, An Nhạc hẳn là cũng sẽ biết, là acc nhỏ của ai? Hoa Đại? Không giống, Hoa Đại hình như trong thực tế không có quen bọn họ, vậy sẽ là người nào đây?

Đúng lúc này, Công Tử Thế Vô Song đột nhiên nói chuyện

[Phụ cận] Công Tử Thế Vô Song: Phía sau người có người?

Trải qua một cái nhấc nhở, ‘Khinh bỉ người khác’ mới nhớ ngồi phía sau tọa kỵ hắn còn có một người, hắn mạnh mẽ vỗ đầu, kháo! Sao lại quên mất nhỉ, còn nói một vài chuyện không nên nói nữa.....

An Nhạc chống lại ánh nhìn của Công Tử, không cam lòng yếu thế thẳng sống lưng, từ phía sau Lục Vĩ Hỏa Hồ của ‘Khinh bỉ người khác’ nhảy xuống, dùng đôi mắt to tròn đặc biệt của loli nhìn ba người phía trước.

[Phụ cận] Vẽ vòng tròn nguyên rửa người:.....

[Phụ cận] Duy mình ta tỉnh ~ Ngàn chén không say:.....

[Phụ cận] Công Tử Thế Vô Song: *mỉm cười* xem chuyện tốt người đã làm.

An Nhạc biết tên này mỗi lần cười nói như vậy chắc chắn không phải chuyện tốt, cho nên mặc dù biết mấy lời này là nói với Khinh Bĩ, không phải nói với cô, nhưng cô vẫn rất khó chịu, dù sao đi nữa chỉ cần nhìn thấy hấn là đủ khó chịu rồi.

[Phụ cận] Tụ Bạch Tuyết – Nữ Vương: Yên tâm đi, ta đối với các người không có chút hứng thú nào hết, chuyện vừa rồi ta cái gì cũng không thấy, cái gì cũng không nghe được, dĩ nhiên cũng tuyệt đối không ở trong trò chơi nói lung tung.

[Phụ cận] Khinh bỉ người khác: Xem đi, người ta cái gì cũng không có thấy.

[Phụ cận] Công Tử Thế Vô Song: Tại sao phải tin người?

Cố Tử Mặc vừa nói vừa đi tới trước mặt An Nhạc, từ trên cao nhìn xuống tiểu loli trước mặt.

[Phụ cận] Tụ Bạch Tuyết – Nữ Vương: *lé mắt* người tin hay không thì tùy, có cái gì liên quan chứ, ta cũng không nợ các người, nói cho người biết, tốt nhất đừng dùng khẩu khí này nói chuyện với ta, nếu không ta có làm cái gì cũng đừng có trách.

87. Chương 87

Không khí nhất thời căng thẳng, Cố Tử Mặc không trả lời mà chỉ nhìn chăm chăm cô.

‘Vẽ vòng tròn nguyên rửa người’ đứng ra giảng hòa

[Phụ cận] Vẽ vòng tròn nguyên rửa người: Được rồi, cũng không phải việc gì lớn, nói đùa thôi mà!

[Phụ cận] Khinh bỉ người khác: Bạch Tuyết MM, vừa rồi ta chỉ thuận miệng nói, đùa thôi, đùa thôi.

‘Duy mình ta tỉnh ~ Ngàn chén không say’ cảm thấy vô cùng hứng thú với lời nói của An Nhạc, hấn chạy tới trước mặt nhân vật của cô, chớp mắt vài cái

[Phụ cận] Duy mình ta tỉnh ~ Ngàn chén không say: Nữ Vương, em không cần để ý tên đầu gỗ này, hấn vừa mới thất tình nên có chút nóng tính, thông cảm!

Thất tình? Thì ra hấn có bạn gái rồi!

An Nhạc tự nhiên thấy khó chịu, cô nhìn trên người hấn vẫn còn mặc đồ cười, hừ một tiếng, lạnh nhạt nói “Thất tình là dậy không nổi sao?”

Dĩ nhiên lời này là An Nhạc nói bên ngoài, trong trò chơi cô hướng về phía Không Say nói

[Phụ cận] Tụ Bạch Tuyết – Nữ Vương: Không sao, tôi là người rộng rãi, trừ những tên lừa gạt, nếu không quá mức thì vẫn có thể chịu được, mấy người cứ từ từ chơi, tôi đi làm nhiệm vụ.”

An Nhạc thao tác nhân vật chạy đi đánh quái, Không Say cười Thần Lộc đi theo.

[Phụ cận] Duy mình ta tỉnh ~ Ngàn chén không say: Nữ Vương, có muốn tìm sư phụ không?

[Phụ cận] Tụ Bạch Tuyết – Nữ Vương: đương nhiên muốn.

[Phụ cận] Duy mình ta tỉnh ~ Ngàn chén không say: Em thấy anh thế nào?

Không Say vừa nói vừa tạo tư thế vô cùng đẹp trai.

An Nhạc lạnh run, cô biết hẳn lại bắt đầu tái phát bệnh cũ, nhìn thấy mấy em gái không đùa giỡn thì không chịu nổi, đáng tiếc cô không phải loli chân chính nên sẽ không bị mắc lừa, cô không bao giờ tin vào mấy lời ngon tiếng ngọt hư vô trong trò chơi..

[Phụ cận] Tụ Bạch Tuyết – Nữ Vương: Tôi là nhân yêu cũng không sao hả?

[Phụ cận] Duy mình ta tỉnh ~ Ngàn chén không say: Nhân yêu? Không thể nào? Nữ Vương MM đừng lừa anh.

[Phụ cận] Tụ Bạch Tuyết – Nữ Vương: Có lừa gạt hay không làm sao biết được, cách màn hình làm sao anh biết tôi là nam hay nữ.

Đây là một câu nói vô cùng chân thành, người bên kia màn hình đang làm cái gì căn bản không thể nào biết được, cho dù đối phương đang ngoáy mũi hay khảy móng chân cũng không thể nào nhìn thấy, thứ mà hai bên nhìn cũng chỉ là nhân vật vẽ vang trong trò chơi mà thôi.

Vì thế nên người ta mới nói yêu qua mạng là sẽ gặp phải ánh sáng chết! Yêu qua mạng chân chính thành công có được bao nhiêu chứ?

[Phụ cận] Duy mình ta tỉnh ~ Ngàn chén không say: Được rồi, cho dù em là nhân yêu thì anh vẫn sẽ nhận em làm đồ đệ, thế nào?

[Phụ cận] Tụ Bạch Tuyết – Nữ Vương: Đáng tiếc tôi lại không có hứng thú.

[Phụ cận] Duy mình ta tỉnh ~ Ngàn chén không say: Chẳng lẽ muốn làm lão bà của anh?

[Phụ cận] Tụ Bạch Tuyết – Nữ Vương: A Di Đà Phật, tiểu thí chủ, mặc dù tự luyện là một chuyện tốt, nhưng nếu quá tự luyện thì không được đâu.

‘Duy mình ta tỉnh ~ Ngàn chén không say’ đứng tại chỗ nở nụ cười, người này cũng thật thú vị, rất giống với vị lão bà kia của Công Tử.

[Phụ cận] Duy mình ta tỉnh ~ Ngàn chén không say: Thụ giáo, nhưng Nữ Vương MM thật sự không muốn làm đồ đệ của anh sao? Anh bình thường không thu đồ đệ nhưng là một sư phụ tốt, đã đưa tới cửa rồi mà em cũng không muốn, đây không phải một quyết định thông minh đâu!

[Phụ cận] Tụ Bạch Tuyết – Nữ Vương: Một quyết định được xem là thông minh hay không, đầu tiên phải xem mình có cần hay không, tôi cảm thấy mình quyết định như vậy là rất tốt rồi.

[Phụ cận] Duy mình ta tỉnh ~ Ngàn chén không say: Xong, anh nói không lại em!

Hai người ở trên kênh phụ cận anh một câu em một câu nói chuyện, ba người còn lại trợn mắt há hốc mồm nhìn.

[Phụ cận] Vẽ vòng tròn nguyên rửa người: Thật mất thể diện! Ai mau tới thu hấn về đi.

[Phụ cận] Khinh bỉ người khác: Đừng nóng vội, sớm muộn gì cũng có người tới thu phục hấn.

[Phụ cận] Duy mình ta tỉnh ~ Ngàn chén không say: *ngậm thuốc* không có cửa đâu!

[Phụ cận] Khinh bỉ người khác: Không nói nữa, ta muốn logout, acc này các người giúp ta thăng cấp nhé.

[Phụ cận] Duy mình ta tỉnh ~ Ngàn chén không say: Người rất xinh đẹp?

[Phụ cận] Khinh bỉ người khác: Kháo, không phải mở acc ở đây thì ta cần thăng cấp lại một lần nữa sao?

[Phụ cận] Vẽ vòng tròn nguyên rửa người:.....

Lúc mấy người bọn họ nói chuyện phiếm, ‘Công Tử Thế Vô Song’ từ đầu đến cuối đều không lên tiếng, bởi vì hấn đang nâng một tách cà phê quan sát bóng dáng đánh quái kia, hấn cảm thấy giọng điệu nói chuyện của người này có chút quen thuộc, là ảo giác sao?

An Nhạc đánh quái nên không thể nào nói chuyện trên kênh phụ cận, bởi vì không nhìn thấy người nào đó nói chuyện, cô không khỏi liếc mắt nhìn cái người cười lão hồ không hề nhúc nhích kia, âm u nghĩ: không phải rơi xuống bồn cầu rồi chứ!

Ý nghĩ này vừa xuất hiện, An Nhạc lại nghĩ cô quản hấn làm cái khỉ gì chứ, dù sao cũng đâu liên quan đến cô.

Đúng lúc này, nhiệm vụ của An Nhạc hoàn thành, cô dùng truyền tống phù, nháy mắt từ ngoại thành trở lại thôn, giao nhiệm vụ thôi.

Cổ Tử Mặc nhìn trên màn hình bạch quang chợt lóe, bóng dáng đó biến mất không thấy đâu nữa, con người híp lại nhìn chăm chăm màn hình một lúc lâu, bỗng nhiên hấn đổi sang một giao diện khác, vẫn là trò chơi này nhưng cảnh đã thay đổi, nhân vật cũng đổi.

Trên màn hình là một nhân vật nữ mặc hồng trang, trên đỉnh đầu là ID “Tôi vì bạn mà đến”, cô đứng trong bang phái khiêu vũ, đây chính là nhân vật của An Nhạc, nhưng người login lại không phải bản thân cô, là Cổ Tử Mặc mở hai tài khoản, treo acc của cô.

Cổ Tử Mặc biết rõ ngày đó An Nhạc lên kênh thể giới nói như vậy chứng tỏ đã biết hết rồi, cô biết hấn không phải học trưởng của cô, hấn vẫn biết ngày này sớm muộn gì cũng sẽ đến, nhưng không nghĩ tới phản ứng của cô lại lớn như vậy.

Hai ngày nay An Nhạc không login, cũng không trả lời tin nhắn của hấn, cô thích học trưởng đó tới như vậy sao? Nếu thật sự thích thì vì sao lại không phân biệt được chứ? Cô bé ngốc này!

An Nhạc ngồi trước máy vi tính đột nhiên hất xì một cái, cô vuốt vuốt mũi rửa thầm: ai đang ở sau lưng mắng mình vậy? Cô mặc dù nghĩ như vậy nhưng cũng không để ý lắm, lập tức xem như không có chuyện gì xảy ra chạy đi làm nhiệm vụ của mình.

Lúc An Nhạc có thể rời khỏi Tân Thủ Thôn, Công Tử cười lão hồ lại xuất hiện trước mặt cô, đồng thời kênh mặt ngữ sáng lên.

[Mật ngữ] Công Tử Thế Vô Song: An Nhạc.

88. Chương 88

An Nhạc giật mình, làm sao hấn biết? Vì sợ hấn lại dùng thủ đoạn đặc biệt gì đó tra ra nên lúc đăng ký tài khoản này cô không có dùng thân phận thật chứng nhận, mà là dùng thông tin của chị họ, cho nên, sao lại biết được?

[Mật ngữ] Tụ Bạch Tuyết – Nữ Vương: Ai là An Nhạc, người tìm nhầm người rồi.

[Mật ngữ] Công Tử Thế Vô Song: A, chắc là nhầm rồi, xin lỗi đã quấy rầy.

Chắc là nhầm rồi? Xin lỗi? Quấy rầy?

Hấn có ý gì vậy?

An Nhạc rõ ràng đã hạ quyết tâm không để ý đến chuyện của hấn, nhưng khi nhìn thấy hấn như vậy lại không nhịn được tò mò, hấn đang muốn làm gì? Thăm dò cô? Hay là muốn như thế nào? An Nhạc không biết được chuyện này nên trong lòng vô cùng ngứa ngáy.

[Mật ngữ] Tụ Bạch Tuyết – Nữ Vương:.....

[Mật ngữ] Công Tử Thế Vô Song: Có phải cảm thấy ta rất kỳ lạ, không có biện pháp, ta chỉ có thể như vậy để tìm lại lão bà đang chạy trốn kia.

[Mật ngữ] Tụ Bạch Tuyết – Nữ Vương: Lão bà chạy trốn?

[Mật ngữ] Công Tử Thế Vô Song: Ừ, chẳng hiểu làm sao cô ấy quăng một câu, sau đó rời khỏi trò chơi rồi, nhưng ta đoán cô ấy nhất định sẽ tạo một tài khoản mới, vì vậy đứng ở chỗ này ôm cây đợi thỏ, hy vọng có thể đợi được người nào đó xuất hiện.

Những lời này khiến cho An Nhạc cảm thấy áp lực, hấn làm sao lại biến thành thể loại si tình như thế này? Còn ôm cây đợi thỏ?

[Mật ngữ] Tụ Bạch Tuyết – Nữ Vương: Chỉ là trò chơi thôi, người đầu cần quá mức nghiêm túc, nếu như cô ấy đã không muốn login tài khoản kia nữa mà tạo một cái mới tức là không muốn gặp mặt, như vậy mà người vẫn chưa rõ sao?

[Mật ngữ] Công Tử Thế Vô Song: Không rõ, phải biết rằng giá trị tình duyên rất khó xoát, cũng sắp lấy được chiếc nhẫn Tam Sinh Tam Thế rồi, vậy mà cô ấy không login nữa, đây không phải muốn ta khó xử sao? Không nói tình nghĩa vợ chồng gì đó trong trò chơi, dù sao cũng cùng nhau chơi nửa năm rồi, đúng là khiến người ta thất vọng.

Thì ra là vì..... cái này sao?

Khóe miệng An Nhạc co giật, nói như vậy hình như cô có chút không được phúc hậu! Nhưng mà Công Tử là người như vậy sao? Hắn sẽ cùng một người xa lạ nói nhiều như thế? An Nhạc lần này thật sự không dám tin tưởng, cũng vô cùng ngờ vực.

Cùng hắn ở trong game nửa năm, mặc dù An Nhạc không dám nói là quá hiểu rõ, nhưng chỉ nhìn ngoài mặt, hắn tuyệt đối sẽ không cùng người xa lạ nói những chuyện riêng tư như thế này. Trước kia, An Nhạc đem hắn cùng học trưởng gộp chung một chỗ có thể còn có cảm giác bị lọt vào sương mù, nhưng khi đem hai người họ tách ra, hình tượng của hắn vô cùng độc lập, có chút lạnh nhạt nhưng không phải cái kiểu lạnh nhạt hoàn toàn không muốn đến gần người khác, hay nói mấy lời ác độc, còn rất phúc hắc.

Hiện tại nhớ tới, An Nhạc càng cảm thấy mình rất ngu ngốc, làm sao có thể xem hắn với học trưởng là một người?

Nhưng, tất cả chỉ là ngoài mặt, vì vậy, chân thật là cái gì An Nhạc cũng không rõ ràng.

Bởi vì có rất nhiều ví dụ cho thấy internet với thực tế hoàn toàn trái ngược nhau, có thể bình thường là một người lười thôi lếch thếch, lười biếng, trong trò chơi lại là đại thần nổi tiếng, tình huống như thế là hoàn toàn có thể, trong thực tế không tìm được cảm giác tồn tại liền chạy vào trầm mê trong trò chơi.

[Mật ngữ] Tụ Bạch Tuyết – Nữ Vương: Ta cũng không biết.

An Nhạc nói xong liền cười còn lừa lòng ngẩn chạy đi, cô cảm thấy nếu mình còn tiếp tục ngây ngốc ở đây thì sẽ sai lầm mất!

Cổ Tử Mặc nhìn bóng lưng An Nhạc đi xa, lắc đầu cười cười, đúng là cô bé không thành thật, vốn định vạch trần cô, nhưng nếu cứ như vậy thì không thú vị, hắn không phải rất thích một chạy một đuổi trong trò chơi, ngược lại hắn thích chơi trốn tìm hơn.

.....

Ngày hôm sau, An Nhạc mở acc cấp 13 ra làm nhiệm vụ phụ, kết quả sau khi làm xong, cô thở dài một tiếng.

Nhiệm vụ này có tên là ‘Mạc đạo nhân trường cửu’, nói về một câu chuyện xưa có chút tâm thương.

Chuyện xưa bắt đầu, một thư sinh gọi là Mạc công tử ở trong tửu lâu vô tình gặp được cô nương hát rong tên Tần Hồng Ngọc, qua lại một thời gian dài, hai người liền nảy sinh tình cảm. Mạc công tử muốn lấy tiền chuộc thân cho Tần Hồng Ngọc, nhưng nhất thời lại không có nhiều tiền như vậy, hắn nói với Tần Hồng Ngọc, hy vọng chờ hắn nửa năm để hắn về kinh lấy tiền, lúc gần đi còn tặng một ngọc bội làm tín vật.

Khi lấy tiền trở về, trên đường Mạc công tử gặp phải yêu tinh nên trì hoãn mất mấy ngày, về đến thì phát hiện Tần Hồng Ngọc đã mất tích, tìm khắp nơi đều không thấy, vì vậy ủy thác người chơi hỗ trợ tìm kiếm Tần Hồng Ngọc.

An Nhạc lần theo manh mối tìm kiếm, rốt cuộc ở một miệng giếng cạn tìm được Tần Hồng Ngọc, nhưng lúc này Tần Hồng Ngọc đã trở thành một du hồn, dường như đã mất đi lý trí, sau khi An Nhạc cùng cô ta chiến đấu, cô ta mới hồi phục thần trí, tiến hành nói chuyện với nhau.

Thì ra Tần cô nương này đã mất mạng, chỉ là trần duyên chưa dứt, hồn phách không muốn rời đi, nhớ thương Mạc công tử, khi biết được An Nhạc là người Mạc công tử phái tới tìm kiếm, Tần Hồng Ngọc hạnh phúc nở nụ cười, lẩm bẩm nói “Hắn rốt cuộc đã tới, ta biết hắn sẽ không nuốt lời.”

Dứt lời, nụ cười trên mặt Tần Hồng Ngọc dần dần biến mất, hồi lâu yếu ớt nói “Ta bây giờ làm sao có thể ở bên cạnh hần!”, sau khi khóc một lúc, cuối cùng lưu lại một câu “Kiếp này không thể ở bên cạnh người, kiếp sau nguyện làm trâu làm ngựa hầu hạ người.” rồi giao một cái ngọc bội cho An Nhạc, đó chính là tín vật Mạc công tử tặng.

Chuyện xưa kết thúc, nhiệm vụ đặt ra lựa chọn làm khó người chơi, vì vậy An Nhạc dựa theo gợi ý đi gặp ông chủ Bách Thảo Đường lấy một vò Túy Sinh Mộng Tử, nếu đã gọi là Túy Sinh Mộng Tử thì tác dụng cũng giống như nước vong tình.

Mạc công tử nhìn thấy ngọc bội đương nhiên kích động, vội vàng hỏi chuyện của Tần Hồng Ngọc. An Nhạc nói cho hần biết Tần Hồng Ngọc đưa rượu cho hần, đừng nói là rượu, có là độc dược Mạc công tử cũng nguyện ý uống! Chỉ có điều, hần không biết là theo từng ly rượu đi vào, chuyện cũ trước kia đều hoàn toàn quên hết.

Lúc An Nhạc rời đi, Mạc công tử ở chỗ này ôm đầu lẩm bẩm “Đầu của ta, đầu của ta sao lại đau như vậy? Ta đang ở đâu? Tại sao trong lòng lại cảm thấy rất bi thương, giống như có gì đó đang bị lấy đi.”

Từ xưa đều là vì một chữ tình, làm cho người ta vô cùng đau khổ.

An Nhạc thở ra một hơi, sửa sang lại tâm tình đi nhận nhiệm vụ giết quái, lúc cô đang đánh đám hoa cúc tinh, trên màn hình nhảy ra một lời mời tổ đội, là một hỏa pháp sư gọi ‘Cùng nhau chơi trốn tìm’ gửi tới.

89. Chương 89

An Nhạc đảo mắt nhìn xung quanh liền thấy một nam hài chảy nước mũi đeo hồ lô, hiện giờ cô đang dùng một nhân vật loli, coi như cùng kiểu dáng, đều nhỏ nhỏ, khác ở chỗ một người thì chảy nước mũi, một người lúc nào cũng ngược mặt lên trời.

[Phụ cận] Tụ Bạch Tuyết – Nữ Vương: Ta sắp xong rồi!

[Phụ cận] Cùng nhau chơi trốn tìm: Giúp ta một chút có được không?

Mọi người nói xem, một tiểu chính thái thỉnh cầu người, có thể cự tuyệt sao? An Nhạc tổ đội hần, giúp hần tiêu diệt quái mà nhiệm vụ yêu cầu.

[Đội ngũ] Tụ Bạch Tuyết – Nữ Vương: Đi, giao nhiệm vụ.

Nhưng An Nhạc chạy một hồi cũng không thấy nam hài chảy nước mũi chạy theo, cô quay đầu lại nhìn liền thấy hần bị một đám quái công kích, An Nhạc muốn ra tay giúp đỡ lại không kịp, trơ mắt nhìn tiểu chính thái bị quái đập chết.

[Đội ngũ] Tụ Bạch Tuyết – Nữ Vương: Sao người lại dẫn nhiều quái như vậy?

[Đội ngũ] Cùng nhau chơi trốn tìm: Không biết, ta chạy theo người, đám quái kia cũng chạy theo.

[Đội ngũ] Tụ Bạch Tuyết – Nữ Vương:

An Nhạc im lặng, cô sợ nhất gặp phải tân thủ tiểu bạch.

[Đội ngũ] Tụ Bạch Tuyết – Nữ Vương: điểm sống lại, trở về miếu Sơn Thần.

Vì vậy, tiểu chính thái biến mất.

An Nhạc chạy về Ninh Dương Quan giao nhiệm vụ, một lúc sau lại thấy tiểu chính thái nói trên kênh [Đội ngũ].

[Đội ngũ] Cùng nhau chơi trốn tìm: Sao ta chạy không được vậy?

An Nhạc mở bản đồ ra nhìn, chỉ thấy cái điểm tròn màu xanh dùng tốc độ vô cùng chậm di chuyển trên bản đồ, tựa như một con ốc sên vậy.

[Đội ngũ] Tụ Bạch Tuyết – Nữ Vương: Có phải người vẫn chưa trị thương?

[Đội ngũ] Cùng nhau chơi trốn tìm: Cái gì thương?

An Nhạc càng thêm xác nhận suy đoán của mình.

[Đội ngũ] Tụ Bạch Tuyết – Nữ Vương: nếu chết sẽ bị thương, bị thương thì cả người sẽ biến thành màu vàng, thuộc tính giảm xuống người sẽ không di chuyển được.

[Đội ngũ] Cùng nhau chơi trốn tìm: A! đúng thật là màu vàng.

[Đội ngũ] Tụ Bạch Tuyết – Nữ Vương: *gặp trở ngại* cho nên lúc sống lại phải nhờ Sơn Thần ở đó trị thương.

[Đội ngũ] Cùng nhau chơi trốn tìm: Được, ta biết rồi, cảm ơn.

An Nhạc lại làm thêm một cái nhiệm vụ, thấy tiểu chính thái trên bản đồ vẫn chậm chạp như cũ, di chuyển về hướng huyện thành, cô liền thấy kỳ quái.

[Đội ngũ] Tụ Bạch Tuyết – Nữ Vương: Người đang làm cái gì vậy?

[Đội ngũ] Cùng nhau chơi trốn tìm: Trở về thành bán đồ, không đủ tiền trị thương.

An Nhạc thật sự gặp khó rồi, một thân màu vàng như vậy chạy về thành, hắn không biết còn có thứ đồ gọi là truyền tống phù sao? Cái tên này muốn chạy đến ngày nào tháng nào đây? Hắn mới 15 cấp, trị thương lúc này cũng chỉ tốn vài lượng bạc mà thôi.

[Đội ngũ] Tụ Bạch Tuyết – Nữ Vương: Có một thứ gọi là truyền tống phù, có thể trong nháy mắt trở về thành.

[Đội ngũ] Cùng nhau chơi trốn tìm: Không có.

[Đội ngũ] Tụ Bạch Tuyết – Nữ Vương: Người xem kỹ một chút, trong mỗi cái túi của tân thủ đều có.

[Đội ngũ] Cùng nhau chơi trốn tìm: A, tìm được rồi.

Lại một lúc sau, An Nhạc nhìn thấy hắn đã ra khỏi thành, nhưng vẫn chỉ đi dạo ở xung quanh.

[Đội ngũ] Tụ Bạch Tuyết – Nữ Vương: Lại làm sao nữa?

[Đội ngũ] Cùng nhau chơi trốn tìm: *mỉm cười* đánh quái kiếm tiền, vừa rồi đem hết đồ trong túi đi bán cũng không đủ tiền trị thương.

Còn đang bị thương mà dám ở ngoại thành đánh quái kiếm tiền? Tên này đầu óc có bệnh phải không? Còn nữa, từ lúc nào có người ở trong trò chơi kiếm được tiền nhờ đánh quái vậy?

[Đội ngũ] Tụ Bạch Tuyết – Nữ Vương: Còn thiếu bao nhiêu?

[Đội ngũ] Cùng nhau chơi trốn tìm: Cái gì?

[Đội ngũ] Tụ Bạch Tuyết – Nữ Vương: Ta hỏi người còn thiếu bao nhiêu tiền mới đủ trị thương?

An Nhạc phát điên rồi, nhưng mà cũng may vẫn chưa đạt tới trạng thái bạo phát.

[Đội ngũ] Cùng nhau chơi trốn tìm: 3 bạc 90 đồng.

Số học cũng không tệ lắm, chính xác đến từng đồng.

An Nhạc trở về thành, cười con lừa lông ngắn rất nhanh tìm được hắn, sau đó gửi yêu cầu giao dịch, đưa cho hắn 2 vàng.

[Đội ngũ] Tụ Bạch Tuyết – Nữ Vương: Cảm ơn, người thật là tốt.

An Nhạc thấy hai chữ cảm ơn này tâm tình tốt lên một chút, cô cười lừa dẫn hắn đến miếu Sơn Thần, lần này cuối cùng cũng có thể trị thương, tiểu chính thái tẩy hết màu vàng trên người, rất vui vẻ chạy đến gửi yêu cầu giao dịch với An Nhạc.

Hắn làm cái gì nữa vậy? An Nhạc từ chối, nhưng hắn cũng không chết tâm, tiếp tục gửi.

An Nhạc điểm tiếp nhận, còn tưởng rằng tiểu chính thái gửi cái gì qua, kết quả cái gì cũng không có, chẳng qua đem 1 vàng 96 bạc 10 đồng trả lại cho cô, An Nhạc nhìn số tiền trong khung giao dịch, hoa hoa lệ lệ .

Lúc này, tiểu chính thái tiếp tục nói trên kênh [Đội ngũ].

[Đội ngũ] Cùng nhau chơi trốn tìm: Còn thiếu người 3 bạc 90 đồng, sau này kiếm được tiền sẽ trả *mỉm cười*.

An Nhạc cảm thấy vô lực, hôm nay cô logout thật sớm bởi vì không chịu nổi sự tàn phá của tiểu chính thái! Không thèm để ý tới, nhìn bộ dạng đáng thương, cô bần khoản! Để ý tới, một vấn đề nổi tiếp một vấn đề, so với làm bà vú còn cực hơn!

An Nhạc luôn không thích chơi chức nghiệp y sư là vì cô không có đủ kiên nhẫn, cho nên từ lúc bắt đầu chơi game vẫn luôn chơi pháp sư.

Mà hiện tại phải biết rằng cô rất áp lực, cô chơi trò chơi không phải chưa từng thấy qua tiểu bạch, nhưng so với mấy cái tiểu bạch kia thì chính là con quạ lớn thấy con quạ nhỏ, có thể nói là cực phẩm trong cực phẩm.

An Nhạc lại không biết rằng sau khi cô logout, ở một nơi khác có người vịn trán cười tới đau bụng.

.....

An Nhạc chơi tài khoản mới đến ngày thứ ba thì ở trong trường vô tình gặp được học trưởng, Tiêu Thịnh đứng ngay gốc cây mà hắn từng đứng chờ cô, ánh nắng chiều vàng óng rọi trên người hắn, thật giống như một bức tranh xinh đẹp.

An Nhạc đột nhiên ý thức được có lẽ học trưởng đang đợi mình, bởi vì hắn đang phát tay với cô.

Sau cái đêm Tiêu Thịnh gọi điện cho cô, hai người cũng không có liên lạc nữa. Trong trò chơi tuy hắn nói muốn dẫn cô, nhưng An Nhạc vẫn chưa chuẩn bị tốt tâm lý, vì vậy cũng không đi tìm hắn.

Nhưng bây giờ hắn lại xuất hiện trước mặt, nếu như nói hiện tại trong lòng không nhảy nhót thì chính là nói dối.

90. Chương 90

Đại Ngọc Nhi đẩy cô, trao đổi một ánh mắt rồi rời đi trước, An Nhạc đi tới trước mặt học trưởng, phát hiện tóc của hắn so với lần trước dài hơn một chút, đường nét trên mặt càng thêm nhu hòa.

An Nhạc đang muốn mở miệng nói gì đó, Tiêu Thịnh cười nói trước “Vẫn chưa ăn cơm phải không?”

An Nhạc gật đầu “Ừ, vẫn chưa ăn.”

Tiêu Thịnh hiểu rõ cười cười, sau đó nói “Anh mời, anh biết gần đây có một quán ăn không tệ.”

An Nhạc biết rõ học trưởng mời đi ăn là có ý gì, cho dù là kẻ ngu cũng biết, đây là chuyện trong lòng cô vẫn luôn mong đợi, nhưng bây giờ cô lại do dự.

Cô cũng không biết rốt cuộc mình do dự cái gì!

Có lẽ là sợ người khác nhìn thấy hai người bọn họ đi chung sẽ hiểu lầm, dù sao vẫn còn đang đứng trong sân trường, ra ngoài rồi phần lớn đều là sinh viên đại học.

Một thanh âm khác lại nói: Người là kẻ nhát gan như vậy sao? Người mà lại sợ mấy loại bàn tán kia à? Hiểu lầm này không phải là người vẫn luôn muốn sao? Đây là học trưởng người luôn tâm tâm niệm niệm giấu trong lòng kia mà!

Tiêu Thịnh thấy cô do dự, đang muốn nói gì đó, đúng lúc An Nhạc ngẩng mặt lên, khóe môi hàm chứa nụ cười “Thật sự mời em? Vậy em sẽ không khách khí, đi thôi!”

Nụ cười ảm đạm trên mặt Tiêu Thịnh vì câu nói của An Nhạc lập tức biến mất, hai người vừa nói chuyện vừa đi ra ngoài.

An Nhạc thuận miệng hỏi “Học trưởng, sao thời gian này lại về trường?”

“Anh muốn viết luận văn tốt nghiệp.”

Hắn vừa nói như thế An Nhạc mới đột nhiên nhớ tới, đúng rồi, học trưởng sắp tốt nghiệp, nghĩ đến chuyện học trưởng sắp ra trường vậy mà chuyện thực tập của cô vẫn chưa đầu vào đâu, cô đột nhiên cảm thấy bản thân mình không thể tiếp tục lười như vậy.

An Nhạc không phải học sinh xuất sắc gì, thi nghiên cứu sinh gì đó thì chưa từng nghĩ tới, tóm lại chính là học xong đại học lấy bằng ra ngoài làm việc, cũng không có mất thể diện.

An Nhạc lại nói “Còn bên đài truyền hình thì sao?”

Tiêu Thịnh cười cười “Có thể, mặc dù hiện tại cũng chỉ làm vài việc vặt.”

Nghe vậy An Nhạc nghiêng đầu nhìn hắn, đôi mắt lóe sáng “Học trưởng muốn làm một MC tin tức sao?”

Tiêu Thịnh gật đầu “Ừ, đúng vậy.”

“Em nghĩ, một ngày kia nhất định có thể nhìn thấy học trưởng mặc tây trang thẳng tắp trên TV.” An Nhạc cười cười, trong đầu ảo tưởng ra một vị MC đẹp trai, bộ dáng nghiêm trang thông báo tin tức.

Vài năm sau, An Nhạc thật sự nhìn thấy học trưởng đẹp trai phát thanh trên TV, nhưng khi đó cô cũng đã là vợ của người khác.

Dù sao, An Nhạc của hiện tại cũng không thể nào biết được chuyện tương lai.

Hai người cùng nhau đến quán ăn mà Tiêu Thịnh nói, thành thật mà nói An Nhạc chưa tới chỗ này bao giờ, trên căn bản số lần cô ra ngoài ăn cơm không tính là nhiều, bởi vì lười ra ngoài ăn mà phải đi xa như vậy, cho nên cô đối với mấy quán ăn ngoài trường cũng không quen thuộc.

Bọn họ đến nơi này, mặc dù không xa hoa gì, nhưng so với mấy cái quán ăn khác vẫn cao cấp hơn một chút. An Nhạc cảm thấy may mắn, chỉ cao cấp hơn chút thôi!

An Nhạc là một người dân hết sức bình thường nên đối với mấy nơi xa hoa rất có áp lực, lần trước sinh nhật của một vị cậu nhỏ có nhiều tiền, đi đến nhà hàng XX, món ăn có ngon hay không cô cũng không có ấn tượng, nhưng lại cảm thấy không được tự nhiên, sau khi về cô nói chuyện này liền bị người ta chê cười.

An Nhạc nghĩ đại khái là vì mình có mệnh nghèo, thuộc trình độ dân thường, khá hơn một chút thì ở trình độ bậc trung, đại phú đại quý là không có hi vọng rồi.

Dĩ nhiên mấy cái này không phải trọng điểm, trọng điểm là cô sợ đồ ăn quá đắt, để học trưởng mời một bữa đắt tiền cô sẽ chịu không nổi, thật ra nên nói An Nhạc sợ ví tiền của cô chịu không nổi, bởi vì trong ví của cô không có đem theo quá nhiều tiền.

Trong lòng An Nhạc một đồng ngổ ngang hoạt động, hai người ngồi xuống một bàn ở gần cửa sổ.

Nhân viên phục vụ rất nhiệt tình đi đến sau đó, gọi một vài món ăn, trong thời gian chờ thức ăn lên, Tiêu Thịnh bỗng nhiên hỏi một câu “Còn nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau không?”

An Nhạc nghe vậy run lên một cái, gật đầu nói “Đương nhiên nhớ.”

Buổi tối hôm đó thiện tâm đột nhiên bạo phát, cô hoàn toàn không có quên, bởi vì ngày hôm sau cô bị người ta hất nguyên chén canh vào người, đó là lần đầu tiên cô bị người khác đối xử như vậy, ấn tượng vượt qua luôn sự kiện cô cho hắn mượn dù. Nhưng mà, mặc dù như vậy cô cũng không hối hận!

Tiêu Thịnh cười có chút xấu hổ “Thật ra trước đó anh đã có ấn tượng với em.”

Hả? An Nhạc mở to mắt “Lúc trước?”

Cô lúc nào thì cùng học trưởng gặp gỡ, vì sao một chút cũng không nhớ rõ?

Tiêu Thịnh nhìn bộ dáng của An Nhạc, biết rõ cô hoàn toàn không biết, nhưng mà cô không biết là chuyện rất bình thường, hắn giải thích “Vẫn là hôm ở trong tiệm net, khi đó em ngồi ở vị trí phía trước anh đang xem một bộ phim hoạt hình, không nghĩ tới sau khi đi ra ngoài, em lại cho anh mượn dù.”

Tiêu Thịnh nói như thế An Nhạc mới nhớ tới ngày đó cô đang xem bộ anime Gintama , đó là một bộ phim vừa , vừa đáng yêu, vừa YD (âm dăng?), người Trung Quốc gọi là Ngân Hồn . Nghĩ tới đây An Nhạc cúi thấp đầu không dám nhìn vào ánh mắt học trưởng, cô biết tại sao học trưởng lại có ấn tượng rồi, bởi vì lúc coi Gintama cô đi vào trạng thái lúc nào cũng có thể cười, khi quá khích còn vừa cười vừa vỗ vào chân.

Hắn khẳng định là ở đằng sau chẳng hiểu làm sao nhìn cô, tưởng cô là kẻ điên.

An Nhạc ngượng ngùng giải thích “Bộ phim kia rất là buồn cười, cho nên....”

Tiêu Thịnh lắc đầu, ôn hòa nói “Không chỗ nào cố kỵ cười to, anh cho rằng rất tốt.”

An Nhạc còn muốn nói gì đó nhưng phục vụ đã mang đồ ăn lên, vì vậy không nói nữa.

Lúc An Nhạc ăn cơm không thích vừa ăn vừa nói chuyện, hiển nhiên học trưởng cũng như thế, trong lúc ăn cơm hai người cũng chỉ dứt quãng nói về chủ đề món ăn như thế nào, có hợp khẩu vị không.....

Thời gian một bữa cơm cứ như vậy trôi qua.

Lúc tính tiền, An Nhạc vừa đề nghị cùng trả đã bị học trưởng ngăn cản “Lần này đã nói là anh mời, nếu em cảm thấy bần khoản vậy lần sau mời lại là được.”

“Không thành vấn đề.”

An Nhạc đáp ứng một cách sảng khoái, chỉ có cô biết mặt mình đã nóng lên, học trưởng nói như vậy thật giống lần sau lại tiếp tục hẹn hò.

91. Chương 91

Lúc ra khỏi quán ăn trời cũng đã tối, hai người chậm rãi bước về phía trường học.

An Nhạc nhìn học trưởng, thật lòng nói cảm ơn “Hôm nay ăn rất ngon, cảm ơn học trưởng đã chiêu đãi.”

Tiêu Thịnh nghe cô nói như thế, đem lời trong lòng đã chuẩn bị thật lâu nói ra “Cá dưa chua kia có ngon không?”

An Nhạc nhớ lại mùi vị cá, gật đầu nói “Ừ, không tệ.” người không thường ăn cá như cô vậy mà hôm nay ăn khá nhiều.

Tiêu Thịnh tận lực khấn giọng nói mình thật nhẹ nhàng “Thật ra anh cũng biết làm, mặc dù làm không đạt tới mức như quán ăn.”

An Nhạc kinh ngạc, cái chuyện nấu cơm xào rau này cô cũng chỉ biết một ít vậy mà học trưởng lại biết, thật đúng là không thể nghĩ tới, cô sợ hãi than một tiếng “Biết làm là rất lợi hại rồi, học trưởng thật là nhân tài toàn năng.”

Tiêu Thịnh liếc cô một cái, mấp máy môi “Thật ra cũng bình thường, hôm nào làm cho em nếm thử, được không?”

Hmm? An Nhạc ngây ngẩn cả người, bước chân cũng dừng lại, vừa rồi học trưởng nói cái gì? Cô cảm thấy hình như mình đã nghe nhầm.

Tiêu Thịnh cũng dừng lại.

An Nhạc nhìn hắn, hỏi “Học trưởng, anh vừa nói cái gì?”

Tiêu Thịnh đối mặt với cô, một lần nữa lặp lại “Cá dưa chua, lần sau anh làm cho em nếm thử, được không?”

An Nhạc lần này nghe rất rõ ràng, vì vậy cả người liền cứng lại, đây là ý gì? Bày tỏ? Học trưởng tỏ tình với cô sao? An Nhạc mấp máy đôi môi có chút khô, trong lúc nhất thời không biết phải nói gì.

“A, cái này.... hừm.... cái gì chứ?” An Nhạc dời tầm mắt, nhìn trái ngó phải.

Tiêu Thịnh nắm lấy tay cô, nhìn khuôn mặt cô dưới ánh đèn càng thêm xinh đẹp, nói thẳng “An Nhạc, làm bạn gái anh đi.”

Tiêu Thịnh không phải loại người thích quanh co lòng vòng, lần trước khi gọi điện thoại hắn đã muốn nói cho An Nhạc biết, nhưng hắn nghĩ loại chuyện tỏ tình này vẫn nên gặp mặt nói thì có thành ý hơn, vì vậy hắn tới, xuất hiện trước mặt cô.

An Nhạc kinh hãi, học trưởng thật sự tỏ tình với cô, nhưng là tại sao? Cô với hắn, số lần gặp nhau chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay!

An Nhạc ngẩng đầu nhìn, không khỏi bật thốt lên “Vì sao?”

Vì sao? Vì sao lại thích cô? Tiêu Thịnh cũng không biết là bắt đầu từ lúc nào, có lẽ là lúc hắn nhìn thấy nụ cười trong sáng của An Nhạc, có lẽ là lúc cô đem dù đưa cho hắn, cũng có lẽ là lúc cô đối mặt với công kích của bạn gái trước của hắn, không hề do dự phản kích.

Tóm lại, hắn có hảo cảm với An Nhạc, nhưng bởi vì nguyên nhân ở chính mình nên cứ như vậy buông xuống, chỉ khi vào mấy ngày hôm trước, Tiêu Thịnh nhìn thấy lời của bạn An Nhạc, hắn suy nghĩ thật lâu, mặc kệ cô có ý với hắn hay không, hắn vẫn nên chủ động một lần.

Hắn nhìn cô không chớp mắt “Không vì lý do gì, chính là thích.”

Trái tim An Nhạc bỗng nhiên co rúc, ánh mắt của học trưởng lúc này giống như đêm đó lần đầu bọn họ gặp nhau, vô cùng phát sáng, làm cho người ta không thể dời tầm mắt.

Đây không phải lời tỏ tình cảm động nhất mà An Nhạc từng nghe qua nhưng nó lại khiến cô xúc động.

Đáp ứng! Đáp ứng! Đáp ứng! Đáp ứng! Đáp ứng! Trong đầu An Nhạc như có vô số âm thanh kêu gào, nhưng khi cô thật vất vả mở miệng, lời nói ra lại là “Học trưởng, có thể cho em suy nghĩ một chút không?”

Tiêu Thịnh nghe như vậy có chút thất vọng, nhưng hắn vẫn rất phong độ buông tay An Nhạc ra, cười nói “Đương nhiên có thể, anh chờ điện thoại của em.”

“Ừ, được.” An Nhạc nói xong bước nhanh rời đi.

Tiêu Thịnh cũng không nói sẽ đưa An Nhạc đến dưới lầu ký túc xá, bởi vì hắn biết bây giờ mình đã nói rồi, cũng chưa bị từ chối, dù sao cũng vừa mới tỏ tình thôi, cô ấy cần suy nghĩ.

An Nhạc bước đi thật nhanh, trong đầu loạn thành một đống, vừa rồi trong chớp mắt kia, khi học trưởng còn đang chờ câu trả lời, cô lại nhớ đến Công Tử, nghĩ tới cái người kia trong trò chơi, thật sự rất ngu ngốc.

An Nhạc cô có tình cảm với cái người trong trò chơi đó sao?

Không thể nào, hoàn toàn không thể nào, cô không có yêu qua mạng, không thể thích một nhân vật ảo.

Lặp lại vô số lần không thể nào, nhưng vì sao lúc này cô lại nhớ đến hắn, còn làm hại bản thân không lập tức đáp ứng lời tỏ tình của học trưởng, đây chính là điều cô đã chờ đợi nửa năm, học trưởng tỏ tình a~ cô lại còn đòi suy nghĩ.

Học trưởng ôn nhu chăm sóc như vậy còn cần phải suy nghĩ cái gì nữa, ban đầu cũng bởi vì học trưởng tỉ mỉ quan tâm nên mới thích hắn!

An Nhạc phát điên về tới ký túc xá cũng không thể tự mình lý giải được chuyện này.

Đương nhiên chuyện học trưởng tỏ tình cô không có nói với Đại Ngọc Nhi, lúc cô ấy hỏi tới cũng chỉ tìm đại một cái cớ nói qua loa, bởi vì nếu như nói ra cô nhất định sẽ bị phiền chết, bị cô nàng này phiền đến chết, chờ chuyện này đâu vào đấy rồi nói cũng không muộn.

An Nhạc đi tắm, muốn cho đầu óc thanh tĩnh một chút, nhưng hình như chẳng có tác dụng gì, bên trong đầu vẫn cứ xoắn xuýt, xem mấy tiết mục giải trí cũng không thể khiến cô buông xuống, bởi vì trong lòng còn băn khoăn chuyện kia.

An Nhạc tắt video, lại mở trò chơi ra, nhìn cảnh vật quen thuộc bên trong, ký ức từng li từng tí hiện lên, cô không khỏi nghĩ tới, người kia có đang online không?

Nhân vật mới của An Nhạc không có thêm Công Tử vào bạn tốt, vì vậy cô không biết tình hình của hắn, nhớ đến hôm trước hắn còn nói muốn ôm cây đợi thỏ, nhớ đến lời của Đại Ngọc Nhi, mấy ngày qua chỉ cần hắn online thì acc của cô cũng sẽ online, hiển nhiên cả hai cái đều là do hắn mở.

An Nhạc nói với người phía sau lưng mình “Đại Ngọc Nhi, cậu nhìn hộ tớ xem Công Tử có online không?”

Hứa Ngọc thuận miệng trả lời “Làm gì? Cậu vứt bỏ hắn rồi, còn muốn cùng hắn đốt lại đồng tro tàn sao?”

“Vứt bỏ cái gì? Sao lại nói khó nghe như vậy? Còn cái gì mà đốt lại đồng tro tàn, tớ với hắn có bắt đầu sao? Hắn chỉ là một người xa lạ chưa từng gặp mặt.” An Nhạc im lặng, trong lòng đặc biệt nhấn mạnh mấy chữ người xa lạ.

Hứa Ngọc không muốn cùng cái người vừa mạnh miệng vừa không được tự nhiên nói thêm cái gì nữa, nhìn lướt qua giao diện bạn tốt, lắc đầu nói “Hắn không có ở đây, cậu cũng không có.”

Không có? An Nhạc trong lòng chợt động, logout khỏi tài khoản mới, đăng nhập vào acc ‘Tôi Vì Bạn Mà Đến’, An Nhạc thuận lợi online, trang bị trên người vẫn chưa thay đổi, giống như lần trước khi cô logout. Điều duy nhất không giống chính là địa điểm, cô phát hiện mình đang đứng trên đỉnh cửa đá huyện thành.

Chỗ này có thể đi lên sao? An Nhạc kinh ngạc rồi, cô chưa bao giờ biết có thể chạy đến đỉnh cửa đá, cái này chắc là BUG rồi!

An Nhạc nhìn nhà cửa phía dưới, còn có người qua đường đi lại không dứt, thương nhân bày hàng gào thét, đây thật sự là một chỗ rất tốt để ngắm cảnh, mấy ngày qua hắn mở acc của cô chạy tới nơi này ngắm cảnh sao?

An Nhạc cắn môi do dự một chút, thu nhỏ giao diện, đăng ký vào tài khoản ‘Công Tử Thế Vô Song’. Lúc nhập mật khẩu, trong lòng cô có chút không nắm chắc, dù sao cũng coi như cùng hắn lật mặt, rất có thể hắn đã đem mật khẩu sửa lại, sợ cô online acc của hắn đem trang bị, tọa kỵ, sủng vật toàn bộ vứt hết, để lại cho hắn tài khoản trống không.

Nhưng rất hiển nhiên An Nhạc đã lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử.

Chỗ hắn đứng không giống với chỗ đang đứng, hắn cũng ở chỗ cửa đá huyện thành, nhưng là ở trên đường cái, An Nhạc nghĩ tới cô đứng trên đỉnh, không khỏi nhấp chuột điều chỉnh tầm nhìn.

Nhất thời từ chỗ hắn đứng rõ ràng nhìn thấy người ở trên.

Góc độ này cũng không tệ lắm, An Nhạc đang nghĩ như vậy bỗng nhiên sắc mặt cứng lại, cô nhớ ra một việc, trước khi hai người cãi nhau, hắn đã từng nói: Ở cửa đá có một chỗ rất tốt!

Lúc đó cô còn hỏi hắn có cái gì tốt, hắn chỉ nói một nửa “Chạy hết một vòng ở đó, em mở hai acc ra xem liền biết”

Chạy một vòng? Đúng là nơi này sao? Nơi này có cái gì?

An Nhạc từ góc độ nhân vật của Công Tử, ngẩng đầu lên liền nhìn thấy cô, bỗng nhiên cô hí hửng, vội vàng chuyển sang ‘Tôi vì bạn mà đến’, từ đây nhìn xuống, trên đường phố vẫn không dứt người qua lại, vẫn đông đảo thương nhân bày hàng, nhưng là chỉ cần liếc mắt liền nhìn thấy được trong đám người Công Tử mặc hồng y.

An Nhạc cảm thấy mình đã hiểu, hắn nhìn lên chỉ có thể thấy cô, cô nhìn xuống cũng chỉ có thể thấy hắn.

Đây chính là chỗ tốt mà hắn nói?

Trước khi hắn logout chính là mở cả hai acc, mặt đối mặt nhìn nhau?

An Nhạc cảm động rồi, cô cắn môi, khóe mắt có chút ướt.

Lúc này trong tai nghe truyền đến bài hát Vương Phỉ truyền kỳ, thanh âm khiến người ta kinh diễm vang bên tai cô: Đơn giản trong vô số người nhìn nhau một cái, cũng không thể quên mất dung mạo người, mơ ước có thể tình cờ gặp nhau lần nữa, từ đó bắt đầu cô đơn tưởng nhớ....

An Nhạc nhìn thấy trong những người qua lại chính là người kia, bỗng nhiên mỉm cười, trong hốc mắt lấp lánh giọt nước trong suốt, rục rờ.

92. Chương 92

An Nhạc trở về rồi, tất nhiên cô lại bắt đầu đăng nhập vào ID ‘Tôi vì bạn mà đến’.

Đừng hỏi tại sao! Bởi vì con gái hay thay đổi mà, An Nhạc cảm giác nếu mình cứ như vậy mà buông bỏ một người bạn thì thật đáng tiếc, không nói đến vấn đề tình cảm, cô còn thiếu hẳn 60 gạch chưa trả, còn có khi bình tĩnh suy nghĩ, cảm thấy hần đối với mình thật ra thì cũng chẳng lừa gạt gì.

Bất luận là lúc cô lấy ID ‘Túy ngọc sơn thủy gian’ gào to học trưởng, hay là sau này cô hỏi hần có phải đã biết cô là An Nhạc hay không, hần cũng không có nói dối, có lẽ hần sai ở chỗ không chịu nói rõ với cô, nhưng nói cho cùng vẫn đề vẫn từ cô mà ra.

Có lẽ hần căn bản không biết Tiêu Thịnh học trưởng là ai, hần chỉ biết cô là con gái, gọi An Nhạc.

Chuyện này cũng giống với chuyện lần trước hần tra tư liệu của tên ‘Ni Mã’ kia, cho nên, khi An Nhạc hỏi hần có biết hay không, hần trả lời biết, bởi vì hần đã tra ra tư liệu của cô.

[Bang phái] Vẽ vòng tròn nguyên rửa người: Ngày đó người bỏ lại một câu thật dọa người rồi bỏ chạy, cứ tưởng người thật sự biến mất, sau này cũng không login nữa.

[Bang phái] Tôi vì bạn mà đến: Nói đùa thôi, hôm đó không phải ngày Cá tháng tư sao?

An Nhạc đã tìm được một lý do rất tốt, bởi vì ngày đó vừa đúng là Cá tháng tư, cho nên cái này có thể lấy cớ cho qua.

[Bang phái] Hoa nhà không thơm bằng hoa dại: Ta đã nói là ngày Cá tháng tư mà bọn họ không tin.

[Bang phái] Nhiều năm say đắm mỹ nhân: Người không biết thôi, hai ngày nay người không có ở đây, Công Tử login đầu không đi phụ bản.

[Bang phái] Tôi vì bạn mà đến:

[Bang phái] Tôi vì bạn mà đến: Hần không đi là chuyện của hần, liên quan gì đến ta?

[Bang phái] Ta đến vui đùa một chút thôi: Người nào đó, tớ lấy cái gì để cứu vớt cậu đây?

[Bang phái] Tôi vì bạn mà đến: Biển, Lâm Biệt đâu, còn không mau lôi người của người đi.

[Bang phái] Lâm biệt không nói yêu: Ta kéo không nhúc nhích.

[Bang phái] Tôi vì bạn mà đến: Kéo không nhúc nhích thì dùng thêm sức mà kéo, người có phải đàn ông không?

An Nhạc đánh ra xong mới phát hiện lời mình vừa nói vô cùng khùng khiếp.

[Bang phái] Lâm biệt không nói yêu: Ta xác định ta là đàn ông, cảm ơn.

[Bang phái] Ta đến vui đùa một chút thôi: Phốc, đùa giỡn đàn ông của tớ đúng không!

[Bang phái] Vẽ vòng tròn nguyên rửa người: Người cô đơn như ta thật là hâm mộ!

[Bang phái] Hoa nhà không thơm bằng hoa dại: Tự mình tìm lão bà đi, ồn ào cái gì! Lão bà không có tự đưa tới miệng đâu!

[Bang phái] Hoa dại không thơm bằng hoa nhà: Tự mình tìm hoa dại đi!

[Bang phái] Vẽ vòng tròn nguyên rửa người: Đáng đời.

An Nhạc cười mà không nói, ‘Hoa đại không thơm bằng hoa nhà’ này vào trò chơi chưa lâu, nghe nói là bạn gái trong thực tế của Hoa Đại, còn chưa tới cấp 30, vì vậy cô cũng không gặp được mấy lần, nhưng mấy lần nhìn thấy nói chuyện trên kênh [Bang phái], có thể thấy được là một người dễ ở chung.

Lúc An Nhạc cùng mọi người nói chuyện phiếm, nhận được nhắc nhở từ hệ thống

[Hệ Thống] Phu quân của bạn ‘Công Tử Thế Vô Song’ login.

Cố Tử Mặc nhìn thấy ID ‘Tôi vì bạn mà đến’ sáng lên, hơi ngơ ngác một chút, sau đó lại cười, cuối cùng đã trở lại, mặc dù không biết là bởi vì sao.

[Mật ngữ] Công Tử Thế Vô Song: Không phải đã nói sau này không login nữa sao?

[Mật ngữ] Tôi vì bạn mà đến: Nói vậy cũng tin, đây là acc của em, em muốn vào lúc nào thì vào, hơn nữa hôm đó là Cá tháng tư.

[Mật ngữ] Công Tử Thế Vô Song: Đúng rồi, là ngày Cá tháng tư.

Một giây sau khi lời này phát ra, Công Tử liền xuất hiện trước mặt cô, An Nhạc cảnh giác hỏi một câu

[Mật ngữ] Tôi vì bạn mà đến: Làm gì?

Cố Tử Mặc không lên tiếng, chỉ sử dụng kỹ năng vợ chồng bế An Nhạc lên. Được rồi, nói cho chính xác là bế nhân vật của cô lên, hơn nữa đây cũng không phải lần đầu tiên, nhưng nhìn hai người trên màn hình thân mật như vậy, cô vẫn có chút không quen đó có biết hay không!

[Mật ngữ] Tôi vì bạn mà đến: Này!

[Mật ngữ] Công Tử Thế Vô Song: Nhiệm vụ phụ thê.

[Mật ngữ] Tôi vì bạn mà đến: Em có chân, tự đi.

[Mật ngữ] Công Tử Thế Vô Song: Chưa nghe qua tiểu biệt thắng tân hôn sao? Tôi đang hoàn thành trách nhiệm vợ chồng.

[Mật ngữ] Tôi vì bạn mà đến: Em không có yêu cầu anh tận trách!

[Mật ngữ] Tôi vì bạn mà đến: Hơn nữa chúng ta kết hôn cũng vì chiếc nhẫn trâu bò kia, chỉ nói nhiệm vụ không nói tình, nói trước cho anh biết, em không yêu qua mạng.

[Mật ngữ] Công Tử Thế Vô Song: Không cần gấp gáp, là tôi đơn phương yêu mến!

[Mật ngữ] Tôi vì bạn mà đến: Anh đừng làm em sợ, em nhất gan.

Cố Tử Mặc thao tác nhân vật cúi đầu, hành động này giống như muốn cúi người xuống hôn người trong lòng.

Hù dọa, An Nhạc thao tác nhân vật thoát khỏi phạm vi khống chế của hắn.

[Mật ngữ] Công Tử Thế Vô Song: Sợ? Hay xấu hổ?

[Mật ngữ] Tôi vì bạn mà đến: Thật xin lỗi, cả hai cái đều không phải, đây là động tác tự vệ phòng sói thôi.

[Mật ngữ] Tôi vì bạn mà đến: Ai biết anh là cái loại bề ngoài lạnh nhạt, bên trong buồn bực rối loạn chứ.

Những lời này đúng lúc lại bị Trịnh Kinh tới nhà Cố Tử Mặc làm khách thấy được, hắn nuốt ngụm nước xuống, cười lớn nói “Buồn bực rối loạn? Một từ hình dung thật tốt, chị dâu không nói như vậy, tớ còn không nhìn ra cậu chính là cái tên buồn bực rối loạn.”

Trịnh Kinh vừa nói vừa cười đến mức thắt lưng không thẳng lên nổi.

Cố Tử Mặc ngẩng đầu nhìn, không chút hoang mang nói “Xem ra tâm tình của cậu không tệ, cần tôi nói cho Tiêu Thiên biết ID trong trò chơi của cậu không?”

Trịnh Kinh nghe thấy cái tên này, khuôn mặt lập tức thay đổi như tắc kè hoa, hắn thu lại nụ cười, vỗ vỗ vai Cố Tử Mặc “Người anh em, tớ sai lầm rồi, tớ vừa rồi cái gì cũng không có thấy, cậu cứ tiếp tục, tớ lấy cái laptop khác chơi vậy.”

Nói xong, Trịnh Kinh trong lòng chảy đầy nước mắt chạy đi, tên này thật biết đập chỗ đau của người khác, vẫn là hấn đáng thương nhất, luôn bị cái tên Tiêu Thiển này không chể, ai bảo đây là tử huyết của hấn, là cơn ác mộng của hấn, hấn không muốn đến chơi trò chơi cũng không được thanh tĩnh.

Ở bên này, An Nhạc thấy hai câu nói mà cô gửi đi, hồi lâu vẫn không thấy đối phương phản ứng, cô không khỏi nghĩ, chẳng lẽ đánh trúng điểm yếu của hấn rồi?

93. Chương 93

[Mật ngữ] Tôi vì bạn mà đến: Không thể nào, trái tim của anh yếu ớt như vậy sao?

[Mật ngữ] Công Tử Thế Vô Song: Yên tâm, cả người tôi đều rất khỏe mạnh.

An Nhạc cảm thấy lời này có gì đó là lạ, cả người hấn khỏe mạnh thì liên quan gì đến cô, bảo cô yên tâm cái gì chứ, cô tùy tiện trả lời.

[Mật ngữ] Tôi vì bạn mà đến: [ngoáy mũi] Ai biết được.

[Mật ngữ] Công Tử Thế Vô Song: Em có thể tự đến kiểm chứng.

[Mật ngữ] Tôi vì bạn mà đến: Anh càng ngày càng vô sỉ.

[Mật ngữ] Công Tử Thế Vô Song: Là em có suy nghĩ xấu xa.

[Mật ngữ] Tôi vì bạn mà đến: Biển, anh mới xấu xa.

Hai người lại tiếp tục đấu võ mồm, nhưng nhờ vậy An Nhạc đã hoàn toàn quên mất chuyện không vui xảy ra mấy hôm trước, dường như đã trở lại khoảng thời gian theo hấn với đám bạn bè vào phụ bản đánh Boss, giết người cướp của.

.....

Ngày hôm sau, An Nhạc ngồi trong lớp nghe bạn học tám chuyện, nói có một cực phẩm soái ca đến trường dạy thay một buổi ở khoa Pháp Luật, nghe nói là do Trương giáo sư mời tới, hình như là một vị luật sư nổi danh.

Cực phẩm soái ca?

Nhắc tới cực phẩm soái ca, An Nhạc cau chân mày nhớ lại trong trường cũng có một vị cực kỳ nổi danh – nam thần của trường, Lý Hoàn.

Nói đến vị nam thần này, mới vào năm thứ nhất đại học mà đã thay bạn gái còn nhanh hơn thay áo, trên căn bản là một tuần đổi một người. Đến khi mọi người nhận định đây là một vị nam thần hoa tâm, hấn lại vào học kỳ cuối năm hai tuyên bố trái tim đã bị một người trói lại, lúc đó hầu như chẳng ai tin lời hấn nói, nhưng sau đó đúng là hấn không còn quen bạn gái lung tung nữa.

Cho tới bây giờ, cô gái trong truyền thuyết trói chặt tim nam thần chưa từng lộ mặt, vì vậy khiến cho mọi người không ngừng bàn luận, có người nói Lý Hoàn nói dối, cũng có người nói thật ra Lý Hoàn thích đàn ông.....

Dù sao cũng có rất nhiều suy đoán, An Nhạc lại là một hủ nữ yêu cái đẹp, đương nhiên muốn tin rằng hấn thích đàn ông.

Lúc này An Nhạc lại nghe có cực phẩm soái ca đến trường, loại người trời sinh có lòng hiếu kỳ, lại còn thích ngắm nhìn trai đẹp như cô, đương nhiên là muốn đến xem một chút.

Chỉ là An Nhạc không nghĩ tới, cực phẩm soái ca trong miệng mọi người không ngờ lại quen mắt đến như vậy, cô nhìn người từ hành lang đi tới, khỏe miệng khê động, đây không phải soái ca cô vô tình gặp được lúc về quê sao?

Lần đầu gặp ở trung tâm thương mại, hấn cứu vớt cái ví tiền của cô.

Lần thứ hai gặp đúng vào ngày lễ tình nhân, hấn tặng cô một đóa hoa hồng.

Lần thứ hai gặp để lại cho An Nhạc ấn tượng khá sâu, không nói đến vẻ ngoài khiến người khác rất khó quên mất, là bởi vì lúc đó cô không chịu nhận hoa, hấn nói cái gì mà chủ nhân không cần vậy ném vào thùng rác, cứ thế khắc sâu vào tâm hồn cô.

Nhưng mà nói đến đóa hoa kia hình như cô vẫn còn cầm trong bình để ở nhà, có lẽ bây giờ cũng đã héo bị mẹ đem đi vứt rồi.

An Nhạc nghĩ tới, lại nhìn người cách cô càng ngày càng gần, không biết mình có nên đi đến bắt chuyện hay không, dù sao chỉ mới gặp có hai lần, có lẽ người ta đã sớm quên mất.

Lúc An Nhạc còn đang do dự, Cố Tử Mặc đã dừng trước mặt cô, An Nhạc hô hấp có chút khó khăn, hấn nhìn cô, khóe môi nâng lên một nụ cười thản nhiên, cất tiếng chào hỏi trước “Bạn học, chúng ta lại gặp mặt.”

“Ừ.” An Nhạc chống lại tầm nhìn của hấn, không biết nên nói gì, chỉ có thể mỉm cười.

Ánh mắt của Cố Tử Mặc lóe lên, nụ cười bên miệng càng sâu, hình như đang suy nghĩ gì đó, nhẹ giọng hỏi “Không hẹn mà gặp, đây xem như lần thứ ba rồi, phải không?”

An Nhạc thiếu chút nữa bị nụ cười văn nhả xinh đẹp kia mê hoặc thành hoa si, nhưng mà cô chỉ hoa si trong lòng, vì vậy cho dù nội tâm có đang tru lên, cô cũng không quên mất đây là hành lang, có rất nhiều người vây xem.

Cho nên ngoài mặt cô chỉ cẩn thận gật đầu, nói “Phải không? Hình như là vậy, tôi cũng không rõ lắm, dù sao chuyện qua cũng lâu rồi.”

May mắn hấn cũng không có tiếp tục đề tài duyên phận vô tình gặp gỡ này nữa, Cố Tử Mặc lại hỏi “Em là sinh viên trường này?”

An Nhạc thầm nghĩ cái này không phải nói nhảm sao? Nếu cô không phải sinh viên trong trường thì làm sao có thể ở đây la hét chứ? Nhưng ngoài mặt vẫn không lộ vẻ gì, đáp “Ừ.”

Cố Tử Mặc gật đầu một cái, vươn tay về phía cô nói “Tôi tên Cố Tử Mặc.”

An Nhạc thấy hấn đưa tay, đại não trong nháy mắt dừng lại một chút, đây là chính thức tự giới thiệu? Cố Tử Mặc.... tên cũng thật nên thơ.

“Tôi tên An Nhạc.” Cô vừa nói vừa nắm lấy tay đối phương, nhiệt độ từ lòng bàn tay hấn truyền tới, có chút nóng lên, cô nhanh chóng rút tay về.

Không khí trở nên lúng túng, An Nhạc hắng giọng ra vẻ như không có chuyện gì xảy ra “Vậy cứ thế đi, không làm phiền, anh cứ tiếp tục.”

Cố Tử Mặc đáp ứng “Được, lần sau gặp.”

An Nhạc nghe thấy liền gật đầu, đương nhiên lập tức chuồn đi, nhưng cô mới đi được hai bước lại nghe thấy giọng nói của hấn từ phía sau truyền tới “Rất vui khi gặp em lần nữa, An Nhạc.”

Chân An Nhạc chợt dừng lại, trái tim đập cuồn cuộn, bởi vì cách hấn gọi tên cô không giống với người khác, về phần không giống ở chỗ nào An Nhạc không nói rõ được, chính là âm điệu có chút thay đổi, làm cho người nghe cảm thấy thân mật.

An Nhạc quay đầu lại nhìn hấn một cái “Tôi cũng thấy rất vui.” Sau đó nhanh chóng rời đi, đi tới cuối cầu thang thì bị mấy chị em trong phòng vây lấy.

“Cậu biết hấn?” Vô cùng háo hức hỏi rõ.

An Nhạc thở ra một hơi, biết mình không khai thật là không được, cô kể sơ sơ về chuyện gặp hấn, nhưng chuyện lễ tình nhân hấn tặng hoa cho mình, An Nhạc vô cùng tự nhiên bỏ qua.

Bọn họ vừa nghe Cố Tử Mặc chính là người gặp ở trung tâm thương mại đều trưng ra vẻ mặt ảo não.

“Thì ra là hần, biết vậy lần trước chạy tới nhìn một chút.”

“Nói tới tớ cảm thấy cậu với hần cũng rất có duyên, hay là bỏ học trường dời mục tiêu đi.”

“Đúng vậy, nghe nói vị này cũng không phải gồi thêu hoa (1), tự mình mở một sở sự vụ, trong giới rất có tên tuổi, phải biết rằng hiện tại trong giới tư pháp có rất nhiều thành phần xấu.”

“Vừa nhiều tiền vừa đẹp trai, loại hình vương tử phiên bản thật.”

An Nhạc cho dù không muốn hiểu, nhưng từ trong miệng các cô ấy cũng nghe ra vài thứ, mấy cái loại bát quái này chỉ kém không đem tổ tông mười tám đời nhà người ta đào ra.

Được rồi, An Nhạc thừa nhận mấy chị em của mình nói không sai, đây đúng là một người đàn ông thành đạt, nhưng mấy người như vậy thường hay mắc bệnh ‘vương tử’, cô thật sự không dám với cao.

Chú thích:

(1) Gồi thêu hoa: Chỉ những người chỉ có hình dáng bên ngoài, không có học thức, tài năng

94. Chương 94: Nhà Ăn Vào Buổi Trưa.

An Nhạc không biết cô hiện tại có được xem là nữ chính gặp nữ phụ ác độc hay không, hay cô là người thứ ba chen vào tình cảm người khác? An Nhạc nhìn vị học tỷ đang chặn trước mặt mình, thật sự cảm thấy rất phiền phức, lần trước đã hất cả bát canh vào người cô, lần này lại muốn làm cái gì nữa đây?

Có lẽ là vì chuyện hôm qua nên mới chạy đến tìm cô.

Ôn Lệ nhìn An Nhạc từ trên xuống dưới, dùng khẩu khí cao cao tại thượng nói chuyện “Tên An Nhạc đúng không, lần trước cô còn nói không có bất cứ quan hệ gì với Tiêu Thịnh, làm bộ mặt ủy khuất giống như bị tôi bắt nạt, vậy chuyện hôm qua là sao hả?”

An Nhạc nghe thấy khẩu khí chất vấn, không khỏi lắc đầu, từ chuyện lần trước mà học tỷ này vẫn chưa nhìn ra sao? An Nhạc cô đây cũng không phải là người muốn bắt nạt là bắt nạt, đừng tưởng rằng ai cũng có thể dẫm trên đầu cô điều vô dương oai.

Cô cười nhạt nói “Ngày hôm qua thì sao, tôi nghĩ rằng tôi không cần giải thích bất cứ chuyện gì với học tỷ.”

Sắc mặt Ôn Lệ trầm xuống, híp mắt nói “Không cần? Tôi cảnh cáo cô, Tiêu Thịnh là bạn trai của tôi, cô nên biết điều một chút.”

Mấy lời này An Nhạc cảm thấy mình đã nghe rất nhiều, lần trước trên QQ cũng thế, cô không biết chị ta vì sao vẫn cứ cố chấp, rõ ràng rất xinh đẹp nhưng cứ tình nguyện treo cổ trên một cành cây.

An Nhạc không chút hoang mang nói “Phải không? Nhưng học trưởng lại không nói như vậy.”

Ôn Lệ có cảm giác như vết sẹo của mình bị vạch trần “Cô thì biết cái gì? Anh ấy chẳng qua chỉ đang giận dỗi, muốn chọc tức tôi, nếu không cô cho rằng chỉ bằng cô mà muốn hấp dẫn anh ấy?”

An Nhạc cũng không muốn cùng người khác tranh cãi, gật đầu nói “vâng, vâng, vâng, học tỷ nói rất đúng, nhưng những lời này chị không nên nói với tôi, có biết không? Nếu như chị với học trưởng giận dỗi thì tự đi mà nói với anh ấy, đừng đến tìm tôi, tôi với chị đâu có quen biết.”

Ôn Lệ nghĩ rằng khi An Nhạc nghe thấy mấy lời này nếu không tức giận thì cũng tự ti không ngẩng đầu lên nổi, hoàn toàn không ngờ rằng cô lại có phản ứng như thế, Ôn Lệ cảm thấy mình thật giống mấy đứa nhỏ thích gây sự, tự mình bực bội.

An Nhạc mới không có rảnh quan tâm xem người khác đang nghĩ cái gì.

“Như vậy tạm biệt.” An Nhạc nói xong vừa muốn đi, phía sau truyền đến thanh âm bén nhọn của Ôn Lệ “An Nhạc, tôi ở đây chờ xem cái kẻ thứ ba như cô thì sẽ có kết quả như thế nào.”

Ôn Lệ cao giọng đưa tới không ít ánh nhìn.

An Nhạc vốn không muốn phản ứng gì, nhưng cô không thích bị người ta truyền ra mấy tin đồn kỳ quái, ví dụ như cô tranh giành tình cảm của người khác, ví dụ như hai cô gái tranh giành một chàng trai, cái đó quá cầu huyệt rồi!

Cho nên An Nhạc quay người, cũng cao giọng đáp lại “Học tử, tôi cảm thấy chị nên đi uống thuốc rồi, lý luận người thứ ba này có thể thành lập, là thành lập khi hai người còn trong quan hệ yêu đương, nhưng nếu hai người đã chia tay, vậy thì không có cái gọi là người thứ ba. Còn nữa, tôi với học trưởng hiện tại chỉ là bạn bè bình thường, đương nhiên, sau này có gì thay đổi thì cũng không thể nói trước được.”

An Nhạc nói một hồi khiến cho Ôn Lệ im bật, gương mặt tỉnh tể lúc trắng lúc xanh, vô cùng động lòng người.

Mặc dù An Nhạc đã nói rất rõ ràng, nhưng vẫn xuất hiện tin đồn cô cướp bạn trai người khác, còn bởi vì Ôn Lệ là hoa khôi khoa Tân Văn, hai người đó lại là thanh mai trúc mã, vì vậy lời đồn đều là cô dùng thủ đoạn hèn hạ mới cướp được Tiêu học trưởng.

Mấy cái tin đồn như vậy chính là truyền tới truyền lui, cho nên có vài người không biết cũng tin đó là thật.

An Nhạc lười giải thích, dù sao mấy thứ bát quái này cũng giống như tin tức trong giới giải trí, lúc đầu còn mới mẻ mấy ngày tới sẽ hạ nhiệt thôi, không có ai quan tâm nữa đâu.

Tất cả các công kích An Nhạc đều xem là người khác hâm mộ, đổ kị, hận, chỉ là vào lúc xế chiều học trưởng đến tìm cô khiến cô cảm thấy có chút rối.

Bởi vì học trưởng tới là để nói xin lỗi.

“Thật xin lỗi, Ôn Lệ lại tìm em gây phiền phức, cô ấy chính là tùy hứng như vậy, anh đã nói chuyện với cô ấy rồi, lần sau sẽ không xảy ra mấy chuyện như thế này nữa.”

An Nhạc nhìn Tiêu Thịnh học trưởng đang đứng trước mặt cô vẻ mặt có lỗi nói những lời này, thành thật mà nói, tâm tình của cô không được tốt lắm.

An Nhạc thật sự không thích cái hành động xin lỗi này, đối với cô, nói xin lỗi thì phải là người trong cuộc nói mới có ý nghĩa, người khác căn bản không thay thế được. Hơn nữa, cô thấy học trưởng chạy đi nhận lỗi thế này giống như bạn gái gây họa, bạn trai giúp thu thập cục diện rồi rầm. Điểm này vì sao trước kia cô không nhận ra nhỉ? Có lẽ hẳn ôn nhu, nhưng cũng không phải chỉ ôn nhu với một mình cô, cho nên An Nhạc hỏi một câu “Học trưởng, hai người thật sự đã chia tay?”

Tiêu Thịnh sững sốt gương mặt nhìn An Nhạc, thoáng qua chút kinh ngạc, trên mặt hiện lên nụ cười khổ “Em không tin anh? Anh với cô ấy thật sự đã chia tay, cũng gần một năm rồi, chuyện này anh không có lừa em.”

An Nhạc tin tưởng lời hắn nói, có lẽ bọn họ thật sự đã chia tay gần một năm, học trưởng không thể nào lấy chuyện đó đi lừa gạt người khác, nhưng là cô sợ học trưởng bị chính trái tim mình lừa gạt.

Vì thế, cô nghĩ đến một thí nghiệm nho nhỏ.

An Nhạc cong môi cười, vô cùng cứng rắn nói “Học trưởng, em tin anh, nhưng lại không thể tin chị ấy, ngày đó anh hỏi em đáp án, bây giờ em nói cho anh biết, nếu như ngay lúc này anh gọi học tử đến trước mặt em, nghiêm nghị nói chị ấy đừng quần lấy anh nữa, như vậy em sẽ đồng ý.”

Tiêu Thịnh không ngờ tới An Nhạc lại có yêu cầu như thế, mặc dù Ôn Lệ đúng là rất quần người, vừa tùy hứng vừa muốn làm trung tâm, lúc đầu hẳn chính là không chịu nổi cô gái như vậy mới muốn chia tay. Nhưng lòng tự ái của Ôn Lệ rất lớn, hẳn biết rõ nếu hắn làm như vậy trước mặt người khác, còn là người mà cô ấy xem như tình địch, nhất định sẽ xảy ra chuyện. Hơn nữa đây là thư viện, còn có sinh viên khác đang học bài, cho nên Tiêu Thịnh không đồng ý “An Nhạc, làm như vậy cũng quá.....”

An Nhạc nhún mày, gây sự nói “Quá cái gì? Quá đáng sao? Chỉ có một yêu cầu nhỏ như vậy so với chuyện học tử tổn thương danh dự của em, chẳng đáng vào đâu.”

Tiêu Thịnh lùi về sau một bước, thần sắc có vẻ bối rối “An Nhạc, em là người như vậy sao?”

An Nhạc lạnh lùng nhìn hấn “Nếu không học trưởng cho rằng em là người như thế nào? Học tử có được mặt khẩu của anh, hiểu rất nhiều về anh, yêu cầu này của em là rất quá đáng hả?”

Tiêu Thịnh bình tĩnh nhìn An Nhạc, nhìn thấy trong mắt cô rất nghiêm túc, hạ quyết tâm nói “Được.”

Sau khi hấn đáp ứng, lập tức gọi điện thoại cho Ôn Lệ. var content = \$('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if(midLength>20) { content.eq(midLength).after(''); } ->

95. Chương 95

Trong thời gian chờ Ôn Lệ tới, hai người cũng không có nói chuyện, không khí trầm lắng lan ra, cũng may Ôn Lệ đến rất nhanh, nhanh đến mức An Nhạc tin chắc chị ấy vừa nghe điện thoại của học trưởng là lập tức chạy đi.

“Tiêu.....” Ôn Lệ hăng hái bừng bừng mới gọi được một chữ liền nhìn thấy An Nhạc, cho nên mấy chữ khác đều không nói nổi. Ôn Lệ lạnh lùng nhìn Tiêu Thịnh “Tiêu Thịnh, anh có ý gì đây?”

Tiêu Thịnh tránh tầm mắt của Ôn Lệ, cứng nhắc nói “Anh nghĩ em đã nghe rất rõ rồi, Ôn Lệ, anh mệt mỏi, anh thật sự mệt mỏi.”

Ôn Lệ chuyển mắt nhìn về phía An Nhạc, bỗng nhiên nở nụ cười, nước mắt cũng chảy xuống theo “Cô lợi hại, cô thắng, vui vẻ rồi chứ?”

Ôn Lệ lại nhìn Tiêu Thịnh, trên mặt lộ ra nụ cười còn khó coi hơn so với khóc “Yên tâm đi Tiêu Thịnh, sau này tôi sẽ không quấy lầy anh nữa.” Nói xong, Ôn Lệ xoay người bỏ chạy.

Mọi người trong thư viện đều nhìn về phía bọn họ.

Tiêu Thịnh nhìn bóng lưng Ôn Lệ, chân chuyển động muốn đuổi theo, nhưng lại nghĩ đến An Nhạc đang ở bên cạnh nên chùn bước.

An Nhạc không phải kẻ mù, tự nhiên thấy được vẻ mặt lo lắng của học trưởng, cô khẽ mỉm cười nói “Học trưởng không đuổi theo sao?”

“Nhưng em.....” Tiêu Thịnh muốn hỏi An Nhạc sẽ không tức giận?

Trong lòng An Nhạc biết hấn muốn nói gì, lắc đầu “Em không sao, ngược lại phải nói tiếng xin lỗi với học trưởng, yêu cầu của anh em không thể đáp ứng.”

Tiêu Thịnh cảm thấy lơ mơ, khó hiểu hỏi “Tại sao? Chẳng phải em nói.....” Hấn có chút không thể tin được, học muội nói mà không giữ lời.

An Nhạc nhẹ nhàng cười một tiếng “Con gái hay thay đổi anh không biết sao? Em thay đổi chủ ý, chỉ đơn giản như vậy!” Cô vừa nói vừa chuyển tầm mắt nhìn về hướng Ôn Lệ chạy đi, chống cằm nói “Học trưởng, anh không đuổi theo thật sự sẽ không có vấn đề gì chứ?”

Tiêu Thịnh nhìn theo hướng đó, trong đầu có hai sợi dây giăng co, cuối cùng hấn nhìn An Nhạc một cái, lựa chọn đuổi theo.

An Nhạc nhìn bóng lưng của hấn, thoải mái thở ra một hơi, đây không phải là đã lựa chọn rồi sao? Đoán chừng học trưởng còn chưa phát hiện hấn vẫn còn lưu luyến Ôn Lệ.

Thật sự là ngoài cuộc tình tảo trong cuộc u mê!

An Nhạc thấy những người bên cạnh nhìn mình bằng ánh mắt thông cảm liền cười một tiếng, chắc bọn họ nghĩ rằng cô đang đau lòng khó chịu! An Nhạc cũng cho là mình sẽ khó chịu, nhưng không có, một chút cũng không có, ngược lại có cảm giác như trút được gánh nặng.

Chính An Nhạc cũng không biết là bắt đầu từ khi nào, cảm giác của cô đối với học trưởng đã không còn như trước, con người quả nhiên là loài động vật dễ thay đổi.

Rõ ràng là thích như vậy, nhưng bây giờ nghĩ lại, nguyên nhân khiến cho An Nhạc bị học trưởng cuốn hút là vì hần tử mĩ ôn nhu, mà những hành động đó chính là hình tượng người yêu trong mộng cô từng ảo tưởng qua, có một ngày nào đó phải như vậy, cho nên hành động của học trưởng đúng lúc thỏa mãn ảo tưởng của cô.

Vì thế, An Nhạc không thể tránh khỏi thích hần, nhưng cái loại thích này tồn tại chỉ là hoang tưởng, giống như thích thần tượng vậy, chỉ dừng ở mức độ nhìn từ xa. Cho nên khi An Nhạc đến gần, phát hiện học trưởng thật ra cũng không khớp với tưởng tượng của cô, loại tình cảm này cũng sẽ thay đổi.

An Nhạc khép sách vở đứng lên, bước đi thẳng tắp, trên mặt nở nụ cười nhàn nhạt.

Lần thứ hai cô yêu đơn phương, bắt đầu từ cuối năm 2009, kết thúc vào mùa xuân năm 2010, không dài, kết thúc đơn giản như vậy, nhưng An Nhạc vô cùng thỏa mãn.

Nếu như không phải vì học trưởng, An Nhạc sẽ không vào trò chơi gặp được Công Tử bọn họ đúng không? Có lẽ cô còn đang sống mơ mơ màng màng trong thế giới Tru Tiên.

An Nhạc vừa nhớ đến cái người lúc nào cũng khiến cô giận đến ngứa răng, trong lòng lại nảy sinh mấy phần ngọt ngào, mấy phần phức tạp, tâm trạng khó có thể nói rõ được.

Đó chính là tâm tình mấy tháng nay của An Nhạc đối với Công Tử, rốt cuộc đây là vì đem hần thành học trưởng mới nảy sinh, hay đơn giản chỉ là vì hần?

Trong thiên lao, hần tới cứu cô, khi hần vừa nói hai chữ “tôi tới”, cô thật sự nghe thấy tim mình đập mạnh, còn có kết hôn, cùng nhau ngắm phong cảnh, cùng nhau vào phụ bản, cùng nhau giết người.....

Bây giờ suy nghĩ một chút, những hồi ức của cô trong trò chơi đều có liên quan tới hần, hơn nữa mặc dù lời nói của hần có chút ác độc, nhưng cũng không có quan hệ nam nữ lung tung, trước khi cùng cô kết hôn không có, sau khi kết hôn với cô cũng không có, điểm này có thể nói chính là hình mẫu bạn trai điển hình trong lòng phái nữ, giống như câu nói kia: con gái thích con trai ôn nhu nhưng tuyệt đối không thích một người con trai đối với mỗi một cô gái đều ôn nhu như vậy.

Nếu như hần và cô trong thực tế có quen biết.....

An Nhạc nghĩ tới đây đột nhiên cùng sách gõ vào đầu, cô đang suy nghĩ lung tung cái gì vậy, thế giới ảo chính là thế giới ảo, vĩnh viễn không thể cùng tồn tại với hiện thực.

.....

Buổi tối, An Nhạc như thường lệ login, trong bang phái đang bàn luận chuyện siêu cấp đối kháng, trò chơi này cũng có phụ bản chiến trường đối kháng, là đoàn chiến 25 người.

Tiến vào phụ bản rồi bị bố trí đi chỗ nào thì còn tùy, cái này không thể lựa chọn, mà siêu cấp đối kháng lần này là ‘vận doanh thương’, đối kháng 10 với 10, người chơi tự chọn đồng đội, chỉ cần tập hợp đủ mười người thì đội trưởng có thể đến chỗ NPC giao dịch ghi danh.

Quy tắc thi đấu chính là đào thải, chế độ thăng cấp, trong một Server thi đấu với nhau chọn ra đội đứng đầu, sau đó tiếp tục thi với Server khác, cuối cùng chọn ra đội vô địch, mỗi người trong đội vô địch đều nhận được danh hiệu siêu cấp đối kháng, danh hiệu này có thuộc tính vô cùng tốt, còn có cơ hội nhận được trân thú quý hiếm.

Tóm lại, phần thưởng rất mê người!

[Bang phái] Nhiều năm say đắm mỹ nhân: Bang phái chúng ta cũng tham gia náo nhiệt đi, chúng ta tập hợp mười tinh anh, sau đó để Công Tử dẫn đội.

[Bang phái] Vẽ vòng tròn nguyên rửa người: Ta pass.

[Bang phái] Duy mình ta tỉnh ~ Ngàn chén không say: Ta cũng pass.

[Bang phái] Hoa nhà không thơm bằng hoa dại: Kháo! Bình thường đi đối kháng không phải rất tích cực sao, thấy ta ở trận doanh đối địch lập tức chạy tới giết, còn là hai đánh một, hiện tại gọi đi thi đấu đối kháng lại không chịu đi. var content = \$('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if(midLength>20) { content.eq(midLength).after(''); } ->

96. Chương 96

[Bang phái] Hoa nhà không thơm bằng hoa dại: Kháo! Bình thường đi đối kháng không phải rất tích cực sao, thấy ta ở trận doanh đối địch lập tức chạy tới giết, còn là hai đánh một, hiện tại gọi đi thi đấu lại không chịu đi.

[Bang phái] Duy mình ta tỉnh ~ Ngàn chén không say: *ngâm hòng* lúc nào vậy, sao ta không nhớ rõ, Vòng Tròn, người có nhớ không?

[Bang phái] Vẽ vòng tròn nguyên rửa người: Này, người bị ngốc sao, chuyện đó chưa từng xảy ra thì làm sao mà nhớ được.

[Bang phái] Hoa nhà không thơm bằng hoa dại: Hai người các người đừng có mà giả ngu!

[Bang phái] Ta đến vui đùa một chút thôi: Hai đánh một? Những lời này thật khiến cho người ta suy nghĩ xa xôi, không muốn nghĩ bậy cũng không được, Hoa Dại, thì ra người là cường tráng thật!

[Bang phái] Lâm biệt không nói yêu: Lão bà.....

[Bang phái] Hoa nhà không thơm bằng hoa dại:

[Bang phái] Duy mình ta tỉnh ~ Ngàn chén không say: Phốc [đập bàn cười]

[Bang phái] Vẽ vòng tròn nguyên rửa người: [che miệng cười trộm]

[Bang phái] Tôi vì bạn mà đến: Khụ khụ, mấy người thật không phúc hậu, đừng thừa dịp Hoa Nhà không có ở đây mà bắt nạt Hoa Dại.

[Bang phái] Hoa nhà không thơm bằng hoa dại: Kháo! Một đám vô lương, ông đây nói không lại, vậy ả kênh còn không được sao.

Hoa Dại phát xong mấy lời này thật đúng là đã ả cả kênh bang phái, những người còn lại ngơ ngác nhìn nhau một hồi, nếu như là người vô sự, vậy càng không liên quan.

[Bang phái] Nhiều năm say đắm mỹ nhân: An tử thấy thế nào? Có muốn tham gia siêu cấp đối kháng không, lấy danh hiệu đệ nhất Server cũng không tệ.

[Bang phái] Tôi vì bạn mà đến: Ta cũng pass, tham gia cái này mỗi ngày đều phải ngồi canh thời gian, nói chung là phiền phức.

An Nhạc cũng không nói ra chuyện trong lòng lo lắng, bởi vì lúc hai Server đối kháng có yêu cầu đến thành phố chỉ định dự thi, nói cách khác những người trong trò chơi sẽ gặp mặt nhau.

Về điểm này, từ trong lòng An Nhạc không muốn, từ chối gặp mặt thực tế.

Nói thật ra thì chuyện tụ họp bạn trên mạng An Nhạc cũng từng tham gia một lần, đó là lúc học cấp ba mê Audition, mọi người đều ở cùng một thành phố nên hẹn đi gặp mặt. Buổi tụ họp đó nam nữ có hơn mười người cùng nhau ăn cơm, đi KTV, lúc đầu vừa gặp còn cảm thấy có chút xa lạ, nhưng nói mấy chủ đề trong trò chơi một hồi cũng coi như hòa hợp.

Nhưng mọi ấn tượng tốt trong buổi tối hôm đó cuối cùng cũng bị đánh vỡ, nam sinh đưa An Nhạc về lại đám đông tay động chân với cô, sau đó cô đen mặt phản kháng hẳn lại nói cô giả bộ thanh cao. An Nhạc

không chút lưu tình đập cho tên đó một cái rồi ngồi giao thông công cộng về nhà, sau đó cô thề với lòng tự hạp gì đó đi chết hết đi, cô không bao giờ muốn tham gia nữa.

Từ đó về sau, không hình ảnh, không gặp mặt, không yêu đương trở thành nguyên tắc chơi trò chơi của An Nhạc, cho nên nguyên tắc này không thể nào bị phá vỡ.

[Bang phái] Nhiều năm say đắm mỹ nhân: Aizzzz, xem ra ta muốn cũng không có hy vọng tham gia rồi.

[Bang phái] Tôi vì bạn mà đến: Sao lại không có hy vọng, nếu như người không phải vì tranh nhất nhì ba thì có thể tự mình tổ đội, ta tin trong bang phái nhất định cũng sẽ có người đi.

[Bang phái] Ta đến vui đùa một chút thôi: Đúng vậy, ta cũng muốn tham gia chơi một chút.

[Bang phái] Lâm biệt không nói yêu: Lão bà tham gia ta cũng sẽ tham gia.

An Nhạc thấy thế cười cười, nói với người bên cạnh “Đại Ngọc Nhi, tớ thấy Lâm Biệt rất quần cậu, hai người không phải đang yêu đương đấy chứ?”

Hứa Ngọc liếc An Nhạc một cái “Cậu cho rằng tớ là cậu chắc?”

Mấy lời này sao lại nghe ra có nghĩa khác vậy? An Nhạc đang muốn phản bác lại nhìn thấy trên kênh bang phái nhảy ra một câu nói

[Bang phái] Ta đến vui đùa một chút thôi: [hôn nhẹ] lão công tốt nhất!

An Nhạc cảm thấy buồn nôn, con bé này còn có thể làm trò như vậy? Thật đúng là thâm tàng bất lộ! An Nhạc khinh bỉ Đại Ngọc Nhi vài câu rồi xoay người đi giết Yêu Vương.

Nhiệm vụ này từ cấp 25 trở lên bắt đầu giết Bạch Quỷ, cấp 40 trở lên giết Hùng Vương, cấp 60 trở lên giết Ung Vương, thưởng kinh nghiệm với tiền cũng không tệ, quan trọng nhất là không mất bao nhiêu thời gian, lúc nào cũng có người tổ đoàn.

Cho nên, mỗi ngày login đều sẽ làm nhiệm vụ tuần hoàn.

An Nhạc đang giết Hùng Vương thì thấy Công Tử login, cô liếc nhìn nhắc nhở của hệ thống một cái, đi giao nhiệm vụ của mình, chờ mở Ung Vương.

Lúc Ung Vương mở ra, An Nhạc đang muốn chém giết liền thấy Công Tử xuất hiện ở Lan Lăng Đạo, gia nhập đoàn, sau đó cười lão hồ đến chỗ cô giả vờ giả vệt.

[Mật ngữ] Công Tử Thế Vô Song: [ai oán] Không đợi tôi.

An Nhạc hắc tuyến, cái tên này lại đang giả bộ, lúc nào thì bọn họ cần phải cùng nhau đi đánh Yêu Vương.

[Mật ngữ] Tôi vì bạn mà đến: [Ngoáy mũi] muốn giả bộ thì giả bộ giống một chút, chẳng ra làm sao cả, thế nào? Anh muốn làm nhân yêu sao? Hay là có hứng thú với nhân yêu?

An Nhạc kể từ khi quay trở lại chơi tài khoản này cũng không cố kỵ nữa, không còn giả trang thực nữ, cần bản là đem bản tính từ trong xương bộc lộ ra ngoài.

[Mật ngữ] Công Tử Thế Vô Song: Lão bà càng ngày càng thô bạo.

[Mật ngữ] Tôi vì bạn mà đến: Đã nói đừng gọi lão bà, tai của anh có bệnh hả?

Đúng lúc đánh xong Ung Vương, An Nhạc rút khỏi đoàn, dự định chuẩn đi giao nhiệm vụ, nhưng câu nói của Công Tử lại thành công ngăn lại bước chân cô.

[Mật ngữ] Công Tử Thế Vô Song: Hôm nay nhìn thấy Lão bà!

An Nhạc mờ mịt, ta kháo, “thấy” là có ý gì?

[Mật ngữ] Tôi vì bạn mà đến: Có ý gì?

[Mật ngữ] Công Tử Thế Vô Song: Ý trên mặt chữ, chẳng lẽ cái này em cũng không hiểu sao?

An Nhạc thật không giải thích được, thấy? Hắn muốn nói thấy trong thực tế? Chẳng lẽ hắn cũng là người thành phố X? Sẽ không trùng hợp như vậy chứ, mặc dù đây là Server cấp tỉnh, nhưng một tỉnh cũng đâu phải chỉ có một thành phố.

[Mật ngữ] Tôi vì bạn mà đến:.....

[Mật ngữ] Công Tử Thế Vô Song: Sao thế?

[Mật ngữ] Tôi vì bạn mà đến: Em đang suy nghĩ xem câu nói của anh có bao nhiêu chân thật, không phải anh lại muốn gạt em nữa chứ?

[Mật ngữ] Công Tử Thế Vô Song: Không có gạt em, không phải em tên là An Nhạc sao? Thật sự nhìn thấy mà.

[Mật ngữ] Tôi vì bạn mà đến: Vậy được, em hỏi anh, anh nhìn thấy em ở đâu? Hoặc là em trông như thế nào?

[Mật ngữ] Công Tử Thế Vô Song: Cái này, hình như tôi không có lý do gì phải nói cho em biết!

[Mật ngữ] Tôi vì bạn mà đến: [Nhe răng] sao anh không đi chết đi, anh đã không muốn nói thì cũng đừng cố ý nói một nửa làm cho người ta tò mò.

[Mật ngữ] Công Tử Thế Vô Song: [mỉm cười] Tôi thích. `var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if(midLength>20) { content.eq(midLength).after(''); } ->`

97. Chương 97

[Mật ngữ] Công Tử Thế Vô Song: [mỉm cười] Tôi thích.

Tên khốn kiếp này, sao lại có thể trẻ con như vậy, An Nhạc hận không thể chạy vào màn hình cắn hấn hai cái phát tiếc cảm tức trong lòng. Nhưng cái ảo tưởng này hiển nhiên không thể thực hiện được, cô chỉ có thể chọn việc mình có thể làm, quyết đoán mở hồng danh, song An Nhạc lại quên mất bên cạnh còn có đoàn đội giết Yêu Vương, kết quả cô vừa mở hồng danh, đã bị kỹ năng quần công mà bọn họ tung ra đánh Boss miếu sát.

Đồng, cô gái hồng y đàng đàng sát khí từ trên tọa kỵ ngã xuống thảm thiết nằm trên mặt đất, bên ngoài màn hình An Nhạc vô lực nâng trán, aizzz, cô lại kích động rồi!

[Phổ thông] Tôi vì bạn mà đến: Y sư mau cứu.

Một đạo bạch quang nhấp nháy, thoáng cái An Nhạc đã được một tiểu u minh cứu, cô vừa đứng lên đã nhận được lời mời tổ đội của Công Tử.

[Mật ngữ] Công Tử Thế Vô Song: Đi thôi, nhiệm vụ phụ thêm.

An nhạc im lặng, hắn mắc chứng hay quên sao? Đừng tưởng rằng món nợ vừa rồi cứ như vậy bỏ qua, cô nhẹ nhàng di chuyển chuột điểm từ chối.

Ngay lập tức một cái nhắc nhở hiện lên trên màn hình của Cố Tử Mặc

[Hệ Thống] ‘Tôi vì bạn mà đến’ từ chối lời mời tổ đội.

Cố Tử Mặc nhẹ nhàng nhún mày.

[Mật ngữ] Tôi vì bạn mà đến: Không rảnh.

[Mật ngữ] Công Tử Thế Vô Song: Làm cái gì?

[Mật ngữ] Tôi vì bạn mà đến: [mỉm cười] hình như không có lý do gì em phải nói cho anh biết, anh nói có phải hay không?

An Nhạc phát xong mấy lời này liền làm một việc, chính là đem ID của hắn cho vào danh sách chặn.

[Hệ Thống] Bạn đã thêm người chơi ‘Công Tử Thế Vô Song’ vào danh sách chặn.

Nghĩ đến bộ dạng hắc lát nữa gửi tin nhắn sẽ nhận được thông báo đã bị chặn, An Nhạc cuối cùng cũng cảm thấy cân bằng trở lại, lúc cô ở bên ngoài đắc ý cười, trên kênh bang phái lại nhảy lên một bình luận mới.

[Bang phái] Công Tử Thế Vô Song: Em chặn tôi là đang muốn tôi lên thế giới nói chuyện phiếm với em sao? Vậy tôi cũng sẽ không ngại.

Nụ cười bên khóe miệng An Nhạc biến mất, tên này quả thật rất âm hiểm! Lên thế giới nói chuyện phiếm? Hắn đang muốn cô càng nổi danh hơn sao? An Nhạc chỉ đành không cam lòng mà bỏ chặn.

[Bang phái] Tôi vì bạn mà đến: [Cẩn rắng] xem như anh lợi hại.

[Bang phái] Công Tử Thế Vô Song: [mỉm cười] lão bà quá khen.

[Bang phái] Duy mình ta tỉnh ~ Ngàn chén không say: Ở trong bang phái liếc mắt đưa tình, thật là nhìn không nổi nữa rồi, Công Tử người càng ngày càng không có giới hạn.

[Bang phái] Vẽ vòng tròn nguyên rửa người: Ta thấy người là đang hâm mộ.

[Bang phái] Duy mình ta tỉnh ~ Ngàn chén không say: Ngọc thụ lâm phong, anh tuần tiêu sái như ta mà thêm đi hâm mộ hắn? Đừng có đùa, ta đang đồng tình chị dâu lại gặp phải hạng người gian trá như vậy.

[Bang phái] Vẽ vòng tròn nguyên rửa người: Người không khoe khoang là không chịu nổi hả?

[Bang phái] Công Tử Thế Vô Song: Không Say, người rất rảnh rồi?

[Bang phái] Duy mình ta tỉnh ~ Ngàn chén không say: Sao có thể rảnh rồi, ta với Vòng Tròn đang hạ phụ bản mới.

Mấy lời này phát ra xong, Không Say liền biến mất khiến cho mọi người trong bang không ngừng cảm thán, quả nhiên chỉ khi nào bang chủ đại nhân ra mặt mới có thể áp chế tên Không Say này, mà chuyện áp chế này lại làm cho An Nhạc không ngừng ảo tưởng.

[Mật ngữ] Công Tử Thế Vô Song: Đi thôi, phụ bản.

An Nhạc đi theo hắn nhưng cũng nghĩ đến bản thân nhất định phải tìm cơ hội tốt chỉnh hắn, nếu không mỗi lần đều bị yếu thế, quá khó chịu rồi!

Hứa Ngọc quay lại nhìn người nào đó bộ dáng hăng hái bừng bừng, không khỏi lắc đầu, con bé này còn dám mạnh miệng nói không yêu qua mạng, cũng không chịu cầm gương lên soi một cái hiện tại mình đang có hình dáng gì, không phải đang yêu thì là cái gì đây?

.....

Mặt trời trên cao chiếu sáng, An Nhạc đứng trên đại lộ tìm đường, cũng may đang là tháng tư khí trời coi như mát mẻ, ra ngoài cũng không sao. Về phần một trạch nữ như An Nhạc vì sao lại ra cửa, đó chính là vì giảng viên hướng dẫn sáng nay giới thiệu cho cô một chỗ thực tập, ngay cả phỏng vấn cũng không cần, có thể trực tiếp đi làm.

Nghe nói đó là luật sư của sở sự vụ, đúng lúc gần đây thiếu một thư ký, cơ hội thực tập tốt như vậy An Nhạc đương nhiên hào hứng tới. Dù sao cô cũng nghĩ qua rồi, khi tốt nghiệp đại học, công việc có khả năng làm nhất chính là thư ký, công việc tốt đẹp nhất chính là làm biên tập, hoặc làm bên bộ phận kế hoạch của mấy công ty game cũng không tồi, nhưng hai loại sau cần phải có thời cơ, chuyện này cô đã hiểu, cho nên cũng không có gánh nặng tư tưởng gì.

“Là nơi này sao!” An Nhạc nhìn tòa cao ốc trước mắt, một bên lằm bằm lầu bầu, một bên lấy ra mảnh giấy ghi địa chỉ, xác nhận không có nhầm, An Nhạc thu lại mảnh giấy rồi vào thang máy đi lên tầng sáu, vừa ra khỏi thang máy quẹo một cái, An Nhạc liền nhìn thấy bảng hiệu sáng chói.

‘Kim Bài Luật Sư Sở Sự Vụ’, bảy chữ to này nhanh chóng làm mù mắt An Nhạc, Kim Bài? Tên gọi này thật đúng là khí phách, một bộ nhà ta là trâu bò nhất, chủ nhân sở sự vụ này cũng đủ tự tin.

An Nhạc cúi đầu nhìn thoáng qua trang phục của mình, áo sơ mi trắng tay dài, quần jean trắng, để hợp với hình tượng giỏi giang, mái tóc dài cũng được cột thành đuôi ngựa cao cao.

An Nhạc thuận tiện hô hấp một hơi thật sâu rồi mới bước về phía cửa lớn, đẩy cửa thủy tinh đi vào.

Chỗ bàn tiếp tân là một cô gái xinh đẹp mặc đồ công sở, An Nhạc tiến lên, trên mặt lộ ra nụ cười nói “Tôi là An Nhạc, hôm nay đến báo cáo.”

Đối phương vừa nghe cô báo tên, ánh mắt lóe lên một cái, cười nói “An Nhạc phải không, xin chờ một chút.” Sau đó bấm điện thoại nội bộ “Cố luật sư, An Nhạc đã đến.”

An Nhạc vừa nghe thấy họ Cố liền thất thần mất một giây, cô cũng không quen quá nhiều người họ Cố, nhưng trong nháy mắt đó cô lại nhớ đến Cố Tử Mặc có duyên ba lần kia.

Cố luật sư này sẽ không phải là Cố Tử Mặc chứ! Ý nghĩ này vừa xuất hiện An Nhạc lập tức bác bỏ, chuyện này không thể nào! Trong lúc An Nhạc ngây người, chị tiếp tân cũng đã buông điện thoại xuống nói với cô “Ông chủ bảo em trực tiếp vào phòng anh ấy.”

An Nhạc gật đầu tỏ vẻ đã biết.

Chị tiếp tân tốt bụng chỉ đường cho An Nhạc “Từ nơi này đi vào, tận cùng bên trong chính là phòng của Cố luật sư.”

“Được, cảm ơn nhiều!”

An Nhạc cười thân thiện với chị tiếp tân, sau đó đi theo hướng người ta vừa chỉ, tiến vào một phòng làm việc, bên trong có bốn người, nhưng mọi người đều đang bận rộn, không ai rảnh chú ý đến cô. An Nhạc nhanh chóng đi xuyên qua, tới trước một căn phòng khác gõ cửa, bên trong truyền ra một thanh âm có chút quen tai “Mời vào.”

An Nhạc hơi sững sốt nhưng cũng không nhớ ra là thanh âm của ai, cô lắc đầu, vịn tay cầm cửa, mở ra đi vào.

var content = \$('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if(midLength>20) { content.eq(midLength).after(''); } ->

98. Chương 98

An Nhạc hơi sững sốt nhưng cũng không nhớ ra là thanh âm của ai, cô lắc đầu, vịn tay cầm cửa, mở ra đi vào.

Đập vào mắt là một gian phòng đơn giản nhưng cũng rất phong cách, một bên là cửa sổ sát đất rất lớn có thể nhìn thấy rõ cảnh sắc bên ngoài, còn Cố luật sư đang ngồi sau bàn dài cúi đầu làm việc, vẫn chưa ngẩng đầu lên khỏi chồng tài liệu. An Nhạc rất biết điều đứng yên một chỗ đợi vị luật sư đại nhân này hoàn thành việc quan trọng của hắn.

Cố Tử Mặc ngồi trên ghế cảm thấy buồn cười, hắn rất mong đợi xem khi cô nhìn thấy hắn sẽ có phản ứng gì? Hắn đóng tài liệu lại, lúc này mới ngẩng đầu lên.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, trong lúc nhất thời tia lửa bay tán loạn.

An Nhạc trong nháy mắt nhìn thấy khuôn mặt đó, đầu óc liền trống rỗng, nếu như định lực của cô không đủ nhất định sẽ chỉ vào hấn kinh hoảng nói một câu “Anh, anh, anh..... sao lại là anh?.....” Cũng may định lực của cô cũng coi như không tệ, cho nên khóe miệng của An Nhạc chỉ giật giật mấy cái, ở trong lòng phun trào: Không phải đâu mà, thật sự là hấn sao?

An Nhạc cũng đã từng tưởng tượng qua ông chủ của mình phải như thế nào, nhưng tuyệt đối không nghĩ tới sẽ là hấn.

Đôi mắt của Cố Tử Mặc khẽ nheo lại, quang minh chính đại đánh giá An Nhạc, sau đó khẽ mỉm cười, như bình thường chào hỏi “An Nhạc, chúng ta lại gặp mặt.”

An Nhạc không thể nào nặn ra được một nụ cười, tình hình này muốn cô nghĩ như thế nào đây? Đúng lúc? Rất hiển nhiên đây không thể nào là đúng lúc được, suy nghĩ một chút là có thể biết được đây chính là chủ ý của hấn, hấn muốn cô tới nơi này làm việc, nhưng nếu suy nghĩ này là thật, như vậy biểu thị người này có ý với cô.

Mấu chốt là ở chỗ này, một người chỉ tình cờ gặp cô ba lần, hơn nữa còn là tình anh xã hội mà lại có ý với cô, An Nhạc nghĩ có phải bản thân quá mức tự mình đa tình không? An Nhạc tự thấy mình cũng không phải mỹ nhân khuynh thành trong tiểu thuyết ngôn tình, nhiều nhất cũng chỉ có thể xem là thanh tú thôi.

Cố Tử Mặc nhìn cô cúi đầu không nói gì, nhíu mày hỏi “Sao vậy? Nghĩ đến chuyện phải làm nhân viên của tôi nên mất hứng?”

An Nhạc ngẩng đầu, vội vàng xua tay nói “Không có, chỉ là hơi ngoài ý muốn, không nghĩ tới lại là anh.”

Cố Tử Mặc nhìn bộ dáng thận trọng của cô cũng rất muốn cười, người trước mặt cùng với cô nàng hung hăng trong trò chơi thật sự khác xa, cho nên hấn cũng giả bộ như vậy, khóe miệng mỉm cười nói một câu hai ý “Chuyện em không nghĩ tới vẫn còn rất nhiều.”

Hmm? Hấn nói cái gì vậy? An Nhạc còn đang kinh ngạc nhìn cái người gọi là Cố Tử Mặc này, hấn đã đứng lên, bắt đầu nói vào trọng điểm.

“Đi thôi, ra ngoài.”

An Nhạc ngoan ngoãn đi theo hấn ra ngoài.

“Mọi người dừng công việc lại một lát.” Cố Tử Mặc vừa nói chuyện, tầm mắt bốn người trong phòng đều nhìn về phía này, mang theo hứng thú dạt dào.

Cố Tử Mặc tiếp tục nói “Giới thiệu một chút, đây là An Nhạc, cô ấy mới tới, đảm nhiệm chức vụ thư ký.”

An Nhạc lập tức hướng về mọi người gật đầu mỉm cười, bốn người như trước cười đáp lại.

Cố Tử Mặc chỉ vào một vị trí cách phòng làm việc của hấn khá gần, nói “Đó là bàn làm việc của em.”

An Nhạc gật đầu.

Cuối cùng, Cố Tử Mặc nói một câu tổng kết “Như vậy, hoan nghênh em gia nhập sở sự vụ của chúng tôi.”

Vì để biểu hiện thái độ làm việc chăm chỉ, An Nhạc lập tức đáp vô cùng vang dội “Tôi nhất định sẽ làm việc thật tốt.”

Song, mấy lời này An Nhạc nói chưa được bao lâu, cô liền lĩnh hội được lời nói của mình vô cùng thừa thãi, cô muốn làm việc tốt thì đầu tiên là phải có việc để làm có đúng hay không? Nhưng mà ở đây hoàn toàn không có gì cần cô làm.

Bên Cố đại luật sư có bốn người, tính luôn hấn nữa là năm, phòng bên kia có một luật sư và hai trợ lý, như vậy là 8 người, thêm chị gái tiếp tân nữa, tổng cộng chín người.

Theo như cô quan sát từ lúc đến đây tới bây giờ, chín người này căn bản đã đủ.

Cô đến, hình như hơi dư thừa.

Giảng viên hướng dẫn nói với cô nơi này thiếu một thư ký, nhưng An Nhạc thấy hình như đâu có thiếu? Mãi cho đến buổi trưa trước khi tan sở, An Nhạc cũng chỉ photo vài tập tài liệu, mà cái này là do cô chủ động

đòi làm chứ không phải người khác giao, thật vất vả mới đợi được người ta sắp xếp công việc, thế nhưng lại là Cổ Luật sư bảo cô gọi thức ăn cho hần.

An Nhạc đối với mấy cái nhà hàng ở quanh đây vẫn chưa quen thuộc lắm, vậy mà Cổ Tử Mặc chỉ nói với cô hần thích ăn cái gì, không thích ăn cái gì, sau đó lập tức cúp máy, cũng không nói cho cô biết rốt cuộc phải đến chỗ nào mới đặt được mấy món hần thích, lẽ như hần đặc biệt thích nhà hàng nào đó coi như xong.

An Nhạc cầm lấy tờ giấy vừa mới ghi chép lại, chỉ đành đi hỏi một vị đồng nghiệp nữ khác, đồng chí Lục Hân.

Lục Hân dùng vẻ mặt bối rối nói “Cái này không rõ lắm, cơm trưa của Boss chưa bao giờ bảo bọn chị đặt, hay là em hỏi Boss đi.”

An Nhạc buộc lòng phải gọi cho hần lần nữa, kết quả hần trả lời một câu “Vừa rồi tôi không nói cho em biết?”

An Nhạc thiếu chút nữa hộc máu bỏ mình, chứng bệnh hay quên của hần nặng tới như vậy sao? Hay là mắc chứng si ngốc của người già, lời vừa mới nói lại không nhớ rõ? Lại còn dám dùng giọng điệu đương nhiên như vậy, cô hít sâu một hơi, ổn định tâm tình “Không có”

Cổ Tử Mặc đọc hai số điện thoại, sau đó nói “Đây là hai nhà hàng tôi thường đến, nếu như em có đề cử khác tốt hơn cũng được, chỉ cần không có những món tôi không thích.”

“Được, tôi biết rồi.”

Sau khi An Nhạc cúp điện thoại, lúc đặt đồ ăn cho Cổ Tử Mặc cũng thuận tiện gọi một phần giống như vậy, kết quả sau khi ăn xong cô chép chép miệng, chỉ có một cảm giác: những món hần thích ăn cũng chẳng có gì đặc biệt, vừa bình thường mà còn đắt như vậy.

Sau khi ăn xong, An Nhạc loay hoay trên máy tính, có chút không yên, cô không biết có nên đi hỏi Cổ Tử Mặc vấn đề liên quan đến công việc của mình không?

Do dự một lúc lâu, An Nhạc rốt cuộc đi gõ cửa phòng hần.

Cổ Tử Mặc nghe nguyên nhân của cô, sau đó nói “Mấy ngày hôm trước vừa xử lý rất nhiều việc, cho nên thời gian này cũng không quá bận, vì vậy em có thể tùy ý sắp xếp thời gian, muốn học bài hay chơi máy tính đều được, tùy em.”

Hmm? Đãi ngộ tốt như vậy? Không phải chứ?

An Nhạc có một loại cảm giác nhặt được bánh từ trên trời rơi xuống, trong mắt cô, hình tượng của Cổ Tử Mặc trở nên vô cùng to lớn, thành một pho tượng thần, hơn nữa còn óng ánh kim quang.

An Nhạc rất muốn yên tâm thoải mái tiếp nhận, cơ hội tốt như vậy không phải lúc nào cũng có đâu, nhưng cô vẫn vô cùng căng thẳng hỏi “Như vậy hình như không được tốt lắm.”

“Dù sao em chỉ thực tập mấy tháng, đến lúc đó tôi đóng cho em một con dấu là được.” var content = \$('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if(midLength>20) { content.eq(midLength).after('

'); } ->

99. Chương 99

“Dù sao em chỉ thực tập mấy tháng, đến lúc đó tôi đóng cho em một con dấu là được.”

Nếu đối phương đã nói như vậy rồi, An Nhạc cũng không làm kiêu nữa, dù sao hần đã để cho cô tùy ý sắp xếp thời gian, cô cũng không phải chạy đi xin việc để làm, cho nên cũng không cần cảm thấy có gánh nặng gì, không lấy tiền lương của người ta là được rồi.

Vì vậy buổi chiều An Nhạc không có việc gì để làm, an vị trước máy tính xem một bộ tiểu thuyết nổi tiếng. Kết quả vô cùng bất hạnh xem trúng bộ nam trư ngựa đực, tức đến mức muốn hủy luôn hai con mắt, nam chính đúng là con gái tới một người thu một người, không hề nương tay, khó trách bây giờ ngôn tình trên mạng thịnh hành kiểu một nữ N nam, đều là học từ đó ra.

Về mặt tình cảm, An Nhạc vẫn thích người sạch sẽ, mấy cái loại một nam N nữ hay một nữ N nam, hoàn toàn không có năng lực tiếp nhận, cô không cởi mở đến cái mức độ đó.

Lúc tan tầm, rõ ràng buổi trưa còn nắng chang chang, bây giờ trời lại mưa rồi, An Nhạc đang đứng che dù chờ giao thông công cộng, một chiếc Audi A6 ngừng trước mặt cô, cửa sổ xe hạ xuống, dĩ nhiên là Cố Tử Mặc đẹp trai đến long trời lở đất.

Cố Tử Mặc mỉm cười với An Nhạc, vô cùng thân sĩ nói “Tôi đưa em về.”

An Nhạc trong nháy mắt cảm thấy thật áp lực, cô không cần nhìn cũng biết có bao nhiêu ánh mắt hâm mộ bắn về phía mình, cô lắc đầu, uyển chuyển từ chối nói “Như vậy rất phiền cho anh, tôi ngồi giao thông công cộng về trường được rồi.”

Cố Tử Mặc đã sớm dự liệu được cô sẽ từ chối, nói một câu đẹp bỏ cái cơ của cô.

“Đúng lúc thuận đường, lên xe đi.” Vừa nói, Cố Tử Mặc vừa mở cửa xe cho cô.

An Nhạc còn có thể từ chối được nữa sao?

An Nhạc không thể làm gì khác hơn là lên xe, Cố Tử Mặc đánh tay lái, vừa lái xe vào đường lớn vừa nói “Tôi nhớ lần đầu tiên gặp em không phải là bộ dạng như vậy, vì bây giờ có quan hệ cấp trên với nhân viên sao?”

An Nhạc biết hần muốn nói đến cái lần ở trung tâm thương mại, cô cho hần là kẻ xấu, nói hần có bệnh mau đi trị, trông rất dọa người, còn bảo sẽ báo cảnh sát tới bắt hần, bây giờ nghe hần nói ra, cảm thấy mặt nóng lên, thật sự rất mất thể diện.

Lúc đó An Nhạc làm sao có thể nghĩ tới mấy tháng sau bọn họ lại cùng ngồi trên một chiếc xe như thế này.

An Nhạc mấp máy môi giải thích “Lúc đó lo lắng nên mới như vậy, chẳng phải đều là hiểu lầm sao? Tôi đã thành thật xin lỗi rồi mà.”

Cố Tử Mặc rất thích nhìn bộ dạng của An Nhạc, hần tiếp lời “Lo lắng tới mức hung dữ như thế?”

An Nhạc cố gắng cứu lại danh dự đã mất kia trước mặt cấp trên “Loại tình huống đó đổi thành bất kỳ cô gái nào cũng sẽ phản ứng giống như tôi.”

Cố Tử Mặc lắc đầu, rất khẳng định nói “Không, nếu thay đổi thành người khác, thấy tôi chắc chắn sẽ không nghĩ tôi là lưu manh hoặc đầu óc có bệnh.”

An Nhạc rất muốn trợn trắng mắt, mặc dù điều kiện của hần rất tốt nhưng cái này cũng quá mức tự kỷ rồi, cô kéo kéo môi, cười nói “Vậy thì không biết, chưa từng tự mình thử qua, nói đến phản ứng của người khác đều là do chúng ta tự tưởng tượng, anh là luật sư chắc hần hiểu rõ nhất.”

Cố Tử Mặc im lặng nở nụ cười.

An Nhạc hắc tuyến, lời nói của cô buồn cười như vậy?

Hần ngừng cười “Rốt cục cũng có chút giống em.”

An Nhạc trong lòng vặn một cái, giả ngu nói “Tôi không hiểu Cố đại luật sư đang nói cái gì, tôi ở trước mặt anh không phải vẫn là tôi sao? Làm sao có chuyện còn con người khác trong thân xác của tôi chứ, nếu là như thế vậy thì cũng quá huyền hoặc rồi.”

Khóe môi Cố Tử Mặc lại hiện lên ý cười, hần nói “Em rất thích hợp làm luật sư, có muốn đổi nghề không?”

An Nhạc rất dứt khoát trả lời “Không có hứng thú.”

Cố Tử Mặc tiếc hận nói “Vậy thì thật đáng tiếc.”

An Nhạc im lặng, không nghĩ tới hẳn lại cho rằng cô có khiếu, cô cũng không nhận ra mình có thích hợp hay không, nhớ ngày đó baba muốn cô đi học y, cô trả lời lại một câu “Đừng, con học y là coi như xong, đến lúc đó không chữa chết người ta mới là lạ đó.”

Cho nên hôm nay cũng giống như vậy, cô vẫn chỉ cảm thấy hứng thú đối với văn học.

Nhưng mà mấy chuyện này An Nhạc cũng lười nói, cô nhìn mưa phùn bay tán loạn ngoài cửa xe, tùy ý chuyển đề tài “Không biết mưa này tới bao giờ mới ngừng?”

Cố Tử Mặc hỏi “Em không thích mưa?”

“Tùy vào tâm trạng thôi, nhưng đại đa số vẫn là không thích, mưa có khi quá dai dẳng, rất dễ ảnh hưởng tới tâm tình.” An Nhạc nói xong mới ý thức được mình vốn chỉ nói sang chuyện khác không ngờ lại có thể cùng hẳn tán dóc bình thường tự nhiên như vậy.

Cố Tử Mặc gật đầu, vô cùng đồng ý nói “Tôi cũng không quá thích mưa.”

Sau đó, hai người câu được câu không tán gẫu, mặc dù chỉ là mấy chủ đề bình thường, nhưng hai người lại tìm được không ít điểm tương đồng. Không khí bên trong xe coi như vui vẻ, trừ việc thỉnh thoảng hẳn nói vài câu làm người ta tức chết, bằng không An Nhạc sẽ nói: hẳn là cấp trên dễ sống chung nhất.

Được rồi, mặc dù cấp trên của cô cho tới bây giờ mới chỉ có một mình Cố Tử Mặc.

Xe chạy hơn hai mươi phút đồng hồ cuối cùng cũng tới của đại học X, An Nhạc nói dừng ở đây được rồi, nhưng Cố luật sư không thêm để ý đến mong muốn của cô, nói gì mà trời mưa cần phải đưa cô vào tới bên trong, mãi cho đến chỗ xe không thể vào thêm được nữa mới chịu ngừng lại.

An Nhạc nhìn bên ngoài xe, mặc dù trời mưa nên người ít hơn bình thường, nhưng cũng không thiếu người tới tới lui lui, đặc biệt lúc này lại nhìn thấy trong trường xuất hiện một chiếc xe hạng sang, không ít ánh mắt tò mò nhìn tới.

An Nhạc biết khi cô bước ra khỏi chiếc xe này, ngày mai nhất định sẽ xuất hiện tin đồn gì đó.

Ví dụ như sinh viên nữ đại học X bị bao nuôi.....

“Cố luật sư, hôm nay cảm ơn anh rất nhiều.” An Nhạc nói cảm ơn, cam chịu số phận mở cửa xe, đi xuống, sau đó tay trái đóng cửa tay phải mở dù, cô xoay người rời đi, không định dừng lại thêm. Mới đi được hai bước, phía sau lại truyền tới giọng nói của Cố Tử Mặc

“Ngày mai bảy giờ rưỡi tôi đến đón em.”

An Nhạc sững sốt quay đầu nhìn lại, chỉ thấy ngay chỗ cửa sổ đã được hạ kính xe xuống là một khuôn mặt tươi cười, cô thấy được, tin tưởng người nào có mắt cũng sẽ thấy được.

Khóe miệng An Nhạc co rút, hẳn có biết hẳn làm như vậy là hại cô không, hẳn rốt cuộc là cố ý hay vô tình đây? An Nhạc nhìn Cố Tử Mặc đóng lại cửa kính xe sau đó lái xe đi, chỉ biết thở dài một tiếng. `var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if(midLength>20) { content.eq(midLength).after('`

`');` } ->

100. Chương 100

Lúc An Nhạc trở lại ký túc xá lập tức nghênh đón một vòng bức cung, cô đem chuyện hôm nay nói qua một lần, ba người kia dùng ánh mắt không thể tin nổi nhìn cô, giống như cô gặp được vận cứt chó cực kỳ lớn.

“Hôm nay cậu đến sở sự vụ đó là của Cố Tử Mặc? Hắc hắc, tớ nói này An Nhạc, vận số của cậu cũng quá tốt đi, cơ hội như vậy mà cậu cũng đụng phải, đây rõ ràng là gần quan được ban lộc mà! Cậu có xuống tay không, nếu cậu không hạ thủ thì tớ hạ thủ đây.”

Hứa Ngọc huých một cái vào người Điền Ly đang vô cùng hưng phấn, hất cho cô ấy một chậu nước lạnh “Cậu còn muốn hạ thủ, đã muộn, cậu còn chưa nhìn ra được sao? Cố Tử Mặc kia có hứng thú với An Nhạc nhà chúng ta.”

Hà Thiên sờ cằm phân tích “Từ những lời An Nhạc nói, quả thật là không sai, cậu đến chỗ đó thực tập có phải do hấn làm không? Tổ nói cho cậu nghe, nếu như cậu thật sự muốn biết có phải là hấn bày mưu tính kế để giảng viên hướng dẫn giới thiệu cậu đến đó hay không, đi hỏi giảng viên hướng dẫn chẳng phải là được rồi sao!”

An Nhạc cũng đang có ý đó, nếu không chuyện này cứ treo mãi trong lòng, rất bất an.

Điền Ly lần nữa thở dài nói “Trước một Tiêu đại học trưởng, sau một Cố đại luật sư, gần đây An Nhạc thật là đào hoa!”

An Nhạc liếc cô nàng một cái “Tớ không muốn bị người ta nói trong vòng một năm đã thay hai người bạn trai, số đào hoa gì đó vẫn là nhường hết cho cậu.”

Điền Ly bĩu môi “Hoa đào của tớ á, đó là hoa đào nát, hoàn toàn không cần đến.”

Hứa Ngọc nói “Cậu còn chưa thỏa mãn, tớ ngay cả một cái hoa đào nát cũng không dính nổi vào người đây này.”

Hà Thiên cười “Vẫn là hâm mộ tớ đi, anh bạn trai nhà tớ không có ham mê bất lương gì, à, nhắc Tào Tháo Tào Tháo đến, hấn gọi tới, không nói với mấy cậu nữa.” Hà Thiên cười thật vui vẻ nhận điện thoại của vị kia nhà cô ấy.

Còn lại ba người nhìn Hà Thiên nói không nên lời.

.....

Buổi tối login, đi theo Công Tử nói chuyện phiếm, trong lúc vô tình An Nhạc nhắc đến chuyện này, nói cô hôm nay đi thực tập gặp được một vị cấp trên cực phẩm.

[Đội ngũ] Công Tử Thế Vô Song: Sao lại cực phẩm?

[Đội ngũ] Tôi vì bạn mà đến: So ra không kém anh bao nhiêu đâu.

Những lời này của An Nhạc vốn là tùy tiện nói nhưng Cố Tử Mặc lại có cảm giác bị hù dọa, từ khi nào mà cô bé thần kinh không ổn định này lại phát hiện ra manh mối? Cố Tử Mặc ngay lập tức đem suy nghĩ này bỏ qua, nếu như cô phát hiện chắc chắn không bình thường như vậy.

[Đội ngũ] Công Tử Thế Vô Song: Thật trùng hợp, hôm nay tôi cũng gặp một nhân viên có chút đặc biệt.

[Đội ngũ] Tôi vì bạn mà đến: Vậy anh là gì? Quản lý? Ông chủ? Nhân viên phụ trách?

[Đội ngũ] Công Tử Thế Vô Song: Cũng không kém bao nhiêu.

An Nhạc cho tới hôm nay mới biết, thì ra Công Tử trong thực tế cũng trâu bò như vậy, cô không phải chưa từng tưởng tượng xem trong thực tế hấn là người như thế nào, nhưng cô cho rằng hấn vẫn còn là sinh viên, không nghĩ tới hoàn toàn sai lầm rồi.

[Đội ngũ] Tôi vì bạn mà đến: [ngón cái]

[Đội ngũ] Công Tử Thế Vô Song: Đến chỗ tôi làm đi! Bao ăn bao ở, tiền lương khởi điểm là 5000, không ngừng tăng lên.

[Đội ngũ] Tôi vì bạn mà đến: Xì, anh tưởng em là kẻ ngốc hả? Trên thế giới làm gì có chuyện tốt như vậy, cho dù có cũng phải trả giá thật nhiều.

[Đội ngũ] Công Tử Thế Vô Song: Em nói đúng rồi, này đương nhiên phải trả giá thật nhiều.

[Đội ngũ] Tôi vì bạn mà đến: Muốn em trả cái gì? Lấy thân báo đáp?

[Đội ngũ] Công Tử Thế Vô Song: Không nghiêm trọng như vậy, viết tên của em vào hộ khẩu nhà tôi là được.

An Nhạc ngơ ngác mất một giây mới hiểu được đây là ý gì, cái này coi như là cầu hôn sao? Là cầu hôn sao?

Cô có chút vui vẻ đồng thời cũng tự phỉ nhổ mình, khuá môi múa mép, nói suông không mất tiền, chưa nói tới bọn họ chỉ liên lạc qua trò chơi, trong thực tế mặt mũi cũng chưa từng nhìn thấy, cho dù bây giờ bọn họ gặp gỡ, sau này có thể đi tới phần mộ hôn nhân hay không cũng chưa biết được.

Cho nên cô trả lời hần.

[Đội ngũ] Tôi vì bạn mà đến: Những lời này hay là giữ lại đến ngày anh xuất hiện trước mặt em nói một lần nữa, em sẽ suy nghĩ.”

[Đội ngũ] Công Tử Thế Vô Song: Đây là em nói, đừng quên.

[Đội ngũ] Tôi vì bạn mà đến: Không phải em nói chẳng lẽ là anh nói?

An Nhạc gửi đi mấy lời này còn muốn tổn hại Công Tử thêm mấy câu nữa, đúng lúc bọn Không Say, Vòng Tròn xin vào đội, bởi vì cô là đội trưởng nên khi nhìn thấy cũng thuận tiện lôi hai người đó vào, Không Say vừa tiến vào đã giành lên tiếng trước.

[Đội ngũ] Duy mình ta tỉnh ~ Ngàn chén không say: Hai người các người gần đây đều ở chung một chỗ Love Love, phụ bản cũng ít đi, ta nói cho hai người biết, như vậy là không được, phải bảo đảm người yêu luôn có cảm giác mới mẻ như vậy mới có thể lâu dài.

[Đội ngũ] Công Tử Thế Vô Song: Ta không cần tên ngựa đực ba ngày thay hai người chỉ điểm.

[Đội ngũ] Duy mình ta tỉnh ~ Ngàn chén không say: [Dao găm] Ai là ngựa đực, cẩn thận coi chừng ta kiện người tội phỉ bang.

[Đội ngũ] Vẽ vòng tròn nguyên rửa người: Công Tử từ trước tới giờ luôn sắc bén, hoàn toàn nói ra lòng ta.

[Đội ngũ] Duy mình ta tỉnh ~ Ngàn chén không say: Người anh em, người không thể như vậy, không thể ngờ người lại cùng hần bắt nạt ta.

[Đội ngũ] Tôi vì bạn mà đến: Không Say, không sao, ta ủng hộ người, Công Tử nói sai rồi, sao có thể là ngựa đực, thật không hợp lý, bởi vì....

[Đội ngũ] Duy mình ta tỉnh ~ Ngàn chén không say: Nước mắt chảy đầy mặt rồi, vẫn là chị dâu tốt, chị dâu [hôn gió].

[Đội ngũ] Tôi vì bạn mà đến: [mỉm cười] bởi vì Không Say là tiểu thụ, tiểu thụ sao có thể làm ngựa đực được.

Cổ Tử Mặc ở bên kia màn hình suy tư, lão bà nhà hần hình như quá mức trầm mê tình yêu giữa hai người đàn ông rồi, tuy nói chỉ là hứng thú, nhưng đối với hần vẫn có chút uy hiếp.

Lần này Không Say thật sự khóc rồi

[Đội ngũ] Duy mình ta tỉnh ~ Ngàn chén không say: Chị dâu, đây mới thực sự là phỉ bang.

[Đội ngũ] Tôi vì bạn mà đến: [ngoáy mũi] lời của ta mới thật sự là phỉ báng? Vậy ý của người lời Công Tử nói trước đó đều là thật?

Không Say lúc này mới phát hiện hần bị người ta chụp mũ, lắc đầu thở dài

[Đội ngũ] Duy mình ta tỉnh ~ Ngàn chén không say: Quả nhiên là vợ chồng, hai vợ chồng y chang nhau không có nhân tính.

[Đội ngũ] Vẽ vòng tròn nguyên rửa người: Không Say, ta đồng tình với người.

[Đội ngũ] Tôi vì bạn mà đến: Hần không có nhân tính là chuyện của hần, đừng gộp ta vào chung một chỗ, ta tương đối có nhân tính rồi đó, nói người là tiểu thụ cũng có căn cứ chứ bộ.

[Đội ngũ] Duy mình ta tỉnh ~ Ngàn chén không say: [lau mồ hôi] còn có căn cứ?

101. Chương 101

[Đội ngũ] Tôi vì bạn mà đến: Đương nhiên, người nói xem người với Vòng Tròn xuất hiện cùng một lúc, sau đó lại cùng nhau biến mất, thời gian hai người ở chung một chỗ còn nhiều hơn thời gian người đi tán gái, ta đang suy nghĩ, có phải tay áo của hai người các người sớm đã bị chặt đứt rồi không, mà chuyện người tán gái chỉ là để ngụy trang.

[Đội ngũ] Duy mình ta tỉnh ~ Ngàn chén không say:

[Đội ngũ] Vẽ vòng tròn nguyên rửa người: Đúng là bị kịch, ta cảm thấy hoàn cảnh của mình rất giống một câu nói: nằm mà cũng bị trúng đạn.

[Đội ngũ] Công Tử Thế Vô Song: Nghe phu nhân nói, nghĩ một chút hình như thật sự là có chuyện như vậy.

[Đội ngũ] Duy mình ta tỉnh ~ Ngàn chén không say: Được rồi, ta sợ hai vợ chồng các người rồi.

[Đội ngũ] Tôi vì bạn mà đến: Vậy người thừa nhận?

[Đội ngũ] Duy mình ta tỉnh ~ Ngàn chén không say: Chị dâu, không có chuyện như vậy thì ta làm sao thừa nhận.

[Đội ngũ] Vẽ vòng tròn nguyên rửa người: Chị dâu, ta nói trước tính hướng của ta hoàn toàn bình thường, đừng tha ta xuống nước, ta là người dân lương thiện, ta với hán tuyệt đối không thể nào, đồng chí người quá cởi mở, không thích hợp với ta.

[Đội ngũ] Tôi vì bạn mà đến: Đừng nói nữa, yên tâm đi, ta sẽ không nói cho người khác biết đâu, tuyệt đối sẽ không nói cho đám người trong bang biết.

[Đội ngũ] Duy mình ta tỉnh ~ Ngàn chén không say: Chị dâu, người đây là chẳng hiểu gì cả.

[Đội ngũ] Tôi vì bạn mà đến: Aizz, đã bảo đừng nói nữa mà, ta hiểu.

[Đội ngũ] Vẽ vòng tròn nguyên rửa người:

[Đội ngũ] Duy mình ta tỉnh ~ Ngàn chén không say:

[Đội ngũ] Công Tử Thế Vô Song: Mục đích hai người các người vào đội là để chiếm lấy thời gian của lão bà ta sao?

[Đội ngũ] Tôi vì bạn mà đến: Đã bảo đừng gọi là lão bà nữa, gọi nữa em giết anh.

[Đội ngũ] Công Tử Thế Vô Song: Muốn giết thì cứ giết đi, đừng khách khí, ai bảo tôi là chồng em.

[Đội ngũ] Tôi vì bạn mà đến: [Giận] Em thật sự muốn giết anh.

Kết quả hai người âm ỉ, hai người khác đứng bên cạnh xem kịch vui, đáng tiếc, Công Tử lại cứng rắn đem đề tài chuyển đến hai tên kia.

[Đội ngũ] Công Tử Thế Vô Song: Hai người nếu chỉ đến đây để xem náo nhiệt, hiện tại có thể ra ngoài, nếu không đừng trách ta đã ra.

[Đội ngũ] Vẽ vòng tròn nguyên rửa người: Không phải, là phụ bản Thập Phương, chúng ta còn chưa có đi nên muốn tổ đội đi mở mang một chút.

[Đội ngũ] Công Tử Thế Vô Song: Người dẫn đội?

[Đội ngũ] Vẽ vòng tròn nguyên rửa người: Dẫn thì dẫn.

Có Tử Mặc nhìn đồng hồ, quyết đoán đem phiên toái quảng cho Vòng Tròn.

[Đội ngũ] Công Tử Thế Vô Song: Vậy người tổ người.

Cho nên Vòng Tròn lên kênh bang phái gọi người, mất vài phút đồng hồ cuối cùng cũng xác định xong đội ngũ: Công Tử, Vòng Tròn, Không Say, Hoa Đại, Say Đắm, hai vợ chồng Đại Ngọc Nhi, Quan Công, Tiểu Nha, cộng thêm cô nữa tổng cộng mười người, một kháng, vài thâu xuất, hai y sư.

Trên căn bản mà nói, sắp xếp thế này là khá ổn, sau đó chỉ còn đợi xem phối hợp thao tác thôi. Lúc trước đã nói là do Vòng Tròn dẫn đội, cho nên cũng sẽ do Vòng Tròn chỉ huy, mọi người lại bỏ lên YY.

Bởi vì đây là lần đầu tiên vào phụ bản này, thêm vào đó phụ bản này là phụ bản khó nhất hiện nay, vì vậy dù có Vòng Tròn chỉ huy mọi người vẫn mắc phải sai lầm, có người quên mở trạng thái tị kiếp bị ảo ảnh làm chết, có người dùng quần công không cẩn thận kéo đến một đám quái giết chết. Tiểu quái ở đây mỗi một con đều rất hung mãnh, có thể miếu sát người chơi, toàn bộ thâu xuất đều đứng bên ngoài xem lực sĩ kéo quái, đánh quái, nếu tự mình đánh loạn, chỉ có một chữ chết.

Lúc đánh Boss phóng đại chiêu, Vòng Tròn ở trên YY kêu mọi người tránh ra, nhưng vẫn có người chậm một bước nằm ngay đơ, cũng may trong đội có một kỳ môn đa tài, trong chiến đấu có kỹ năng sống lại, bằng không chết rồi không thể trở về, nếu đội chết hết một nửa liền chuẩn bị diệt đoàn về nhà là vừa.

Thật vất vả mới có thể thông qua lão nhị, chuẩn bị hướng tới lão tam, cơ quan phía trên làm mọi người thấy khó khăn, cái cơ quan này giống như trong phim truyền hình vậy, cứ đi được một hai bước chân lại có tên từ bên trong không ngừng bắn ra, bản thân trúng phải hai mũi tên, người đi đến điểm phục sinh được rồi.

Kiểm khách có 10 giây vô địch, có thể mở ra chạy đi, mà An Nhạc là hỏa pháp cũng có 30 giây vô địch lại không thể dùng, bởi vì khi sử dụng sẽ bị cố định không thể di chuyển.

An Nhạc chuyển góc nhìn, mạnh mẽ xông về phía trước đứng ở khoảng giữa chật hẹp, không chết nhưng thanh máu rút hơn phân nửa, Đại Ngọc Nhi thêm đầy máu xong cô lại vọt tới trước, cứ như thế lặp lại vài lần, cuối cùng cô vẫn bị tên bắn chết.

[Đội ngũ] Tôi vì bạn mà đến: Mẹ nó, thiết kế cái quỷ gì vậy, ta rõ ràng đứng ở vị trí an toàn, kết quả vẫn bị tên miếu sát.

Trong đội ngũ có hai người im lặng, bởi vì..... đây là do bọn họ thiết kế.

Cuối cùng qua được cơ quan đã là chuyện của 20 phút sau, tiếp theo mọi người ngồi xe bò đi Lãnh Mai, rốt cuộc qua cửa. Từ lúc vào phụ bản đã là ba tiếng, ai cũng mệt mỏi kiệt sức, nhưng có thể qua cửa vẫn cảm thấy tương đối thành công.

Giống như lúc đầu An Nhạc với Đại Ngọc Nhi hạ Kinh Thành Trấn Yêu Tháp, suốt một tuần lễ hai người bị vây ở tầng 15, mỗi lần đến đều bị Hùng Vương giết chết, nhưng hai người rất có tinh thần ngày ngày đến đánh, tới hôm nay có thể dễ dàng một mình vượt qua, lại không có hứng thú đi nữa.

Mọi người đều thích những thứ có tính khiêu chiến.

[Đội ngũ] Ta đến vui đùa một chút thôi: Quá biến thái, đây mới chỉ là phần đầu của Thập Phương, đi phần sau chắc khỏi ra ngoài luôn.

[Đội ngũ] Công Tử Thế Vô Song: Lần này sơ suất quá nhiều nên thời gian kéo dài, quen thuộc mấy lần là được.

[Đội ngũ] Vẽ vòng tròn nguyên rửa người: Đúng, lần sau hai tiếng, sau nữa một tiếng rưỡi.

Mỗi người một câu cảm tưởng, đội ngũ nhanh chóng giải tán, ngồi trước máy tính ba tiếng liền, lấy lực chú ý siêu cao đánh phụ bản, lúc này là ai thì cũng muốn nằm trên giường ngủ, bây giờ cũng quá trễ rồi.

[Đội ngũ] Công Tử Thế Vô Song: Ngủ, không phải ngày mai còn đi làm sao?

[Đội ngũ] Tôi vì bạn mà đến: Ừ, sớm muốn ngủ rồi.

[Đội ngũ] Công Tử Thế Vô Song: Ngủ ngon.

[Đội ngũ] Tôi vì bạn mà đến: Ngủ ngon.

An Nhạc nằm trên giường chợt nhớ ra một vấn đề, mấy ngày nay Công Tử không có gửi tin nhắn cho cô, quả nhiên là không còn nhiệt tình nữa! An Nhạc đã hoàn toàn quên mấy ngày qua hai người bọn họ đều ở

trong trò chơi nói “ngủ ngon” rồi mới logout lên giường ngủ.

102. Chương 102

Sáng hôm sau, An Nhạc đeo túi sách đi trong sân trường, xa xa nhìn thấy Cố Tử Mặc thật sự đến đón cô, xe dừng lại ở ngay vị trí ngày hôm qua, hắn nghiêng người tựa vào cửa xe, một thân tây trang màu xanh phối hợp với Audi A6 đen tuyền, thật là có một loại cảm giác trai đẹp xe tốt.

An Nhạc cảm thấy hai mắt mình lấp lánh rồi, cô lần nữa nghi ngờ, chẳng lẽ chuyện hôm qua mấy cô nàng dùng để tẩy não cô là thật sao? Người này đúng là có ý với cô?

Cố Tử Mặc cũng nhìn thấy An Nhạc, hôm nay cô vẫn buộc tóc đuôi ngựa cao cao, mặc một bộ quần áo thoải mái càng lộ ra nét trẻ trung xinh đẹp, hắn đứng từ xa nhìn cô cười một cái.

An Nhạc mấp máy môi, không khỏi đưa mắt nhìn xung quanh, thành thật mà nói cô không thích trở thành tiêu điểm trong đám đông, sau đó lại có cảm giác bị người vây xem, nhưng là cô cũng không thể ở trước mặt mọi người bỏ qua ý tốt của người ta.

Lúc An Nhạc chỉ còn cách Cố Tử Mặc vài mét, có một cô gái xinh đẹp không biết là ai đến trước cô một bước bắt chuyện với hắn, An Nhạc chỉ đành dừng bước, mặc dù thế, giọng nói của bọn họ vẫn truyền đến chỗ cô.

Đó là thanh âm hưng phấn của cô gái “Cố luật sư, thật sự là anh, em còn tưởng rằng ai đứng chỗ này! Em là Lý Mẫn, anh còn nhớ không? Lần trước anh đến giảng đường dạy một buổi, em ngồi ở hàng thứ nhất còn trả lời vấn đề của anh nữa.”

Cố Tử Mặc liếc An Nhạc đang đứng bất động một cái, thu hồi tầm mắt, vẻ mặt nhàn nhạt trả lời “Vậy sao, xin lỗi không nhớ rõ” Tuy nói như thế nhưng trên mặt hắn hoàn toàn không hề có ý xin lỗi.

Lý Mẫn khoát tay nói “Không sao, không cần xin lỗi, lần này không nhớ cũng rất bình thường!” Cô ta nói tới đây tạm ngừng một chút, nháy mắt với Cố Tử Mặc, tinh nghịch nói “Chỉ cần lần sau không quên mặt là được.”

Cố Tử Mặc rất thành thật nói “Cái này không dám bảo đảm, tôi đối với khuôn mặt đại chúng thường không nhớ nổi.”

Lời nói thật là.... độc ác! An Nhạc đứng xa xa cho là như thế, bởi vì cô gái này có thể nói là xinh đẹp, lại bị người ta nói thành gương mặt đại chúng, mỹ nữ sẽ không khó chịu sao? Hơn nữa lời này còn do người mình ngưỡng mộ nói ra! Quả nhiên khuôn mặt của Lý Mẫn thoát cái cứng lại.

An Nhạc nhất thời có chút đồng tình với em gái này.

Nhưng là lòng đồng tình của cô xuất hiện chưa tới ba giây đã bị hắn dập tắt.

“An Nhạc, em đứng ở đó đếm xem trên mặt đất có bao nhiêu con kiến hả? Lên xe.” Gọi thẳng tên như thế khiến cho An Nhạc không có chỗ trốn, mặt cô giật giật, aaaaaaaa! Quả nhiên Cố luật sư ôn nhu gì đó chỉ là ảo tưởng!

Lên xe, An Nhạc nhìn qua kính chiếu hậu, bóng dáng em gái kia đã đi xa rồi, liếc Cố luật sư đẹp mắt bên cạnh một cái, nói với hắn “Cố luật sư, anh đúng là không biết thương hương tiếc ngọc, nhìn xem con gái nhà người ta khóc rồi, uể uải hơn một chút mới tốt.”

Cố Tử Mặc trả lời rất nhanh “Đối với người có tâm địa không cần phí thời gian.” Nói xong hắn lại liếc cô “Em cho là tôi làm không đúng?”

An Nhạc không có nghĩ như thế, hiển nhiên cô cũng nhìn ra cô gái kia không chỉ đơn giản là ngưỡng mộ, kia hoàn toàn là mượn cơ hội tiếp cận, lấy lập trường của một người đứng xem cùng lập trường của người trong cuộc, nếu như không thích thì nên quyết đoán một chút.

Nhưng nếu đứng ở lập trường của cô gái kia, cảm thấy có chút đáng thương, cô không phải chưa từng đơn phương yêu mến người khác, loại cảm giác này cô có thể hiểu được, bị người trong lòng nói như vậy đã kích là rất lớn, có lẽ trong một lúc không thể khôi phục như trước được.

An Nhạc cười cười nói “Không có, chỉ là cảm thấy nếu như cô ấy là người thức thời, từ chối uyển chuyển là được rồi, còn nếu không thức thời, lúc này nói mấy câu độc ác cũng không muộn. Đương nhiên đây chỉ là suy nghĩ cá nhân của tôi, hoàn toàn không có tính tham khảo, Cố luật sư cũng đừng để trong lòng.”

Cố Tử Mặc không trả lời cô, chỉ là đôi mắt phượng xinh đẹp khẽ nheo, liếc xéo cô hỏi ngược lại “Em hi vọng tôi trưng ra vẻ mặt ôn hòa với cô gái khác?” Âm cuối cùng hơi cao, không nghe ra vui buồn.

Oanh! Đầu óc An Nhạc thiếu chút nữa nổ tung.

Những lời này rất dễ khiến người ta suy nghĩ xa xôi, An Nhạc có chút đứng ngồi không yên, bỗng nhiên cảm thấy không gian bên trong xe quá chật hẹp, làm cho hô hấp không thông thuận, cô ngượng ngùng cười nói “Cố luật sư sao lại hỏi tôi như vậy, đừng đùa tôi nữa.”

An Nhạc cũng không hy vọng điểm này! Chuyện đó khiến cho Cố Tử Mặc rất hài lòng, hơn nữa hắn còn thấy hình ảnh rất thú vị, chính là cô khẽ đỏ mặt, đứng ngồi không yên, trong lúc vô tình bắt đầu xoắn hai tay lại.

Đáng yêu làm cho người ta muốn cắn một ngụm.

Nhưng nghĩ cũng chỉ là nghĩ, Cố Tử Mặc không có hành động như vậy, hiện tại nên biết điểm dừng, hừ đến cô là coi như xong.

Dù sao cô cũng đã ở bên cạnh hắn.

.....

Từ lúc An Nhạc nghe những lời đó cả ngày không thể hồi hồn, cái câu “Em hi vọng tôi trưng ra vẻ mặt ôn hòa với cô gái khác?” thỉnh thoảng lại hiện lên trong đầu, quá nhiều khiến cô không biết làm sao.

Nếu như hắn thật sự có ý với cô, thì cô phải làm gì bây giờ?

An Nhạc nghiêm túc tự hỏi vấn đề này, thành thật mà nói cô cũng không ghét Cố Tử Mặc, nghĩ đến được hắn thích, lòng hư vinh không thể thiếu của con gái lại xuất hiện, đó là vui vẻ, nhưng ngoài vui vẻ còn có chút sợ hãi, cô cùng hắn trước kia chưa từng quen biết, hắn vì sao lại thích cô?

Hơn nữa tuy An Nhạc không ghét hắn nhưng cũng không nói là thích.

Nếu như nói đến thích, bây giờ cô lại thích Công Tử trong trò chơi hơn, nhưng Công Tử kia cũng chỉ là nhân vật ảo. An Nhạc cho dù có thích cũng không có dũng khí đi tiếp xúc với một người mình không biết, nếu Công Tử khác xa so với tưởng tượng của cô, không phải rõ ràng gặp ánh sáng chết rồi sao?

Đây chính là tâm tình mâu thuẫn bên trong, mỗi câu nói của Cố Tử Mặc trong mắt cô bị phóng đại vô hạn, sau đó lại tiến hành vô số loại bóp nắn, con gái chính là như vậy, đối với một vài chuyện sẽ đặc biệt nghĩ nhiều.

Ngày hôm nay An Nhạc đi hơi sớm, báo cáo một chút với Cố Tử Mặc, còn chưa tan tầm đã trốn về.

Trở lại trường học, người đầu tiên An Nhạc tìm chính là giảng viên hướng dẫn để hỏi chuyện thực tập của cô.

“Em hỏi cái này làm gì?”

“Em chỉ muốn biết có phải Cố Tử Mặc sắp xếp em đến chỗ đó thực tập không?”

“Không phải, em nghĩ nhiều rồi.”

An Nhạc thấy ánh mắt giảng viên hướng dẫn lóe lên, có chút hoài nghi lời này là thật hay giả “Thật sự là....” An Nhạc còn chưa nói hết, giảng viên hướng dẫn vỗ vỗ vai cô nói một câu “Hãy quý trọng cơ hội thực tập hiếm có này.” sau đó liền rời đi.

An Nhạc nhìn bóng lưng giảng viên hướng dẫn, chỉ đành quay về ký túc xá.

103. Chương 103

Vị giảng viên hướng dẫn này sau khi xoay người cũng bắt đầu lau mồ hôi, nói dối thật khó khăn, chính xác là Cố Tử Mặc đã yêu cầu cô ta làm như vậy, nhưng Cố Tử Mặc nói rằng hai người bọn họ là anh em họ, bởi vì liên quan đến đời trước nên quan hệ giữa hai nhà rất căng thẳng. Hắn chính là muốn mượn cơ hội này cải thiện mối quan hệ giữa hai nhà, nhưng nếu hắn mở miệng nói với An Nhạc, An Nhạc nhất định sẽ không đồng ý, cho nên mới muốn cô ta giới thiệu.

Giảng viên hướng dẫn nghĩ đây là một việc tốt, hơn nữa cũng là một cơ hội thực tập hiếm có nên mới đồng ý.

Mà lời nói dối này, cho đến vài năm sau hai người kia kết hôn, vị giảng viên này mới biết năm đó mình bị lừa, cô ta vốn định “đạy dỗ” Cố Tử Mặc một chút nhưng nhìn đến bọn họ ân ân ái ái, cũng không thêm tính toán chuyện cũ này nữa.

An Nhạc trở lại ký túc xá, nghe chị em tốt cùng phòng nói mới biết mình đã nổi danh rồi, nguyên nhân là trên diễn đàn trường có người dán một bài viết, nội dung là chuyện sáng nay Cố Tử Mặc đến đón cô. Trải qua một hồi thảo luận, cuối cùng biến thành Cố Tử Mặc là bạn trai của cô. Trước đó có bài viết nói cô là kẻ thứ ba cướp bạn trai người khác liền bị tin tức này tẩy sạch, nguyên nhân là do các cô gái cho rằng trước mặt đã có người đàn ông ưu tú như Cố Tử Mặc làm sao còn có thể đi giành Tiêu đại học trưởng, nói gì thì Tiêu đại học trưởng so ra vẫn kém Cố Tử Mặc một đoạn.

Ngắn ngủi không tới một tuần lễ An Nhạc đã cảm nhận được mấy tin đồn nhảm rất mạnh mẽ, chết có thể biến thành sống, mà sống cũng có thể ngay lập tức biến thành chết.

An Nhạc đối với chuyện lần này đã không còn bất kỳ cảm giác gì nữa, nói thì cứ nói đi, dù sao cô cũng không mất đi miếng thịt nào. An Nhạc vẫn như thường lệ vào trò chơi, nhưng bởi vì tâm tình không tốt nên sau khi login liền lôi kéo Công Tử chạy đến ngoại tuyến giết người, đương nhiên là không bóp chết acc nhỏ, đều giết người ngang cấp 80.

Kết quả hai người bị đám người bản địa lên thế giới vô cùng thân thiết, vô cùng nhiệt liệt “thăm hỏi”.

An Nhạc không đau không ngứa nhìn, trong trò chơi bị người mắng là bình thường, không ai mắng mới kỳ quái, hơn nữa trò chơi cho ra hệ thống ngoại tuyến làm cái quái gì, đương nhiên là để giết người, chơi không dậy nổi, thua không dậy nổi thì chơi game làm gì, chơi trứng đi!

Mặc dù cuối cùng hai người bị truy kích buộc phải trở về trận doanh, nhưng tâm tình thật sự thoải mái hơn rất nhiều.

[Đội ngũ] Tôi vì bạn mà đến: Công Tử, cảm ơn nhiều!

Cảm ơn hắn khoan dung cô tùy hứng, còn đi theo cô cùng nhau chơi, những lời này đều bị An Nhạc để trong lòng.

[Đội ngũ] Công Tử Thế Vô Song: Nói cảm ơn cái gì, tôi là chồng em!

[Đội ngũ] Tôi vì bạn mà đến: [khinh bỉ] anh không nhắc tới từ lão công sẽ chết sao? Không khí bị anh phá hư hết rồi!

[Đội ngũ] Công Tử Thế Vô Song: [mỉm cười] đây là sự thật, sao lại không cho tôi nói.

[Đội ngũ] Tôi vì bạn mà đến: [nhấn mạnh] sự thật trong trò chơi.

[Đội ngũ] Công Tử Thế Vô Song: Giống nhau.

[Đội ngũ] Tôi vì bạn mà đến: Giống là do ảo giác của anh.

Gần đây chuyện phiền não của An Nhạc rất nhiều, ban ngày đi làm phải chịu đựng cảm giác kì quái Cố Tử Mặc cho cô, buổi tối vào trò chơi, lúc cùng Công Tử trò chuyện, có khi bất chợt khuôn mặt Cố Tử Mặc lại hiện ra, cô dường như còn nhập hai người đó làm một.

Điều này khiến cho An Nhạc xoắn xuýt, khiến cô sắp phát điên, đây là ảo giác của cô sao?

Vì vậy trong hiện thực, An Nhạc không nhận được bắt đầu dò xét.

Chiều hôm nay Cố Tử Mặc nói thuận đường đưa cô về, khi ngồi trên xe An Nhạc đã hỏi “Cố luật sư, anh có chơi game không?”

Cố Tử Mặc nghe An Nhạc hỏi như vậy, chân mày khẽ nhướng, hứng thú dào dạt “Đương nhiên, bắt đầu chơi từ thời Ma Thú.”

Vậy anh có chơi trò chơi kia không? ID là Công Tử Thế Vô Song phải không? An Nhạc rất muốn hỏi, nhưng lại nói không ra lời, nói vậy có chút đường đột, nếu là nhận lầm thì thật sự không lễ phép.

“Sao vậy?” Cố Tử Mặc không đợi cô nói đã chủ động hỏi.

An Nhạc hơi hốt nói “Không có gì, tôi nghe nói gần đây trò chơi nhân tại tiên đồ kia rất nổi, hỏi xem anh có chơi không?”

Cô đang nghi ngờ sao? Cố Tử Mặc gật đầu một cái “Có, em có chơi không?”

“Không có.” An Nhạc không biết tại sao lại bật thốt ra hai chữ này.

Cố Tử Mặc liếc xéo cô, không nói gì.

An Nhạc tự cảm thấy chột dạ bởi vì cô vừa nói dối, nhưng không có biện pháp vừa mở miệng đã bật thốt lên rồi. An Nhạc vẫn còn băn khoăn, nếu như cô nói có hẳn nhất định sẽ hỏi cô chơi Server nào, sau khi phối bày, lỡ như hẳn không phải Công Tử, như vậy không phải càng thêm phiền toái sao?

An Nhạc nghĩ hay là buổi tối trở về lên trò chơi dò xét thử, cách một cái màn hình vẫn cảm thấy an tâm hơn.

Lúc An Nhạc lan man suy nghĩ nhìn ra ngoài cửa xe mới giật mình thấy cảnh vật có chút lạ, không phải con đường bình thường vẫn đi, cô hơi hoảng quay đầu nhìn về phía Cố Tử Mặc nói “Cố luật sư, anh không phải nói đưa tôi về sao? Đang đi đâu vậy?”

Cố Tử Mặc từ khoe miệng không chút hoang mang phun ra vài chữ “Đi ăn cơm tối.”

Hmm? An Nhạc lại bị đập hôn mê, lại tối nữa, lại tối nữa, cô rất muốn học Mã giáo chủ (1) gào thét: Đại luật sư, anh rốt cuộc có ý gì nói rõ ràng được không? Cứ như vậy mập mờ không rõ, cô chơi không nổi đâu!

Cho nên An Nhạc quyết định từ chối lời mời của soái ca “Nhưng tôi trở về còn có việc.”

Cố Tử Mặc nhìn cô một cái “Cũng đến rồi, em xác định bây giờ muốn về?”

Như vậy An Nhạc làm sao có thể từ chối, nói gì thì hẳn cũng là cấp trên của cô, cô còn đang làm việc dưới trướng của hẳn, cô cũng không thể không nhìn sắc mặt hẳn có đúng không, cho nên hai người cùng đi vào một nhà hàng trang trí rất ưu nhã cao cấp.

Bọn họ ngồi ở vị trí gần cửa sổ sát đất, sắc trời tối xuống, có thể quan sát cảnh đêm ở thành phố.

Dưới ánh đèn vàng nhạt, nhân viên phục vụ quần áo gọn gàng đưa thực đơn tới, nếu như là một vị thân sĩ nhất định sẽ đưa thực đơn cho con gái trước, nhưng Cố Tử Mặc lại chọn con đường ngược lại mà đi, nhận lấy thực đơn chọn món hẳn muốn rồi mới đưa cho An Nhạc.

An Nhạc vốn không suy nghĩ nhiều nhưng khi nhìn thấy những món hẳn chọn, trong nháy mắt, phần ôn nhu chăm sóc này, cô cảm nhận được.

Lấy quan hệ hiện tại của bọn họ, lần đầu tiên hẳn mời cơm nếu như để cô chọn trước nhất định sẽ câu nệ, ngại dặt tiền, nhưng là hẳn giành trước chọn những món đắt tiền nhất của nhà hàng, cứ như vậy, bất luận cô chọn cái gì cũng không kỳ quái.

Nhất thời trong lòng An Nhạc có cảm giác khác thường, cô chính là như vậy, đối với đàn ông tỉ mỉ chu đáo, không có năng lực chống cự.

Chú thích:

(1) Mã giáo chủ: chính là Mã Cảnh Đào đại ca.

104. Chương 104

Vì để tránh khỏi bầu không khí bạo huyết này, sau khi giao thực đơn cho nhân viên phục vụ, An Nhạc thật tự nhiên nói đến vấn đề liên quan đến các vụ kiện, mặc dù Cố Tử Mặc trả lời rất đơn giản nhưng bất kể cô hỏi cái gì hắn cũng sẽ trả lời cô.

Trời rất nhanh tối đen, thức ăn cũng theo thứ tự được bưng lên.

Thành thật mà nói, bữa cơm này An Nhạc ăn hoàn toàn không biết mùi vị, phải biết rằng khi bạn ăn cơm lại có một vị soái ca dùng đôi mắt hoa đào chuyên chú nhìn bạn, thức ăn có ngon hơn nữa cũng không có mùi vị.

Lúc hần lái xe đưa An Nhạc trở về, An Nhạc lại nghĩ đến những ảo giác gần đây của cô, nghĩ đến bọn họ đang trong trạng thái nhạy cảm không thể nhạy cảm hơn, hồng bét không thể hồng bét hơn, cô rút cuộc đem lời từ đáy lòng nói ra “Cố luật sư, sau này anh đừng tới trường đón tôi nữa, rất phiền anh, hơn nữa sợ sự vụ không chỉ có một mình tôi.”

Cố Tử Mặc híp mắt, trong nháy mắt đem xe dừng lại bên lề đường, tắt máy.

An Nhạc hơi hoảng, đại luật sư không phải tức giận muốn cô ngay lập tức xuống xe chứ?

An Nhạc tự giác đặt tay lên tay cầm cửa xe, đang muốn mở cửa lại nghe thấy thanh âm của Cố luật sư vang lên “Đúng là không chỉ có một mình em, nhưng tôi chỉ muốn làm như vậy với một mình em.”

Tay An Nhạc nhất thời cứng lại, môi của cô mấp máy muốn nói gì đó, nhưng khi tầm mắt nhìn đến cái bóng in trên cửa xe, lập tức nói không ra lời, trong không gian hẹp, cửa kính in rất rõ vẻ mặt của hai người, cô ở phía trước, hắn ở phía sau nhìn cô chăm chú.

Tim chợt đập thật nhanh, nhanh như có ngàn con ngựa chạy loạn, có chút giữ không nổi.

An Nhạc hé môi cười cười lại không giấu được giọng nói phát run “Cố luật sư, anh nói cái gì vậy?”

Cố Tử Mặc nhẹ nhàng nâng chân mày, bình tĩnh đáp “Biểu lộ, nghe không hiểu sao?”

An Nhạc muốn giả bộ hồ đồ cũng không được rồi “Vậy thật xin lỗi, tôi đã có người trong lòng.” An Nhạc vừa nói vừa muốn mở cửa xe, nhưng một cánh tay khác nhanh hơn cô một bước, tay hắn đặt trên lưng cô, một tay khác nắm lấy tay cô, ngăn lại động tác mở cửa xe.

Nhiệt độ tay cùng khí tức trên người hần đồng loạt đánh tới khiến cho An Nhạc muốn ngất, nhất thời quên tránh thoát khỏi tay hần, chỉ kinh ngạc nhìn bàn tay sạch sẽ thon dài, xương cốt rõ ràng kia.

“Là ai?” Cố Tử Mặc nhích lại gần An Nhạc, cúi đầu ở bên tai cô hỏi, không khí mập mờ hoàn toàn bạo phát.

Bởi vì bên tai hơi ngứa, lưng An Nhạc khẽ run lên, đầu nghiêng sang một bên tránh một màn làm người ta lúng túng.

“Buông tay.” An Nhạc khẽ quát, đồng thời muốn thoát khỏi cánh tay hần, nhưng sức lực của đàn ông và phụ nữ mãi mãi cách xa, hần không buông tay, cô cũng tránh không được.

Nhưng đại khái An Nhạc cũng không hoàn toàn muốn tránh thoát, nếu như thật sự muốn thoát, tay đâm chân đá đương nhiên có biện pháp, cô lại không làm như vậy, là vì sao? Là vì trong lòng có một phần mong đợi sao?

Cố Tử Mặc dựa vào thân thể An Nhạc, đem cô đặt trong phạm vi cánh tay hần, lại một lần nữa hỏi “Là ai?” Cố chấp muốn biết đáp án, chẳng lẽ cô vẫn còn thích cái tên học trường kia sao?

Khoảng cách như vậy càng thêm nguy hiểm, cũng càng thêm mập mờ, hơi thở trên người hần toàn bộ đều tiến vào mũi cô, làm cho cô không có chỗ trốn.

Tim đập thành thịch.....

Cố Tử Mặc cũng giống như vậy, tầm mắt không tự chủ được đặt trên môi An Nhạc, nhưng là hắn muốn biết, không thể nào buông tha.

“Là ai?” Hắn hỏi lần thứ ba, lần này thanh âm mềm nhẹ như đầu độc.

An Nhạc ở khoảng cách gần nhìn gương mặt yêu nghiệt của hắn, thật sự bị bức đến không biết phải làm sao, cắn cắn môi thấp giọng nói “Công Tử.”

Cố Tử Mặc sửng sốt cho là mình nghe không rõ. “Cái gì?”

An Nhạc dùng sức đẩy hắn, cơ hồ là dùng toàn lực hét lớn “Công Tử, tôi nói tôi thích một người tên là Công Tử.” Rống xong, An Nhạc cũng không dám nhìn ánh mắt Cố Tử Mặc, mở cửa xe xông ra ngoài.

Cô sợ nếu cứ tiếp tục ở lại không biết còn phát sinh ra chuyện gì, bởi vì trong nháy mắt đó, cô bị hắn đầu độc. Điều này khiến cho An Nhạc không thể chấp nhận, cô từ lúc nào lại biến thành người hoa tâm như vậy? Tại sao có thể vừa ở trong trò chơi có hảo cảm với Công Tử, vừa ở trong hiện thực có mong đợi với Cố luật sư, chẳng lẽ bởi vì hai người đó cho cô cảm giác giống nhau?

Mà hét ra hai chữ Công Tử xong An Nhạc không cảm thấy giải tỏa, ngược lại có chút thấp thỏm bất an.

Hắn là Công Tử sao?

Sau khi An Nhạc xuống xe liền ngăn một chiếc taxi, nhưng lời nói làm cho người ta nhộn nhạo dường như vẫn còn vọng bên tai, hơi thở của hắn vẫn không tản đi.

Đêm đó An Nhạc ngủ không ngon giấc, hôm sau mang một đôi mắt thâm quầng thật to khiến cô không muốn đi làm, bất kể là vì ngủ không ngon hay là vì muốn trốn Cố Tử Mặc, cảm xúc không muốn đi làm chiếm cứ suy nghĩ của cô.

Nhưng là An Nhạc rốt cuộc không có thói quen để chuyện riêng ảnh hưởng đến công việc.

Mê neho một hồi lâu An Nhạc cũng ra khỏi cửa, nhưng thời gian so với bình thường chậm mất nửa tiếng, đi trên con đường quen thuộc, chiếc xe Audi A6 không xuất hiện, trong nháy mắt đó cô không thể nói rõ tâm trạng của mình, là mất mát hay cao hứng, chính cô cũng không biết.

Đến công ty mới phát hiện hắn không có ở đây, bởi vì có vụ kiện mới nên phải ra ngoài lấy bằng chứng.

Vào thời gian nghỉ trưa, trong phòng rửa tay, lúc cô cùng ba vị mỹ nữ trong công ty tám chuyện, không biết là người nào nhắc tới Cố Tử Mặc, nói hắn không để ở chung, cô không suy nghĩ nhiều đáp một câu “Cố luật sư cũng không khó ở chung như vậy.”

Cô nàng tiếp tân Triệu Duy liếc cô, cười một tiếng “Đó là vì đối tượng là cô, lúc mấy người bọn tôi mới vào công ty ai mà không ôm ảo tưởng với Cố luật sư, nhưng hiện tại nhìn xem, ba người chúng tôi đều chết tâm rồi.”

Các cô ấy vừa nói như thế, An Nhạc lại nhớ đến cô gái lần trước tiếp cận hắn, đúng là Cố Tử Mặc hoàn toàn không thèm để ý, vô cùng lạnh nhạt.

Trợ lý của Tiêu luật sư, Tiểu Chu huých vào người An Nhạc, tò mò hỏi “Vẫn luôn muốn hỏi cô, cô với Cố luật sư làm sao lại cấu kết với nhau vậy, còn vào công ty thực tập, với người nghiêm nghị như hắn, chính sách áp dụng với cô quá buông lỏng.”

105. Chương 105

Trợ lý của Tiêu luật sư, Tiểu Chu huých vào người An Nhạc, tò mò hỏi “Vẫn luôn muốn hỏi cô, cô với Cố luật sư làm sao lại cấu kết với nhau vậy, còn vào công ty thực tập, với người nghiêm nghị như hắn, chính sách áp dụng với cô quá buông lỏng.”

Chuyện này chính An Nhạc cũng không biết, cho nên cô cười khan nói “Cái này tôi cũng không rõ, chắc tại vì tôi là thực tập sinh.”

“Xùy.....”

Lời nói của An Nhạc đưa tới ba tiếng khinh thường, hiển nhiên bọn họ không tin lời cô.

Nhưng là vì sao, An Nhạc thật sự không rõ!

Mấy ngày qua An Nhạc mắt thấy tai nghe, người giống Cố Tử Mặc coi như hiếm thấy, tính hạn chế của hắn rất cao, làm bất cứ việc gì cũng nghiêm túc, khi hắn tức giận không giống người khác la hét rống to mà là nói một câu đánh người ta vào địa ngục.

Cố Tử Mặc còn có một vấn đề nghiêm trọng đó là cực kỳ thích sạch sẽ, tục truyền với phương diện phụ nữ vô cùng giữ mình trong sạch, cũng không làm loạn.

Tóm lại, người như vậy theo như ấn tượng trước kia thì chính là lão cổ hủ buồn bực rồi loạn.

Nhưng An Nhạc chứng kiến hết lần này tới lần khác, hắn cũng không phải lão cổ hủ, hơn nữa còn rất giỏi hoạt, cô lại nghĩ tới câu nói tối hôm qua, lắc lắc đầu, xoắn xuýt phát sợ.

Trở về chỗ ngồi, An Nhạc lật xem một số vụ kiện trước kia Cố Tử Mặc đã xử lý, điện thoại ngay vị trí cô vang lên, là Cố Tử Mặc gọi tới, trong chớp mắt nghe được thanh âm của hắn, cô có chút khấn trương.

Hiển nhiên, An Nhạc khấn trương dư thừa rồi, Cố Tử Mặc gọi tới là vì công việc, hiện tại hắn cần gấp một văn kiện nên muốn cô vào phòng hắn dùng máy tính đem văn kiện lưu trong ổ đĩa D gửi qua mail cho hắn.

“Đợi chút.” Sau khi An Nhạc cúp điện thoại lập tức chạy đến phòng làm việc của Cố Tử Mặc, nhập mật mã hắn nói vào máy tính, rất nhanh, cô tìm thấy văn kiện trong ổ đĩa D rồi gửi đi, làm xong hết thấy, cô đang muốn tắt máy tính, phong nền trên màn hình tự động thay đổi.

Phong nền vừa xuất hiện khiến cho động tác tắt máy của An Nhạc dừng lại.

Trên LCD xuất hiện một cái wallpaper trò chơi, bức ảnh này là ở cửa đá, cô đứng trên đỉnh hắn đứng trong đám người đối mặt nhìn nhau, góc độ này là của ‘Công Tử Thế Vô Song’.

An Nhạc hoàn toàn mờ mịt, có thể lấy được bức ảnh có góc độ như vậy, làm cho nó xuất hiện trên máy tính của hắn, điều đó nói lên cái gì?

Chỉ có một đáp án, một đáp án rất rõ ràng!

Hắn chính là Công Tử, Công Tử là Cố Tử Mặc.

An Nhạc chống trán, bức hình như ảo ảnh xẹt qua trong đầu cô, Công Tử nói trong trò chơi, Cố Tử Mặc nói trong thực tế, dần dần hợp lại một chỗ, hợp thành hình bóng một người. Vì sao? Vì sao cô không nghĩ tới.

Công Tử chính là Cố Tử Mặc.

Vừa nghĩ như thế, rất nhiều chuyện An Nhạc không hiểu trong nháy mắt đều rõ ràng, Cố Tử Mặc tất nhiên biết cô là An Nhạc, bởi vì lúc trong trò chơi hắn đã biết tên cô rồi, mà từ lúc hai người gặp nhau tới nay hắn không hề hỏi qua, cái này nói rõ hắn đã biết cô chính là ‘Tôi vì bạn mà đến’ trong trò chơi.

An Nhạc đột nhiên đập bàn, đầu óc vì bị lừa gạt mà vô cùng tức giận.

Tên khốn kiếp này lại trêu chọc cô như vậy, nhìn thấy cô bị lừa xoay vòng vòng, rất vui vẻ đúng không? Hơn nữa tối hôm qua cô còn hét lớn như vậy.....

An Nhạc cầm điện thoại di động muốn gọi cho tên khốn kia, nhưng cuộc gọi còn chưa thông cô đã buông điện thoại xuống, trong đôi mắt lóe lên ánh sáng trong suốt, không thể cho hắn tiện nghi như vậy, bây giờ chắc hắn chưa biết cô đã thấy hết.

An Nhạc tắt máy tính, đờ đờ sàt khi ra khỏi phòng làm việc.

Bên kia, Cố Tử Mặc cầm laptop chậm rãi cười, hiện tại có lẽ cô đã thấy thứ mà hần cố ý chuẩn bị cho cô, cuối cùng đều đã rõ ràng, không biết An Nhạc sẽ có phản ứng gì đây? Với tính tình của cô chắc sẽ xù lông nhĩ!

Nhưng mà, tối hôm qua cô gián tiếp thổ lộ khiến hần không có biện pháp tiếp tục chờ đợi.

Đến chiều lúc tan tầm Cố Tử Mặc cũng không trở lại công ty, cho nên An Nhạc có thể tự do bắt giao thông công cộng trở lại trường. Sau khi tắm rửa, An Nhạc lập tức online, theo thường lệ lúc này Công Tử không lên trò chơi, nhưng mà hần không ở đây, bọn Không Say lại ở, cô theo chân bọn họ đi một phụ bản, ra ngoài rồi, lúc nói chuyện phiếm cô hỏi

[Đội ngũ] Tôi vì bạn mà đến: Không Say, các người đều ở thành phố G hả?

[Đội ngũ] Duy mình ta tỉnh ~ Ngàn chén không say: Đúng vậy, sao thế?

[Đội ngũ] Tôi vì bạn mà đến: Không có gì, ta chỉ nghĩ nếu cùng ở thành phố G, có thời gian chúng ta tụ họp bang phái đi.

[Đội ngũ] Duy mình ta tỉnh ~ Ngàn chén không say: Người nói thật?

[Đội ngũ] Tôi vì bạn mà đến: Đương nhiên là thật, nếu không thì ta hỏi làm gì!

[Đội ngũ] Vẽ vòng tròn nguyên rửa người: Nếu là thật, chắc chắn có người vô cùng cao hứng.

[Đội ngũ] Tôi vì bạn mà đến:

[Hệ Thống] ‘Công Tử Thế Vô Song’ gia nhập đội ngũ.

[Đội ngũ] Duy mình ta tỉnh ~ Ngàn chén không say: Công Tử, biết chị dâu mới nói cái gì không? Cô ấy nói muốn tụ họp.

[Đội ngũ] Công Tử Thế Vô Song: Muốn gặp tôi?

[Đội ngũ] Tôi vì bạn mà đến: Không, em lừa bọn họ, nhằm chán tìm đề tài nói.

[Đội ngũ] Vẽ vòng tròn nguyên rửa người: [lau mồ hôi]

[Đội ngũ] Duy mình ta tỉnh ~ Ngàn chén không say: Quả nhiên lời nói của con gái không thể tin được.

[Đội ngũ] Công Tử Thế Vô Song:

[Đội ngũ] Tôi vì bạn mà đến: [mỉm cười] gần đây em đến một chỗ thực tập, ở đó có cấp trên rất biến thái, hần thích nhất là lừa gạt người khác, đúng rồi, tên cấp trên biến thái còn có một cái tên rất êm tai, gọi là Cố Tử Mặc.

[Đội ngũ] Vẽ vòng tròn nguyên rửa người:.....

[Đội ngũ] Duy mình ta tỉnh ~ Ngàn chén không say:.....

[Đội ngũ] Công Tử Thế Vô Song: Lão bà.

Sau đó bọn họ nói cái gì An Nhạc không biết, bởi vì cô logout rồi.

An Nhạc ngồi trước máy tính nhìn màn hình ngẩn người, hình nền của cô cũng là một vài hình ảnh đi phụ bản, cũng có một bức hình gần giống của Cố Tử Mặc, điểm khác chính là bức hình của cô chụp từ góc độ ‘Tôi vì bạn mà đến’.

Thành thật mà nói, lúc vừa mới biết Công Tử là Cố Tử Mặc, cô vô cùng tức giận, cho là hần trêu chọc mình, nhưng trải qua nửa ngày tức giận đã giảm bớt, thay vào đó là một loại tâm tình khác.

Nếu như hần chỉ trêu cô, hần không cần nghĩ biện pháp đem cô an bài đến sở sự vụ.

Nếu như hần chỉ trêu cô, hần không cần mỗi ngày đi đường vòng đưa đón cô.

Cái mà hần gọi là thuận đường, vào hôm nay sau khi hồi đồng nghiệp mới biết là nói dối.

Cho nên, tất cả không phải chỉ vì trêu chọc cô, đây là kết quả An Nhạc bình tĩnh suy xét, như vậy đáp án chân chính là cái gì không cần nói cũng biết, Cố Tử Mặc vì cô đi vào thực tế, làm chuyện cô không dám làm.

106. Chương 106

Tình yêu qua mạng chỉ là hư ảo, đây là điều An Nhạc vẫn tự nói với mình và không muốn thử nghiệm, cho nên dù cô có hảo cảm với Công Tử trong trò chơi, dù khi login không nhìn thấy Công Tử online sẽ mất mát, cô cũng không dám tiến tới một bước kia.

Nhưng, tất cả do dự của cô đều bị hấn phá vỡ, bọn họ bất tri bất giác đã có liên hệ trong thực tế.

Lúc chiều An Nhạc còn nghĩ rằng Cố Tử Mặc vẫn chưa biết cô đã biết hết rồi, còn tính trêu đùa trở lại, nhưng cẩn thận suy nghĩ lại, làm sao hắn không biết được? Đó là máy tính của hắn, như thế nào lại không rõ trên đó có hình nền gì, hiển nhiên, hắn cố ý để cho cô thấy.

Hắn.... chính là phiên bản của nam phúc hắc trong Anime mà, hơn nữa lời nói còn rất ác độc!

Lúc An Nhạc đang cảm tức nghĩ tới, điện thoại trong túi quần rung lên, cô mở ra nhìn liền thấy một dãy số quen thuộc, chính là dãy số từng đêm gửi tin nhắn chúc ngủ ngon cho cô.

An Nhạc tính không nghe nhưng cuối cùng vẫn phải bắt máy, đi tới ban công nhấn phím trả lời.

Thanh âm của Cố Tử Mặc truyền tới, ưu nhã lại vô hại “Lão bà, chào em!”

An Nhạc vẫn còn tức giận, lạnh lùng nói “Vị tiên sinh này gọi nhầm số phải không, chỗ này không có ai là lão bà của anh hết.”

Cố Tử Mặc cười “Tức giận?”

An Nhạc thật sự tức giận nói “Tôi không nên tức giận? Bị người ta đùa giỡn như vậy không nên tức giận?”

Cố Tử Mặc khẽ thở dài “An Nhạc, em cho là anh đang đùa giỡn em?”

Trái tim An Nhạc như bị néo một cái, tuy nhiên vẫn mạnh miệng nói “Ai biết được.”

Cố Tử Mặc hé môi cười, từng chữ từng chữ rõ ràng nói ra “An Nhạc, lý do chỉ có một, đó là đem tên của em nhập vào hộ khẩu nhà anh, biến giả thành thật!”

An Nhạc đỏ mặt rồi, mấy lời này lần trước mới nghe qua, nhưng mà đó là trong trò chơi, đều chỉ là những con chữ, bây giờ nghe hắn nói ngay bên tai cảm giác thật không giống.

Hơn nữa sao hắn có thể nói một cách tự nhiên như vậy?

An Nhạc không lên tiếng.

Cố Tử Mặc tiếp tục nói “Anh nhớ lần trước người nào đó nói những lời này giữ lại đến ngày anh xuất hiện trước mặt nói một lần nữa thì sẽ suy nghĩ, bây giờ như người nào đó mong muốn rồi, có phải người nào đó cũng nên cho anh câu trả lời không?”

Mở miệng một tiếng người nào đó, còn không phải nói cô sao? Lúc đó cô làm sao biết được cái tên này đã xuất hiện bên cạnh mình chứ! An Nhạc cười híp mắt nói “Tôi nói là sẽ suy nghĩ, tôi cũng chưa nói là đáp ứng.”

“Vậy thì cứ từ từ suy nghĩ, nhưng mà lão bà.....” Cố Tử Mặc nói tới đây thì tạm dừng một chút, thanh âm hạ thấp tốt bụng nhắc nhở “Đã làm thì phải chịu trách nhiệm, đừng có không chịu trách nhiệm nhé!”

An Nhạc hoa hoa lệ lệ rồi, cái gì mà làm thì phải chịu trách nhiệm? Bọn họ cái gì cũng chưa làm mà!

Cô không khách khí nói “Này, Cố Tử Mặc, cẩn thận tôi kiện anh tội phỉ báng.”

“Đừng kích động, anh vẫn chưa nói hết, chuyện đã làm thì phải chịu trách nhiệm, chẳng lẽ em muốn đùa giỡn tình cảm của anh sao?”

An Nhạc mặt mũi co giật, tên này quả thật rất ghê gớm, cái gì mà thân sĩ ôn nhu, chỉ toàn là giả!

“Biến, suy nghĩ của anh bay quá xa rồi, anh cút đi cho tôi!”

An Nhạc đóng nắp điện thoại, nhưng khóe miệng không kèm được toát ra một nụ cười, mặc dù cô không muốn thừa nhận, nhưng khi biết Công Tử và Cố Tử Mặc là cùng một người, bất an khi đối mặt với Công Tử, bất an khi đối mặt với Cố Tử Mặc, những thứ cứ xoắn xuýt kia, toàn bộ đều không còn.

Tâm, phảng phất được an ổn lại!

Hứa Ngọc đang phấn đấu bên trong phụ bản cũng giành chút thời gian liếc nhìn An Nhạc, nhìn cô vẻ mặt tràn đầy gió xuân, không chút lưu tình phun trào “Liếc mắt đưa tình với ai mà cười tới YD (âm dăng) như vậy?”

“Cậu mới cười đến YD” An Nhạc trừng mắt một cái rồi trở lại ngồi trước máy vi tính, nhưng cô cũng không vào trò chơi nữa, bởi vì cô biết chạy lên nhất định không có chuyện gì tốt, bọn Không Say chắc chắn còn đang chờ, cho nên cô đi dạo diễn đàn một vòng

Trong lúc vô tình, An Nhạc lại nhìn thấy clip cướp ngực trước kia, cô mở ra xem lại từ đầu đến cuối, cuối cùng nhìn thấy bạch y công tử vươn tay về phía chàng trai áo xanh, cô lại nhớ tới tâm tình rung động lúc trước, thích Công Tử có lẽ là từ đó!

Buổi tối nằm ngủ, An Nhạc luôn nghĩ về một vấn đề, hẳn rồi cuộc từ lúc nào xác định cô là ‘Tôi vì bạn mà đến’?

Cái vấn đề này, An Nhạc chờ đến ngày hôm sau.

Cố Tử Mặc với chiếc Audi A6 kia lại xuất hiện ở chỗ quen thuộc, thấy hẳn đến, nếu như nói An Nhạc không vui sướng thì chính là giả dối, nhưng có vài món nợ vẫn phải tính rõ ràng, cô mở cửa lên xe, sau đó đóng sầm cửa lại, động tác thuần thục liên tục không chút ngắt quãng.

Cố Tử Mặc liếc nhìn khuôn mặt không chút thay đổi của An Nhạc, bỗng nhiên nghiêng người hôn một cái lên má cô.

Động tác này làm người ta không kịp đề phòng, khuôn mặt An Nhạc dần đỏ ửng, cô nghiêng đầu sang chỗ khác quát khê “Anh làm cái gì?”

Cố Tử Mặc một bên đánh tay lái, một bên đáp “hôn chào buổi sáng.”

An Nhạc giận “Ai hỏi anh cái này, em hỏi ai đồng ý cho anh hôn em, em không có đồng ý.”

“Vậy làm sao bây giờ? Anh đã hôn rồi, nếu không em hôn lại đi!” Cố Tử Mặc vừa nói vừa nhích khuôn mặt về phía cô, An Nhạc nhìn một bên khuôn mặt hẳn sát tới gần, nhiệt độ trên mặt còn chưa giảm bớt lại tăng lên.

Cô ho một tiếng đẩy mặt hẳn ra, chính khí nghiêm nghị nói “Ai muốn hôn anh, buổi sáng có rửa mặt hay không cũng không biết, thôi đi, không nói chuyện này nữa, chúng ta thảo luận cái khác.”

“Nói đi, anh rửa tai lắng nghe.” Cố Tử Mặc làm bộ dáng chuyên chú, nhưng trong lòng lại cười, vẻ thẹn thùng của lão bà nhà hắn không phải đáng yêu bình thường nha! Hơn nữa cũng không còn ở trước mặt hắn giả trang thực nữ.

An Nhạc hắng giọng, nghiêng người nhìn chằm chằm Cố Tử Mặc “Cố tiên sinh, bắt đầu từ bây giờ có vấn đề cần phải hỏi anh, anh có quyền giữ im lặng, nhưng những gì anh nói hiện tại sẽ ảnh hưởng đến đánh giá của em đối với anh, cho nên tốt nhất anh hãy thành thật trả lời, từ khi nào anh biết thân phận của em?”

Cố Tử Mặc đầu tiên kháng nghị “Kháng nghị, về chuyện thành thật trả lời anh không đồng ý, trước kia anh vẫn thành thật không có lừa gạt em, luôn hỏi gì trả lời đó.”

An Nhạc hỏi ngược lại “Anh có sao?”

“Đương nhiên, chỉ cần em hỏi.” Ngụ ý chính là cô không có hỏi, vậy thì không ở trong phạm vi này.

An Nhạc suy nghĩ một chút, hình như là vậy thật!

“Được rồi, kháng nghị hữu hiệu, cứ coi là vậy đi, chuyện em vừa hỏi anh muốn bây giờ anh trả lời, nói đi, là lúc nào? Lúc cùng em kết hôn trong trò chơi hả?”

Cố Tử Mặc lắc đầu nói “Không, sớm hơn một chút.”

An Nhạc hí híp mắt, còn sớm hơn, cô suy nghĩ một chút lại nói “Là lần lễ tình nhân anh tặng em hoa hồng?”

Cố Tử Mặc vẫn lắc đầu “Không, còn sớm hơn chút nữa.”

An Nhạc kinh hãi, có chút không thể tin nhìn Cố Tử Mặc “Chẳng lẽ là lúc gặp mặt lần đầu ở trung tâm thương mại?”

Cố Tử Mặc gật đầu “Lần này đúng rồi.”

An Nhạc hết chỗ nói, sao lại sớm thế, đây đã là chuyện của năm trước, hắn lại giữ im lặng dấu diếm cô lâu như vậy, quả nhiên là vô cùng bình thản, thật biết cách học Khương lão tử buông dây dài câu cá lớn.

Không đúng, ví dụ như vậy không phải tự coi mình là cá sao?

An Nhạc lại hỏi “Vậy làm sao anh biết là em?”

“Tra tư liệu phát hiện em tên An Nhạc, vào ngày hôm đó đúng lúc bạn em gọi tên em.”

An Nhạc lần nữa im lặng, như vậy cũng được?

“Trên thế giới này người trùng họ trùng tên rất nhiều, anh không suy nghĩ tới chuyện này hả? Nếu nhận nhầm người thì sao bây giờ?”

“Có nghĩ tới, nhưng trực giác nói cho anh biết em chính là người trong trò chơi, mà kết quả anh đã đúng.”

An Nhạc có nên nói cái trực giác này cũng quá tự cao không? Đây quả thật là vô địch mà.

Cố Tử Mặc thấy cô trầm mặc liền nói “Không có gì muốn hỏi nữa?”

“Không có.”

“Vậy là anh vượt qua bài kiểm tra rồi?”

An Nhạc nghe thấy lập tức liếc hắn một cái “Không, còn đang trong thời kỳ khảo sát.”

Cố Tử Mặc cũng không phản bác mà lấy ra một phần văn kiện ở bên cạnh đưa cho cô, nói “Được rồi, xem qua cái này đi!”

An Nhạc cho là có liên quan đến chuyện công việc, nhưng khi mở ra, đầu cô đầy hắc tuyến rồi.

Đây là cái quái gì vậy?

Họ tên: Cố Tử Mặc.

Ngày sinh: 10/08/1985.

Chiều cao: 178cm

Cân nặng: 60kg.

Nhóm máu: A

Tình trạng gia đình:.....

An Nhạc nhìn tờ giấy đầy chữ, quay đầu hỏi người nào đó “Đây là cái gì?”

“Tư liệu cơ bản của anh, giúp em có thể hiểu rõ anh một cách nhanh nhất, em cũng làm một phần cho anh.”

“Hmm?” An Nhạc có cảm giác gặp trở ngại, đây là nói chuyện yêu đương đó hả? Ai bảo nói chuyện yêu đương phải làm như vậy? Những thứ này không phải từ từ từng bước hiểu rõ sao? Lại còn bắt cô dựa vào đây làm ra một phần giống như vậy?

An Nhạc có chút cảm giác dở khóc dở cười.

Cố Tử Mặc lại hỏi “Sao vậy?”

An Nhạc cười tíu mắt nói “Không có gì, em chỉ là đang muốn dùng Hỏa phượng miểu sát anh.” Hỏa phượng là một trong những tuyệt chiêu của hỏa pháp sư, có xác suất một chiêu liền miểu sát người khác, vô cùng có tính bạo phát.

Cố Tử Mặc “.....” Hắn không rõ hắn đã làm sai chỗ nào.

107. Chương 107

Đến sở sự vụ, hai người rút cuộc cùng nhau vào cửa, trước kia An Nhạc đều một mình chạy đến phòng rửa tay trốn một lúc mới đi vào, chưa từng ra vào cửa cùng lúc với Cố Tử Mặc.

Cho nên khi hai người đồng thời xuất hiện ở cửa, hơn nữa vẻ mặt của lão đại còn cười đến tràn đầy gió xuân, mọi người trong phòng đều tỏ vẻ hiểu rõ! Thì ra ngay trước ngày An Nhạc đến sở sự vụ làm việc, Cố Tử Mặc cũng đã tuyên cáo người tới ngày mai chính là bạn gái tương lai kiêm đối tượng kết hôn của hắn.

Vì vậy mọi người trong sở đều mang tâm trạng xem cuộc vui mà giữ kín miệng, không có ai dám đến trước mặt An Nhạc nói linh tinh.

Lúc này vừa thấy hai người họ xuất hiện, mọi người đều có cảm giác được giải phóng, lập tức tiến lên chúc mừng “Chúc mừng lão đại đã ôm được mỹ nhân về.”

Nghe nói thế, trong lòng An Nhạc liên tục phun trào, cô rõ ràng còn chưa đáp ứng cùng hắn lui tới đó biết không, còn cái gì mà ôm mỹ nhân về, thật sự là không có chút sắc bén nào, nhưng cái loại cảm giác ngọt ngào vui vẻ này đã chiếm hết cả lồng ngực cô rồi.

Mà phần tư liệu cơ bản bị phỉ nhổ kia, An Nhạc lại cầm lên nhìn thêm vài lần, cơ bản là có thể đọc thuộc lòng.

An Nhạc thừa dịp không bận mở file văn bản viết một phần tư liệu đầy đủ về mình, sau đó in ra rồi nhân lúc đưa văn kiện đến phòng làm việc của hắn cũng đem phần tư liệu đó đưa qua.

Cố Tử Mặc nhìn tờ giấy An Nhạc đưa tới, cười hỏi “Đây là cái gì?”

An Nhạc mới không thèm thừa nhận đây là do lúc trước hắn nói muốn xem tư liệu căn cước của cô, qua loa nói “Không có gì, em tới nơi này thực tập hình như vẫn còn chưa nộp sơ yếu lý lịch chính thức, cho nên cái này coi như nộp lại.”

Cô nói xong không đợi hắn trả lời, nhanh chân bước ra khỏi phòng.

Cố Tử Mặc nhìn An Nhạc bỏ chạy lấy người, mở tài liệu ra nhìn, không nhịn được cười cười, lão bà nhà hắn thật sự rất hay ngượng ngùng, lần sau muốn cô hét lớn lên như hôm qua có lẽ hơi khó khăn.

An Nhạc vừa trở về chỗ ngồi liền thấy trên MSN báo có mail mới, là Cố Tử Mặc gửi tới “Lão bà cực khổ, anh sẽ nhớ kỹ.”

An Nhạc cũng không trả lời lại, cứ như thế nhìn chằm chằm màn hình một hồi lâu.

Thời gian nghỉ trưa, bên trong phòng rửa tay quân đoàn bát quái tiếp tục mở hội tám chuyện, thấy An Nhạc đến liền nói vài câu chúc mừng nhưng vẫn không thể thiếu một chút vị chua, cho dù hiện tại đã từ bỏ, nhưng nói thế nào mình vẫn không chiếm được người, vì vậy mấy người này đối với việc An Nhạc làm sao cầu kết được với Cố Tử Mặc vô cùng tò mò.

An Nhạc cũng không quá thích đem chuyện riêng của mình nói cho người khác nghe, nên nói hai người bọn họ quen biết trong trò chơi, còn những thứ khác chỉ âm ờ cho qua, bởi vì chuyện cấu kết, chính cô cũng không rõ làm sao cấu kết lại.

“Trò chơi hả? Vậy cũng được?”

“Không nghĩ tới Cố luật sư cũng chơi trò chơi?”

“Nhắc đến trò chơi, hình như bạn của Cố luật sư làm trong công ty trò chơi đấy, chính là người lần trước đến sở sự vụ của chúng ta.”

An Nhạc nghe thấy bọn họ đã nói sang chuyện khác liền thở phào nhẹ nhõm, trong lòng thầm may sở sự vụ này không lớn chỉ có ba cô gái này thôi, nếu không chắc chắn cô sẽ bị truy sát.

An Nhạc ở lại một lúc rồi rời đi, cô nhìn hướng phòng của Cố Tử Mặc, đến bây giờ cô vẫn có cảm giác không chân thật, bởi vì mọi chuyện quá tốt đẹp, tốt đẹp đến mức khiến người ta không thể tin được.

Buổi trưa, An Nhạc như bình thường gọi đồ ăn bên ngoài, Cố Tử Mặc ra khỏi phòng, đi tới trước mặt cô nói “Đi ra ngoài ăn.”

An Nhạc chống lại ánh mắt của hắn, có chút ngượng, thu lại tầm mắt tùy tiện đứng lên, vừa ra khỏi chỗ ngồi vừa nói “Được, anh mời.”

“Không thành vấn đề.” Cố Tử Mặc trả lời rất sảng khoái, nhưng tiếp theo lại nói “Nhưng mà em phải biết, mọi thứ đều cần trao đổi công bằng.”

Xùy, lại là trao đổi công bằng, hắn không chiếm được tiện nghi sẽ chết sao?

An Nhạc phun trào, đang muốn nói đợi lần sau, đúng lúc bọn họ vào thang máy, Cố Tử Mặc đột nhiên nhích lại gần cô nói nhỏ bên tai “Lần sau tự mình xuống bếp nấu cho anh ăn.” Nói xong hắn lập tức đứng thẳng người, tựa như vừa rồi hoàn toàn không có chuyện gì xảy ra.

An Nhạc cắn môi, cảm giác vành tai dường như nóng lên, cô dám chắc chắn tai mình đỏ lên rồi.

Nhưng trong thang máy còn có người nên An Nhạc không tiện nói gì, vì vậy cô lùi về sau một bước muốn dùng chân mình đá hắn một cái, vậy mà hắn né vô cùng nhanh, cô chẳng những không đá được còn bởi vì thang máy đột ngột dừng lại mà lão đảo.

Cố Tử Mặc dùng tay đỡ lấy eo cô, mỉm cười nói “Lão bà, cẩn thận chút.”

An Nhạc bị ai phát hiện, cô hình như vẫn không đầu lại hắn, như vậy sao được chứ?

Cô âm thầm nắm tay, trong lòng thề thốt: Không thể tiếp tục lép vế, như vậy sau này còn không bị hắn ăn đến chết sao, lúc đó muốn trở mình cũng không có cơ hội.

Vì thế, ăn cơm xong trở lại, cả buổi chiều An Nhạc đều nghiên cứu phương pháp làm thế nào đánh bại Cố Tử Mặc.

.....

Buổi chiều tan tầm, hai người tự nhiên cùng nhau xuống lầu, xuống tới bên dưới, lúc Cố Tử Mặc dự định đi lấy xe, đột nhiên có người gọi hắn.

“Cố Tử Mặc.”

Cố Tử Mặc và An Nhạc theo âm thanh nhìn lại liền thấy hai thanh niên sóng vai đi tới, vị cao cao kia tương đối dễ nhìn, giơ tay nhắc chân đều rất tiêu sái, còn vị thấp hơn chút da ngăm đen, thoạt nhìn có vẻ chững chạc.

Cố Tử Mặc thấy hai người họ không chút khách khí nói “Hai người cũng thật rảnh rồi.”

“Đây không phải rảnh rồi, nói thế nào cũng phải tới gặp chị dâu nhỏ chứ phải không?” Người cao cao kia cũng chính là Trịnh Kinh đem ánh mắt dời về phía An Nhạc, hai chân mày nhướng lên, một cô gái có thể đi cùng Cố Tử Mặc vậy nhất định là chị dâu nhỏ kia rồi.

Lớn lên thanh thanh tú tú, hoàn toàn là một tiểu mỹ nhân, nhưng mà có chút non nớt.

Thì ra đây chính là khẩu vị của Cố Tử Mặc, Trịnh Kinh rõ ràng đoán được, mỉm cười nói “Vị tiểu thư này nhìn rất quen, không biết cô tên gọi là gì?”

Khóe miệng An Nhạc co giật, cô nghĩ mình đoán được thân phận của người này rồi, chắc chắn là Không Say, bởi vì chỉ có hắn mới có thể nói mấy câu màu mè như vậy, cô lại nhìn người thành niên bên cạnh hắn, còn người này chắc là Vòng Tròn.

Biết thân phận đã bị vạch trần, An Nhạc giành trước một bước mỉm cười vô hại nói “Em là An Nhạc, chính là ‘Tôi vì bạn mà đến’ trong trò chơi, Không Say phải không, còn người bên cạnh nhất định là Vòng Tròn.”

108. Chương 108

Vòng Tròn đứng bên cạnh Trịnh Kinh, cũng chính là Tô Thành gật đầu cười nói “Đoán đúng rồi, anh là Tô Thành.”

Trịnh Kinh nói tiếp “Anh là Trịnh Kinh.”

An Nhạc nhìn bằng vẻ mặt hâm mộ “Hai anh lại cùng nhau xuất hiện, tình cảm thật tốt nha! Nhìn xem, đến tên cũng có duyên với nhau như vậy, một chữ phía sau mỗi tên hợp lại vừa đúng hai chữ Kinh Thành.”

Lần này đổi lại Trịnh Kinh với Tô Thành hết chỗ nói rồi!

Lên xe, Trịnh Kinh đề nghị “Gọi thêm mấy người nữa đi KTV đi.”

Cố Tử Mặc nhìn An Nhạc một cái, cô liền gật đầu, dù sao cũng cùng chơi đùa trong trò chơi lâu như vậy, cô nói không đi, không phải quá mất hứng sao? Hơn nữa bọn họ còn là bạn bè của Cố Tử Mặc, mặc dù nói chuyện không hề khách khí nhưng nguyên nhân dẫn đến cái không khách khí này chứng tỏ bọn họ không phải bạn bè bình thường! Vì vậy không thể nói cô tự hợp với những người không quen biết.

An Nhạc chợt nhớ tới trong Gintama có một câu thoại kinh điển: Kết giao bạn bè cho dù có kết phải loại lão đầu biến thái cũng vẫn có thể gào lớn biệt danh của nhau.

An Nhạc lại nghĩ tới biệt danh Đại Ngọc Nhi mình đặt cho Hứa Ngọc, không khỏi cười cười.

Cho nên, đoàn người giết đến phòng KTV, do Trịnh Kinh cổ vũ, An Nhạc gọi cả Hứa Ngọc và Điền Ly tới, bởi vì bên trong đều là những người trẻ tuổi, giới thiệu sơ lược một chút rất nhanh đã đánh ra một bầu không khí nóng bỏng.

Hát hay nhất là Trịnh Kinh, một bài hát khiến mọi người kinh diễm.

Hát được sẽ bị trêu ghẹo, căn bản là mỗi người thỉnh thoảng cũng sẽ trêu vài câu, cái loại trêu chọc này cũng là một thú vui.

An Nhạc hát bài ‘Không muốn lớn lên’, Cố Tử Mặc không hát một mình mà cùng cô hợp ca.

Khi An Nhạc nghe hắn cất tiếng hát, trong lòng len lén nở nụ cười, khó trách lúc trước hắn không chịu hát, mặc dù thanh âm dễ nghe nhưng đúng là người không có khiếu ca hát, nếu không phải còn có thanh âm tốt chống đỡ không chừng sẽ thành bị kịch.

Thì ra là, hắn cũng không phải toàn năng, không phải bất cứ cái gì cũng làm được.

Nhận thức này không khiến cho An Nhạc thất vọng, ngược lại khiến cho cô có chút tung tăng, khuyết điểm nhỏ này của hắn càng khiến người ta động tâm, hoặc nên nói là hắn hát như vậy làm cho An Nhạc động tâm không dứt, ngay cả khi hát không phải hay nhất.

Đây chính là cái gọi là tình nhân trong mắt hóa Tây Thi sao?

Sau màn nhạc đêm, An Nhạc cùng Cổ Tử Mặc ngồi một bên nghe mọi người hát, vốn là mỗi người một bên ngồi rất tốt, Cổ Tử Mặc lại bỗng nhiên đưa tay qua cầm lấy tay của cô.

Tuy nói trong phòng bao ánh đèn mờ mờ, không chắc sẽ có người nhìn thấy bọn họ mờ ám, nhưng An Nhạc vẫn khẩn trương, mà khi cô căng thẳng lòng bàn tay sẽ đổ mồ hôi. An Nhạc muốn rút tay về nhưng bị hấn nắm không buông, hấn chẳng những không buông mà còn ác ý dùng đầu ngón tay vẽ vòng tròn trong lòng bàn tay cô, khiến cho An Nhạc lại cảm thấy ngứa ngáy.

An Nhạc trừng mắt nhìn hấn, hấn không những làm như không có chuyện gì xảy ra, còn chớp chớp mắt nhìn ngược trở lại.

Bộ dáng kia, hoàn toàn là một tên yêu nghiệt.

“Buông tay.” An Nhạc thừa dịp không ai chú ý nhích đến bên cạnh hấn nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Cổ Tử Mặc cũng thấp giọng nói bên tai cô “Em đoán xem anh viết cái gì?”

An Nhạc rất muốn nói hấn đừng có ấu trĩ như vậy được không, cuối cùng cô cảm thấy mình không có tư cách nói, bởi vì cô cũng ấu trĩ phối hợp với hấn chơi tiếp.

May là mọi người chơi rất hăng hái, không ai chú ý bên này, mặc dù nói là không quá chú ý, nhưng một hồi lâu vẫn sẽ có người phát hiện hai người bọn họ, hơn nữa còn phun trào nói cô với Cổ Tử Mặc không đứng đắn, ngồi ở đó nói chuyện yêu đương.

Mọi người vừa phun trào, An Nhạc đã muốn nhích ra, nhưng Cổ Tử Mặc vẫn rất ung dung nói “Người yêu ngồi cùng một chỗ không nói chuyện yêu đương chẳng lẽ tâm sự về chính trị?” Một câu liền đem mọi người đá trở về.

Mặt An Nhạc lại nóng lên rồi, bởi vì hấn vừa nói hai chữ người yêu!

Nhiệt độ trong phòng vẫn cao như cũ, về sau chính là tình trạng quần ma loạn vũ, Đại Ngọc Nhi còn dám chơi kéo búa bao, ai thua uống rượu, sau đó không biết là người nào gào lên một tiếng “Nhàn rồi như vậy, tới chơi trò chơi đi.”

Một tiếng này nhận được sự hưởng ứng của nhiều người.

Cho nên một đám người bắt đầu chơi trò xoay chai, đem chai bia rỗng bỏ lên bàn xoay, miệng chai chỉ về phía ai thì người đó phải chịu phạt, sau đó người chịu phạt lại tiếp tục xoay chai tìm người kế tiếp.

Người đầu tiên bị bắt được là Đại Ngọc Nhi, người xoay chai là Trịnh Kinh.

Trịnh Kinh nhìn Hứa Ngọc, đầu nghiêng một cái, dùng tay vuốt tóc bày ra một bộ dáng anh tuấn “Người đầu tiên nên trừng phạt nhẹ chút, hôn má anh đây một cái là được.”

Hứa Ngọc liếc hấn, quyết đoán nói “Tớ uống bia.” Đây cũng là một trong những quy định, nếu như không thực hiện được trừng phạt sẽ phải uống hết một chai bia, Hứa Ngọc không chút do dự dốc chai bia uống, khí thế kia thật giống như một đấng mày râu.

Mỹ nữ tình nguyện uống bia cũng không chịu hôn Trịnh Kinh nhận được sự ủng hộ của mọi người, có người còn hét to “Mỹ nữ, anh yêu em.”

Vì thế Trịnh Kinh bị kịch!

An Nhạc biết tử lượng của Đại Ngọc Nhi rất tốt, người ở quê cô ấy hình như ai cũng uống được, đến rượu trắng cô ấy còn dám uống, cho nên An Nhạc cũng không quá lo lắng.

Hứa Ngọc uống xong lại bắt đầu xoay chai, chai dừng lại ngay giữa Cổ Tử Mặc và Tô Thành, cái này phải chơi kéo búa bao để phân định, nhưng bọn họ lại quyết đoán chỉ Cổ Tử Mặc.

Hứa Ngọc như tên trộm nhìn hai người bọn họ, sợ thiên hạ chưa đủ loạn nói “Hai người ở trước mặt mọi người Kiss đi, mau Kiss đi....” Hứa Ngọc tính toán rất là tốt, dưới tình huống này nếu bên nam không chịu Kiss mà chọn uống vậy thì đem mặt mũi của cô gái đó quăng đi chỗ nào.

“Kiss, Kiss” Hơn mười người khác theo chân ồn ào, toàn bộ ánh mắt đều đặt lên người bọn họ, rất có khí thế bức vua thoái vị.

Cố Tử Mặc quay đầu nhìn về phía An Nhạc, An Nhạc lập tức chuyển tầm mắt, cô không khấn trương cũng bị không khí này làm cho khấn trương, hắn sẽ hôn cô, hay là uống bia?

Trong lòng An Nhạc rối rắm, mặc dù cô không muốn nụ hôn đầu của mình tiến hành dưới ánh nhìn chăm chăm của mọi người, nhưng trong lòng vẫn có phần mong đợi là sao đây?

109. Chương 109

Trong lòng An Nhạc rối rắm, mặc dù cô không muốn nụ hôn đầu của mình tiến hành dưới ánh nhìn chăm chăm của mọi người, nhưng trong lòng vẫn có phần mong đợi là sao đây?

Đang lúc nội tâm An Nhạc thấp thỏm lo lắng, Cố Tử Mặc đột nhiên vươn tay ra ôm lấy thắt lưng cô, An Nhạc khẽ run lên.

Hắn thật sự muốn hôn trước mặt mọi người sao?

An Nhạc nghiêng đầu ngược mắt nhìn về phía hắn, Cố Tử Mặc cũng đúng lúc cuối đầu nhìn cô, bốn mắt nhìn nhau, hình ảnh của đối phương in trong đáy mắt, tựa như có tia lửa đang thoát ra.

An Nhạc không tự chủ mấp máy môi, mà trong phút chốc ấy khóe môi Cố Tử Mặc thoáng qua một nụ cười mỉa hoặc, trong lúc cô còn đang bị yêu nghiệt bất thành linh cười một cái câu hôn, trước mắt bỗng tối sầm lại, cánh môi mềm mại của hắn rơi xuống trên môi cô, trong nháy mắt, hơi thở của hắn vây quanh An Nhạc.

Về phần vì sao trước mắt An Nhạc lại tối sầm là vì lúc Cố Tử Mặc cúi đầu hôn cô, đồng thời tay trái cầm lấy cuốn mục lục bài hát chắn trước mặt hai người bọn họ, tầm mắt đám đông bị cách ở phía ngoài.

Mọi người “hử” một tiếng, hiển nhiên là không hài lòng với hành động này của Cố Tử Mặc.

Mà lúc này, An Nhạc không còn nghe thấy gì nữa, hai tai dường như đột nhiên không nghe được, tất cả âm thanh bên ngoài đều không thể truyền tới tai cô, duy nhất có thể nghe được chính là tiếng tim đập thình thịch của hai người, An Nhạc dựa theo bản năng nhắm nghiền hai mắt.

Nếu như không phải vì thời gian không đúng, Cố Tử Mặc nhất định sẽ làm một nụ hôn thật sâu, nhưng bây giờ không được, nơi này còn có một đám người vây xem. Cho nên Cố Tử Mặc cũng chỉ nhẹ nhàng đáp xuống, sau đó ở trên môi An Nhạc trần trọc lưu luyến một chút liền buông ra.

Lúc hai người tách ra, mặt An Nhạc đã hoàn toàn đỏ, mặc dù một phần nguyên nhân là vì ngượng ngùng, còn có một phần khác là do thể chất của cô vốn như thế, uống chút rượu cũng đỏ mặt, buổi sáng chạy bộ hai vòng cũng đỏ mặt, nhưng lúc này còn ai đi quản vấn đề thể chất gì đó nữa chứ!

Mọi người nhìn thấy mặt An Nhạc đỏ tới như vậy, cuối cùng cũng hài lòng cho qua.

Lần này tới lượt Cố Tử Mặc xoay chai, miệng chai lại chỉ về phía Trịnh Kinh, trong ánh mắt cầu xin của Trịnh Kinh, Cố Tử Mặc nhìn An Nhạc, khẽ cười nói “Cũng là hôn, còn về đối tượng.... Tô Thành đi!”

An Nhạc lúc này quên hết ngượng ngùng, rất muốn ôm lấy Cố Tử Mặc nói một câu: Quá hiểu lòng người!

Tô Thành bất đắc dĩ nói “Vì sao tớ cái gì cũng không làm lại trúng đạn?”

“Tớ uống rượu” Trịnh Kinh nhìn Tô Thành một cái, không do dự nói.

Cố Tử Mặc cười cười “Vừa rồi không biết là kẻ nào ồn ào đến vui vẻ thế nhỉ, sao nào, bây giờ đổi lại là mình liền nhất gan?”

Cố Tử Mặc vừa nói thế, cả đám người liền ồn ào hòa theo.

Cuối cùng, Trịnh Kinh vài lần đến gần cũng không có gan hôn xuống, vẫn là Tô Thành trâu bò nói một câu “Lẳng nhẳng thì không phải đàn ông!” sau đó kéo cổ Trịnh Kinh qua hôn một cái, sau cùng Tô Thành còn đặc biệt bình tĩnh bổ sung thêm “Không phải xong rồi sao?”

Đám người hét chói tai, hưng phấn nhất phải kể đến An Nhạc và Đại Ngọc Nhi.

Tối nay, mọi người chơi đến 11 giờ rưỡi mới trở về! 1 giờ sáng, An Nhạc nằm trên giường vẫn chưa ngủ được, nghĩ tới nụ hôn buổi tối, không khỏi dùng ngón tay sờ sờ lên môi, mỗi cô gái đều có mơ ước về nụ hôn đầu.

An Nhạc từng nghĩ qua, nụ hôn đầu của mình phải ở dưới bầu trời đầy tuyết, những bông tuyết bay lượn trong không trung, lãng mạn ấm áp.

An Nhạc từng nghĩ qua, có lẽ đó là lúc hai người cãi nhau, bạn trai đột nhiên ôm lấy cô, sau đó hôn lên môi, bá đạo ngọt ngào.

An Nhạc từng nghĩ rất nhiều, nhưng từ đầu đến cuối không hề nghĩ tới nụ hôn đầu của mình lại diễn ra như vậy, tất cả tưởng tượng đều không rung động như trong thực tế! An Nhạc tựa hồ vẫn còn nhớ cảm giác môi hân phủ lên, còn có nụ cười yêu nghiệt trước khi hôn.

Một đêm này nhất định sẽ là đêm khó quên nhất trong ký ức của cô.

.....

Ngày hôm sau, Cố Tử Mặc như bình thường đến đón cô, về chuyện tối hôm qua không có ai nhắc tới nhưng gần như là ngầm hiểu lẫn nhau, hai người bắt đầu hẹn hò rồi, còn về chuyện bạn trai bạn gái thường chọn địa điểm nào để hẹn hò, cái thứ nhất An Nhạc nghĩ đến chính là rạp chiếu phim.

Cho nên sau khi hết giờ làm, hai người về nhà tắm rửa thay đồ rồi chạy đến rạp chiếu phim.

Hai người chọn một bộ phim bom tấn có nhà sản xuất lớn, diễn viên nổi tiếng, về phần mọi người hỏi phim bom tấn có hay không, có ấn tượng không, An Nhạc trả lời không được rồi, bởi vì cô và Cố Tử Mặc đều ngủ gật.

Nói chung có thể trả lời là: không tệ, một bộ phim có thể thôi miên người xem.

Hẹn hò ở rạp chiếu phim coi như thất bại.

An Nhạc nghĩ rạp chiếu phim không được vậy thì đổi chỗ khác, cho nên qua một ngày, cô lại kéo Cố Tử Mặc đi dạo chợ đêm, mọi người ở đây vào ban ngày vội vã, lúc này bước chân cũng có chút nhẹ nhàng thoải mái.

Hai bên đường bán không ít đồ ăn vặt, An Nhạc mua hai xâu cánh gà nướng, đưa cho Cố Tử Mặc một xâu nhưng hân không nhận.

Cô cười nói “Anh còn chưa ăn qua đồ ăn vặt ngoài chợ đúng không!”

Cố Tử Mặc đúng là chưa ăn, hân cũng không biết phải nói thế nào, nhìn cái giá bị nướng đến đen thui là hoàn toàn mất hết khẩu vị.

An Nhạc biết bệnh sạch sẽ của hân lại tái phát, cô cũng không miễn cưỡng, mỗi người đều có thói quen riêng, không thể giống nhau, như vậy liền không cần can thiệp, tôn trọng lẫn nhau.

An Nhạc vừa ăn cánh gà nướng vừa nhìn những quán nhỏ bên đường, chợt nghe thanh âm nói chuyện truyền đến từ phía sau “Đúng là bông hoa lải cẩm bãi phân trâu, nhìn cái tướng ăn của cô gái kia xem, hoàn toàn chẳng có chỗ nào xứng với vị soái ca bên cạnh.”

“Hay là em gái, hai người đó cũng không thân mật lắm.”

An Nhạc quay đầu lại nhìn, phía sau cũng không còn tiếng nói, nhưng có hai cô gái cứ nhìn trái nhìn phải.

An Nhạc lại nhìn Cố Tử Mặc, hướng miệng về phía trước mỉm cười nói “ông xã, có đâu.”

Cố Tử Mặc đương nhiên cũng nghe thấy tiếng nói chuyện phía sau, hân vốn có chút không vui, đang muốn làm gì đó thì nghe An Nhạc gọi hân là ông xã, cho nên cũng không tức giận nữa, rất phối hợp rút khăn giấy giúp cô lau đi vết dầu trên môi, vô cùng ôn nhu nói “Xem em kìa, luôn không chú ý như vậy.”

“Không phải còn có anh sao?” An Nhạc hờn dỗi một tiếng, sau đó cười híp mắt nói “Ông xã, anh có biết vì sao cho tới nay bông hoa lải cẩm bãi phân trâu không?”

Cố Tử Mặc cảm thấy hứng thú nhướn mày hỏi “Tại sao?”

110. Chương 110

Cố Tử Mặc cảm thấy hứng thú nhướn mày hỏi “Tại sao?”

“Bởi vì chỉ có phân trâu mới có thể giúp hoa cải phát triển khỏe mạnh, lớn lên xinh đẹp.” An Nhạc không ngần ngại chuyện vầy thật nhiều máu chó, cô chính là muốn khiến hai cô gái kia cảm thấy hâm mộ ghen tị hận, xứng hay không xứng liên quan cái rắm gì tới bọn họ, bọn họ quyết định được sao?

Cố Tử Mặc gật đầu đồng ý “Đúng là thế thật.”

“Ông xã, anh có biết loại người nào là đáng thương nhất không?”

“Loại người nào?”

“Không ăn được nho thì nói nho chua.”

Trong khi hai người thân thiết, hai cô gái kia mặt lúc xanh lúc trắng, xoay người xám xịt rời đi.

An Nhạc lúc này mới cảm thấy thỏa mãn, mấy con dê nhỏ này tưởng cô dễ bị bắt nạt lắm sao?

Lúc An Nhạc phục hồi tinh thần lại thì tay cô bị một bàn tay rộng rãi khác nắm lấy, khỏi cần phải nói cũng biết là tay Cố Tử Mặc, cô liếc mắt nhìn, hần mím cười nói “Như vậy em có thể quang minh chính đại tuyên bố chủ quyền.”

“Xùy!” Sau khi An Nhạc quay mặt đi, một giây sau nắm chặt tay hần.

Vào buổi tối huyền náo ấy, An Nhạc cùng Cố Tử Mặc nắm tay đi trên đường, mặc dù không mua nhiều thứ nhưng cũng không tính là tay không mà về.

Hai người mua một đôi dây treo điện thoại tình nhân, về phần là ai mở miệng muốn mua thì thật sự không phải cô, cô chỉ nói mình muốn mua một dây treo điện thoại, kết quả nhân viên cửa hàng vừa nhìn thấy cô và Cố Tử Mặc liền đề cử dây treo điện thoại tình nhân này.

Có lẽ nhiều người sẽ nói quá ấu trĩ, nhưng con gái khi bắt đầu yêu đương đều ấu trĩ như vậy! Đặc biệt mỗi lần hần đưa cô về hai người đều dây dưa một lúc mới lưu luyến không rời trở về.

Đúng vậy, lưu luyến không rời, An Nhạc cuối cùng cũng cảm nhận được từ này, rõ ràng mỗi ngày đều có thể nhìn thấy, nhưng lúc tạm biệt lại bắt đầu thấy nhớ nhung, tâm tình nhớ nhung này trong nháy mắt tăng lên rất nhiều.

Cái này hoàn toàn khác với lúc ôm ấp tình cảm yêu đơn phương trước kia, An Nhạc nghĩ, đây mới là tình yêu chân chính.

Một tuần lễ, hai người đi đến những nơi mà người bình thường hẹn hò sẽ đi, đi hết một lần, kết quả, đáp án nhận được chính là không phù hợp với bọn họ.

“Đến nhà anh, chơi trò chơi, thuận tiện nấu cơm cho anh ăn.”

Bởi vì một câu nói của Cố Tử Mặc cho nên sau khi tan làm cô đến nhà hần, trước khi qua nhà hần, hai người đi siêu thị mua đồ cần thiết.”

Từ lúc chính thức hẹn hò tới nay đây là lần đầu tiên cô đặt chân vào nhà hần, khó tránh khỏi sẽ có chút khẩn trương.

An Nhạc hỏi lại lần nữa “Anh thật sự không ở chung với ba mẹ?”

Cố Tử Mặc nhìn bộ dáng khẩn trương của cô rất buồn cười, tốt bụng nhắc nhở “Em đã hỏi câu này ba lần rồi!”

An Nhạc đỏ mặt, mặc dù hần đã nói hần ở một mình, nhưng mà những lời hần nói cô không dám tin hoàn toàn, tên này rất phức tạp đó, cho nên cô không thể không đề phòng!

Đến chỗ hẩn ở, An Nhạc nhìn thấy cách bài trí cũng không quá bất ngờ, gần giống với tưởng tượng của cô, quả nhiên lấy trắng đen làm chủ đạo, phong cách đơn giản gọn gàng. Căn nhà được thu dọn sạch sẽ, so với mấy cô sống trong ký túc còn muốn sạch sẽ hơn, An Nhạc lần nữa phun trào: Đúng là mắc bệnh sạch sẽ!

Hai người cùng nhau đi xem tất cả các gian phòng, An Nhạc tò mò hỏi “Đây là anh mua?” Sở dĩ An Nhạc không hỏi có phải thuê hay không là bởi vì hẩn có thể mua xe tốt như vậy thì không thể nào đi thuê nhà được.

Cố Tử Mặc gật đầu “Nhà là anh tự mua, còn xe là ba mẹ tặng.”

An Nhạc nghe xong vô cùng lo sợ, tiếp tục dè dặt hỏi “Anh sẽ không phải là phú nhị đại đấy chứ?”

Cố Tử Mặc tựa vào cạnh cửa, nhìn cô cười nói “Em đang lo lắng cái gì?”

An Nhạc lắc đầu cười híp mắt nói “Em mới không có lo lắng, chỉ là đang suy nghĩ nếu như anh thật sự là phú nhị đại, vậy có giống như mấy cái phim truyền hình không, ba mẹ anh sẽ nói cái gì môn không đăng hộ không đối, không đồng ý cho chúng ta hẹn hò, sau đó tùy tiện cầm một trăm vạn, dùng tiền để chết em, sau đó em không cần lo lắng đến cuộc sống sau khi tốt nghiệp nữa.”

Cố Tử Mặc không khách khí dùng ngón tay chọc chọc vào trán An Nhạc “Xem phim truyền hình quá nhiều.”

Được rồi, An Nhạc thừa nhận mình hơi bị YY, ai mà ngu ngốc đến mức cầm một trăm vạn đi đập người chứ, nếu cô là một tiểu phú bà, nhìn thấy con trai kết giao với cô bạn gái mà mình không thích, mặc kệ không quản là được rồi, có lẽ không cần cô động thủ hai người cũng tự chia tay.

Cố Tử Mặc thu tay lại nói “Anh đi tắm trước, đồ ở trong nhà em cứ dùng tùy ý.”

Tâm tư An Nhạc hoàn toàn đặt ở câu trước của hẩn, hẩn đi tắm? Sau đó trong đầu tự nhiên phác họa ra hình ảnh mỹ nam tắm, cô sợ tiếp tục suy nghĩ lung tung nữa sẽ mất máu mà chết nên mang MP3 chạy đến nhà bếp.

Lúc An Nhạc làm sạch nguyên liệu, cô miên man suy nghĩ, hẩn đi tắm còn cô nấu cơm, cô với Cố Tử Mặc có chút không đúng, tình cảnh này hình như phát triển hơi nhanh, không có cảm giác mới tình đầu, ngược lại giống như đôi vợ chồng già đã sống với nhau mấy năm.

Mặc dù trong lòng phun trào, động tác trên tay An Nhạc cũng không dừng lại.

Đây là lần đầu tiên An Nhạc nấu ăn, mặc dù tay nghề cũng không phải rất tốt nhưng cô muốn làm đến tốt nhất, cô thầm nghĩ trong đầu, khi hẩn ăn món cô nấu sẽ khen ngợi đây là món ngon nhất hẩn từng ăn!

Làm xong hết các công đoạn chuẩn bị, An Nhạc ngâm nga bài hát, lúc muốn rửa tay bắt đầu nấu món ăn, bỗng nhiên eo bị người ta ôm lấy kèm theo một mùi hương thơm mát vừa tắm xong, thêm vào đó là mùi vị hormone phái nam.

Cố Tử Mặc tựa đầu trên vai cô, vô cùng quần quýt khẽ cắn vành tai “Bà xã, bộ dáng em mang tạp dề thật đẹp.”

Tay mở vòi nước của An Nhạc bị trượt, nhịp tim đột ngột tăng nhanh. An Nhạc vì sao lại muốn đeo MP3 nghe nhạc, chẳng phải là vì không muốn suy nghĩ lung tung sao?

Được rồi, thật ra thì lúc nghe thấy Cố Tử Mặc nói đến nhà hẩn, cô đã nghĩ đến rất nhiều khả năng, làm sao lại không suy nghĩ được chứ, trong nhà chỉ có hai người bọn họ, hơn nữa sau cái hôn đêm đó, bọn họ cũng không có thân mật hơn nữa, nhiều nhất là hẩn mỗ nhẹ vào môi cô. Nhiều lần, An Nhạc cũng muốn bá vương ngành thượng cung tiến hành một nụ hôn sâu tiêu chuẩn, nếm thử xem đó là cảm giác gì, bởi vì đã xem qua rất nhiều tiểu thuyết ngôn tình, nên cô đối với cảm giác này vẫn luôn tò mò muốn thử.

Thật vất vả mới có đối tượng thử nghiệm, nhưng đối tượng này hết lần này đến lần khác vô cùng thân sĩ, cô nghi ngờ không biết có phải hẩn cố ý hay không.

“Cố Tử Mặc, anh có để cho em nấu ăn hay không?”

An Nhạc luôn gọi thẳng tên của hẩn, hẩn cũng từng sửa mấy lần, để cho cô gọi là Tử Mặc hoặc ông xã, nhưng cái nào cô cũng không gọi được, cho nên đến bây giờ vẫn gọi thẳng tên.

111. Chương 111

“Em nấu đi.” Cố Tử Mặc buông tay ra đứng sang một bên, An Nhạc quay đầu nhìn, người nào đó tóc vẫn còn ướt mặc một chiếc áo sơ mi trắng thả hai nút áo trên cùng, một mảng lớn da thịt bao gồm cả xương quai xanh xinh đẹp kia đều lộ ra ngoài, hấn cứ như vậy lưỡi nhấc đứng đó phát ra gọi cảm chí mạng.

Cảnh tượng này khiến cho An Nhạc cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, đây là cố tình dụ dỗ cô sao? An Nhạc ổn định lại tâm trạng, bình tĩnh nói “Anh ra ngoài đi!”

Cố Tử Mặc động cũng không động, nhìn cô cười “Anh muốn nhìn em nấu.”

An Nhạc nhú mày, hấn muốn nhìn cô nấu đúng không? Cô cởi tạp dề xuống quần lên người hấn, cao quý lãnh diễm nói “Không đi ra ngoài, vậy anh nấu đi!”

Cố Tử Mặc vô tội buông tay “Nhưng anh không biết.”

An Nhạc cười như tên trộm “Không sao, em dạy cho anh.”

Cho nên bữa cơm này biến thành An Nhạc đứng một bên chỉ đạo, Cố Tử Mặc làm việc. An Nhạc ở bên cạnh nhìn cách thức nấu ăn vụng về của Cố Tử Mặc, bỗng nhiên có một loại kích động muốn tiến lên ôm chặt lấy hấn, nhưng mà kích động cũng chỉ là kích động, giống như tâm huyết dâng trào, không nhất định phải thực hiện, An Nhạc cuối cùng cũng không dám làm như thế. Còn về phần đồ ăn làm ra có ăn được hay không thì không cần phải nói, mùi vị cũng không tệ lắm.

Sau khi ăn xong hai người cùng nhau thu dọn bàn, rửa chén đương nhiên do An Nhạc phụ trách, rửa chén xong đi ra ngoài, hấn đã bật một bộ phim điện ảnh, đang ngồi trên ghế sofa xem. An Nhạc hiển nhiên ngượng ngùng ngồi bên cạnh hấn, cho nên ngồi ở đầu bên kia của sofa, lấy một miếng táo đã được cắt gọt bỏ vào trong miệng, vừa nhai vừa nhìn màn hình hỏi “Cái này là phim gì vậy?”

Cố Tử Mặc liếc mắt nhìn, không trả lời vấn đề của cô mà lấy tay vỗ vỗ chỗ bên cạnh nói “Ngồi ở đây.”

“Đây là phim kinh dị Mỹ phải không?” An Nhạc làm bộ không nghe thấy, nhìn chăm chăm vào TV lắm lắm, Cố Tử Mặc nhìn cô nàng cứ liếc phải liếc trái, cho ra một sự lựa chọn “Em không đến đây vậy anh sẽ qua bên đó.”

An Nhạc oán hận trong lòng, cuối cùng đứng lên lấy tốc độ của rùa bò qua, khi đã đến bên cạnh ghế, Cố Tử Mặc bỗng nhiên vươn tay kéo cô xuống, An Nhạc sợ hãi kêu một tiếng, một giây sau cô đã ngồi trên đùi hấn, tư thế của hai người trở nên vô cùng mập mờ.

“Anh.....” An Nhạc then quá hóa giận, nhìn hấn mãi mới nặn ra được một chữ.

Cố Tử Mặc đem hai tay vòng quanh eo An Nhạc ngăn cản động tác đứng lên của cô, khoe môi cong lên, vui vẻ nói “Bà xã, xem ra em còn kích động hơn anh, chưa gì đã muốn đẩy ngã anh.”

An Nhạc không biết hình dung nụ cười này của hấn như thế nào, nói chung là vô cùng mê người, mê hoặc đến độ khiến cô tâm tư nhộn nhạo, cô cảm thấy thân thể mình không còn chút khí lực nào nữa rồi! An Nhạc dùng sức đập hấn một cái, giả vờ tức giận nói “Rõ ràng là anh hại em ngã nhào đó có biết hay không, anh nói chuyện đàng hoàng cho em.”

Cố Tử Mặc lần này vô cùng thẳng thắn “Được rồi, là anh muốn đẩy ngã bà xã.”

Hấn thốt ra câu này xong, tư thế của hai người lại thay đổi, An Nhạc nằm trên ghế sofa, còn hấn đè trên người cô, thật sự đem cô đẩy ngã, nhưng là trong thực tế hai người vẫn có chút khoảng cách, bởi vì hai tay Cố Tử Mặc chống trên ghế, cũng không đem toàn bộ sức nặng đặt trên người cô.

Cái tư thế này lại khiến cho An Nhạc đỏ mặt, nhưng là..... nhưng là từ dưới nhìn lên liền thấy phong cảnh, lại khiến cho An Nhạc không bình tĩnh rồi, cô nghĩ mình thật sự là sắc nữ! An Nhạc đỏ mặt hai tay vòng quanh eo Cố Tử Mặc, chủ động hôn lên khoe môi hấn, có lẽ là cảm thấy chưa đủ, bởi vì cô còn cắn vào môi hấn, cắn xong An Nhạc lại xấu hổ không nhìn, đầu nghiêng sang một bên, mặt càng đỏ hơn.

“Đây là em dụ dỗ anh.” Cố Tử Mặc nhìn An Nhạc, ánh mắt tối sầm lại, một giây sau hắn cúi người hôn lên môi An Nhạc, nụ hôn này không phải kiểu hôn thân ái như lần trước, mang theo hơi thở cuồng dã, An Nhạc không có bất kỳ kinh nghiệm nào hoàn toàn không chống đỡ nổi, chỉ có thể thận theo đầu lưỡi linh hoạt của hắn, cạy mở môi cô, lướt qua hàm răng của cô, cùng đầu lưỡi cô dây dưa một chỗ. Trong miệng An Nhạc mang theo hương táo mà trong miệng hắn có hơi thở thành tân của kẹo cao su, đó giống như chất xúc tác kích thích cảm giác của hai người.

Tay An Nhạc vòng quanh thắt lưng Cố Tử Mặc, không tự chủ được đi lên quần lấy cổ hắn. Một hồi sau, lúc tách nhau ra, hai người trán chống trán điều chỉnh hô hấp, phun ra hơi thở ấm áp ôn nhuận trên mặt đối phương, không khí càng thêm mập mờ.

An Nhạc mím môi, thấp giọng nói “Không giống trong tiểu thuyết.” Một câu nói điên cuồng, thiếu chút nữa khiến cho Cố Tử Mặc không hiểu nổi là có ý gì, nhưng hắn ngay lập tức lĩnh ngộ, cô gái nhỏ này đại khái là lần đầu tiên hôn môi như vậy, cũng là nói nụ hôn đầu của cô, đối tượng chính là hắn.

Không có một người con trai nào khi biết chuyện này lại không cảm thấy vui vẻ, Cố Tử Mặc cười cười, chớp mũi nhẹ nhàng quẹt chớp mũi An Nhạc, dùng thanh âm khàn khàn nhẹ nhàng nói “Không giống chỗ nào?”

An Nhạc nói “Trong tiểu thuyết không phải đều nói rất tuyệt vời sao? Nhưng là....”

“Nhưng cái gì?” Câu nói này khiến cho Cố Tử Mặc hí mắt lại, nếu cô dám nói không có cảm giác, hắn nhất định phải hôn đến khi nào có cảm giác mới thôi.

An Nhạc nói đến đó, đầu tựa vào vai hắn, thấp giọng nói “Nhưng là những thứ kia chỉ là lý thuyết suông, đều rất khoa trương, chỉ là.... chỉ là..... vì vậy tất cả miêu tả bằng chữ viết cũng không rung động như tự mình thực nghiệm.”

Cô bé này, Cố Tử Mặc đột nhiên ôm chặt cô, cúi đầu nở nụ cười, lần nữa hôn lên môi cô, lại là lúc vừa hôn xong nên phản ứng của hai người càng thêm mãnh liệt, An Nhạc bất an vặn vẹo thân thể, cứ như vậy khó tránh khỏi phát sinh chút chuyện nguy hiểm. An Nhạc vừa động, Cố Tử Mặc liền thở gấp một hơi giữ lấy thân thể cô, ánh mắt nhìn cô có chút hung ác, thanh âm cũng trở nên khàn vô cùng “Đừng động.”

An Nhạc nhìn ánh mắt nổi lên sương mù kia, sửng sốt một chút, sau khi hiểu được liền che mặt không dám nhìn ánh mắt hắn nữa, sợ không cẩn thận sẽ rơi vào ánh mắt sâu thẳm ấy mất. Cố Tử Mặc nhìn cô, gặm cắn cánh tay An Nhạc một lúc rồi mới ngồi dậy, cô cũng ngồi dậy theo, có điều An Nhạc lại cúi thấp đầu, bả vai rung lên, hiển nhiên là đang cười.

Cố Tử Mặc quay đầu nhìn, tò mò hỏi “Em cười cái gì?”

112. Chương 112

Cố Tử Mặc quay đầu nhìn, tò mò hỏi “Em cười cái gì?”

An Nhạc cắn cắn môi thu lại nụ cười trên mặt rồi mới ngẩng đầu lên nói “Thật ra thì lúc em rửa chén, anh đã suy nghĩ muốn hôn em phải không?” Lại giữ im lặng nhai kẹo cao su, nếu không phải vừa rồi cô ném mùi vị này thì cũng không biết đấy!

Cố Tử Mặc nhướn mày, tựa vào bên cổ An Nhạc, thấp giọng nói “Không phải, thật lâu trước kia đã muốn làm như vậy rồi.”

“Biến.” An Nhạc đẩy hắn ra, cố ý đổi chủ đề “Chúng ta chơi trò chơi đi.”

Nói xong, An Nhạc dẫn đầu đi tới phòng sách của hắn, trong nhà hắn có tổng cộng ba máy vi tính, một cái để bàn ở phòng sách, hai laptop ở phòng ngủ, mà phòng ngủ với phòng sách thông với nhau, ở giữa có một cánh cửa để đi qua.

Lúc trước đi xem qua cô có hỏi hấn, hấn nói dùng cho công việc, dùng để giải trí, ba cái cũng không nhiều lắm.

An Nhạc nghĩ, quả nhiên là người có tiền mà.

An Nhạc vào phòng sách vốn là muốn mở máy tính, nhưng tầm mắt lại lơ đãng liếc thấy một cuốn Album trên giá sách, trước đó cô cũng có thấy lại ngại không dám mượn, hiện tại, cô chỉ vào nó hỏi người phía sau “Có thể xem không?”

Cố Tử Mặc lấy xuống đưa cho cô, nói “Không cần hỏi có thể hay không, em cứ xem như nhà mình là được rồi.”

An Nhạc cũng muốn tùy tiện như vậy, nhưng đây là nhà của hấn cô làm sao có thể xem như nhà mình? Cô nhận lấy Album, ngồi xuống bắt đầu xem.

Cố Tử Mặc đi sang phòng ngủ khởi động hai cái laptop.

Ở bên này An Nhạc xem rất hăng say, bên trong Album tích lũy rất nhiều hình của Cố Tử Mặc, từ lúc còn là đứa nhỏ trở về sau này, thật ra có một tấm hình rất buồn cười, chắc là lúc đang học trung học cơ sở, mang kiểu tóc hán gian rất nổi tiếng thời đó.

Cái gọi là tóc hán gian chính là từ giữa chia tóc mái làm đôi rẽ ra hai bên, khi đó trong mấy bộ phim truyền hình, Hán gian đều để một đầu như vậy, cho nên mỗi khi có bạn học nào cắt tóc kiểu đó đều bị gọi là kiểu tóc hán gian. Mà trên tấm hình còn phối hợp thêm vẻ mặt không tình nguyện kia, muốn bao nhiêu khôi hài liền có bấy nhiêu khôi hài.

“Cười cái gì?” Cố Tử Mặc từ phía sau ôm lấy cô.

An Nhạc cười lắc đầu “Lúc nhỏ anh thật dễ thương!”

Hấn hôn trộm một cái lên gò má cô, nói “Con trai mà dễ thương thì làm cái gì?”

An Nhạc cười tiếp tục lật ra sau, dường như từ sau trung học cơ sở hấn rất ít khi chụp hình một mình, đều là chụp chung với bạn học, đa số là con trai, rất ít có con gái, khi lật hết cuốn Album, An Nhạc không thấy có hình hấn chụp riêng với bất kỳ cô gái nào, điều này làm cho cô vô cùng hài lòng.

Cố Tử Mặc thấy cô xem xong rồi, thu lại Album đặt vào chỗ cũ, hỏi “Thảo mãn không?”

An Nhạc gật đầu “Ừ, thỏa mãn.”

“Đi thôi, anh mở trò chơi rồi.”

Đến phòng ngủ của hấn, hình như không được tốt lắm thì phải, mặc dù cô tin tưởng hấn, nhưng lại không tin chính mình.

An Nhạc nhìn hấn một cái, dè dặt nói “Em ở đây chơi được không, máy tính ở đây cũng dùng được mà.”

Cố Tử Mặc lắc đầu “Không được, cái này dùng cho công việc.”

An Nhạc “.....”

An Nhạc chần chờ khiến cho người nào đó không hài lòng, hấn chân dài bước một bước đến gần bên người cô, đem cô từ trên ghế mềm bế lên, cảnh tượng thật giống như đã phát sinh trong trò chơi, kiểu bế công chúa hoa hoa lệ lệ, chỉ là hiện tại đem hư ảo biến thành hiện thực.

Thân thể An Nhạc bay lên, cô ngay lập tức xin tha “Em tự đi được.”

Cố Tử Mặc liếc mắt nhìn cô, môi mòng chỉ phun ra hai chữ “Đã mượn.”

Kết quả An Nhạc bị hấn ôm đến trên giường mới để xuống, để xuống rồi không tránh khỏi hôn nhẹ một lúc, hoàn toàn quên mất chuyện trò chơi. Đợi đến khi An Nhạc ngồi trước máy tính, cửa sổ mật ngữ lóe lên không ngừng, An Nhạc mở ra xem.

Có Đại Ngọc Nhi, cô nàng y như tên trộm hỏi cô: Tối nay không về phải không, ngày mai là thứ bảy.

Có Không Say: Chị dâu nhỏ, hai người các người cuối cùng cũng online.

Còn có vài người hỏi chuyện đi hạ phụ bản, vài tin nhắn của mấy tên lừa gạt.

Cuối cùng, cô nhìn thấy tin nhắn học trưởng gửi tới: An Nhạc, em thật sự đang qua lại với Cố Tử Mặc kia?

An Nhạc trả lời: Ừ!

Tiêu Thịnh thật sự rất muốn hỏi cô vì sao lần đó nói rồi lại thay đổi, còn có cô rốt cuộc là có từng thích hắn không? Nhưng là chữ gõ ra rồi cũng không thể gửi đi.

Hắn xóa bỏ hết, chỉ gửi qua ba chữ: Chúc mừng em.

An Nhạc thấy ba chữ này liền cười, quả nhiên là học trưởng ôn nhu, bị cô đối xử như vậy còn có thể gửi lời chúc mừng, An Nhạc đáp lại một tiếng cảm ơn.

Đúng lúc này Cố Tử Mặc sắp lại, nhìn thấy nội dung tin nhắn trên màn hình, thấy bên kia biết điều coi như hài lòng, hắn hừ mũi nói “Đây chính là học trưởng kia?”

An Nhạc liếc mắt “Lam sao chuyện này mà anh cũng biết?”

Cố Tử Mặc bình tĩnh đáp “Không phải lúc trước em dùng ‘Túy ngọc sơn thủy gian’ gửi tin nhắn cho anh sao?”

Hắn không nói tới, An Nhạc xem chút quên luôn chuyện này, cô giận dữ “Khi đó vì sao anh không nói cho em biết em tìm nhầm người.”

Cố Tử Mặc nhún vai “Anh nói rồi, là tại em không tin.”

An Nhạc hắc tuyến “Ai bảo anh không nói rõ ràng một chút, rõ ràng.....”

An Nhạc còn muốn nói tiếp lại bị hắn dùng môi chặn lại, vừa hôn xong Cố Tử Mặc cảm thấy chưa đủ liếm môi cô, híp mắt nói “Bà xã, em đừng nói với anh em vẫn còn nhớ đến tên học trưởng kia?”

Nghe vậy, An Nhạc đảo mắt nhanh như chớp, hăng hái bừng bừng huých vào người hắn, cười hỏi “Thế nào? Anh ghen tị hả?”

Cố Tử Mặc bình thản ung dung đáp “Không có, anh chỉ muốn nói cho em biết, bây giờ hối hận đã muộn rồi.”

An Nhạc thật vất vả mới bắt được cơ hội đùa giỡn hắn làm sao sẽ bỏ qua

Cô gẩy tóc phía dưới, tiêu sái cười “Muộn chỗ nào, nam chưa lập gia đình nữ chưa gả, vĩnh viễn không muộn.”

“Phải không?” Cố Tử Mặc cười áp sát vào mặt An Nhạc, đầu ngón tay cuốn tóc cô, không để ý nói “Bà xã, em nói xem bây giờ chúng ta gạo nấu thành cơm rồi, có muộn hay không?”

An Nhạc vẫn mạnh miệng nói “Vậy thì sao, kết hôn mười năm, con cái thành đàn cũng có thể ly hôn.” Nói xong, An Nhạc ôm laptop chạy mất, cuối cùng đến chỗ ghế sofa bị hắn đuổi kịp, laptop trượt qua một bên, môi của hắn đúng lúc phủ đến.

Buổi tối hôm nay, An Nhạc cuối cùng vẫn ngủ lại nhà Cố Tử Mặc.

Nhưng là tên nào suy nghĩ lệch lạc liền kéo đi xử bắn, hai người đắp chăn tinh khiết nói chuyện phiếm, tuyệt đối không có hành động không thuần khiết.

An Nhạc nói ra điều cô muốn hỏi nhất, cũng là câu hỏi mỗi cô gái đang yêu đương luôn thắc mắc “Cố Tử Mặc, thật ra thì em vẫn nghĩ không thông, thật ra thì anh thích em ở điểm nào, hoặc là vì lý do gì mà thích em?”

Bởi vì sao? Chính Cố Tử Mặc cũng không rõ ràng, lúc ban đầu là vì tò mò phải không?

Nhưng là ở cùng nhau lâu ngày, hơn nữa còn có một chút duyên phận khiến cho hắn sinh ra hứng thú đối với cô, sau đó chính là hắn từng bước từng bước đến gần, hắn tin tưởng duyên phận, nhưng không tin duyên phận mỗi lần đều sẽ đến, cho nên muốn thì phải đưa tay bắt lấy chứ không phải tùy ý để phần duyên phận này chạy khỏi tay mình.

113. Chương 113

Nghĩ đến những chuyện đã qua, Cổ Tử Mặc chỉ trả lời lại một câu “Thích một người không cần lý do.”

Lời này khiến cho An Nhạc nhớ đến lần đầu tiên nhìn thấy hắn trong trò chơi, có lần hắn trả lời một cô gái: Thích một người không cần lý do, không thích một người cũng không cần lý do.

An Nhạc lại nói “Nhưng em có rất nhiều khuyết điểm, thứ nhất, vĩnh viễn cũng sẽ không yêu anh nhiều hơn yêu bản thân mình, thứ hai, tính cách của em cũng không tốt lắm, thứ ba, em không giỏi xử lý mọi chuyện, thứ tư....” An Nhạc liệt kê ra một đống khuyết điểm, cuối cùng hỏi “Như vậy cũng không có vấn đề gì sao?”

Cổ Tử Mặc cười cười, thông thả trả lời “Khuyết điểm với ưu điểm kết hợp lại mới có thể ra được một An Nhạc hoàn chỉnh, đúng không? Còn có mỗi người đều phải yêu mình trước rồi mới có năng lực yêu người khác.”

Yêu mình trước, mới có năng lực yêu người khác!

Những lời này An Nhạc khá tán thành, nhưng mà nếu cô đã nói ra khuyết điểm của mình rồi, cũng rất muốn biết trong mắt hắn, ưu điểm của cô là cái gì?

Cho nên cô truy hỏi “Khuyết điểm em nói rồi, anh nói ưu điểm của em đi.”

Cổ Tử Mặc lấy tay sờ lên cằm, làm bộ suy tư, hồi lâu sau thở dài một hơi nói “Xong, không tìm được.”

An Nhạc giơ tay tính đánh Cổ Tử Mặc một cái lại bị hắn nhanh tay chụp được, hắn nhìn cô, đôi chân mày đẹp khê nhướn lên, cười nói “Nhìn xem, em lại có thêm một khuyết điểm nữa, thiếu kiên nhẫn.”

An Nhạc trừng mắt, sau đó nở nụ cười nhẹ giọng nói “Anh biết em còn có một khuyết điểm nữa sao?” Cô vừa nói, một tay khác tập kích tới.

Cổ Tử Mặc nhanh tay lẹ mắt lần nữa bắt lấy tay An Nhạc, không chỉ như thế, hắn nắm lấy hai tay cô trở mình một cái đem cô đặt phía dưới, tạo thành tư thế vô cùng mờ ám.

Trái tim An Nhạc đột nhiên tăng tốc nhưng ngoài miệng vẫn không phục nói “Thắng cũng không vinh quang gì, lấy ưu thế sức mạnh trời sinh áp bức người khác.”

Cổ Tử Mặc rất vô tội nói “Em đã nói là do trời sinh, vậy không cần cảm thấy đáng tiếc.” Nói đến đây tầm mắt của hắn bắt đầu đi dạo trên mặt cô....

An Nhạc nhìn ánh mắt tỏa sáng của hắn dưới ánh đèn mờ mờ, không tự chủ được nuốt nước miếng, có chút miệng đắng lưỡi khô, rõ ràng hắn thật sự không làm gì cả, nhưng cô lại có cảm giác bị người làm chuyện xấu.

An Nhạc mấp má môi muốn nói gì đó để xua đi không khí kỳ lạ này.

Cổ Tử Mặc từ trên cao nhìn xuống, trong mắt lóe lên tia sáng, khóe miệng mang theo nụ cười xấu xa, môi mỏng nhẹ nhàng phun ra một câu “Em mặc..... áo sơ mi của anh.” Lúc nói đến chữ “anh”, hắn cố ý tăng thêm âm điệu.

Một câu nói lại khiến An Nhạc đỏ mặt, khuôn mặt trắng nõn không chút son phấn giống như quả đào mới chín, hết sức động lòng người.

An Nhạc hoàn toàn không dám nhìn vào mắt hắn nữa rồi, bởi vì ở lại là quyết định bất ngờ nên không có quần áo tắm rửa, vì vậy lúc tắm xong đi ra ngoài cô mặc áo sơ mi của Cổ Tử Mặc, dù có cảm giác được ánh mắt của hắn có chút không đúng, nhưng vừa rồi hắn cũng không nói cái gì, không nghĩ tới bây giờ lại nói ra một câu khiến người ta muốn chết như vậy.

“Được rồi, đừng nháo nữa.” An Nhạc tránh thoát khỏi tay hắn nhưng vẫn không dám nhìn vào mắt người nào đó.

Tuy là nói lấp chẹn tình khiết nói chuyện phiếm, nhưng bây giờ hai người đang yêu đương, mà An Nhạc đối với mấy chuyện đó không phải cái gì cũng không biết, cho nên lúc đồng ý ở lại cô cũng có nghĩ tới, nếu như hắn muốn thì cô nên làm cái gì?

Chắc chắn là cô sẽ từ chối, bởi vì cô hoàn toàn chưa chuẩn bị tâm lý, nhưng một mặt khác, An Nhạc lại mờ hồ mong đợi, loại mâu thuẫn trong lòng này An Nhạc không biết những cô gái khác khi yêu đương có như vậy không, nhưng cô thật.....

Cố Tử Mặc bắt lấy bàn tay làm loạn của cô, lên tiếng gọi “An Nhạc, nhìn anh.”

An Nhạc cảm thấy trái tim mình muốn nổ tung rồi, cô giống như chú mèo xù lông nhìn vào mắt hắn, giọng điệu không quá thân thiện “Làm cái gì?”

Cố Tử Mặc thấy cô không tránh tầm mắt hắn nữa mà đã quay đầu lại nhìn, hắn cười một tiếng nói “Làm cái này.” Tiếng nói vừa dứt, đầu hắn hạ xuống hôn lên môi cô.

Trong nháy mắt cảm nhận được đôi môi ôn nhuận của hắn, An Nhạc chỉ có một suy nghĩ: Cái tên này thật đáng ghét! Cô định cắn lên môi hắn trả thù, ai ngờ lại bị cắn ngược lại.

Nhiệt độ vì nụ hôn này mà tăng lên không ít, những sợi tinh mịn dọc theo khoe môi hắn rơi xuống xương quai xanh của An Nhạc, thân thể cô phát run, như vậy là không được. Lúc An Nhạc nhịn không được muốn kêu dừng, hắn đã đi trước một bước ngừng lại.

An Nhạc sững sốt, Cố Tử Mặc ôm cô quay một vòng, không phải tư thế nguy hiểm mà là tư thế ôm nhau, hắn ôm chặt cô, đầu gác bên hõm vai cô thở dốc “An Nhạc, chúng ta phải nhanh chóng kết hôn mới được.”

An Nhạc nghe hiểu ẩn ý của hắn..... cái tên này!

Sự cảm động xâm chiếm khắp lồng ngực An Nhạc, cô nhắm mắt lại, không một tiếng động ôm chặt lấy hắn, một đêm này hai người ôm nhau ngủ, chuyện gì cũng không có phát sinh, đây chính là những chuyện đã xảy ra trong lần đầu tiên An Nhạc đến nhà hắn.

Bởi vì hôm sau là thứ bảy, ngày kế tiếp là chủ nhật, hai người hưởng thụ trọn vẹn 48 tiếng đồng hồ, cuối tuần ngọt ngào ở bên cạnh người yêu.

Thứ hai đi làm, An Nhạc thu được một món quà nhỏ, là do Cố Tử Mặc tùy tiện ném tới, lúc đầu cô còn đoán đông đoán tây không biết là cái gì, kết quả là nguyên bộ chìa khóa nhà hắn.

Lúc nhận được món quà này An Nhạc có chút sợ hãi, thật sự là sợ hãi, nói gì thì trong thực tế cô với Cố Tử Mặc mới quen biết hơn một tháng, mà hẹn hò cũng chỉ có một tuần, nhận vật này quá mức áp lực đi!

An Nhạc nhìn chằm chằm chùm chìa khóa, ngượng ngùng nói một câu “Cái này hình như không tốt lắm.”

Cố Tử Mặc hỏi “Không tốt chỗ nào?”

An Nhạc bất mãn, hắn biết rõ rồi còn cố hỏi “Anh không cảm thấy tiến triển như vậy quá nhanh sao? Em với anh chỉ mới hẹn hò có một tuần.”

Cố Tử Mặc cười như không cười nhìn cô nói “Nhanh? Anh với em nói chuyện cũng được nửa năm rồi đấy!”

An Nhạc ngẩn ra, bĩu môi lẩm bẩm nói “Đó là trò chơi, sao có thể tính?.....”

Người nào đó híp mắt “Không tính?”

Dưới dâm uy của người nào đó, một người nào đó bị áp chế rồi, thật ra thì thử nghĩ mà xem, những chuyện đã xảy ra trong trò chơi như thế nào lại không tính? Tình cảm từ chỗ nào phát sinh thì cũng là tình cảm, nếu như không phải vì internet, hai người bọn họ làm sao có thể đến với nhau đúng không?

Internet có lẽ là hư ảo, nó có thể giống như bọt biển, tới cũng nhanh biến mất cũng mau. Nhưng chuyện phân phân hợp hợp trong tình cảm đâu phải chỉ có yêu qua mạng mới kết thúc như thế, trong cuộc sống, thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên, yêu đương nhiều năm cuối cùng không bệnh mà chết không phải là không có, kết hôn nhiều năm sau đó trở mặt thành thù cũng không phải không có. Cho nên, chuyện tình cảm không phải tất cả đều có thể trọn vẹn, yêu qua mạng cũng có thể thành công, từ nơi nào bắt đầu không quan trọng, quan trọng nhất là tình cảm phải chân thật.

An Nhạc nhận lấy chìa khóa, gơ về phía Cố Tử Mặc, vẻ mặt xán lạn cười nói “Được rồi, khi cô vợ tương lai của anh còn chưa xuất hiện, em sẽ tạm thời giữ giúp anh.”

114. Chương 114

Núi Tử Lam ở Kinh Thành có một con hồ yêu tự xưng là Tiêu Dao tiên quân, trước kia hắn vốn là hồ yêu ở đất Thanh Khâu, từng được xem các vị tiên nhân đánh cờ, sau đó hắn ăn trộm một quân cờ nên pháp lực tăng lên rất nhiều. Bởi vì nhìn thấy tiên nhân rất tự nhiên, thoải mái, hắn muốn giống tiên nhân nên tự gọi mình là “Tiêu Dao tiên quân”.

Con yêu quái này không giống với những con yêu quái bình thường khác, hắn hiểu âm luật, thích thư họa, thiên về thi từ ca phú, bởi vì trời sinh tính tình phong lưu nên thường xuyên sai lũ tiểu yêu thuộc hạ đến Kinh Thành lừa gạt thiếu nữ xinh đẹp về làm nha hoàn động phủ.

Có lẽ là do duyên phận, ngày đó, hắn gặp được Kiều Doãn Mai vừa mới bị bắt tới. Kiều Doãn Mai này là tiểu thư của Kiều gia giàu có ở Kinh Thành, bởi vì từ nhỏ thông thạo cầm kỳ thi họa, không thích nữ công gia chánh nên được gọi là “Kinh Thành đệ nhất kỳ nữ”.

Do cha của cô muốn đưa cô đến Hoàng Cung tham dự tuyển phi, trong lòng Kiều Doãn Mai tích tụ, dưới tình huống này gặp được Tiêu Dao tiên quân.

Một người nhìn thấy người kia tinh thông cầm kỳ thi họa, trong đáy lòng liền có vài phần chân tình chân ý, mỗi ngày đều trà ngon nước ngọt tiếp đãi giai nhân.

Một người thấy người kia anh tuấn phóng khoáng lại đối đãi với mình khá tốt, mặc dù là yêu nghiệt nhưng vẫn hơn hẳn những tên phạm phu tục tử theo đuổi lợi danh mà cô thường thấy, dần dần không rời bỏ được động phủ này.

Hai người cứ như vậy yêu nhau, mỗi ngày ở trong động đánh đàn nhảy múa, thảo luận âm luật, đánh cờ.

Nhưng chuyện tình người yêu không phải là thứ lễ pháp thế tục có thể chấp nhận, cho nên tình tiết vì thế mà bắt đầu, người chơi nhận nhiệm vụ của lão đầu Kiều gia, chính là diệt trừ động phủ của Tiêu Dao tiên quân, mang Kiều Doãn Mai trở lại Kiều gia.

Tiêu Dao tiên quân trước khi chết đem nguyên thần luyện thành vong tình đan, thỉnh cầu người chơi cho Kiều Doãn Mai ăn, vì hắn biết lấy tính tình của Kiều Doãn Mai chắc chắn không chịu dễ dàng rời đi, cho nên, luyện vong tình đan là để Kiều Doãn Mai quên đi chuyện ở động phủ.

Kết cục của câu chuyện, sau khi Kiều Doãn Mai ăn vào vong tình đan được người chơi hộ tống đến cửa động phủ, lại như cũ lặng lẽ trở vào, không muốn rời khỏi động phủ, mà cô có quên đi những chuyện của cô với tiên quân hay không, sẽ không ai có thể biết được.

An Nhạc làm xong nhiệm vụ đứng dưới tàng cây hoa đào bên ngoài núi Tử Lam, có chút thất thần, trước kia vội vàng vàng vằng cấp, thấy nhiệm vụ kêu giết ai thì giết, chưa từng chú ý quan sát nội dung câu chuyện, lúc này làm lại một lần nữa không khỏi cảm khái một tiếng.

, nhiệm vụ này thật đúng là tàn nhẫn, không làm nhiệm vụ thì không thể qua, làm nhiệm vụ lại đem một đôi uyên ương có tình chia rẽ.

Thật sự phải là bị kịch mới tốt sao? Chuyện của Mạc công tử với Tần Hồng Ngọc lúc trước cũng thế, aizzz, cô càng ngày càng muốn đi thăm dò đám nhân viên nòng cốt của cái trò chơi này, đặc biệt là bên kế hoạch kịch tình.

[Mật ngữ] Tự bạch tuyết ~ Nữ vương: Không Say, hôm nào đó người dẫn ta đi thăm công ty của các người có được không?

An Nhạc đã sớm biết hai người Trịnh Kinh với Tô Thành là nhân viên thiết kế trò chơi, bọn họ tới chơi, hơn nữa còn gọi luôn cả Cố Tử Mạc chính là muốn thử nghiệm ở góc độ người chơi, thuận tiện xem xem có Bug hay không.

Lúc trước Cố Tử Mạc tra được thông tin tài khoản của An Nhạc, còn làm một vài hành động tương tự như Bug là bởi vì hắn có acc đặc quyền GM.

[Mật ngữ] Duy mình ta tỉnh ~ Ngàn chén không say: Không thành vấn đề, lúc nào em tới cũng được.

Cho nên vào ngày chủ nhật, An Nhạc lôi kéo Cổ Tử Mặc tới công ty của Trịnh Kinh, hôm này là ngày nghỉ, trong công ty không có ai, vì vậy cả công ty lớn như vậy chỉ có mấy người bọn họ.

Ngày hôm đó An Nhạc bộ dáng tò mò quần lấy Trịnh Kinh hỏi đủ thứ, hoàn toàn đem bạn trai chính quy quăng ở một bên, kết quả chính là bạn trai chính quy bất mãn.

Trịnh Kinh và Tô Thành đều phát hiện người nào đó bất mãn, chỉ có người thần kinh thô như An Nhạc mới hoàn toàn không phát hiện, tiếp tục vây quanh Trịnh Kinh hỏi tới hỏi lui. Trịnh Kinh liếc mắt một cái, sắc mặt của Cổ Tử Mặc đã vô cùng thối, hần càng thêm phối hợp trả lời các câu hỏi của An Nhạc.

Nói đùa, cơ hội như thế này không phải lúc nào cũng gặp được đâu, trước kia Cổ Tử Mặc hầu như không có nhược điểm, thường xuyên làm đủ mọi loại S đối với đám bọn họ, bây giờ rốt cuộc bọn họ có thể S lại hần, làm sao có thể bỏ qua được chứ!

Trịnh Kinh vừa giảng giải vừa cười trộm trong lòng.

An Nhạc một bên quan sát, một bên cảm khái, sau khi tốt nghiệp thật muốn đến đây làm việc, làm ra trò chơi của mình là một chuyện khiến người ta vui vẻ đến cỡ nào.

Cổ Tử Mặc nhìn ánh mắt An Nhạc, không dấu vết chen vào giữa hai người, nói với cô “Em muốn tới đây làm việc?”

Hey, An Nhạc kinh ngạc nghiêng đầu sang nhìn Cổ Tử Mặc, cô hình như chưa bao giờ nói với hần chuyện này, làm sao hần biết được? An Nhạc đột nhiên nghĩ đến một khả năng, sau đó khóe môi co giật, chẳng lẽ cô biểu hiện rõ ràng tới như vậy?

Thôi, nếu như đã bị hần nhìn thấu thì cô cũng không cần che giấu, An Nhạc gật đầu nói “Ừ, anh cũng biết em học khoa văn học mà, cho nên em vô cùng hứng thú với mấy cái cốt truyện này.”

Cổ Tử Mặc nhún mày “Thật sự thích đến như vậy?”

An Nhạc không chút do dự đáp “Đương nhiên.”

Nghe vậy, Cổ Tử Mặc hơi hột nói “Nếu như thích, vậy sau này tới đây thực tập là được rồi.” Giọng điệu của hần nhẹ nhàng như đang bàn về chuyện thời tiết thường ngày.

An Nhạc mở to ánh mắt, cô kéo tay áo hần, dừng lại nói “Có thể sao?”

Cổ Tử Mặc nghiêng đầu chớp mắt một cái, vươn một ngón tay chọc vào trán cô, khóe môi mang theo nụ cười nhàn nhạt “Không phải là em thích sao?”

An Nhạc có chút xấu hổ đẩy hần ra, cái tên này thật đúng là, lời nói bình thường độc ác muốn chết, còn thích chọc cho cô tức giận, hôm nay có người ngoài ở đây lại nói lời ngon tiếng ngọt.

Không phải là em thích sao?

Thấy hần nói như vậy thật giống như chỉ cần là cô thích, hần sẽ giúp cô làm được.

An Nhạc hắng giọng, nghiêm túc nói “Nếu như có thể, vậy trước hết cảm ơn anh.”

Chỉ cần có cơ hội, cô không ngại là do người ta giới thiệu, cũng không ngại người khác nói mình dựa vào quan hệ gì đó, bởi vì xoắn xuýt những chuyện này không có ích gì, bắt được cơ hội trước mắt mới là thật, thử nghĩ xem cho dù là nhờ quan hệ đi, dù sao cũng sẽ gặp không ít khó khăn, chờ đến khi thành công rồi ai sẽ để ý xem người dựa vào cái gì tiến vào, cô chính là một người thực tế như vậy đấy.

Cổ Tử Mặc bỗng nhiên nghiêng người nhích tới bên tai cô, dùng âm lượng chỉ có hai người bọn họ nghe thấy nói “Chỉ cảm ơn ngoài miệng như vậy không có chút thành ý nào.”

An Nhạc lập tức tỏ ra khinh thường, xem đi, lại tới nữa, mới vừa cảm động xong lại làm cho cô muốn đi nhéo hần một cái.

An Nhạc dời tầm mắt nhìn về gian phòng phía trước, nghĩ muốn quay đầu sang hỏi Trịnh Kinh.

“Đây là phòng số liệu.” Cổ Tử Mặc đã đi trước giới thiệu, cho nên An Nhạc không chút suy nghĩ, rất vui vẻ theo sau hắn đi vào.

Trịnh Kinh với Tô Thành nhìn thoáng qua, sau đó đồng thời thở dài một hơi, vốn muốn xem bộ dáng Cổ Tử Mặc ghen đến luống cuống, kết quả cái gì cũng không thấy được, hắn sẽ không dấu vết làm cho lực chú ý của An Nhạc trở lại trên người hắn.

Nhưng mà, Trịnh Kinh, Tô Thành hai người cũng đều bật cười, mặc dù không thấy được bộ dạng luống cuống của hắn, chỉ với mấy việc như vậy cũng có thể đủ cho bạn bè tổn hại hắn rồi.

Cổ Tử Mặc chưa bao giờ để ý đến con gái, nhìn bây giờ xem, hắn dường như hoàn toàn hăm sâu vào trong đó.

115. Chương 115

Đi thăm công ty xong bốn người cùng nhau ăn cơm trưa, lúc ăn cơm, Trịnh Kinh nhìn hai người đối diện Love Love, đột nhiên lên tiếng hỏi An Nhạc “Buổi chiều hai người tính đi đâu chơi?”

Đi đâu chơi? Cái này hình như chưa có dự tính, An Nhạc nhìn thoáng qua Cổ Tử Mặc, sau đó lắc đầu nói “Không biết, tạm thời còn chưa có sắp xếp.”

Trịnh Kinh cười cười đề nghị “Vậy đi bơi đi.”

Bơi? Cổ Tử Mặc nghe thấy từ này, trong đầu nghĩ đến bộ dáng An Nhạc mặc áo tắm mát mẻ, sau đó mặt không biến sắc liếc Trịnh Kinh một cái. Đùa à, hắn còn chưa được nhìn bộ dáng mặc áo tắm của bà xã nhà mình, làm sao có thể cho người khác xem chứ, muốn xem cũng chỉ có mình hắn được xem.

An Nhạc nghe thấy đề nghị này của Trịnh Kinh, vẻ mặt hoảng sợ khoát tay nói “Không được, em không biết bơi, hoàn toàn là một con vịt lên cạn.”

Cổ Tử Mặc vô cùng hài lòng với đáp án của An Nhạc.

Trịnh Kinh lại cố ý đối nghịch với Cổ Tử Mặc, vẻ mặt ‘đây không phải vấn đề lớn’ nói “Vậy thì có làm sao, bạn trai nhà em chính là cao thủ đấy, bảo cậu ấy dạy em là được rồi.”

Hắn vừa nói vừa quay sang nhìn Cổ Tử Mặc.

Cổ Tử Mặc nhìn Trịnh Kinh, bỗng nhiên đứng lên nói “Mọi người cứ thảo luận đi, tôi vào phòng rửa tay một lát.”

An Nhạc hoàn toàn hiểu lầm phản ứng của Cổ Tử Mặc, cho là hắn không biết nên bị Trịnh Kinh trêu ghẹo.

Cho nên khi cô thấy bóng dáng của hắn đã đi khuất lập tức nhìn hai người ở đối diện, nhỏ giọng hỏi “Cổ Tử Mặc không biết bơi đúng không?”

Nhưng cô nhớ rõ trong phần tư liệu hắn đưa cho cô có nói là hắn thích bơi lội mà?

Trịnh Kinh nghe câu hỏi của An Nhạc, nhướn mày nói “Không, cậu ấy thật sự là cao thủ, anh không có nào xạo đâu, cậu ấy, có lẽ là.....” Nói tới đây hắn đột nhiên dừng lại, phối hợp cười vài tiếng đắc ý.

Thấy thế, Tô Thành rất tốt bụng nhắc nhở “Đừng quên cậu từ trước đến giờ chưa từng là đối thủ của cậu ấy, coi chừng bị kịch.”

Trịnh Kinh cười cười “Vậy cũng chưa chắc, người ta hay nói người đang yêu trí thông minh sẽ giảm xuống, cậu ấy hiện tại đang trong giai đoạn này, chị dâu nói có phải hay không?”

An Nhạc nghe vậy mặt đầy hắc tuyến, cô cuối cùng cũng hiểu hai người này muốn nói cái gì, đại khái chính là cố ý dùng cô để kích thích Cổ Tử Mặc, đúng là biết cách lợi dụng mà!

An Nhạc nghĩ đến tình hình ngày hôm nay chợt hiểu ra một chút, khó trách cô cứ cảm thấy Cổ Tử Mặc là lạ, nhưng mà chuyện hắn ghen cô thật đúng là chưa từng nghĩ qua, hơn nữa còn là với bạn tốt của hắn.

Bởi vì rất rõ ràng bạn của hắn sẽ không có hứng thú với cô, nói mấy lời này cũng chỉ là để kích thích hắn mà thôi, cô không tin Cố Tử Mặc lại không biết điểm này.

An Nhạc liếc nhìn Trịnh Kinh đang cười đến vui vẻ, cảm thấy có chút dở khóc dở cười, mấy người này cũng hai mươi mấy tuổi rồi, sao lại còn giống mấy đứa con nít thế này?

Cô lạnh lạnh nói “Đừng quá đắc ý, sau này sẽ có người thu phục được anh.”

Trịnh Kinh bĩu môi “Thu phục anh? Người đó còn chưa có ra đời.

“Xùy!” Hắn nhận được hai tiếng khinh thường.

Đang nói chuyện thì Cố Tử Mặc đi ra, nhưng mà ra ngoài rồi cũng không có nói cái gì, tựa như chuyện vừa rồi chưa từng phát sinh, bốn người tiếp tục ăn ăn cười cười.

Lúc sắp kết thúc bữa trưa, một mỹ nữ cao gầy bước vào, thẳng tắp hướng tới bàn bọn họ, bởi vì An Nhạc và Cố Tử Mặc ngồi đối diện cửa nên nhìn thấy, Trịnh Kinh cùng Tô Thành đưa lưng về phía cửa nên còn không biết.

An Nhạc tò mò trừng mắt nhìn.

Đúng lúc này, mỹ nữ đi tới sau lưng Trịnh Kinh, một tay vỗ lên vai hắn, vui vẻ nói “Trịnh đồng chí, ra ngoài chơi cũng không gọi em.”

Trịnh Kinh nghe thấy thanh âm này, sắc mặt cứng đờ, không quay đầu lại cũng biết là ai.

Nhất định là cái tên kia bán đứng hắn, vừa rồi đi vào phòng rửa tay lén lút gọi điện thoại, Trịnh Kinh bị kịch trừng mắt nhìn Cố Tử Mặc. Cố Tử Mặc mỉm cười nhún vai, chào hỏi mỹ nữ đứng sau người nào đó.

Mỹ nữ gật đầu với bọn họ, sau đó, An Nhạc nhìn thấy người nào đó tự xưng phong lưu tiêu sái bị mỹ nữ kéo đi, lưu lại câu rên rỉ quen thuộc của sói xám “Họ Cố, tớ nhất định sẽ trở lại.”

An Nhạc nhìn một màn kịch vui này, tò mò hỏi “Cô gái kia là ai vậy? Bạn gái Trịnh Kinh hả?”

Tô Thành cười lắc đầu “Tạm thời thì không phải, là một oan gia của hắn.”

An Nhạc nghe thấy hai chữ “oan gia” liền hiểu rõ, cô gái kia đúng là có ý với Trịnh Kinh, về phần Trịnh Kinh có bị cô nàng kia thu phục hay không, tạm thời sẽ không biết được.

Nhưng mà, sau này cô cũng có trò hay để xem, An Nhạc không phúc hậu mỉm cười.

Sau khi ra khỏi nhà hàng, Tô Thành rất biết điều nói “Hai người đi chơi đi, tôi có việc đi trước.”

Lên xe, An Nhạc nhớ lại một màn lúc trước vẫn cảm thấy buồn cười, nói với người nào đó “Anh thật là xấu, Trịnh Kinh nhất định hận chết anh.”

Cố Tử Mặc không chút hối lỗi, cây ngay không sợ chết đứng nói “Ai bảo cậu ấy cố ý chọc anh, bà xã nhà anh mặc áo tắm anh còn chưa được nhìn.”

An Nhạc lại nóng mặt rồi, mặc dù bọn họ hẹn hò đã được một tháng, nhưng vẫn còn dừng lại ở giai đoạn hôn.

Mặc dù có nhiều lần đến nhà hắn đều có khuynh hướng củi lửa bốc cháy, nhưng mỗi lần đến thời khắc mấu chốt hắn vẫn kiềm chế lại, sau đó đi tắm nước lạnh, cũng sẽ không bắt buộc cô.

Đương nhiên, theo như kích động trong lòng, An Nhạc cũng có nghĩ đến đẩy ngã hắn, nhưng cô thân là một cô gái Trung Quốc, quan niệm truyền thống bảo thủ vẫn phải có, đêm đầu tiên vẫn muốn đợi đến sau khi kết hôn.

Cho nên cô chuyển hướng đề tài.

Cố Tử Mặc lại kéo đề tài trở lại “Đi bơi, hai người chúng ta đi.”

Hắn phải thừa nhận, Trịnh Kinh cho hắn một đề nghị rất tốt.

An Nhạc bỏ não ra mấy hình ảnh kia, lại cảm thấy ngứa trong lòng, nhưng cô vẫn kiên trì nói “Không đi, em không biết.”

“Không sao, anh dạy em.” Cố Tử Mặc nghĩ thầm không biết mới là tốt, cô muốn biết, hẳn có thể dạy cô, vừa lúc có thể dùng quyền hạn của huấn luyện viên, công khai ăn đậu hủ.

An Nhạc vẫn một mực quyết định “Không đi là không đi.”

“Vậy thôi đi.” Cố Tử Mặc cũng không miễn cưỡng, ngược lại nói “Đi mua quần áo, ngày mai có một người bạn tổ chức sinh nhật, đi với anh.”

Tiệc sinh nhật? An Nhạc nhú mày, tò mò hỏi “Bạn của anh?”

“Một người bạn cũ, em chưa từng gặp, đi rồi sẽ biết.”

An Nhạc thấy hẳn nói thật nhẹ nhàng nên cũng không suy nghĩ nhiều, làm sao cô biết sẽ phát sinh một chuyện không thể tưởng tượng được.

Đêm đó An Nhạc không có ở lại nhà Cố Tử Mặc, từ lần trước thấy hẳn đi tắm nước lạnh, cô liền không ở lại chỗ hẳn qua đêm nữa. Cố Tử Mặc đưa cô trở về, đến lúc xuống xe, An nhạc chủ động hôn lên gương mặt hẳn.

“Ngày mai gặp.”

Cố Tử Mặc hôn trả lại, nhưng nơi hẳn hôn là ở môi cô.

“Em đi vào đây.” An Nhạc mím môi cười cười, mở cửa xe, một chân đã bước xuống, Cố Tử Mặc đột nhiên kéo cô lại, ôm cô từ phía sau nói “Ôm một chút.”

116. Chương 116

“Em đi vào đây.” An Nhạc mím môi cười cười, mở cửa xe, một chân đã bước xuống, Cố Tử Mặc đột nhiên kéo cô lại, ôm cô từ phía sau nói “Ôm một chút.”

Nghe hẳn nói, sau lưng còn truyền tới nhiệt độ, An Nhạc có chút ngượng ngùng, trong lòng thấy ngọt như ăn mật đường, hẳn đôi lúc thật giống một đứa trẻ lớn xác. Nhưng làm sao bây giờ, hẳn thỉnh thoảng trẻ con như vậy lại khiến cô càng ngày càng thích.

Thứ tình cảm càng ngày càng lớn này lúc thì làm cho cô ngọt ngào, lúc lại làm cho cô sợ hãi. Từ trước tới giờ mọi người đều nói cô sống không tim không phổi, tựa như khi học trung học phổ thông, lúc cùng bạn bè chia tay, một đám buồn bã khóc lóc, trong lòng cô lại không cảm thấy quá buồn.

Bạn bè đối với An Nhạc tựa như phong cảnh bên đường, ở nơi này chia tay bạn cũ, ở nơi tiếp theo sẽ gặp được bạn mới, nhân sinh là như thế, cô luôn nghĩ như vậy, bao gồm cả chuyện tình cảm.

An Nhạc tin tưởng, trên thế giới này yêu một người càng sâu sắc sẽ càng dễ bị người đó làm tổn thương, cho nên cô chưa bao giờ muốn yêu đối phương quá nhiều.

Hai lần An Nhạc yêu đơn phương mặc dù là do cô chủ động, nhưng vẫn luôn là cô buông tay trước. Lần đầu tiên, khi biết nam sinh kia thích một nữ sinh khác, cô lập tức thu hồi hết ý niệm trong đầu. Vài năm sau, khi một lần nữa nghĩ về nam sinh đó, trong lòng trừ hoài niệm tuổi trẻ, cũng không có bất cứ cảm giác nào khác, đối với học trưởng cũng như vậy.

Thời gian là thứ thuốc tốt nhất để chữa lành vết thương, thời gian cũng là thiên địch của tình yêu, An Nhạc tin tưởng tình yêu nhưng không tin tưởng tình yêu vĩnh hằng.

Nhưng hiện tại cô đang sợ, sợ có một ngày Cố Tử Mặc không còn tình cảm với cô nữa, sợ lúc cô với Cố Tử Mặc chia tay cô không thể phóng khoáng như trước đây.

Cố Tử Mặc cảm nhận được người trong lòng hơi run rẩy, hai tay siết chặt nói bên tai cô “Sao vậy?”

An Nhạc không trả lời vấn đề của hắn, sự bất an này cô cũng không muốn hắn biết nên chuyển hướng đề tài “Nói lỏng tay, em sắp không thở nổi rồi, anh muốn ghìm chết em sao?”

Cố Tử Mặc cuối đầu nở nụ cười “Đề nghị này không tệ.”

An Nhạc dùng khuỷu tay huých vào người hắn “Biến, anh muốn ghìm chết em, em thành quỷ cũng không tha cho anh, đến lúc đó ngày ngày quần anh khiến anh không được yên ổn.”

“Ngày ngày quần anh? Vậy anh thật sự mong đợi, trước tiên nên nói một chút em muốn làm sao quần anh? Như vậy phải không?” Cố Tử Mặc vừa nói, bàn tay vừa nắm chặt lấy tay An Nhạc, hôn lên vành tai cô.

An Nhạc sợ ngứa nên rút cổ lại, sau đó nghiêng đầu sang chỗ khác, nhìn khuôn mặt càng ngày càng đẹp trai của Cố Tử Mặc, trong mắt cô lóe lên một tia sang giảo hoạt.

An Nhạc xoay người sang tư thế khác cắn lên môi hắn, tiếp đó, lúc Cố Tử Mặc muốn một nụ hôn sâu, cô liền buông tay hắn nhảy xuống xe nghênh ngang rời đi, mang theo tiếng cười như chuông bạc.

Cố Tử Mặc không có đuổi theo, chỉ mỉm cười lẳng lặng ngồi trong xe nhìn bóng lưng An Nhạc rời đi.

Đúng vào lúc này, An Nhạc đã đi được vài mét đột nhiên quay đầu lại, phát phát tay về phía hắn, lộ ra nụ cười rực rỡ dưới ánh đèn đường nhạt màu.

Cố Tử Mặc nhìn thấy nụ cười như vậy, trong lòng xao động cũng cười một tiếng đáp lại.

An Nhạc xoay người, lần này không quay đầu lại nữa, trở về ký túc xá, Hứa Ngọc vừa thấy cô liền trêu chọc “Không qua đêm ở nhà bạn trai cậu nữa à, không phải anh ấy đem chìa khóa dự phòng cho cậu rồi sao? Còn dè dặt cái gì nữa, còn không đem anh ấy ăn sạch, bạn trai cực phẩm như vậy bị người khác đoạt mất thì làm sao?”

An Nhạc lắc đầu, vẻ mặt hết thuốc chữa nói “Đại Ngọc Nhi, tư tưởng của cậu thật xấu xa, hơn nữa ăn rồi có thể bảo đảm anh ấy không bị người khác cướp mất hả?”

Hứa Ngọc ôm vai An Nhạc nói “Đương nhiên không thể bảo đảm, nhưng cậu phải biết câu nói này: không cần thiên trường địa cửu, chỉ cần biết đã từng có qua, tứ sơ cậu đến lúc chia tay rồi cũng chưa từng có.”

Nếu như lời này là người khác nói, khẳng định sẽ không đơn giản như vậy, nhưng là do Hứa Ngọc nói nên sẽ không có ý gì khác, bởi vì bọn cô ở trong ký túc xá cũng hay nói đùa, cười cười coi như xong, sẽ không có ai tưởng thật.

Mấy chị em trong phòng cười cười nói nói tán gẫu một trận.

An Nhạc nằm trên giường, lúc muốn đi ngủ thì tiếng chuông báo tin nhắn vang lên, cô cầm lên nhìn, là Cố Tử Mặc gửi tới, chỉ là tên của hắn trên điện thoại của cô vẫn là Công Tử không thay đổi.

Công Tử [Ngủ chưa?]

An Nhạc [Vẫn chưa]

Công Tử [Anh không ngủ được]

An Nhạc cười, cái gì mà ngủ không được, nói thẳng ra là hắn nhớ cô hay gì đó được rồi, cô lăn một vòng trên giường, chậm rãi đánh chữ trả lời.

An Nhạc [Ngủ không được thì đếm cừu đi! Một con cừu, hai con cừu, ba con cừu.....]

An Nhạc vừa mới gửi tin nhắn đi đã nhận được điện thoại của hắn, cô bắt máy, liếc nhìn mấy chị em cùng phòng, nhỏ giọng nói “sao lại gọi tới rồi?”

Cố Tử Mặc cười “Không phải nói đếm cừu sao? Em đếm qua điện thoại cho anh nghe đi.” Hắn nói xong đem điện thoại đặt bên cạnh gối, nhắm mắt lại, làm một bộ dáng chuẩn bị sẵn sàng nghe cô đếm cừu.

An Nhạc hết chỗ nói rồi, nhưng cô vẫn đếm “Một con cừu, hai con cừu, ba con cừu,.....”

Cùng với thanh âm trầm thấp ôn nhu của An Nhạc, hai người bất tri bất giác tiến vào mộng đẹp.

Nhưng cả hai đều không tắt điện thoại, kết quả chính là sáng sớm hôm sau điện thoại An Nhạc không còn một đồng, cô khóc không ra nước mắt, đúng là bị kịch đủ kiểu mà!

Coi như hắn cũng có lương tâm, thấy không gọi được liền nhanh chóng nạp tiền điện thoại cho cô, nhưng vẫn không thể giảm bớt tức giận trong lòng An Nhạc. 11 giờ rưỡi Cố Tử Mặc tới đón cô, An Nhạc nhìn hắn một cái nói “Sau này đừng hi vọng em sẽ đếm cừu với anh.”

Cố Tử Mặc cười sáp đến hôn lên má cô một cái, sau đó nói “Muốn ăn cái gì?”

An Nhạc im lặng, cô coi như đã hiểu, chuyện gì bất lợi với hắn, hắn lập tức sẽ đá sang chuyện khác, cô bĩu môi nói “Tùy tiện.”

“Được, vậy thì ăn tùy tiện.” Cố Tử Mặc vừa cười vừa khởi động xe.

Cuối cùng, hai người đến một nhà hàng món cay Tứ Xuyên, sau khi ăn xong lại đến nhà Cố Tử Mặc, mỗi người chiếm một cái máy tính chơi trò chơi.

Nhưng mà cái An Nhạc đăng nhập vào là acc Công Tử, kể từ khi cô biết cái tài khoản này có thể sử dụng một chút đặc quyền, cô liền hứng thú online acc của hắn.

Mặc dù không dám quá mức trắng trợn sợ người khác phát hiện, nhưng là có đặc quyền sẽ cảm thấy thú vị hơn một chút.

Lúc An Nhạc ở Thương thành xem thời trang mới, Cố Tử Mặc đang thao tác nhân vật của cô vào chiến trường đối kháng giết địch, An Nhạc chợt nhớ tới lần đầu tiên cô gặp mặt hắn trong trò chơi, hắn đã cỡi sạch cùng cô PK, khi đó hắn vô cùng trâu bò.

Hắc hắc, An Nhạc cười thầm, ở trong trò chơi bấm bấm con chuột, sau đó kêu “Cố Tử Mặc, anh xem.”

117. Chương 117

Cố Tử Mặc nhìn sang màn hình của An Nhạc liền thấy ‘Công Tử Thế Vô Song’ cỡi sạch chỉ còn lại cái quần cộc ngay ngực đứng ở quảng trường Kinh Thành.

An Nhạc cười “Nhìn như vậy thật là **”

Cố Tử Mặc gật đầu nói “Thì ra em có sở thích thế này, thật ra em muốn cỡi quần áo của anh cũng không cần quanh co lòng vòng, bây giờ có thể.”

An Nhạc “.....” Vốn dĩ muốn tổn hại hắn, không ngờ ngược lại bị hắn tổn hại.

An Nhạc không thèm để ý tới Cố Tử Mặc nữa một mình đi đánh Yêu Vương, mới đánh được một nửa lại nhìn thấy một acc nữ gửi tin nhắn riêng đến “Có thu đồ đệ không? Làm sư phụ của tôi nhé.”

An Nhạc vừa nhìn thấy tin nhắn này liền vui vẻ, acc nữ này có một cái tên thật khí phách, gọi là ‘Khoái cảm 5 giây’, lần đầu nhìn đại khái sẽ cho rằng người này là nhân yêu, mặc dù cô vui vui vẻ vẻ nhưng An Nhạc vẫn quyết định không nhìn tới.

Acc Công Tử này chưa bao giờ thu đồ đệ, còn acc của cô vì xoát danh vọng ân sư nên có thu một người, nhưng đồ đệ kia thật sự đã thương trái tim cô. Hắn đem An Nhạc biến thành Tôn Ngộ Không không gì không làm được, chuyện gì cũng chạy đến tìm cô, vào phụ bản yêu cầu đủ thứ đồ vật này nọ, cô chịu đựng đến khi hắn xuất sư liền không thu đồ đệ nữa, muốn thu thì cũng thu acc nhỏ của mình.

Bởi vì cái gọi là nam nữ phối hợp đánh, làm việc không mệt mỏi, nên một mình An Nhạc mở hai acc cũng không áp lực, 15 phút là làm xong.

‘Khoái cảm 5 giây’ kia lại phát tin nhắn riêng tới

[Mật ngữ] Khoái cảm 5 giây: Thế nào, có thu không? Cái gì tôi cũng không cần, cũng sẽ không quán sũ phụ, chỉ cần thỉnh thoảng mang tôi đi phụ bản sũ đồ là được rồi.

An Nhạc quay đầu sang phía Cố Tử Mặc hỏi “Anh có muốn thu đồ đệ không, ở đây có một người chạy tới cửa.”

Cố Tử Mặc còn đang ở trong đối kháng giết đầu người, động tác cũng không dừng nói “Bây giờ không phải em đang chơi tài khoản đó sao? Tự mình quyết định, thích thì thu, không thích không thu.”

An Nhạc thu hồi tầm mắt nhìn trở lại màn hình, có một acc nhỏ đang đứng bên cạnh Cố Tử, chần chờ vài giây cuối cùng cũng thu acc nữ này kết làm thầy trò, sau đó An Nhạc mang đồ đệ mới vào phụ bản sũ đồ.

Sau khi ra khỏi phụ bản, An Nhạc cảm thấy đồ đệ này cũng khá, không ảm ỉ không làm khó nên thuận tay kéo cô ấy vào bang phái, sau đó thuận tay nhấn lại một câu.

[Bang phái] Cố Tử Thế Vô Song: Đồ đệ của ta, sau này mọi người chiếu cố một chút.

Bởi vì một lời này của cô, kênh bang phái lại nổi lên bọt nước nho nhỏ, lục tục có người trôi lên mặt nước xoát bình luận, so với không khí yên tĩnh không tiếng động trước đây thì náo nhiệt hơn một chút.

Lúc này Cố Tử Mặc cũng từ trong đối kháng đi ra, cho nên hai người cùng đi cày phụ bản, xế chiều ngày chủ nhật hai người cứ như vậy trôi qua, trong lúc đó có người gọi điện đến cho hắn. Cố Tử Mặc ra ngoài nghe điện thoại hết 15 phút, cũng không biết là nói chuyện gì, khi hắn trở lại An Nhạc có hỏi hắn một câu, nhưng hắn lại không nói cho cô biết, chỉ ậm ừ đáp cho qua.

Buổi tối, An Nhạc mặc vào chiếc váy mua ngày hôm qua, một màu thuần trắng, kiểu có thắt lưng hơi bó phần eo lại, vạt dưới váy xòe ra, chiếc váy này mặc trên người cô liền lộ ra vẻ ngọt ngào trẻ trung.

An Nhạc hài lòng đứng trước gương cười cười, sau đó khoác thêm một chiếc áo nhỏ, cái áo này là ngày hôm qua Cố Tử Mặc cũng xắn mua thêm, hắn không nói tại sao nhưng cô biết, nhất định là vì chiếc váy này lộ hết cả bả vai cho nên hắn mới muốn cô mặc thêm áo khoác.

Mặc dù nói hành động như vậy giống như có hơi ích kỷ, nhưng cô lại thích cái ích kỷ đó, bởi vì đây không phải đang thể hiện sự quan tâm sao? Cô cũng không ngại người khác nói mình không xinh đẹp.

Cái gọi là con gái vì khuôn mặt mà vui vẻ, vậy chỉ cần hắn thấy được là cô đã thỏa mãn rồi, cô mặc như vậy ra ngoài cũng không phải không liên quan đến hắn, còn không phải là để cho hắn nhìn sao?

An Nhạc cười đi ra, Cố Tử Mặc đã chờ ở bên ngoài.

Cố Tử Mặc mặc một bộ âu phục màu đen cắt may rất vừa người, vóc dáng nổi bật kia thật sự rất giống với mấy người mẫu biểu diễn trên sân khấu. Đây không phải lần đầu tiên An Nhạc nhìn thấy hắn mặc chính trang, thế nhưng cứ mỗi lần nhìn cô đều cảm thấy động tâm. Bởi vì An Nhạc chính là một cô nàng cuồng chính trang, dĩ nhiên cô không chỉ cuồng chính trang, mà còn cuồng đồng phục, cuồng xương quai xanh, từ khi hẹn hò tới nay, rất nhiều lần cô tự bỏ nã ra bộ dáng hắn mặc quân phục. An Nhạc nghĩ, tới một ngày nào đó, cô nhất định sẽ bắt Cố Tử Mặc mặc vào cho cô xem, còn nhiều thời gian mà!

An Nhạc cười đi về phía hắn.

Cố Tử Mặc hướng về người đứng bên cạnh mình, rất lịch sự thay cô mở cửa xe, lúc An Nhạc khom lưng lên xe, hắn ghé sát vào bên tai cô nói “Hôm nay em rất đẹp!”

An Nhạc ngồi lên ghế phụ, cười trả lời “Cảm ơn, anh cũng rất đẹp trai.”

Cố Tử Mặc lên xe, sau đó quay đầu nói “Nếu cảm thấy anh đẹp trai, không muốn làm chút gì đó sao?”

An Nhạc chớp mắt một cái nhìn hắn nghiêng đầu dựa tới, không phải muốn hôn đấy chứ? An Nhạc tiến tới hôn lên mặt hắn, lúc này Cố Tử Mặc mới chịu khởi động xe.

Lúc hai người đến bữa tiệc đã có rất nhiều người ở đây rồi, An Nhạc khoác tay Cố Tử Mặc đi vào, gần đó có một quý phụ trung niên nhìn thấy bọn họ đầu tiên, đi về phía Cố Tử Mặc hỏi thăm, lúc đến phiên An Nhạc, vốn là nên để Cố Tử Mặc giới thiệu cô là ai....

Nhưng hoàn toàn ngược lại, người phụ nữ kia nhìn thấy An Nhạc, câu nói đầu tiên là “Đây là bạn gái của con?” dường như là giọng điệu chắc chắn, không hề suy nghĩ tới chuyện chỉ là bạn bè bình thường, hoặc là một người đồng hành gì đó.

Cố Tử Mặc gật đầu nói “Bạn gái của con, An Nhạc.” Hắn nói xong liền giới thiệu với An Nhạc “Vị này là Trương quản lý, bạn của mẹ anh.”

Người phụ nữ kia mang theo ánh mắt xem xét nhìn vào hai mắt An Nhạc, vô cùng lễ độ cười cười với cô, sau đó nói “Mau vào trong đi, ba mẹ con chờ lâu rồi đấy.”

Cái gì? An Nhạc cho là mình nghe lầm, ba mẹ hắn? Tại sao ba mẹ hắn lại ở chỗ này, không phải nói là tiệc sinh nhật của bạn sao? Chẳng lẽ hắn lừa cô?

An Nhạc ngừng bước không nhúc nhích, đợi đến khi người phụ nữ kia rời đi, cô kéo tay áo Cố Tử Mặc, giống như người sắp chết nhưng vẫn cố ôm ba phần hy vọng hỏi “Cố Tử Mặc, anh đừng nói với em bữa tiệc sinh nhật này là ba mẹ anh tổ chức.”

Cố Tử Mặc gật đầu, vẻ mặt khen ngợi mỉm cười nói “Em yêu, chúc mừng em đoán đúng rồi.”

An Nhạc có cảm giác sắp hôn mê, cô nhìn chằm chằm hắn, bất mãn lên án “Không phải anh nói đây là tiệc sinh nhật bạn hả? Anh cũng không thèm nói cho em biết đây là sinh nhật của ba mẹ anh.”

Cố Tử Mặc tỏ vẻ vô tội “Hoàn toàn có thể nói là bạn bè, không ai quy định ba mẹ không thể làm bạn bè, đúng không? Được rồi, chúng ta đi vào thôi.”

Đi vào? An Nhạc buông cánh tay hắn, xoay người muốn chạy ra ngoài, đùa cái gì vậy, này này! Cô vẫn còn chưa chuẩn bị tốt tâm lý đó có biết hay không? Bây giờ phải đi gặp ba mẹ, cô không muốn, hoàn toàn không muốn.

118. Chương 118: Chương 118

Đi vào? An Nhạc buông cánh tay hắn, xoay người muốn chạy ra ngoài, đùa cái gì vậy, này này! Cô vẫn còn chưa chuẩn bị tốt tâm lý đó có biết hay không? Bây giờ phải đi gặp ba mẹ, cô không muốn, hoàn toàn không muốn.

Cố Tử Mặc phản ứng rất nhanh, xoay người bắt lấy cổ tay An Nhạc hỏi “Bà xã, em muốn đi đâu?”

Thật ra hắn biết rất rõ đây là cô trách hắn không chịu nói cho cô biết, nhưng nếu hắn nói thật, cô sẽ tới sao? Có đôi lúc cần phải dùng chút mẹo khéo đặc biệt.

An Nhạc hạ giọng nói “Đương nhiên là quay về.”

Cố Tử Mặc không buông tay mà đổi sang chính sách dụ dỗ, nói “Nhưng đã đến đây rồi, không vào nói với mẹ anh một tiếng sinh nhật vui vẻ hay sao?”

Thì ra là sinh nhật của mẹ hắn.

An Nhạc vẫn lắc đầu “Em muốn về.”

Cố Tử Mặc nhíu mày, nghiêm túc hỏi “Em chắc chắn?”

Lúc này An Nhạc hoàn toàn không có tâm tình nói đùa cùng hắn, loại chuyện gặp ba mẹ này, theo cô thấy cũng phải hẹn hò vài năm, khi bàn tới chuyện cưới hỏi mới đi gặp. Hai người bọn họ yêu đương mới được bao lâu chứ, cô rất áp lực đó! Bởi vì An Nhạc biết gia cảnh của hắn tương đối tốt, nếu không thì làm gì có tiền để cho Cố Tử Mặc tự mở sở sự vụ. Còn nữa, nếu đã nói là sinh nhật mẹ hắn, cái cơ bản nhất là quà tặng cô cũng không có chuẩn bị, như vậy làm sao có thể đi gặp, tóm lại là không thể.

“Đương nhiên chắc chắn.” An Nhạc vừa nói, tay vừa dùng sức tránh thoát khỏi tay hắn.

Cố Tử Mặc cũng không có buông tay, An Nhạc quay đầu lại trừng hấn, dùng ánh mắt ý bảo hấn buông ra, cô không muốn dưới tình huống này cùng hấn cãi nhau, An Nhạc cô không có thói quen này.

“Được rồi, vậy cùng đi.” Cố Tử Mặc buông tay An Nhạc, bước đi ra ngoài.

Hấn lại dùng chiêu này? Lấy lui làm tiến? An Nhạc im lặng nhìn theo bóng lưng hấn, xù, hấn cho là cô sẽ sợ sao, đừng nghĩ cô sẽ áy náy, là bản thân hấn muốn đi, vậy thì đừng trách cô.

“Đi thì đi.” An Nhạc lẩm bẩm trong miệng một tiếng, cất bước đuổi theo phía sau hấn.

Song, bọn họ vẫn chưa đi được bao nhiêu bước, phía sau truyền đến thanh âm trong trẻo của một người phụ nữ “Tử Mặc, hai đứa đang làm gì vậy? Muốn đi đâu?”

Cố Tử Mặc nghe thấy thanh âm phía sau, khoe miệng hiện lên một nụ cười thản nhiên, thời gian vừa đúng, hấn xoay người nhìn về hướng người vừa lên tiếng, khẽ gọi “Mẹ.”

An Nhạc nghe thấy tiếng gọi này, cúi thấp đầu dừng bước chân.

Tần Hồng Ngọc liếc nhìn bóng lưng cứng ngắc bất động của An Nhạc, nghĩ đến chuyện vừa rồi, nháy mắt hiểu rõ mọi chuyện, bà chuyển tầm mắt nhìn con trai, thản nhiên nói “Xem ra bạn gái của con không hề muốn chào hỏi ba mẹ.”

Bị chụp cái mũ tương đối nặng, An Nhạc không chịu nổi, mà từ những lời này có thể biết được mẹ hấn cũng không phải người dễ ở chung, áp lực thật lớn nha!

An Nhạc xoay người, cũng không dám nhìn xem mẹ Cố Tử Mặc trông như thế nào, cúi đầu giải thích “Bác gái đừng hiểu lầm, tụi cháu đi ra ngoài là vì chuyện quà sinh nhật, bởi vì trước đó cháu không biết là sinh nhật bác gái, nên không có chuẩn bị quà, như thế là quá thất lễ, vì vậy....”

An Nhạc nói tới đây cũng không tiếp tục, có vài lời cần dừng đúng lúc mới tốt, cô ngừng lại, ngẩng đầu nhìn mẹ hấn, chỉ một cái liếc khiến cô kinh động tại chỗ.

Đứng ở đó là một đại mỹ nhân mặc lễ phục màu đỏ duyên dáng sang trọng, nếu không phải Cố Tử Mặc gọi bà là mẹ, không chừng An Nhạc sẽ cho rằng người phụ nữ ở đối diện chưa tới 40 tuổi. Nói thế nào nhỉ, bà ấy bảo dưỡng khá là tốt, cùng vị kia nhà cô hoàn toàn là hai cấp bậc khác nhau, khó trách Cố Tử Mặc lại đẹp trai như vậy, xem ra là di truyền từ mẹ.

An Nhạc nhìn Tần Hồng Ngọc, đồng thời bà cũng đánh giá An Nhạc, vừa đánh giá vừa cho điểm trong lòng, lớn lên mi thanh mục tú, có điều không phóng khoáng cho lắm. Nhưng mà con trai luôn luôn soi mói lại nhìn trúng con bé, chẳng lẽ còn có chỗ khác hơn người?

Tần Hồng Ngọc thu hồi ánh mắt đánh giá, mỉm cười nói “Cháu là An Nhạc phải không, thật ra thì có mang quà hay không cũng không quan trọng, cháu có lòng, vậy là đủ rồi.”

An Nhạc Không nghĩ tới, Cố Tử Mặc ngay cả tên của cô cũng đã nói cho người trong nhà biết rồi, cô rất vui vì hấn thẳng thắn như vậy, với ai cũng giới thiệu cô là bạn gái của hấn, nhưng là phương diện ba mẹ thì có hơi sớm một chút.

An Nhạc cảm thấy tức ngực đau dạ dày, nhưng lúc này cũng không có biện pháp rời đi, cho nên đối với lời của Tần Hồng Ngọc, cô chỉ có thể gật đầu phụ họa nói “Vâng.”

“Đi, mau vào trong.” Tần Hồng Ngọc vừa nói vừa xoay người vào trước.

An Nhạc trừng mắt nhìn Cố Tử Mặc một cái, theo phía sau đi vào, Cố Tử Mặc thấy cô trừng mắt cũng không ân hận, trong lòng hấn biết người nhà sẽ không dễ dàng tiếp nhận An Nhạc như vậy, cho nên cần có chút thời gian hòa hợp.

Lần này An Nhạc đi vào, cô có cảm giác mình giống như mấy con khỉ trong sở thú, bị đông đảo mọi người vây xem, một chút hạn chế cũng không có, cô cảm thấy mình sắp cười đến cứng cả mặt rồi.

Chỉ từ một bữa tiệc sinh nhật này cũng có thể nhìn ra nhà hấn tiền tài quyền thế rất lớn, mặc dù cụ thể cô không biết rõ lắm, nhưng cô nghĩ đại khái của cải trăm vạn là có. Điều này làm cho lòng An Nhạc sinh ra

một cảm giác khó xử, mặc dù nhà cô cũng không kém, so ra còn hơn những gia đình bình thường chút ít, đáng tiếc, cùng nhà hẳn lại chênh lệch khá lớn.

An Nhạc theo Cố Tử Mặc đi một vòng, cuối cùng bắt được một cơ hội thoát thân, lúc đi ra khỏi phòng rửa tay, chỉ có một mình cô trốn ở góc phòng ăn bữa ăn miễn phí.

Cố Tử Mặc có nhìn thấy cô, nhưng quyết định cho cô chút thời gian buông lỏng.

An Nhạc đang ăn đến thích thú, cũng đã vội đi ba phần buồn bực, có mấy vị mỹ nữ đi ngang qua người cô mang theo mùi nước hoa nồng nặc, một mỹ nữ trong đó che miệng cười nói “Có người cho dù mặc vào quần áo xinh đẹp đến cỡ nào cũng không thể che khuất hơi thở quê mùa dày đặc, buồn cười nhất chính là lễ nghi trang điểm khi ra cửa cũng không biết mà còn muốn chim sẻ hóa phượng hoàng.”

Mỹ nữ số 2 tiếp lời “Tôi thấy chắc là mua không nổi đồ trang điểm cao cấp rồi.”

Mỹ nữ số 3 nói “Hay là chưa bao giờ tới những chỗ như thế này?”

An Nhạc còn chưa ngu ngốc tới mức không biết mấy lời này là châm chọc mình, lại còn nói đến lễ nghi. Cô cũng không phải là hoàn toàn không trang điểm có được hay không? Chỉ là An Nhạc rất ghét trang điểm đậm, cũng ghét thoa phấn, mặt mộc thì có cái gì không tốt?

An Nhạc cũng không tức giận, cô hoàn toàn không có chút tức giận nào, cô chỉ đi ngang qua người các cô ấy, cười híp mắt lẩm bẩm “Có phải ánh mắt của mình kém đi không nhỉ, ở nơi này lại nhìn thấy cương thi mặt trắng, một đồng phần trắng thật là khủng khiếp, hai con mắt ở phía trước cũng không nhìn thấy.”

119. Chương 119

Nghe vậy, mấy cô nàng còn đang cười vui vẻ sắc mặt lập tức tái đi, đang muốn nổi giận lại nhìn thấy Cố Tử Mặc từ xa đi tới.

An Nhạc nhìn thấy Cố Tử Mặc đang đi về phía mình, gầy vài sợi tóc, không nhanh không chậm tiếp tục nói “Có biết con gái hóa trang cái gì là tốt nhất không?” Nói tới đây cô cố ý ngừng lại, đợi lực chú ý của mấy cô gái kia dời đến trên người mình, cô mới bổ sung “Là nụ cười.”

An Nhạc nói xong liền đi về phía Cố Tử Mặc, trên mặt lộ ra nụ cười sáng lạn, sau đó không thèm để ý tới mấy cô nàng kia, hướng tới Cố Tử Mặc đang đón lấy mình.

Ba cô gái kia hoàn toàn trợn tròn mắt, cảm giác này giống như bị người ta làm nghẹn khuất, nói không nên lời.

Cố Tử Mặc nhìn vẻ mặt rạng rỡ của An Nhạc, có chút ngạc nhiên hỏi “Chuyện gì mà vui vẻ vậy?”

An Nhạc khoát cánh tay hẳn, nhún nhún vai, không để ý trả lời “Không có gì, chỉ là vừa gặp vài người có bệnh đau mắt thôi.”

Cố Tử Mặc nghe vậy hiểu rõ, hẳn cười “Em vừa làm chuyện xấu.” Hẳn không nói một câu nghi vấn, mà là khẳng định, hẳn tin tưởng bà xã nhà mình không phải là người dễ bị bắt nạt.

An Nhạc bĩu môi tỏ vẻ vô tội nói “Không có, chỉ phản bác hai câu.”

Hai người đang nói thì âm nhạc khiêu vũ giữa tiệc vang lên, lúc khiêu vũ mở màn bọn họ còn đang âm ỉ ở bên ngoài nên bỏ lỡ. Lần này, Cố Tử Mặc vừa nghe thấy tiếng nhạc liền xoay người, làm một động tác thi lễ ưu nhã, đôi mắt đen bóng mang ý cười nhìn cô nói “Vị tiểu thư xinh đẹp này, anh có vinh hạnh mời em nhảy một bài không?”

An Nhạc nâng cằm, làm ra vẻ miễn cưỡng nói “Được thôi.” Thật ra, nụ cười trên mặt đã hoàn toàn bán đứng cô.

“Cám ơn tiểu thư, thật vinh dự cho anh” Cố Tử Mặc nắm lấy tay cô đi về phía sàn nhảy.

An Nhạc mặc dù đáp ứng vô cùng sảng khoái, nhưng loại chuyện khiêu vũ giao hảo này, nhảy thì nhảy, nhưng chỉ có thể nói là có nhảy chứ không phải nhảy rất khá, kết quả chính là cô quá mức căng thẳng, một bước dặm trúng đôi giày bóng lưỡng của người nào đó.

Cố Tử Mặc cúi đầu chạm vào trán cô, thấp giọng nói “Em đây là muốn trả thù anh phải không?”

An Nhạc oán thầm trong lòng, trả thù em gái anh, cô hẹp hòi tới như vậy sao? Nếu cô thật sự muốn trả thù thì một đôi giày da của hần có đủ cho cô giẫm không? An Nhạc liếc hần một cái, cố ý nói “Trả thù anh đấy rồi sao?” Cô nói xong lại một cước giẫm lên mũi chân hần.

Cố Tử Mặc đến cái chân mày cũng không nhúc nhích, ôn nhu nói “Không làm sao cả, anh chỉ sợ chân em đau.”

An Nhạc cảm thấy khắp người mình nổi đầy da gà rồi, buồn nôn muốn chết, nếu không phải vì hoàn cảnh không thích hợp, cô nhất định sẽ đá hần một cái, cái tên này lại giả bộ, nếu bản tính thật của hần mà ôn nhu như thế thì tốt rồi.

An Nhạc dùng trán của mình đụng vào trán Cố Tử Mặc, để cho hần bớt phóng túng một chút.

Cố Tử Mặc cười nâng lên cái trán đỏ ửng, mang theo An Nhạc khiêu vũ trong sàn nhảy, hấp dẫn ánh mắt mọi người, mặc dù cả hai không có kỹ thuật hoa lệ gì nhưng sự ngọt ngào lan tỏa giữa hai người cũng lấy sang những người vây xem.

Nhưng bởi vì có cái gọi là có người vui mừng sẽ có người ưu thương, có người hâm mộ cũng sẽ có người ghen tị, có người thích, hiển nhiên sẽ có người không thích.

Sau khi khiêu vũ xong, Cố Tử Mặc bị gọi đi.

An Nhạc đang đứng một mình thì mẹ Cố đi tới, cô nhất thời có chút khẩn trương. Quả nhiên không ngoài dự đoán của An Nhạc, sau hai câu nói mẹ Cố liền hỏi tới tình trạng gia đình cô, từ trong nhà có bao nhiêu người cho đến công việc làm ăn, hoàn toàn không bỏ sót thứ gì.

An Nhạc không giấu diếm bất kỳ cái gì, trả lời rất thẳng thắn, bởi vì cô không cảm thấy gia đình mình ở trước mặt bọn họ sẽ kém đi một bậc.

Tần Hồng Ngọc hơi nhú mày, khuôn mặt được bảo dưỡng tương đối tốt nhìn không ra chút tâm trạng dư thừa nào, tóm lại không vui vẻ, cũng chẳng nhiệt tình.

Một bữa tiệc sinh nhật đang đến hồi kết thúc.

Trước khi đi, Cố Tử Mặc bị mẹ Cố gọi lại.

An Nhạc đại khái cũng đoán được là chuyện gì, cô rất thức thời gạt đầu với Cố Tử Mặc “Anh nói chuyện với ba mẹ đi, không cần lo cho em, em tự đón taxi về.”

Cố Tử Mặc siết chặt tay An Nhạc, đem chìa khóa bỏ vào lòng bàn tay cô, ý bảo cô không cần lo lắng, sau đó thấp giọng nói “Chờ anh” Nói xong, hần liền buông tay An Nhạc ra đi về phía ba mẹ.

An Nhạc nhìn bóng lưng hần, dừng lại một giây rồi xoay người đi ra ngoài.

Cố Tử Mặc vừa đi tới trước mặt ba mẹ, ba Cố mẹ Cố liếc mắt nhìn, vẫn là Tần Hồng Ngọc gọn gàng dứt khoát nói “Tử Mặc, con muốn yêu đương với ai ba mẹ cũng không quản, nhưng cô bé này không thích hợp làm con dâu Cố gia.”

Cố Tử Mặc đã sớm dự đoán được phản ứng của ba mẹ, nếu bọn họ không như vậy hần mới cảm thấy kỳ lạ, nhưng đã nhiều năm rồi mà ba mẹ cũng không có chút tiến bộ nào sao?

Hần nhìn ba mẹ, bình tĩnh nói “Ba mẹ, con nghĩ tính tình của con hai người phải hiểu rõ nhất chứ, con mang An Nhạc tới đây không phải muốn trưng cầu ý kiến của ba mẹ, mà là muốn nói cho ba mẹ biết cô ấy là bạn gái của con, cũng là đối tượng kết hôn tương lai.”

Lời nói của Cố Tử Mặc khiến cho sắc mặt của ba Cố mẹ Cố khê biến, tính tình của đứa con trai này bọn họ làm sao lại không biết. Từ nhỏ tới lớn Cố Tử Mặc luôn là học sinh khá giỏi trong đám bạn cùng lứa, cũng là đứa con mà bọn họ vô cùng kiêu ngạo, ít khiến bọn họ phải hao tâm, luôn có chủ kiến của riêng mình.

Nhưng xấu cũng là xấu ở điểm này, thằng bé yêu thích rõ ràng, chuyện nó muốn làm không ai có thể ngăn được, nó không muốn làm cũng không có bất kỳ ai có thể ép nó làm, cho nên từ trước đến giờ đứa con này chưa bao giờ nghe sắp xếp của hai người bọn họ.

Vì chuyện này mà trước đây đã âm ỉ không ít, cãi gay gắt nhất chính là chuyện Cố Tử Mặc muốn học luật, bất luận là hai người già này phản đối như thế nào nó vẫn học luật, sau đó tiến vào giới tư pháp, mở ra sở sự vụ, chỉ trong một năm ngắn ngủi đã có tiếng tăm không nhỏ.

Có một đứa con trai như vậy, bọn họ kiêu ngạo, nhưng hôn nhân không phải trò đùa, chưa nói đến chuyện gia đình hai bên có quá nhiều chênh lệch, quan trọng nhất là cô bé kia không xuất thân từ một trường đại học danh tiếng, còn học văn học, sau khi ra đại học không thể giúp đỡ cho Cố Tử Mặc, cũng sẽ không có tiền đồ tốt.

Còn một điểm, bây giờ hai đứa chỉ yêu đương cho nên không có gì đáng kể, nhưng nếu như muốn kết hôn, tất cả những điều đó sau này sẽ trở thành khoảng cách giữa hai đứa, bọn họ cũng là vì suy nghĩ cho con. Hơn nữa làm ba mẹ, hi vọng con trai có thể tìm được một bạn gái ưu tú, như vậy cũng là sai sao?

Tần Hồng Ngọc dùng thái độ mềm dẻo nói “Tử Mặc, vừa rồi ba mẹ chỉ cho con ý kiến, hy vọng con có thể suy nghĩ thật kỹ, nếu con thật sự tiếp tục muốn cùng cô bé kia qua lại, ba mẹ không phản đối, nhưng chuyện kết hôn....”

Nói tới đây, Tần Hồng Ngọc dừng lại, ba Cố tiếp lời “Nói chuyện kết hôn vào mấy năm nay, ba mẹ sẽ không đồng ý, nếu vài năm sau hai đứa còn có thể kiên trì, khi đó mới bàn tới chuyện này.”

120. Chương 120

Nói tới đây, Tần Hồng Ngọc dừng lại, ba Cố tiếp lời “Nói chuyện kết hôn vào mấy năm nay, ba mẹ sẽ không đồng ý, nếu vài năm sau hai đứa còn có thể kiên trì, khi đó mới bàn tới chuyện này.”

Lấy lui làm tiến? Khóe miệng Cố Tử Mặc hiện lên một nụ cười, hắn không đáp ứng, cũng không bác bỏ, chỉ gạt đầu với bọn họ một cái, nói “Con về trước.”

Ba Cố mẹ Cố nhìn bóng lưng Cố Tử Mặc, bọn họ cũng lần không được đứa con trai này đang nghĩ cái gì.

Tần Hồng Ngọc hỏi bạn già bên cạnh “Ông nghĩ xem có phải Tử Mặc chịu thỏa hiệp rồi không?”

Ba Cố lắc đầu “Rất khó nói”

Tần Hồng Ngọc lại nói “Nếu như Tử Mặc thật sự không bỏ được cô bé An Nhạc kia thì phải làm thế nào?”

Vấn đề này khiến cả hai người trầm mặc.

Bên ngoài, Cố Tử Mặc lên xe phát hiện An Nhạc nhắm hai mắt tựa vào một góc, mặt đỏ hồng, vẻ mặt rất ngây ngô.

Hắn thấp giọng hỏi “Sao vậy?”

An Nhạc cũng không mở mắt, ậm ờ nói “Rượu, đầu hơi choáng.”

“Đây chính là kết quả cạy mạnh.” Cố Tử Mặc ngoài miệng thì nói như vậy, nhưng vẫn đưa tay hạ thấp ghế ngồi của An Nhạc, làm cho cô có thể nằm thoải mái hơn, hạ chỗ ngồi xuống xong đang muốn thu tay lại bị tay An Nhạc bắt được.

Cố Tử Mặc liếc tay An Nhạc một cái, sau đó nhìn lên khuôn mặt cô, nhẹ giọng nói “Sao?”

An Nhạc mở đôi mắt có chút mông lung nhìn gương mặt tuấn tú của Cố Tử Mặc, vốn là vì hắn tự ý chủ trương, vì thái độ của ba mẹ hắn nên trái tim có chút chua chát, nhưng khi thấy hành động của hắn, cô lại cảm thấy ấm áp trong lòng.

Cái tên vừa đáng ghét vừa ôn nhu này, cô làm sao có thể bỏ được đây?

Từ trước tới giờ tình cảm của bọn họ đều là An Nhạc bị động nhận lấy, cho dù có thích cô cũng không chủ động làm bất cứ cái gì, cho nên lần này cô muốn bảo vệ tình yêu của mình.

Cố Tử Mặc cũng không động đây, hai người cứ như vậy nhìn nhau, An Nhạc bỗng dùng sức kéo thân thể của hắn, Cố Tử Mặc thuận thế cúi xuống, nhìn cô ở khoảng cách gần, cười nói “Làm gì? Muốn ở chỗ này phi lễ anh?”

An Nhạc buông tay, sau đó quần lên cổ hắn, chớp mắt nhìn, cười thật xinh đẹp nói “Sao? Không được hả?” Vừa nói xong, cô chủ động hôn lên môi hắn, không tiếng động nói lên tình cảm của mình.

Cố Tử Mặc phút chốc giật mình sững sờ, đây là lần đầu tiên An Nhạc chủ động từ lúc bọn họ quen biết tới nay. An Nhạc thấy hắn không có chuyển bị động thành chủ động, học theo động tác lúc bình thường hai người hôn nhau, vươn đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm môi hắn, nhưng rốt cuộc từ nội tâm vẫn không thể buông thả, cho nên An Nhạc liếm liếm, cuối cùng lại thẹn thùng lui trở về.

Cố Tử Mặc làm sao có thể để cho An Nhạc rút lui, hắn ôm lấy eo cô hôn thật sâu.

Một hồi lâu sau buông nhau ra, hai người cùng thở hổn hển, nhất là An Nhạc, cô giống như mới trải qua một cuộc chạy cự li dài.

Cố Tử Mặc chống lên trán An Nhạc “Phổi của em lượng khí không đủ, cần phải tăng thêm.”

An Nhạc không phục nói “Còn không phải là anh làm không được, anh cho rằng anh có chỗ nào tốt hơn chứ?”

“Phải không?” Cố Tử Mặc nhú mày lần nữa hôn cô, vừa hôn xong, An Nhạc cảm thấy cô thiếu chút nữa tắt thở.

Cho nên, sự thật này khiến cho An Nhạc hiểu rõ, đừng bao giờ nói với một người đàn ông là hắn làm không được, đặc biệt là khi ám hiệu đến phương diện nào đó.

Cố Tử Mặc thần sắc vô cùng tốt lái xe, An Nhạc buồn bực nhìn ra ngoài cửa, cảnh vật bên ngoài dần dần tan biến.

Bên trong xe yên tĩnh, bỗng nhiên, thanh âm của Cố Tử Mặc truyền đến bên tai An Nhạc “Không cần để ý đến thái độ của ba mẹ, thế hệ trước hay thích quan tâm đến con cháu, chuyện đó là không thể tránh khỏi, nhưng anh yêu ai, muốn kết hôn với ai, trừ anh ra không có bất cứ người nào có thể làm chủ được.”

Những đạo lý này An Nhạc đương nhiên hiểu rõ, cô cũng biết, đây là hắn đang trấn an cô.

Cô xoay đầu lại cười “Yên tâm đi, em không có hay ghì thù.”

Cố Tử Mặc vươn tay sờ sờ tóc cô, An Nhạc khó chịu bĩu môi, này, sao lại cứ hay sờ như vậy, cô là mèo con chó con sao? Nhưng mà bực mình thì bực mình, sờ như vậy làm cho người ta có cảm giác được yêu, cô an tâm nhắm mắt lại, lúu rúu nói “Đến nơi gọi em.”

“Ừ.” Cố Tử Mặc thấp giọng đáp một tiếng.

An Nhạc vốn chỉ định nhắm mắt nghỉ ngơi một lát, ai ngờ bất tri bất giác ngủ mất, Cố Tử Mặc gọi cô hai tiếng cô cũng không đáp lại.

Cố Tử Mặc xoay người xuống xe, đóng cửa lại, sau đó đi qua phía bên kia mở cửa, động tác nhẹ nhàng ôm An Nhạc xuống, thân thể được nhắc lên khiến cô hơi mở mắt, nhưng khi nhìn thấy Cố Tử Mặc, cô lại an tâm nhắm mắt, chui vào trong lòng hắn lằm bằm một tiếng tiếp tục ngủ.

Cố Tử Mặc nhìn bộ dáng yêu kiều như chú mèo lười của An Nhạc có chút dở khóc dở cười, hắn cong chân đóng cửa lại, bế cô tới thang máy lên lầu. Đúng lúc đụng phải người cũng đang muốn lên trên, đối phương nhìn hai người, cảm thấy có chút lúng túng, Cố Tử Mặc thần sắc vẫn bình thản ung dung đi vào.

Trở về nhà, Cố Tử Mặc thả An Nhạc xuống giường, thay cô cởi giày, làm xong hết thấy hắn mới cởi áo khoác xuống, nới lỏng cà vạt, ngồi bên giường nhìn cô một lúc mới đứng dậy đi vào phòng tắm.

Trên giường, An Nhạc vốn đang ngủ rất an ổn, nhưng vì trước đó uống nhiều rượu với nước trái cây nên muốn đi vệ sinh. An Nhạc từ trạng mộng tỉnh lại, chân trần bước xuống giường, cũng không có nhìn hoàn cảnh xung quanh, dựa theo trí nhớ của mình chạy đến phòng rửa tay.

Vừa đến nơi, An Nhạc nghe thấy phòng bên cạnh có tiếng nước chảy ào ào, cô ngẩn người, lòn hiếu kỳ khiến cô vươn tay đẩy ra cánh cửa đó.

Kết quả, vừa đẩy xong, người trong cửa lẫn người ngoài cửa đều ngã ra tại chỗ.

Cố Tử Mặc toàn thân không một mảnh vải đang tắm vòi sen, nước ào ào chảy từ cổ xuống phía dưới, nghe thấy tiếng mở cửa, hấn lắc lắc mái tóc ướt liếc mắt nhìn sang.

An Nhạc đẩy cửa ra liền thấy một màn vô cùng bổ mắt, cảnh mỹ nam tắm.

Cô trờng mắt nhìn, có chút cảm giác là mơ nhưng không phải mơ, cuối cùng có phải là mơ hay không? An Nhạc nhìn nửa thân trần phía trên, từ từ dời xuống, sau đó cứng đờ.

Cố Tử Mặc thấy An Nhạc, sau khi sững sốt cũng không có nhanh chóng chạy trốn, nhưng nhìn thấy tầm mắt sững sờ của cô, hấn nghiêng người cười nói “Ngủ đến hồ đồ rồi sao?”

An Nhạc nghe thấy thanh âm của hấn, lúc này mới ý thức được mình vừa làm cái chuyện ngu ngốc gì, hấn đang tắm vậy mà cô cứ như thế xông vào. Hơn nữa còn... OMG, đúng là làm bậy, mau để cho cô chết đi! An Nhạc đỏ mặt, nhanh chóng đóng cửa chạy ra ngoài.

Sau khi rời khỏi đó, An Nhạc lập tức chui vào phòng rửa tay cách vách, ngồi trên nắp bồn cầu bình ổn hơi thở.

121. Chương 121

Sau khi rời khỏi đó, An Nhạc lập tức chui vào phòng rửa tay cách vách, ngồi trên nắp bồn cầu bình ổn hơi thở.

Nghĩ đến tình hình vừa rồi, còn có một ít cảm giác mơ hồ khi mới ngủ dậy, An Nhạc bụm mặt rên rỉ ra tiếng, cô thật sự mất thể diện mất tới quê cha luôn rồi, ngủ thiếp ở trên xe còn chưa nói, làm sao về đến nhà hấn cũng không biết, mới vừa rồi còn quá mức hơn nữa, cô cứ như vậy mà xông vào.

An Nhạc còn đang ở chỗ này kiểm điểm bản thân, nhưng tai vô cùng thính nghe thấy tiếng nước chảy bên kia đã ngừng, kết quả là cô rõ ràng đã giải quyết vấn đề rồi, vẫn còn xoắn trong phòng rửa tay không chịu ra ngoài, cho cô làm con rùa rụt đầu một lần đi!

Cố Tử Mặc mặc đồ ngủ, đứng ở bên ngoài lau khô tóc xong vẫn không thấy cô gái nhỏ kia đi ra, cho nên hấn đến gõ cửa phòng rửa tay.

An Nhạc nghe thấy tiếng gõ cửa liền nhảy lên.

“Rơi xuống bồn cầu rồi?”

An Nhạc hắc tuyến, thanh âm buồn bực nói “Không có.”

Cố Tử Mặc đoán được trong lòng cô không được tự nhiên, cười nói “Vậy em trốn bên trong làm gì? Em cho rằng trốn trong đó thì chuyện tốt mới vừa làm sẽ biến mất sao?”

“.....”

An Nhạc bĩu môi, đáng ghét, cô không có nghĩ như vậy, không thể ngượng ngùng một chút được hả? An Nhạc mở cửa đi ra ngoài, cố ý không nhìn đến Cố Tử Mặc bên cạnh, chuyển đề tài nói “Mấy giờ rồi, em cần phải trở về.”

Cố Tử Mặc tốt bụng nhắc nhở “11 giờ rồi, em về cũng quá giờ đóng cổng rồi.”

An Nhạc dừng bước chân, chẳng lẽ hấn muốn cô qua đêm ở nhà hấn? Mặc dù đây không phải lần đầu cô ngủ lại nhà Cố Tử Mặc, đôi lúc ở lại đây hai người cùng nhau chơi trò chơi, chơi đến tối muộn sẽ không về mà ngủ lại, mấy lần không rời đi đó cũng rất là lạ. Nhưng cô biết không?

Một nam một nữ ngủ chung trên một chiếc giường lớn, lại có quan hệ yêu đương, làm sao lại không có mấy cái suy nghĩ xấu được chứ! An Nhạc vô số lần tưởng tượng sẽ áp đảo hấn, hoặc là bị hấn áp đảo.

Đáng tiếc, hấn đủ thân sĩ, cô lại không đủ phóng khoáng.

Nhưng mà hôm nay không giống, An Nhạc vừa làm ra một vài chuyện ngu ngốc.

An Nhạc ngược lại nói “A, em đi tắm đây!” Vừa nói, cô vừa đi về phía tủ quần áo tìm mấy bộ đồ ngủ dự phòng lúc trước để lại, đang tính xoay người, Cố Tử Mặc ôm lấy cô từ phía sau, hơi thở trên người hấn lập tức vây lấy cô.

Thân thể An Nhạc khẽ run, cố ổn định giọng nói “Làm gì vậy?”

Cố Tử Mặc tựa đầu lên vai cô nói “Sau này ra ngoài cùng người khác không được uống rượu, nếu không bị bán đi cũng không biết.”

Thì ra là vì chuyện này sao? An Nhạc muốn nói sẽ không, nếu người bên cạnh không phải là hấn, cô làm sao lại tùy tiện như vậy, tính đề phòng của cô rất cao cho nên sẽ không xảy ra tình huống như hấn nói.

An Nhạc thẳng thắn “Yên tâm đi, không phải là anh thì em sẽ không tùy ý như vậy.”

Cố Tử Mặc gạt đầu hài lòng, sau đó chậm rãi nói “Chuyện vừa rồi, em trốn là vì không muốn chịu trách nhiệm với anh đúng không?”

An Nhạc im lặng, lại nhắc tới chịu trách nhiệm rồi, cô không chút lưu tình nói “Anh cho rằng mình là trinh tiết liệt nữ ở cổ đại chắc, mới nhìn một chút đã phải chịu trách nhiệm.”

Cố Tử Mặc gạt đầu, đồng ý với quan điểm của cô “Đúng rồi, đây cũng không phải xã hội cũ, bây giờ là thời đại nam nữ bình quyền, vậy làm sao nhỉ? Anh chờ hết cho em xem rồi, để công bằng, anh cũng phải được xem trở lại đúng không?”

Xem trở lại? An Nhạc cảm thấy mặt mình lại nóng rần lên rồi, vậy mà hấn cũng nói được, cô lấy khuỷu tay huých vào người hấn, thấp giọng nói “Biến, đừng có nói nhảm với em.” Vừa nói cô vừa tránh thoát khỏi ngực hấn đi tới phòng tắm, nhưng cái tên đáng ghét kia còn đứng phía sau bỏ lại một câu như thuốc nổ “Đúng rồi, chỗ em vừa thấy có hài lòng không?”

Chỗ vừa thấy có hài lòng không?

Lời này vừa nghe vào làm sao lại sắc tình như vậy, trong đầu An Nhạc rất tự giác nhớ lại một màn kia, bao gồm cả vị trí nào đó mà cô không nên thấy. Sau đó, An Nhạc không dám nghĩ nữa rồi, cô bước nhanh xông vào phòng tắm, dự định cả buổi tối này cũng không thêm để ý đến người nào đó.

Sau khi vào đến phòng tắm, cô tựa hồ còn nghe thấy tiếng cười của Cố Tử Mặc.

An Nhạc tắm xong đi ra ngoài, vốn định làm ổ trên ghế sofa ở phòng khách ngủ một đêm, ai biết Cố Tử Mặc vẫn còn chưa ngủ, hấn ngồi trên ghế sofa cầm một phần tài liệu đọc, hiển nhiên hấn đang đợi cô.

Cố Tử Mặc nghe thấy tiếng mở cửa, bỏ tài liệu xuống quay đầu nhìn về phía cô “Tắm xong rồi?”

Được rồi, An Nhạc lại vừa suy nghĩ lung tung, cái câu “tắm xong rồi?” này có phải rất giống hình thức ở chung của một đôi vợ chồng già không?

Cô gạt đầu, ậm ự đáp “Ừ.”

Cố Tử Mặc đứng lên đi về phía An Nhạc “Vây đi ngủ.”

An Nhạc muốn nói cô ngủ trên ghế sofa là được rồi, nhưng lời đến khóe miệng lại không thốt ra được, bởi vì bọn họ đều đã ngủ chung, bây giờ cô lại nói muốn ngủ ở sofa không phải quá làm kiêu sao! Xem ra tối nay nhất định lại bị hành hạ một đêm.

Cô thuận miệng tìm đề tài nói “Vừa rồi anh xem cái gì vậy?”

CốTửMặc rất dứt khoát đáp “Không biết.”

Hmm? An Nhạc ngẩn người, hần lại đang trêu cô sao, rõ ràng đang xem lại nói không biết.

CốTửMặc liếc mắt nhìn cô, cao giọng nói “Em không tin?”

An Nhạc muốn nói cô đương nhiên không tin, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt nóng bỏng của hần, cô quyết định không nói nữa. An Nhạc bò lên giường đắp chiếc chăn đơn, nghiêng người nói “Em ngủ.”

CốTửMặc cũng lên giường, trái tim An Nhạc tựa hồ đi theo động tĩnh trên giường, dồn nén thành một khối.

CốTửMặc nằm thẳng, tiếp tục nói “Không muốn biết đáp án sao?”

An Nhạc không muốn cùng hần đánh TháiCựcquyền “Anh muốn nói thì nói, không muốn nói thì thôi.”

CốTửMặc nhích tới bên người An Nhạc, từ phía sau ôm lấy cô, nhẹ giọng nói “Em nói em vào trong đó tắm, anh đang xem làm sao có thể đi vào.” Lời này quá mức mập mờ, chẳng khác nào hần đang thừa nhận bản thân tâm loạn.....

An Nhạc trong phút chốc không nói được gì, cô chỉ biết là, đáng chết, cái tên này lại hấp dẫn mình.

An Nhạc lật người, giống như một nữ thổ phỉ oán hận áp đảo hần “Cảnh cáo lần một, anh còn dùng mấy từ ngữ như vậy dụ dỗ em, em sẽ xử lý anh.”

CốTửMặc ngẩng mặt nhìn An Nhạc, hai tay đặt ngang hông cô, nói “Được, tùy em muốn làm sao thì làm.” Nói xong hần cúi đầu nở nụ cười, lại cười, An Nhạc không biết hình dung nụ cười này như thế nào, tóm lại, vô cùng đẹp mắt.

Hoặc nên nói là cô vô cùng thích.

An Nhạc cúi đầu cắn lên môi hần, không phải hôn mà là cắn, gặm cắn khéo miệng hần.

CốTửMặc nhắm mắt lại, làm vẻ mặt tùy cô chà đạp.

Thật ra thì ở phương diện này An Nhạc vẫn luôn vọng động trong lòng, ngoài miệng ồn ào, hành động cũng to gan hơn người khác. Nhưng khi thấy hần nhắm mắt lại, An Nhạc lại chủ động không nổi nữa, cô hắng giọng một cái, nói “Thôi đi, gia không có hứng thú.”

122. Chương 122

An Nhạc vừa nói vừa trở người xuống khỏi người hần, nhưng người ta vẫn hay nói: mời thần dễ tiễn thần khó, là một người đàn ông, dưới tình huống như vậy làm sao có thể bỏ qua.

CốTửMặc xoay người đặt An Nhạc phía dưới, tốc độ của hần nhanh đến mức An Nhạc không kịp có bất kỳ phản ứng gì, cũng không thể động dậy.

Hần nói “Nhưng anh có hứng thú, làm sao bây giờ?”

An Nhạc vì câu nói đó lại nổi giận rồi, cô nâng mắt lên nhìn khuôn mặt hần, ra vẻ không có chuyện gì, nói “Cái gì mà làm sao bây giờ, rau trộn trứng.... chiên?” Hai chữ cuối cùng, dưới ánh mắt nóng như lửa của CốTửMặc dần dần tiêu tan.

Lúc này hoàn toàn là vô thanh thắng hữu thanh, CốTửMặc vươn tay vuốt tóc An Nhạc, cúi đầu nhẹ hôn lên môi cô. Rõ ràng là một nụ hôn rất nhẹ, nhưng lòng An Nhạc vẫn cuồn cuộn một hồi, loại tâm tình này là sao đây? Thật giống như muốn xảy ra chuyện gì đó!

Thân thể An Nhạc run rẩy hôn trả hần, lúc bắt đầu hôn rất ôn nhu, từ từ biến thành gió giật mưa rào.

CốTửMặc cúi người, hôn từ môi dọc một đường đi xuống dưới, thẳng cho đến cổ áo, bị đồ ngủ ngăn lại, hần hé miệng cắn mở nút cổ áo, tiếp đó đi xuống, tâm An Nhạc run rẩy, hô hấp nóng rực của hần an ủi da thịt

của cô, môi của hắn như có như không chạm vào da cô. Sau khi cắn mở hai nút áo liền đến trước ngực cô, tim An Nhạc càng đập lợi hại, dường như không cần thận trái tim sẽ nhảy ra ngoài.

CốTửMặc nhìn bộ ngực phập phồng của An Nhạc, ánh mắt tối lại, hắn nhìn cô một cái, thanh âm có chút khàn khàn khẽ gọi “An Nhạc....”

An Nhạc vốn đang nhắm mắt, nghe thấy tiếng gọi của hắn liền mở mắt nhìn lại, nhìn thấy ánh mắt của hắn dường như đang hỏi có thể hay không, cô đỏ mặt cắn cắn môi, cái gì cũng không trả lời, chỉ nghiêng đầu sang một bên.

CốTửMặc thấy An Nhạc không trả lời coi như cô đã chấp nhận, hắn vươn tay cách lớp quần áo phủ lên trên.

An Nhạc cắn môi, hoàn toàn không biết phải làm sao.

Mấy bộ phim thể loại này, thật ra trong lúc tò mò cũng cùng bọn chị em trong phòng xem qua, nhưng mà sau khi coi một lần cũng không xem lại lần nào nữa, bởi vì cô cảm thấy rất buồn nôn, không có mỹ cảm như trong tiểu thuyết miêu tả.

CốTửMặc lại gọi thêm một tiếng “An Nhạc....”

An Nhạc giơ tay lên che mặt, rất muốn ngăn không cho hắn kêu nữa, nhưng lời đến khóe miệng lại là “Tắt đèn, tắt đèn đi.”

Bản thân CốTửMặc rất không muốn tắt, nhưng thấy dáng vẻ của An Nhạc như vậy liền thuận theo ý cô tắt đèn.

An Nhạc nghĩ rằng trong bóng tối sẽ không nhìn thấy lẫn nhau nên an toàn hơn một chút, cô lại không nghĩ tới, trong bóng tối an toàn thì an toàn thật, nhưng về mặt khác, bởi vì tối nên càng thêm mất cảm.

Ví dụ như tiếng thở dốc, ví dụ như cảm giác thân thể.

CốTửMặc mở tất cả các nút áo của An Nhạc, hai tay phủ lên trước ngực cô, nhẹ nhàng đẩy nội y lên cao. Cho nên, tay của hắn trực tiếp chạm vào da thịt mềm mại của cô, thân thể An Nhạc run lên, đầu ngón chân co lại chung một chỗ, bàn tay mặc dù không có hiện lên vết chai, nhưng khi tay hắn chạm vào cô rõ ràng cảm giác được tay hắn không giống với tay cô.

Trong bóng tối, CốTửMặc vùi đầu khẽ cắn vào nơi mất cảm của An Nhạc, tùy ý trêu chọc xúc cảm của cô, cảm giác vừa rõ ràng vừa tê dại này từ thân truyền đến đại não, An Nhạc không nhận được rên nhẹ một tiếng.

Tiếng kêu mềm mại này giống như một chất xúc tác, động tác của CốTửMặc càng thêm phóng túng.

Lúc trước An Nhạc có men say, sau khi tắm rửa xong men say không còn nữa, nhưng giờ phút này dường như cô lại đang say rượu, An Nhạc biết rõ cứ tiếp tục như vậy sẽ xảy ra chuyện gì, chỉ là cô không muốn ngăn cản, ngay cả làm bộ nói không được cũng không muốn, cứ tùy theo cảm xúc đi.

Môi của CốTửMặc dừng lại ở nơi nhạy cảm đó một lúc, sau đó tiếp tục đi xuống dưới, đương nhiên hắn không có buông tha chỗ đó, môi vừa rời đi tay đã thay thế vào. Hắn hôn nhẹ lên bụng của cô, ở quanh rốn đùa giỡn.

An Nhạc đang rất khấn trương, cũng rất xấu hổ, kết quả vì động tác này của hắn, bị nhột không nhận được phụt một tiếng bật cười.

Hắn hỏi “Sợ nhột như vậy?”

An Nhạc gật đầu “Ừ, đừng hôn chỗ đó.”

Cô càng nói thế CốTửMặc càng không dừng lại, còn cố ý làm cho cô cười.

“Đã nói không được mà.” An Nhạc hờn dỗi, thoáng cái trở mình ngồi dậy, động tác này vừa lúc làm cho cô tiến vào ngực hắn, CốTửMặc thuận theo ôm lấy eo cô, thân thể hai người chặt chẽ dán vào nhau.

Nhất thời, An Nhạc không lên tiếng nữa, bởi vì hấn lại hôn cô, không những hôn, An Nhạc còn cảm giác được tay của hấn đang ở phía sau cởi nút áo trong của cô, cái tên xấu xa này, nhưng mà không biết có phải vì hấn không thuần thực hay không, một hồi lâu sau cũng không cởi được.

An Nhạc một là dở khóc dở cười, hai là không nhẫn nại được rồi, cô mắng nhỏ một tiếng “Ngu ngốc.” Sau đó nói “Em tự làm.”

Cố Tử Mặc hiếm khi ngượng ngập cười cười, buông tay ra để cho cô tự làm, bản thân cũng nhân cơ hội đó cởi bỏ đồ ngủ trên người. Hai người lần nữa ôm chung một chỗ, trên người đều không mặc gì, da thịt kề nhau giống như mang theo dòng điện, khiến cho cả hai thở nhẹ một tiếng.

Hai người lại tiếp tục triền miên một lúc, Cố Tử Mặc thở dốc kéo tay cô, cách lớp quần lót chạm vào vị trí kia. Nơi đó đã sớm cứng rắn như sắt.

Thật ra lúc hai người tiếp xúc thân thể trước đó An Nhạc đã nhận ra, nhưng cô cảm giác được cũng làm như không biết, hiện tại, tay cô trực tiếp đặt lên chỗ đó, muốn giả bộ không biết cũng khó.

An Nhạc giống như bị bỏng tới tay, lập tức muốn thu hồi lại, nhưng hấn không cho phép, cắn vành tai cô, lẩm bẩm nói “Bà xã, giúp anh một chút.”

Thanh âm này quá mức mỉa mai, hơn nữa còn trực tiếp nói bên tai An Nhạc, lực sát thương càng không cần bàn cãi. An Nhạc cảm thấy may mắn vì lúc này không có bật đèn, hấn không thể nhìn thấy mặt cô, An Nhạc đoán khuôn mặt của mình lúc này chắc đã đỏ như mông khi rồi.

Nhưng mà hấn nói giúp là muốn cô giúp như thế nào?

An Nhạc rất nhanh biết được đáp án, hai người không có chạm đến điểm mấu chốt, hấn phóng thích trong tay cô, cái loại cảm giác này nói thế nào nhỉ, chính là cảm giác vừa xấu hổ vừa vui vẻ.

Tuy là cuối cùng hai người không có vượt qua phòng tuyến cuối, nhưng An Nhạc biết đây là hấn đang bảo vệ cô. Lúc ôm nhau ngủ, An Nhạc nhận không được suy nghĩ: Nếu có thể mãi mãi như vậy thì tốt biết mấy.

123. Chương 123

Tháng 8, An Nhạc ngênh đón sinh nhật của bạn trai Cố Tử Mặc, trước sinh nhật hấn nửa tháng, cô vẫn luôn nhớ kỷ chuyện này trong lòng, chỉ sợ quên mất, bởi vì đây là lần sinh nhật đầu tiên sau khi bọn họ yêu nhau nên cô có chút bất an, ngay cả chuyện mua quà cũng đặc biệt đi hỏi mấy chị em trong ký túc xá.

Nhưng mà cô vừa mới mở miệng đã bị Đại Ngọc Nhi ra đòn cảnh cáo “Này, quà sinh nhật của bạn trai cậu cũng hỏi bọn tớ là sao? Cậu cho rằng anh ấy muốn quà gì một nhóm bọn tớ có thể nghĩ ra được hả, vẫn là một mình cậu chọn đi.”

An Nhạc bị mấy lời này gõ tỉnh, cô suy nghĩ suốt mấy ngày, cuối cùng chọn quà là đồng hồ đeo tay.

Cố Tử Mặc thân là luật sư nên quan niệm về thời gian rất nặng, hấn có thói quen đeo đồng hồ trên tay, có điều cô thấy cái đồng hồ đó cũng có chút cũ rồi, vì vậy mua đồng hồ mới cho hấn là thực tế nhất.

Cho nên một tuần trước sinh nhật Cố Tử Mặc, An Nhạc đã chọn cho hấn đồng hồ đeo tay, thậm chí cô đã tính luôn cả chuyện làm sao chúc mừng hấn.

Nhưng có khi kế hoạch không ngăn được biến hóa, một ngày trước sinh nhật Cố Tử Mặc, An Nhạc bởi vì công việc nên quên luôn chuyện này.

Sau khi An Nhạc hoàn thành thực tập ở chỗ Cố Tử Mặc đã tới làm ở công ty bọn Không Say. Từ sau khi cùng hấn đi tham quan, An Nhạc vẫn luôn mơ ước được đến đó làm việc.

Rời khỏi sở sự vụ xong, qua sự giới thiệu của Cố Tử Mặc, An Nhạc tới nơi này phát triển một trò chơi mới, làm ở phòng kế hoạch kịch tình.

Nhưng vào ngày hôm qua, kịch bản mà An Nhạc viết bị phê bình, cho nên cô bận rộn đổi lại nội dung nên đã quên mất sinh nhật hắn. Lúc viết bài vì ngăn người khác quấy rầy, An Nhạc tắt luôn điện thoại di động, đợi đến khi làm xong cũng đã 10 giờ tối, cô tắt đèn, đi ra ngoài liền nhìn thấy Cố Tử Mặc đứng trên hành lang.

Hắn gầy một điều thuốc nghiêng người đứng đó, một bên mặt anh tuấn dưới làn khói không quá chân thật. An Nhạc thấy một màn như vậy, thoáng cái che mặt, ảo não rên rỉ một tiếng, cô thật sự không phải một bạn gái đủ tiêu chuẩn, chuyện như vậy mà cũng có thể quên mất, hẳn chắc chắn rất thất vọng.

Cố Tử Mặc nghe tiếng động nghiêng đầu liền thấy An Nhạc, tùy ý phẩy rơi tàn thuốc, không chút để ý giương cao chân mày, điềm nhiên như không có chuyện gì lộ ra mỉm cười.

An Nhạc thấy nụ cười này càng thêm áy náy.

“Anh đến rồi sao không gọi em một tiếng?”

“Thấy em rất chăm chỉ, không muốn quấy rầy.” Cố Tử Mặc nhìn cô, không nhanh không chậm nói, trên khuôn mặt tuấn tú ấy, đôi mắt đen nhánh lóe sáng như sao trên trời.

An Nhạc nhìn theo Cố Tử Mặc, cô cắn cắn môi, đột nhiên xông lên ôm lấy hắn.

Cố Tử Mặc cười ôm cô vào lòng, An Nhạc tựa vào ngực hắn, buồn bực nói “Thật xin lỗi, sinh nhật vui vẻ.”

Cố Tử Mặc không nói gì nhiều, chỉ ôm thật chặt cô đáp lại một tiếng “Ừ.”

An Nhạc đột nhiên nhớ đến chuyện quà sinh nhật, quà cô mua còn để ở ký túc xá, còn có bánh sinh nhật cô đặt trước đó, cho nên, An Nhạc nhẹ nhàng đẩy hắn, vội vàng vàng nói “Anh về nhà chờ em đi, em sẽ lập tức đi qua.”

An Nhạc vừa nói vừa chạy về phía thang máy, Cố Tử Mặc nhìn bộ dạng luống cuống của cô, đuổi theo phía sau nói “Anh chờ em qua.”

An Nhạc lắc đầu, kiên quyết nói “Không cần, là em làm không tốt, anh cứ về nhà chờ em.”

Nếu An Nhạc đã nói kiên quyết như vậy, Cố Tử Mặc cũng không miễn cưỡng, cho nên đi xuống lầu. An Nhạc ngăn một chiếc taxi vội vã trở về trường, trong lúc đó, cô mở điện thoại lên, liên tục nhận được một đồng tin nhắn, tất cả đều là Cố Tử Mặc gửi tới, thấy những thứ này, An Nhạc càng thêm hổ thẹn.

Cô không khỏi thúc giục “Bác tài, làm ơn chạy nhanh một chút.”

Nhưng tài xế có chạy nhanh hơn nữa cũng vô dụng, An Nhạc vẫn đến trễ, từ công ty quay trở về trường lấy quà, sau đó trên đường chạy tới nhà Cố Tử Mặc còn phải ghé lấy bánh ngọt đã đặt, làm hết những chuyện này, An Nhạc chạy đến trước mặt Cố Tử Mặc thì đã qua 12 giờ.

Điều này nói lên sinh nhật của hắn đã qua.

An Nhạc một tay ôm bánh ngọt, một tay cầm túi quà, vẻ mặt giống như sắp khóc.

Cố Tử Mặc liếc đồ trên tay cô, trong lòng hiểu rõ, cô bé này thật là! Hắn nhận lấy đồ trong tay An Nhạc, sau đó kéo cô đến ghế sofa trong phòng khách, vừa tháo giấy gói vừa cười hỏi “Đây là quà sinh nhật tặng cho anh?”

“Ừ, chỉ tiếc là trễ rồi.” An Nhạc gật đầu, vô cùng chán nản.

Cố Tử Mặc mở ra nhìn, là một cái đồng hồ đeo tay, còn là kiểu hắn thích. Cố Tử Mặc nhớ nửa tháng trước An Nhạc từng hỏi hắn thích kiểu đồng hồ nào, thì ra lúc đó cô đã tốn công chuẩn bị.

Cố Tử Mặc tháo đồng hồ trên tay xuống, đeo đồng hồ An Nhạc mới tặng vào, sau đó vặn dây cót rồi đưa tay đến trước mặt An Nhạc nói “Nhìn xem, bây giờ vẫn chưa tới 12 giờ, em không có muộn.”

An Nhạc cảm thấy lờ mờ, hắn thế nhưng đem lùi giờ lại, cô nhìn hắn, trong mắt lấp lánh ánh nước “Nhưng cái này không hợp lý.”

CốTửMặc ôm lấy mặt cô, lạnh lùng nói “Không có nhưng gì hết, thời gian của anh, anh quyết định.” Dứt lời, hắn khẽ híp đôi mắt phượng xinh đẹp, khóe môi nâng lên một nụ cười xấu xa, thấp giọng nói “Như vậy bà xã, chúng ta chỉ còn mười phút, có thể ăn mừng được chưa?”

An Nhạc nặng nề gật đầu một cái, nụ cười mang theo nước mắt “Ừ.”

CốTửMặc thừa dịp mà lên “Bà xã, không đút cho anh một miếng bánh ngọt sao?”

An Nhạc lúc này mới nhớ đến còn có bánh sinh nhật, cô bận rộn mở gói bánh, đốt một cây nến nâng lên trước mặt hắn hát bài chúc mừng sinh nhật, hai người cùng nhau hát, sau đó An Nhạc cười bảo hắn cầu nguyện rồi thổi nến.

CốTửMặc nhìn cô một cái, tiếp đó một hơi thổi tắt nến.

An Nhạc đặt bánh xuống, vỗ vỗ tay, cười vô cùng rục rịch, nói “CốTửMặc, chúc mừng anh lại già thêm một tuổi” Nói xong, cô cầm lấy muỗng xắn một miếng bánh đưa tới bên miệng hắn, CốTửMặc mở miệng đón lấy, cũng mỉm cười nghiêng đầu hôn lên môi An Nhạc.

An Nhạc nhắm mắt lại, tay quán trên cổ hắn, chỉ cảm thấy rất ngọt, vị ngọt của bánh lưu chuyển trên môi lưỡi hai người.

Đời này có thể gặp được hắn là một chuyện vô cùng hạnh phúc.

Có lẽ con đường sau này của bọn họ sẽ rất khó đi, ví dụ như chuyện ba mẹ của hắn.

Có lẽ bọn họ cũng sẽ giống như những đôi tình nhân khác, vì một chút chuyện nhỏ mà cãi nhau rồi chia tay.

Có lẽ hắn sẽ yêu một cô gái khác, có lẽ tình cảm của bọn họ sẽ phai nhạt theo thời gian.

Nhưng, hiện tại, giờ phút này, bọn họ đang yêu nhau, mà sau đó cũng có thể bọn họ sẽ kết hôn sinh con, nguyện nắm tay cùng nhau đi đến bạc đầu.

END

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuc-pham-cong-tu>